

OD AUTORICE BESTSELERA
BRATSTVO CRMOG BOGEŽA

J.R. WARD

ZAVIST

SERIJAL PALI ANĐELI

znanje

J.R. Ward

Zavist

SERIJAL PALI ANĐELI

www.crowarez.org
www.bosnaunited.net

scan – chiarissima
obrađa – avada kedavra

*Posvećeno:
Davidu B. Foxu, DMD
Vječitom gospodaru smijeha*

Zahvale

*Hvala vam: Kara Welsh, Claire Zion, Leslie Gelbman i svi u NAL-u. Zahvaljujem
i tebi, Steve Axelrod!*

*Timu Waudu s ljubavlju, kao i LeElli, Nathu, Dee, Lu, Jen. Hvala i vama: Jake
(Ken) i Cheryle, Buster (Ben) i Shanna, Elwood (Mike) i Jenn.*

*S ljubavlju mojoj obitelji i anđelima u mom životu, bili oni dvonožni ili
četveronožni. Svi znate tko ste...*

POGLAVLJE 1

Bilo je proljeće jedne mračne, travanjske večeri kad je detektiv Thomas DelVecchio Ml. shvatio da noćne more mogu postati stvarnost.

Na žalost, to za njega i nije bila neka novost.

Krvi je bilo posvuda. Sjajila se na mjesecini, kao da je netko otvorio kantu boje te njome mahnito prskao naokolo i to ne samo po šumskom tlu, već i po muškarcu koji je nasjeckan nepomično ležao na trulom lišću.

Do Veckovih nogu.

Ali ta gomila crvene nije bila boja za ličenje zidova. Niti je bila boja za drvenariju. Niti masna zaštitna boja. Nisi je mogao kupiti u dućanu s bojama i takovima, nisi je mogao obrisati razrjeđivačem, niti si je mogao koristiti za snimanje niskobudžetnog filma.

Ovo ovdje je bio stvaran život što je liptao na sve strane.

Što je to učinio? Dragi Bože...

Strgnuo je sa sebe kožnu jaknu, skupio je u zavežljaj i pritisnuo o muškarčevu ogoljenu prsnu kost kleknuvši pokraj njega. Zvuk grgljanja miješao se s teškim Veckovim udisajima dok je gledao u oči koje su se mutile. I to brzo.

»Jesam li te ubio? *Jesam li?*«

Nije bilo odgovora. Ali vjerojatno je govorni aparat toga gada visio na nekoj grani.

Oh, sranje... Bilo je kao one noći kad je ubijena njegova majka.

Samo što je u ovom slučaju stvarno uspio nekoga nasjeckati na komadiće.

Bio je siguran u ovo: sjeo je na svoj motor, dovezao se ovdje, a zatim je u šumi čekao da se ovo psihotično govno pojavi - cijelo vrijeme se uvjeravajući u laž da >osumnjčenika< namjerava tek uhititi

Njegov dlan govorio je istinu. Nakon što je njegov plijen konačno stigao, u ruci mu je bio nož, a on se odjeven u crno njemu prikrađao poput sjene...

Motel Monroe bio je udaljen samo trinaestak metara, iza gustog nasada šipražja i borovine. Osvijetljen žućkastim sigurnosnim svjetlom boje mokraće, taj niz otrcanih soba koje su se iznajmljivale na jednu noć ili sat – to je razlog što su on i odbjegli ubojica bili večeras ovdje.

Serijski ubojice često uzimaju trofeje od svojih žrtava. Budući da su nesposobni stvoriti istinsku emocionalnu povezanost s ljudima, potreban im je fizički dokaz o prolaznoj moći koju su imali nad svojom žrtvom, zbog čega svoje emocije ulažu u predmete ili u ostatke ljudi što su bili ubijeni.

David Kroner je prije dvije noći, nakon što je upala policija i prekinula ga usred posla, izgubio svoju kolekciju suvenira.

Naravno da se morao vratiti na mjesto gdje je zadnji put imao kontrolu. To je bilo najbliže onome što je imao.

»Pozvao sam Hitnu«, Veck se začuo da govori, ali mu nije bilo jasno kome.

Prebacio je pogled i usredotočio se na zadnju motelsku sobu u nizu, onu što je bila najbliža njima te najudaljenija od recepcije. Službeni pečat caldwellske Policijske uprave bio je zalijepljen na vratima i dovratku, a oko mjesta zločina na povjetarcu je lelujala policijska traka. Između treptaja, pred očima je ugledao prizor što je prije dvije noći dočekaao njega i caldwellske policajce: još jedna mlada žena koju je maloprije ubio, te je sada bio usred skupljanja tjelesnih suveniru.

Ponovno se začulo grgljanje.

Spustio je pogled. Čovjek koji je ispod njega krvario bio je suhonjav i tanak, ali žrtve Davida Kronera bile su mlade žene i djevojke u dobi od 16 do 24 godine, pa mu za posao koji je namjeravao obaviti nije bila potrebna grada kao u izbacivača. Plava kosa boje pijeska prorijedila mu se pri tjemenu. Koža koja je bila dječaćki blijeda sada je bila siva – barem na onim mjestima što ih nije prekrivala krv.

Zaronivši u svoje baze podataka, Veck se pokuša sjetiti što se zapravo dogodilo. Činilo mu se da već danima čeka, ali tada mu je zvuk lomljenja grančica privukao pažnju – u tom trenutku iza sebe je ugledao Kronera koji se šuljao između borova.

Ugledavši tog čovjeka, ruka mu je poletjela prema nožu i tijelo mu se spustilo u čučanj.

»Jebem ti *sve*...«

Glavom mu odjednom prostruji oštra bol, kao da mu je netko nabio čavao posred čela. Podignuo je ruku i zaljuljao se na lijevu stranu, pomislivši da baš ima sreće. Kad stigne pomoć, mogao bi medicinarima prijaviti moždani udar.

Barem će im dati nekog posla – kad se pojave, Kroner će biti pokojni.

Nakon što se prodorna bol malo umirila, Veck se ponovno pokuša prisjetiti samo da bi se opet suočio s migrenom koja je prijetila nesvjesticom. Nakon što mu je glavom protutnjila svježja žarko crvena doza agonije, on zatvori oči, pokušavajući odlučiti hoće li povratiti ili »neće – a dok mu je u želucu bjesnila rasprava o riganju, zaključio je kako je krajnje vrijeme da bude iskren prema sebi. Unatoč tome što je u njegovom kratkoročnom pamćenju postojala golema rupčaga, bila je činjenica da je došao ovdje kako bi ubio tog nastranog gada koji je, kako se za sada činilo, u posljednjih godinu dana oskrvnuo najmanje jedanaest mladih žena od Chicaga do Caldwellu.

Užasno, naravno. Ali, bio je to čisti amaterizam u usporedbi s Veckovim vlastitim ocem – koji je isto to učinio unutar tri mjeseca: Thomas DelVecchio Stariji mogao je pisati priručnike za tipove poput Kronera.

I upravo je zbog svog podrijetla Veck osim Hitne nazvao i svog partnera iz Umorstava.

Koliko god mu je to bilo mrsko priznati, bio je očev sin: došao je ubiti. I točka. A činjenica da je njegova žrtva bio nasilni idiot nije bila ništa više nego društveno prihvatljivo obrazloženje što je prikrivalo pravu sliku stvari.

U suštini ovo nije imalo veze s osvećivanjem mrtvih cura.

Za Boga miloga, znao je da je ova noć neizbježna. Cijelog života sjena mu je bila za petama, upravljala njime, zavodila ga i gonila prema ovom prizoru uništenja. Imalo je smisla što se ničega nije sjećao. Njegova druga strana je konačno preuzela kontrolu, predajući mu vlast nad upravljačem nakon što je nasilje počinjeno. Dokaz? U zakutku njegovog uma odjekivao je manijakalan i samozadovoljan smijeh.

On pomisli: *Da, samo se ti nastavi smijati.* Ipak nije želio samome sebi dopustiti da krene očevim stopama predaleko –

Zvuk sirena prodro je s istoka, brzo postajući glasnijim.

Očito nije bio jedini koji je začuo sirene. Iz jedne od motelskih soba izletio je čovjek, oprčao oko krntije stare deset godina kojoj su nedostajale prednje oplata. Imao je problema s izvlačenjem ključeva budući da je istovremeno navlačio hlače.

U paradi dezertera iduća je bila ispijena žena koja je nespretno ušla u Hondu Civic usput spuštajući minicu.

Škripa automobilskih guma značila je da je parkiralište bilo ispražnjeno do vremena kad se vozilo Hitne pomoći spustilo sa ceste i zaustavilo ispred recepcije.

Medicinski tehničar je izašao s mjesta suvozača, a čovjek koji je valjda bio vođa motela otvorio je staklena vrata, nakon čega je Veck zazviždao glasno i jasno: »Ovamo!«

Voditelj se očito nije imao namjere petljati, pa se samo povukao natrag unutra. Ali medicinski tehničar je potrčao, a vozilo Hitne pomoći počelo se kotrljati preko parkirališta. Kad su mu prišli, Veck je bio miran – miran poput smrti. Bio je nedodirljiv kao i hladni daleki mjesec koji je visio iznad noći crne poput tinte.

Jebeš njegovu tamnu stranu. To je učinio on. I natjerat će se da plati za to.

Sophia Reilly, policajka Unutarnje kontrole je kroz zapuštene dijelove periferije Caldwellella jurila u svojem neoznačenom automobilu kao da joj je potjera za petama. Dok je u punoj brzini savladavala zavoje ceste 149, razlog zbog kojeg je hitala nije bio taj što je išla na mjesto zločina: uvijek je vozila brzo. Jela je brzo. Mrzila je čekati u redovima, čekati na ljude, čekati na informacije.

Samo da stigne do tog motela imena Monroe, a da ne naleti na jelena –

Zazvonio joj je mobitel i ona ga je prislonila na uho prije nego se oglasio po drugi put. »Reilly.«

»Detektiv De la Cruz.«

»Ej. Pogodi kuda upravo idem?«

»Tko te nazvao?«

»Dispečer. Tvoj partner mi je na popisu stvari koje moram obaviti – mene se obavijesti kad on zatraži podršku te nazove Hitnu usred noći i kaže da nema pojma što se dogodilo žrtvi.«

Nažalost, počela se navikavati na to. Thomas DelVecchio Ml. radio je u Umorstvima tek dva tjedna, a već se očešao o moguću suspenziju nakon što je odalomio *paparazza* koji je kriomice pokušao fotkati žrtvu.

Ali to je bila dječja igra prema ovoj zavrzlami.

»Kako si ti saznao?« upitala je.

»Probudio me.«

»Kako je zvučao?«

»Bit ću iskren.«

»Detektive, vi to uvijek jeste.«

»Zvučao je skroz u redu. Požalio se na glavobolju i gubitak pamćenja. Rekao je da ima puno krvi i kako je sto posto siguran da je žrtva David Kroner.«

Dakle, bolesni pizdun koji je rezuckao cure i čuvao njihove dijelove. Njegova posljednja >seansa< odigrala se u motelu prije dvije noći, ali u tome ga je nešto prekinulo. U nastaloj pomutnji Kroner je pobjegao kroz prozor u zahodu, ostavivši za sobom izmasakrirani leš kao i kombi pun staklenki s uzorcima i drugih predmeta – koji su se upravo popisivali u središnjici i uspoređivali s nacionalnom bazom podataka.

»Priupitao si ga nije li on to učinio?« Kao djelatnica Unutarnje kontrole, Reilly je istraživala prijestupe vlastitih kolega, a iako se ponosila svojim poslom, nije uživala u tome što je njezina struka uopće imala posla. Bilo bi mnogo bolje kad bi svi, uključujući i policiju, igrali po pravilima i poštivali zakone.

»Rekao je da ne zna.«

Gubitak sjećanja prilikom počinjenja umorstva? Nije bilo neuobičajeno. Posebice ako se radilo o zločinu iz strasti – kao recimo kad detektiv iz Umorstava sredi izopačenog serijskog ubojicu. A Veck je već dokazao da ima kratak fitilj kad se radilo o zaštiti žrtava. Zapravo to i jest važno. Tip je bio briljantan i vrlo seksi i imao je kratak fitilj –

Iako to što je bio seksi nije imalo neki značaj.

Ni najmanje.

»Detektive, kad stižete?« upitala je.

»Za petnaestak minuta.«

»Ja sam udaljena manje od kilometra. Vidimo se tamo.«

»Primljeno na znanje.«

Nakon što su oboje poklopili, stavila je mobitel u unutarnji džep svojeg kaputa i uspravila se u sjedalu. Kad je pripadnik zakona bio mogući osumnjičenik u istrazi umorstva – a prema onome što je Veck rekao dispečeru, nije bilo vjerojatno da je Kroner živ – stvarale su se prilike za svakojake sukobe interesa. Ljudi iz Unutarnje kontrole većinom su se bavili korupcijom, proceduralnim pogreškama i istragama o kompetenciji na poslu. Ali u ovakvoj situaciji, članovi Veckovog vlastitog odjela bili su prisiljeni ocijeniti može li jedan od njih počiniti zločin.

Dovraga, ovisno o tome kako će se ovo razvijati, možda će i sama morati pozvati vanjsko tijelo koje će o tome odlučiti. Ali, za sada je bilo prerano to učiniti.

Iako, nije bilo loše uzeti u obzir Veckovog oca.

Svi su znali tko je on, te je morala i sama priznati da ne bi bila ovako uznemirena da u pitanju nije bila rodbinska veza... kao ni time da je osveta bila u stilu DelVecchia.

Thomas Stariji bio je najozloglašenijsi serijski ubojica s kraja dvadesetog stoljeća. Službeno je bio osuđen za >samo< dvadeset i osam ubojstava. Ali bio je povezan s njih još trideset – za koje je znala policija u četiri države. Postojala je velika šansa da je bilo barem desetak žena čiji nestanci nisu uspješno povezani s njime.

Ne bi bila ovoliko zabrinuta da je Veckov otac bio odvjetnik, računovođa ili učitelj. A cijela priča s jabukom koja ne pada daleko od stabla strašno je loše zvučala kad se radilo o serijskim ubojicama i njihovim sinovima.

Prešla je preko niskog mosta nakon čega se s desne strane pojavio Motel Monroe; prošla je pored recepcije i niza soba, sve do kraja parkirališta koje je bilo uz šumu. Izašla je iz auta s ruksakom punim materijala i kihнула osjetivši slatkasti smrad dizela od vozila Hitne, nakon čega je namirisala svježinu borova... kao i nepogrešivu bakrenastu aromu krvi.

Medicinski tehničar parkirao je vozilo prema šumi, a ispred svjetala vozila obojica su tehničara radila na krvavom muškom tijelu. Zrtvina odjeća bila je odrezana – ili rastrgana – a ispod nje nalazio se skup svježih rana koje je bilo nemoguće izbrojiti.

Nema šanse da će preživjeti, ona pomisli.

Zatim je ugledala Vecka. Detektiv je stajao sa strane, stojeći u raskoraku prekrivenih ruku i bezizražajnog lica. Baš kao što je De la Cruz i rekao.

Kriste, izgledao je kao da stoji u redu za sendvič. Dok je prelazila preko poroznih naslaga otpalog lišća i meke zemlje, odjednom je i sama osjetila poriv da se sabere. Iako, da bude potpuno iskrena prema sebi, to nije imalo samo veze s mjestom zločina. To će učiniti radi muškarca zbog kojeg je došla.

Dok je prilazila, primijetila je crni motor parkiran uz rub šume. Bio je njegov; vidjela ga je i prije ispred policijske postaje. Zapravo, promatrala ga je sa svog prozora dok je sjedao na njega, palio gas i jurio dalje. Kacigu je nosio – većinu vremena.

Znala je da je dosta žena u postaji zurilo u njega na isti način, a imale su i dobar razlog za to. Bio je građen poput boksača, tijelo su mu obrubljivala krupna ramena i uski bokovi, iako mu je lice bilo više ljepušasto nego grubo – ili bi barem bilo takvo da nije bilo onog njegovog pogleda. Njegove hladne i inteligentne tamnoplave oči činile su njegovu delikatnu građu lica izrazito muževnom.

Zastavši ispred njega, prvo što je primijetila bila je krv na njegovoj crnoj dolčeviti. Samo raspršene kapljice, bez mrlja ili natopljenih dijelova.

Na njegovom licu i vratu nije bilo ogrebotina.

Odjeća i kapa bile su u dobrom stanju – sve je bilo na mjestu, ništa rastrgano ili uništeno. Na pregibima koljena njegovih crnih hlača bile su dvije blatne mrlje. Pištolj mu je u bio u koricama za nošenje. Nije se moglo zaključiti je li kod sebe imao drugog oružja.

Nije ništa rekao. Nije bilo nikakvog: »Ja to nisam učinio«, »Pustite me da objasnim...«

Prikovao je oči za nju i to je bilo to.

Odmah je prešla na stvar. »Nazvao me poručnik.«

»Pretpostavio sam.«

»Jeste li ozlijeđeni?«

»Nisam.«

»Je li u redu ako postavim neka pitanja?«

»Slobodno .«

Bože, imao je potpunu kontrolu nad sobom. »Što vas je večeras dovelo ovdje?«

»Znao sam da će se Kroner vratiti. Morao je to učiniti. Nakon što mu je kolekcija zaplijenjena, nije mu ostalo ništa od onoga što je činio, zbog čega mu je ovo sveto mjesto.«

»I što se dogodilo nakon što ste stigli ovdje?«

»Čekao sam. On je došao... i onda...« Veck je oklijevao, grčevito se namrštio, a zatim rukom protrljao sljepoočnicu. »Sranje...«

»Detektive?«

»Ne mogu se sjetiti.« Ponovno ju je pogledao ravno u oči. »Ne mogu se sjetiti ničega što se dogodilo nakon što je stigao, i to je božja istina. U jednom času prolazio je kroz šumu, a zatim? Posvuda je bilo krvi.«

»Detektive, mogu li vidjeti vaše ruke?« Kad ih je pružio, bile su savršeno mirne, bez posjekotina ili ogrebotina. Na dlanovima, vršcima prstiju ili pod noktima nije bilo krvi.

»Jeste li prišli žrtvi ili na bilo koji način došli s njim u doticaj prije ili nakon što ste pozvali Hitnu pomoć?«

»Skinuo sam kožnu jaknu sa sebe i prinio je njegovom vratu. To mu nije moglo pomoći, ali svejedno sam to učinio.«

»Nosite li sa sobom ikakvo drugo oružje osim pištolja?«

»Nož. Zataknut je za – «

Položila mu je dlan na ruku, spriječivši ga da posegne za njime. »Pustite mene.«

Klimnuo je i okrenuo se na peti svoje čizme. Pod svjetlima Hitne pomoći ugledala je gadnu oštricu zataknutu u korice na donjem dijelu njegovih leđa, te se činilo kao da samo čeka da se poreze na nju.

»Detektive, smijem li uzeti oružje?«

»Samo dajte.«

Izvadila je par gumenih rukavica, navukla ih i posegnula za bodežom. Dok je povlačila kopču, njegovo tijelo se nije uopće pomaknulo. Kao da je razoružavala kip.

Nož je bio savršeno čist i suh.

Prinijela ga je nosu i udahnula. Nije se osjećao miris astringenta od užurbanog čišćenja.

On pogleda preko svog ramena, a zbog okreta njegovog tijela ramena su mu bila golema, te ona odjednom shvati da je zurila u njegove prsne mišiće. S nekih metar i sedamdesetak, bila je prosječne visine, ali u njegovoj blizini se osjećala kao da se smanjila na razinu minijature.

»Morat ću zaplijeniti ovo.« Namjeravala mu je uzeti i pištolj, ali zbog prirode ozljeda sve što je trebala bio je nož.

»Nema problema.«

Dok je iz ruksaka vadila plastičnu vrećicu, rekla je: »Što vi *mislite* da se dogodilo?«

»Netko ga je rastrgao, a ja mislim da sam to bio ja.«

To ju je iznenadilo, ali ne zato što je mislila da je ovo neka vrsta priznanja – samo nije očekivala iskrenost u ovakvim okolnostima.

U tom trenu se na parkiralištu zaustavilo još jedno neoznačeno vozilo u pratnji dvaju policijskih automobila. »Stigao je tvoj partner«, rekla je. »Ali poručnik želi da ja vodim istragu kako bismo izbjegli moguće sukobe interesa.«

»To nije problem.«

»Dajete li pristanak da uzmem uzorke ispod vaših noktiju?«

»Da.«

Ponovno je prebacila ruksak naprijed, izvadiвши švicarski nožić i nekolicinu manjih plastičnih vrećica.

»Časnice, vrlo ste organizirani«, rekao je Veck.

»Ne volim biti nepripremljena. Molim vas, ispružite desnu ruku.«

Započela je s malim prstom. Nokti su mu bili kratki, ali ne i manikirani, a činilo se da ispod njih nema dokaza.

»Imate li iskustva s detektivskim poslom?« upitao je Veck.

»Imam.«

»Vidi se.«

Nakon što je završila, podignula je pogled, samo da bi ga spustila s njegovih poput noći plavih očiju na njegovu bradu. »Detektive, želite li drugu jaknu? Hladno je ovdje.«

»U redu je.«

Pitala se bi li prihvatio prvu pomoć da krvari iz rane na prsima? Ili bi muški trpio dok u venama više ne bi imao krvi? Pretrpio bi, pomislila je. Definitivno.

»Želim da vas pregledaju medicinski tehničari. «

»Dobro sam.«

»Detektive, to je zapovijed. Izgledate kao da imate glavobolju.«

U tom trenutku iz auta je izašao De la Cruz, a dok im je prilazio, lice mu je bilo izmoreno i mračno. Pričalo se da je prije dvije godine ostao bez partnera; očito nije bio pripremljen za ponavljanje povijesti, iako su okolnosti bile drugačije.

»Ispričajte me,« rekla je obojici. »Idem uhvatiti jednog od medicinara.«

Ah kad je prišla dvojici muškaraca, oni su bili usred prebacivanja Kronera na medicinska kolica te je bilo jasno da nemaju ni minute viška. »Kakve su mu šanse?«

»Loše«, rekao je onaj koji ga je nastojao održati živim. »Ali, časnice, učinit ćemo sve što možemo.«

»Znam da hoćete.«

Produžili su noge kolica te su ona sada bila u visini struka, i prije nego su ih odgurali, ona zadrži sliku u glavi. Kroner je izgledao kao da su ga upravo izvukli iz razbijenog auta, a lice mu je bilo isječeno kao da je prilikom nesreće izletio kroz vjetrotrobran.

Reilly baci pogled na Vecka.

Priča je bila puna rupa. Posebice što je baš on bio uvjeren da je napadač. Ali nije bilo moguće počinuti toliko štete i tolikom se brzinom riješiti dokaza usred šume. Uostalom, nije se činilo da je uopće sudjelovao u nekom sukobu – nisu postojali ni sapun ni voda koji su mogli izbrisati masnice i ogrebotine.

Pitanje je bilo... tko je krivac?

Kao da osjeća njezine oči na sebi, Veck okrene glavu, a kad su im se pogledi susreli, sve je nestalo: kao da je bila sama ovdje s njim i kao da nisu bili udaljeni deset metara, već deset centimetara.

Odjednom je u tijelu osjetila nagli nalet vrućine, za koji bi sebe pokušala uvjeriti da je rezultat stajanja ispod ventilacijskog otvora da se nalaze u nekoj prostoriji. Ipak to ovdje nije bio slučaj, pa je osjećaj vrućine opravdala reakcijom nadbubrežne žlijezde.

Stres, dovraga. Ne seksualna privlačnost.

Viknuvši pridošlim policajcima, Reilly prekine njihovo zurenje. »Molim vas, razvucite traku.«

»Primljeno na znanje, časnice.«

U redu, vrijeme je da se ponovno baci na posao: onaj kratak trenutak potpuno neprimjerene privlačnosti neće je omesti u obavljanju posla. Kao prvo, za to je bila prerasumna, a kao drugo, njezina profesionalna načela nisu dopuštala ništa manje od toga. Uostalom, nije imala namjeru biti još jedna na dugom popisu obožavateljica tog muškarca. Ona će se pobrinuti za svoj posao, a Plavookoga prepušta ostalima.

Tipovi poput Vecka nisu padali na žene poput nje i to je bilo sasvim u redu. Ona je bila više zaokupljena svojim poslom nego pokazivanjem svojih nogu, popravljanjem frizure i natjecanjima u olimpijskoj disciplini odlazaka na spojeve. Brittany – pisano Britnae, ili ti Uredska plavuša – si ga može zadržati kad već to želi.

U međuvremenu će Reilly otkriti je li sin uistinu pošao očevim stopama.

POGLAVLJE 2

U uobičajenim okolnostima Jim Heron smatrao se običnim gubitnikom.

I to u običnim svakodnevnim sranjima poput računalnih igrica, prokletog tenisa ili pokera.

Doduše, on svoje vrijeme nije trošio na igranje tih igara, ali da jest, bio bi jedan od onih koji se ne miču od upravljača, igrališta ili stola sve do same pobjede.

Bio je takav kad se radilo o tim nebitnim sranjima.

A što se tiče rata s demonom Devinom, bio je toliko ljut da je izgarao: izgubio je zadnju rundu.

Izgubio, što znači da nije pobjednik. Od sedam duša oko kojih su se borili, on i ta kučka sada su bili izjednačeni rezultatom 1:1. Istina, u igri ih je bilo još pet, ali to nije bio smjer kojim je on ili bilo tko drugi želio ići.

Pobijedila ga je? Taj demon imao je vlast nad zemljom i rajem... što je značilo da je njegovu majku i sve one dobre duše koje su bile gore, zajedno s njim i njegovim palim anđelima, čekala beskonačnost u paklu.

A nedavno je otkrio da to nije bila samo prazna misao za motivaciju religioznih masa. Pakao je bio stvarno mjesto, a patnje u njemu bile su vrlo bolne. Ispostavilo se da je mnoštvo stvari koje je prije otpisivao kao šašavu retoriku dežurnih dušebrižnika, zapravo, istinito.

Da, ulog je bio visok — a on je *mrzio* gubiti. Pogotovo kad se to moglo izbjeći.

Bio je kompletno napižđen na igru. Na svog šefa, Nigela. Na >pravila<.

To je bila stvar jebenog zdravog razuma: kad kažeš nekom tipu da moraš utjecati na raskrižje nečijeg života, pomoglo bi da kažeš o kome se radi. Na kraju krajeva, to nije ni bila neka velika tajna: Nigel je znao. Suparnica Devina je također znala. A Jim? Ljudi, Jim nije imao pojma. A zbog te informacijske crne rupe se u zadnjoj rundi posvetio krivom čovjeku i popušio.

I sad je bio tu, u hotelskoj sobi u Caldwellu, država New York. Bio je ljut i izjednačen s tom kujom, a nije bio jedini koji je bio loše volje.

U sobi do njegove, s druge strane duplih zajedničkih vrata, nadglasavala su se dva muška glasa u frustriranom duetu.

To nije bila novost. Njegovi pomoćnici, Adrian Vogel i Eddie Blackhawk nisu bili zadovoljni s njim, te su ga očito tračali *in absentia*.

Ovo vraćanje u divan stari Caldie nije bilo toliko problem samo po sebi. Problem je bio razlog zbog kojeg ih je Jim ovdje dovukao.

Bacio je pogled preko pokrivača. Pored njega je bio sklupčan pas, čije je čupavo krzno tjeralo na pomisao da ga je netko poprskao lakom za kosu, a zatim ga stavio na jak vjetar iako to nije bio slučaj. Pored psetanca nalazila se isprintana stranica novinskog članka starog tri tjedna iz *Caldwell Courier Journala*. Naslov je bio >Nestala djevojka<, a

pored teksta nalazila se fotografija skupine nasmijanih prijatelja, koji su stajali zagrljeni. Tekst ispod fotke kazivao je da je djevojka u sredini Cecilia Barten.

Njegova *Sissy*.

Dobro, nije bila baš >njegova<, ali počeo se smatrati odgovornim za nju.

Stvar je u tome da je on – za razliku od njezinih roditelja, obitelji, prijatelja i zajednice – znao gdje se ona nalazi i što joj se dogodilo. Ona nije bila jedna s bezbrojne liste bjegunaca; niti ju je ubio dečko ili stranac; nju nije uhvatio ni onaj serijski ubojica koji je prema internetskoj stranici *CCJ* još uvijek bio na slobodi.

Unatoč tome, bita je oskvrnuta. To je učinila Devina.

Sissy je bila djevica žrtvovana za zaštitu demonskog zrcala, njezinog najsvetijeg predmeta. Jim je našao njezino tijelo obješeno naopako ispred zrcala u demonovom privremenom leglu, te je bio prisiljen *ostaviti* je tamo. Dovoljno je loše što je izgubila život zbog njegovog neprijatelja. Kasnije je baš nju ugledao u Devininom zidu duša kako pati zarobljena i zauvijek izgubljena među prokletima koji su tu sudbinu zaslužili.

Cecilia nije zaslužila pakao. Njezinu nevinost uzelo je zlo i iskoristilo *je* – Jim će ju osloboditi, pa makar to bila zadnja stvar koju učini.

Da, zbog toga su se vratili u Caldwell. I to je bio razlog zbog kojeg su Adrian i Eddie pizdili na njega.

Bez uvrede... ali tko njih jebe.

Jim je pažljivo podigao članak, žuljavim palcem prešavši preko zrnate slike duge plave kose Sissy. Trepnuvši, ugledao je tu istu kosu prekrivenu njezinom krvlju kako visi uz odvod bijele keramičke kade. Kad je ponovno trepnuo, ona mu se ukazala kakva je bila neku večer, u Devininom okrutnom zatvoru, prestravljena, zbunjena i zabrinuta za svoje roditelje.

Napravit će pravu stvar za obitelj Barten. Adrianovo i Eddijevo klepetanje služilo je jedino kao pružanje oduška njihovim gubicama: nije gubio rat iz vida, jer si nije mogao priuštiti izgubiti od Devine prije nego izvuče Sissy iz bezdana duša. To je barem jasno.

Vrata između soba su se širom otvorila pa je Adrian iliti Čudo Bez Sluha ušetao bez kucanja. *Što* je i bilo u njegovom stilu.

Anđeo je kao i obično bio odjeven u crno, a raznorazne vrste *piercinga* koje je imao na licu navodno nisu ni polovina onih koje je imao po cijelom tijelu.

»Jeste li vas dvojica završila srati po meni?« Jim odloži članak i prekriži ruke na prsima. »Ili imate malu pauzu.«

»A možda da ti ovo shvatiš malo ozbiljnije.«

Jim je ustao s kreveta i unio se u lice svojem vojniku. »Izgledam ti kao da se zajebavam?«

»Nisi nas dovukao ovdje zbog rata.«

»Vraga nisam.«

Adrian se nije ni trznuo dok su stajali tako licem u lice iako je Jim, kao bivši tajni operativac, znao kako veterana poput drugog anđela srediti na bilo koji zamisliv način. »Cura nije tvoja meta«, rekao je Ad, »a možda i nisi primijetio da smo jednoga izgubili. Odvlačenje pažnje nije korisno.«

Jim je odlučio ne reagirati na spomen Sissy: čvrsto je odlučio ne pričati o njoj. Njegovi dečki su svjedočili pronalasku njezinog tijela i vidjeli su što joj je učinjeno – nije bio slučaj da ne znaju dovoljno. Bilo bi besmisleno njima objašnjavati kako mu je bilo vidjeti je u onom zidu. Neće spominjati da se bojao za djevojku ako je vidjela sve što su mu Devina i njezine sluge činile i kako su ga zlostavljali u zadnjoj rundi.

Čovječe... nisi želio da sranjima koja su se odvijala na onom stolu za >obrađivanje< svjedoči muškarac koji se nagledao bitaka. A *nevino stvorenje*? Koje je već ionako bilo prestravljeno?

Zapravo, nije ga toliko mučilo to zlostavljanje. Mučenje, u kojem god ono bilo obliku, nije bilo ništa drugo nego golema količina fizičkih senzacija – ali to nitko nije trebao vidjeti, a kamoli ta djevojka.

A ona ionako nije bila njegova.

»Upravo idem razgovarati s Nigelom«, vikne Jim. »Pa ajde više završi. Ili namjeravaš trošiti moje vrijeme?«

»Zašto onda već nisi tamo?«

Pa, zato jer je sjedio na krevetu i zurio u prazno, pitajući se gdje je dovraga Devina odnijela tijelo Sissy.

Ali Jim je bio ona vrsta idiota koji nije namjeravao priznati točnost neke tvrdnje.

»Jim, znam da ti ta cura nešto znači. Ali, čovječe, stvarno, imamo posla.«

Dok je Ad pričao, Jim pogleda preko njegovog ramena. Eddie je stajao u dovratku između dviju soba, napetog krupnog tijela, ozbiljnih crvenih očiju s onom svojom dugačkom crnom pletenicom prebačenom preko ramena; gotovo je sezala do ruba njegovih kožnatih hlača.

Jebote.

S Adrianovom bukom mogao si se boriti. Ili ga udariti – što se prije i događalo. Ali miran, nenametljiv način dolaska Eddieja nije ti pružao metu. Bio je zrcalo u kojem se ogledalo tvoje vlastito glupo ponašanje.

»Držim stvari pod kontrolom«, rekao je Jim. »A upravo se idem *vidjeti* s Nigelom.«

Arkandeo Nigel bio je u svojim privatnim odajama u Raju kad je začuo poziv.

Ionako je bilo vrijeme da izađe iz kade.

»Dolazi nam društvo«, rekao je Colinu dok se uzdizao iz mirišljave vode.

»Ostat ću ovdje – kupka je savršene temperature.« Rekavši to, Colin se lijeno protegne. Njegova tamna kosa bila je vlažna i kovrčava od pare, a njegovo plemenito inteligentno lice bilo je opušteno. Što nije bio čest slučaj. »Jasno ti je zbog čega dolazi.«

»Naravno.«

Nakon što je prešao preko bijelog mramora pa odgurnuo draperiju boje safira i koralja, Nigel je izašao te potom pažljivo namjestio teški zastor od baršuna i brokata. Nitko nije trebao znati tko mu je pravio društvo u kupelji – iako je slutio da Bertie i Byron imaju određene pretpostavke. Ali oni su bili prediskretni da bi išta spominjali.

Nije se zamarao odijevanjem u nešto formalno pa se samo ogrnuo svilenom kućnom haljom. Jima Herona nije bilo briga kako je on odjeven, a sluteći kako će ovo proći, povratak u kadu bit će nužan.

Odmahnuvši rukom, Nigel je pozvao anđela sa Zemlje i uzdignuo njegovo tjelesno obličje ovdje u privatnim odajama.

Ni manje ni više nego na svoj svileni otoman.

Spasitelj je na ležaju boje maline izgledao krajnje smiješno, s raširenim rukama i nogama, dok su njegova crna majica kratkih rukava i ofucane plave traperice vrijeđale tu finu tkaninu.

Heron je došao k sebi pola sekunde kasnije i spremno, ali nimalo zadovoljno, skočio na noge.

»Ledeno vino?« upitao je Nigel prilazeći francuskom ormariću čiji je mramorni vrh služio kao bar. »Ili nešto žešće?«

»Nigel, želim znati tko je idući.«

»Dakle, ne želiš piće?« Uzeo si je vremena birajući među kristalnim bocama, a točio si je polagano i odmjereno.

Nije on bio neka budala kojoj se zapovijedalo, a Herona je trebalo naučiti pristojnosti.

Nigel se okrene i otpije gutljaj. »Lagano je i osvježavajuće.«

»Jebeš vino.«

Nigel odluči ne reagirati na to, te se zagleda u spasitelja.

Kad se Stvoritelj ukazao Nigelu i Devini, i objasnio da predstoji zadnja borba, obje strane su se morale složiti da će Heron biti onaj na terenu sa sedam izabраниh duša. Naravno da je svaka strana željela predstaviti svoje vrijednosti, a krajnji rezultat bio je što je ovaj krupni ratoborni anđeo pred njim u sebi imao jednaku količinu dobra i zla.

Unatoč tome, Nigel je smatrao da će odlučujući faktor biti to što je Jimova ubijena majka unutar zidova ove palače, a on je i dalje vjerovao u to. Ali u ovakvim trenucima sumnjao je u same temelje završne igre u kojoj su sudjelovali.

Anđeo je izgledao kao da je spreman ubiti.

»Moraš mi reći o kome se radi.«

»I kao što sam već rekao, to ne mogu učiniti.«

»Budalo, izgubio sam, a ona je varala.«

»Potpuno sam svjestan granica koje je prekršila, a ako se sjećaš, već sam ti savjetovao da pustiš neka radi što želi – posljedice će doći same.«

»Kada?«

»Kada dođu.«

Heronu se taj dogovor nije svidio, te on počne koračati urešenim šatorom sa zastorima od satena, orijentalnim sagovima i niskim ležajem oko kojeg su, a što je Nigel shvatio prekasno, bila razbacana dva potpuno različita kompleta odjeće.

Nigel pročisti grlo. »Ne mogu riskirati poništavanje koje bi moglo ići protiv nas. Već sam se dovoljno spustio na Devininu razinu time što sam ti dao Adriana i Edwarda. Ako ti pomognem još više, riskiram ne samo poništavanje runde, već i cijele igre. A to je neprihvatljivo.«

»Svejedno znaš o kojoj se duši radi. Kao i Devina.«

»Da.«

»I to ti se uopće ne čini nepoštenim? Ona će sama krenuti po njih – ako već i nije.«

»Prema donesenim i usuglašenim pravilima, njoj nije dopušteno doći u doticaj s dušama. Ona, kao što je i slučaj sa mnom, mora utjecati na tebe, kako bi ti utjecao na njih. Izravan kontakt nije dopušten.«

»Pa zašto je onda nisi zaustavio?«

»To je izvan moje ovlasti.«

»Za Boga miloga Nigel, uzgoji par – «

»Uvjeravam te, njegova jaja su sasvim u redu.«

I Nigel i spasitelj su se na tu ironičnu upadicu krenuli prema zastrtom ulazu u kupelj. Colin je odlučio ne zamarati se odjećom te je stajao tamo u svojoj besramnoj golotinji.

A sad, kad je privukao svačiju pažnju, arkandeo je nastavio. »Također ću te zamoliti da paziš na jezik, stari.«

Heron podigne obrve, te pogleda prvo jednog pa drugog, kao da promatra teniski meč.

Nigel jedva čujno opsuje. Tek toliko o bontonu. I privatnosti. »Ledenog vina, Coline?« pitao je osorno. »I možda malo odjeće?«

»U redu je, imam potrebne stvari.«

»Istina. Ali tvoj nedostatak skrušenosti ne pruža ti ništa više zaštite od blagog zraka u ovom šatoru. A ja imam gošću.«

Gundanje je bio jedini odgovor. Iskoristio je taj način da kaže kako nema razloga ponašati se poput stare zadrte kurve.

Krasno.

Nigel se ponovno okrene prema spasitelju. »Oprosti što ti ne mogu dati ono što tražiš. Vjeruj u to.«

»Pomogao si mi s prvim.«

»Ta sloboda mi je bila dopuštena.«

»A vidi kako je broj dva završio.«

Nigel je sakrio svoje slaganje iza ruba čaše. »Tvoja strast je pohvalna. I znaj da je tvoj povratak u Caldwell opravdan.«

»Hvala na savjetu. U tom prokletom gradu je dva milijuna ljudi Teško da to sužava potragu.«

»Jime, stvari se ne događaju same od sebe, a slučajnosti nema. Zapravo, postoji još netko tko traži ono što i ti, a kad se odvojene potrage spoje, pronaći ćeš iduću dušu.«

»Bez uvrede, ali to kurca ne znači.« Heron baci pogled na Colina. »A za ovo se neću ispričati policiji za govor. *Sorry.*«

Colin prekriži ruke na svojim golim prsima. »Kako hoćeš, stari. Ja ću učiniti isto.«

To znači – možda ću te srediti sada. A možda poslije.

Zadnje što je sada Nigelu trebalo bila je tučnjava u njegovim odajama, jer bi to bez sumnje dovelo ostale arkanđele, kao i Tarquina u punom trku. Takav *intermezzo* im nije trebao.

»Coline«, rekao je, »stavi glavu pod vodu.«

»Dovoljno sam trijezan, hvala lijepa.«

»O tome bi se dalo raspravljati«, promrmljao je Nigel prije nego se ponovno obratio Jimu. »Idi i vjeruj da ćeš biti na pravom mjestu i da ćeš učiniti ono što moraš.«

»Nigel, ja ne vjerujem u sudbinu. To je kao da uzmeš pištolj bez metaka s nadom da ćeš nešto pogoditi. Metke moraš sam staviti u magazin oružja.«

»A ja ti kažem da su na stvari veće sile od tvojeg truda.«

»OK, super, napiši to u božičnoj čestitki. Ali meni nemoj prodavati ta sranja.«

Zureći u grubo spasiteljevo lice, Nigel osjeti ubod straha. Takav stav bio je samo još jedna stvar kod pobjede anđela. A opet, što da učini? Heron nije imao ni strpljenja ni vjere, ali to nije mijenjalo pravila igre ili vjerojatnost da će na kraju Stvoritelj ispraviti Devinine prijestupe.

Barem je ovo zadnje išlo u njihovu korist.

»Vjerujem da smo gotovi«, rekao je Nigel. »Do ničega korisnog nećemo doći ako nastavimo s razgovorom.«

Usljedio je trenutak ispunjen tamom, gotovo zlom u kojem ga je Heron promatrao u srdžbi.

»Dobro«, rekao je spasitelj. »Ali ja ne odustajem ovako lako.«

»A ja sam brdo koje nije moguće pomaknuti.«

»Primljeno na znanje.« U treptaju oka, anđeo je nestao.

A tek je u tišini koja je zazvučala šatorom Nigel shvatio da Herona nije otposlao on.

Čini se da je postajao stranac.

»Želiš li da se spustim dolje i pazim na njega?« rekao je Colin.

»Kad sam se složio s njegovim odabranjem, mislio sam da postoje dovoljno jake uzde da ga se kontrolira. Uistinu jesam.«

»Pitam te – želiš li da krenem i pazim na njega?«

Nigel se okrene prema svojem najdražem prijatelju koji je bio mnogo više od kolege i savjetnika. »Tome služe Adrian i Edward.«

»Tako je predviđeno. Ali me brine kuda će ga odvesti snaga koja raste u njemu. Ovako nismo na dobrom putu.«

Zureći u prazninu koju je malo prije ispunjavao Heron, Nigel otpije još jedan gutljaj. Iako je bio tih, slagao se s njim. Pitanje je bilo – što učiniti...

POGLAVLJE 3

Daleko dolje, u hladnoj šumi pored Motela Monroe, ispred zasljepljujućih svjetala Hitne pomoći stajao je Veck; s njegove desne strane bio je De la Cruz, njegov partner, dok je frend Bails bio lijevo. Onako okupan svjetlom, osjećao se kao da je na pozornici dok su iz šume odvozili Kronera na kolicima.

Ali jedna osoba ga je gledala.

Časnica Unutarnje kontrole, Sophia Reilly.

Stajala je sa strane, a kad su im se pogledi sreli, on poželi da su se sreli u drugim okolnostima – ponovno. Prvi put mu se predstavila kad je odalamio onog *paparazza*.

U usporedbi s ovim sranjem, jedan udarac bio je dječja šala.

Stvar je bila u tome da mu se sviđjela od trenutka kad su se rukovali, a taj dojam se večeras samo pojačao: detektiv u njemu bio je u potpunosti zadovoljan pitanjima koje mu je upravo postavila, načinom na koji ga je promatrala, kao da bi znala da joj je srao – a on to nije učinio.

Ali stvarno su se morali prestati sretati ovako.

Kad su medicinski tehničari zatvorili dvokrilna vrata Hitne, začuo se *tump*, nakon čega su, odnesavši sa sobom rasvjetu, krenuli unatrag. Reilly je bila u sjeni kad se okrenula da poprati posljedicu njihovog odlaska – a onda je upalila ručnu svjetiljku.

Prije nego im je prišla, De la Cruz se nagnuo prema njemu i tiho rekao: »Trebaš li odvjetnika?«

»Zašto bi mu trebao odvjetnik«, prasnuo je Bails.

Veck je odmahnuo glavom prema prijatelju. Shvaćao je njegovu odanost, ali to je bila stvar povjerenja koje on sam trenutačno nije imao. »Pitanje je fer.«

»Pa, trebaš li?« šapnuo je De la Cruz.

Časnica Reilly kružila je oko lokve krvi, zamicala iza debla i ispod krošanja, pod nogama lomeći grančice čiji je zvuk glasno odjekivao u njegovim ušima.

Zastala je ispred njega. »Sutra ću imati još pitanja, ali sada možete ići kući.«

Veck suzi oči. »Puštate me.«

»Detektive, nikad niste ni bili uhićeni.«

»I to je to.«

»Ni najmanje. Ali za večeras ste gotovi.«

Veck odmahne glavom. »Slušajte, časnice, to ne može biti – «

»Ekipa za očevid je na putu ovamo. Ne želim da ste ovdje kad će obrađivati mjesto zločina jer to predstavlja potencijalnu prijatnju njihovom poslu. Je li vam to dovoljno jasno?«

Ah. Da, trebao je znati. U šumi je bilo mračno. Mogao je lako uzeti ili namjestiti dokaze s tla da nitko to ne primijeti, a ona mu je to željela reći na pristojan način.

Pametna je, pomislio je.

Uz to je bila i lijepa: u odrazu osvijetljenja ručne svjetiljke izgledala je očaravajuće kako samo prirodne i zdrave žene izgledaju – bez teške šminke koja je zatvarala pore ili otežavala kapke, kao i bez masnog sjaja na usnama, bila je apsolutno nelažna.

A ona gusta tamnocrvena kosa i duboki zeleni pogled također su bili ugodni oku.

Osim toga, imala je i taj stav koji nije dopuštao sranja. »Pošteno«, promrmljao je.

»Molim vas, javite se u narednikov ured sutra ujutro u osam i trideset.«

»U redu.«

Dok je Bails nešto potihom mrmljao, Veck se pomolio da gad zadrži mišljenje za sebe. Reilly je samo radila svoj posao – i to jebeno profesionalno. Jedino što su mogli bilo je uzvratiti joj s jednakim poštovanjem.

Prije nego što je Bails uspio nabaciti neki gadni komentar, Veck se rukovao s prijateljem, a zatim kimnuo De la Cruzu. Namjeravao je otići kad je nizak i ozbiljan glas časnice Reilly zazvečao u noći.

»Detektive.«

Pogledao je preko ramena. »Da, časnice.«

»Morat ću vam uzeti pištolj. I značku. I one korice u kojima držite nož.«

OK, pa naravno. »Značka je u kožnoj jakni tamo na tlu. Želite li sami uzeti korice noža i pištolj?«

»Da, molim. Ako nije problem, uzet ću i vaš mobitel.«

Kad je prišla bliže, osjetio je njezin parfem. Nije bio slatkast ni cvjetast, ili ne daj Bože, ono sranje s vanilijom. Također nije mogao smjestiti gdje ga je kupila. Možda je to bio losion za tuširanje? Možda je dobila poziv u trenutku kad je izlazila iz kade?

Bio je to prizor za pamćenje.

Samo trenutak, valja biti oprezan. Je li on uistinu *maštao* o kolegici s posla... udaljen pola metra od mjesta zločina? Dok je on sam osumnjičenik? Kvrugu.

Da, stvarno je bilo tako.

Reilly je stavila svjetiljku u usta i pružila ruke u plavim rukavicama. Kad je podignuo ruke kako bi joj olakšao pristup njegovom struku, u području bokova osjetio je lagano zatezanje, koje bi inače osjetio da mu je skidala hlače –

Električni naboj koji je prostrujao njegovim *penisom* ga je iznenadio – i Bože, stvarno mu je bilo drago što mu je ona svjetiljka bila uperena u prsa, a ne južnije.

Čovječe, ovo je stvarno bilo skroz pogrešno – i neobično za njega. Nije se upucavao kolegicama, neovisno o tome jesu li one bile u administraciji, detektivke ili časnice Unutarnje kontrole. To je bila prevelika gnjavaža nakon neizbježnog kraja avanture za jednu noć –

Dragi Bože, gdje mu je razum? U stvarnosti očito nije.

Kao da je ono što se dogodilo tamo gdje je lišće crveno bilo toliko znamenito da je njegov mozak pokušavao naći zaklon u bilo kojoj drugoj temi osim tog divovskog krvavog upitnika u šumi.

A možda je samo poludio i to je bio kraj.

»Hvala vam, detektive«, rekla je Reilly nakon što je odstupila s pištoljem i koricama oružja. »Vaš mobitel?«

Predao ga je. »Želite moj novčanik?«

»Da, ali možete zadržati vozačku.«

Nakon što su završili s predajom, ona je nastavila: »Osim toga, zamolit ću vas da kod kuće skinete sa sebe tu odjeću, zatvorite je u vrećicu i sutra mi je predate.«

»Nema problema. Znate gdje me možete naći«, rekao je hladnim glasom.

»Da, znam.«

Prije nego što su se rastali, nije stidljivo spustila bradu niti je uputila zavodnički pogled. Nije zamahnuta kosom. Nije zabacila bok. OK, to bi sigurno bilo malo smiješno u ovim okolnostima – ali imao je osjećaj da ona čak ni u nekom klubu pored šanka prilikom susreta ne bi izvela ni jedno od tih očitih sranja. To nije bilo u njezinom stilu.

Sranje, iz minute u minutu mu je postajala sve privlačnijom. Ako se ovako nastavi, sljedećeg tjedna će je morati zaprositi.

Ha. Ha. Ha.

S time na umu, Veck joj po drugi put okrene leđa. Opet ga je iznenadio njezin glas. »Detektive, jeste li sigurni da ne želite jaknu? U prtljažniku imam pancirni prsluk viška, a na motoru će biti hladno.«

»Bit ću u redu.«

Zbog nekog razloga nije se želio okrenuti – vjerojatno zbog publike u prvim redovima koju su činili De la Cruz i Bails.

Da. To je bilo to.

Prišao je svom BMW-u, prebacio nogu preko sjedala i zgrabio svoju kacigu. Na putu ovamo nije nosio tu prokletu stvar, ali morao je čuvati tjelesnu toplinu – a dok ju je navlačio, djelomično je očekivao da će se do njega došetati De la Cruz i ponovno načeti temu odvjjetnika.

Ali umjesto toga, uvaženi detektiv je i dalje bio na svom mjestu i razgovarao s časnicom Reilly.

Bails je bio onaj koji mu je prišao. Tip je bio u trenirci, kratke bodljikave kosi, a tamne oči bile su malo nervozne – bez sumnje jer (mu se nije svidjelo što je Reilly preuzela stvar.

»Jesi li siguran da možeš sam kući?«

»Aha.«

»Želiš da te pratim?«

»Ma ne.« Iako će to ionako učiniti. Jednostavno je bio takav.

»Znam da nisi kriv.«

Dok je zurio u svog prijatelja, Veck je bio u iskušenju sve mu ispričati – o njegove dvije strane, o tome kako već godinama osjeća bliženje raskola, o strahu da se ono čega

se pribojavao već dogodilo. Dovraga, znao je da tom tipu može vjerovati. Bails i on su prije toga godinama zajedno išli na policijsku akademiju, a iako su krenuli različitim putevima, ostali su bliski i u kontaktu – dok ga Bails nije pridobio da se makne s Manhattana i pridruži se caldwellskom timu iz Ubojstava.

Dva tjedna. U službi je bio samo dva jebena tjedna.

U trenutku kad je otvorio usta, iza vozila CPD-a parkirao se kombi navijestivši dolazak Tima Picajzle.

Veck odmahne glavom. »Hvala, stari. Vidimo se sutra.«

Brzim udarcem čizme pokrenuo je motor, a dok je nabrijavao gas, bacio je pogled nazad prema mjestu zločina. Reilly je klečala do njegove jakne i kopala po džepovima. Kao što će to učiniti i s njegovim novčanikom.

Oh, sranje, naći će –

»Stari, nazovi me ako želiš da dođem do tebe.«

»Da, hoću.«

Veck klimne Bailsu i spusti motor s nožice, pomislivši kako ona stvarno nije trebala vidjeti ona dva Trojanca što ih je uvijek držao u unutarnjem džepiću iza kreditnih kartica.

Smiješno, nikad ga nije smetalo što je kurva. Sada je poželio da ga je prije mnogo godina zavezao u čvor.

Kad je izašao na široku cestu, nagazio je na gas i uz tutnjavu ubrzao prema daljini Jureći kroz zavoje ceste 149, nagnuo se nad okvir, nisko nad volan, i postao samo još jedan aerodinamični dio BMW-a. U takvoj brzini, dok se na motoru poigravao zakonima fizike, vijugavi zavoji nisu bili ništa osim brzih nagiba u lijevo i desno.

Kad uzme u obzir da je pri ovoj brzini mnogo riskirao? Bit će sretan ako od njega ostane dovoljno za ukop.

Brže. Brže. Nikad dovoljno brzo.

Na nesreću, ili sreću, nije bio siguran jesu li to bili uzroci kraja što je mogao doći u obliku zabijanja u drvo nastojeći izbjeći Bambija ili Buicka.

Ipak, to je bio *outlet* dućan Ralpa Laurena. Odnosno, rasvjeta ispred dućana.

Nakon što se zaustavio iz tame koja ga je okruživala tijekom vožnje, osjetio se neobično dezorijentirano, a jedini razlog zaustavljanja na semaforu bila su dva automobila ispred njega zbog čega je bio prisiljen poštovati cestovna pravila ili motorom preletjeti preko njihovih krovova. Prokleta crveno je trajalo sto godina, a kad se konačno upalilo zeleno, red u kojem je bio pokrenuo se puževim korakom.

Ali da je na autocesti potegnulo stotku, i dalje bi u iščekivanju vrtio prstima ruku.

Naravno, to ni slučajno nije bilo zato jer je želio pobjeći od nečega – to nikako.

Dok je prolazio pored Nikea, Van Heusena i Brooks Brothersa, osjećao se jednako prazno kao i ona golema parkirališta, a dio njega je želio samo nastaviti... dalje od

šoping-centara, kroz labirinte predgrađa Caldieja, sve do nebodera i preko mosta, u nepoznate krajeve.

Nevolja je bila u tome što je imao osjećaj da je bio na svim mjestima putem kojih je krenuo: geografska promjena nije mijenjala odraz lica u zrcalu. Ili onaj dio njega koji nikad nije razumio, niti ga je propitkivao. Ili ono što se večeras dogodilo – što god to jebeno bilo.

Sigurno je ubio onog bolesnika. Nije bilo drugog objašnjenja. I nije mu bilo jasno zašto ga je Reilly pustila. Možda je jednostavno trebao priznati... Da, ali što? Da je otišao tamo s namjerom ubiti, a onda je –

Od glavobolje koja je udarila u njegovo čelo nije bilo moguće razmišljati. Sve što je mogao bilo je jecati i zaklopiti oči – što nije bio najpametniji potez u vožnji na sjedalu motocikla.

Prisilivši se da se koncentrira jedino na cestu, s olakšanjem je uhvatio da se nabijanje u njegovoj glavi umirilo te je skrenuo u svoju ulicu.

Kuća u kojoj je živio bila je u kvartu punom učitelja, medicinskih sestara i prodavača. Bilo je tu mnogo djece, a dvorišta su održavali amateri – što je značilo da će ljeti biti problema s korovom, ali barem će travnjak biti redovito košen.

Već je bio autsajder: nije imao ženu, nije imao djece i nikada neće izvući kosilicu iz garaže. Srećom, imao je vibru zbog koje su susjedi s obje strane rado pomagali uređivati njegovo minijaturno dvorište.

Dobri ljudi koji su zacijelo čuli da će se osjećati sigurnije s murjakom u susjedstvu.

Vidjelo se koliko imaju pojma.

Njegova kuća na dvije etaže bila je otmjena i posebna kao i namještaj iz sedamdesetih. Ispostavilo se da je to bilo vrijeme posljednjeg mijenjanja tapeta u tim prostorijama.

Parkirao je ispred garaže i sišao s motora ostavivši kacigu da visi na volanu. U ovom području nije bilo kriminala, pa su njegovi susjedi s kosilicama izvukli deblji kraj po više pitanja.

Ušao je kroz stražnja vrata, prešao predsoblje i ušao u kuhinju u kojoj se baš i nije kuhalo; sve što je imao bile su dvije prazne kutije od *pizze* na šanku i nekoliko praznih šalica iz *Starbucks*a skupljenih oko sudopera. Na stolu je bila poluotvorena posta i hrpice računara. Zaslon laptopa bio je spušten, a pored njega je bio katalog s kuponima koje nikad neće iskoristiti i račun od kableske s kojim još uvijek nije kasnio, ali vjerojatno hoće jer nije bio u stanju plaćati ta sranja na vrijeme.

Uvijek je bio prezaposlen za ispisivanje čekova ili plaćanje internetom.

Bože, jedina razlika između ove kuće i ureda u centru grada bio je krevet na gornjem katu.

Kad smo već kod toga, časnica Reilly ga je željela golog, zar ne? Zgrabio je vreću za smeće ispod sudopera i otputio se na gornji kat, razmišljajući o tome da bi trebao unajmiti čistačicu pa neka dolazi jednom tjedno, kako bi spriječio nakupljanje prašine

ispod kauča i stvaranje paučine po kutovima. Unatoč tome, ovo nije bio dom niti će to ikada biti. Malo deterdženta i sredstva za čišćenje četiri puta mjesečno nije dovoljno da prostor bude ugodan.

Ali barem će se ženske koje ponekad dovede moći presvući u donekle pristojnim uvjetima.

Njegova spavaća soba bila je s prednje strane kuće, a sve što je bilo u njoj jest taj golemi krevet i ormarić. Čizme, čarape i hlače, kao i dolčevitu, brzo je skinuo. Dok je svlačio svoje crne slip gaćice, odbijao je zamišljati časnicu Reilly kako ih skida. To jednostavno nije u redu.

Otputio se u kupaonicu i pripremio tuš, a dok je čekao da se zagrije voda, zastao je ispred zrcala iznad umivaonika. U njemu nije bilo odraza kojim bi se zamarao – onog dana kad se uselio prekrpio je zrcalo velikim ručnikom.

Nije bio ljubitelj zrcala.

Podignuo je ruke i ispružio ih s dlanovima prema dolje. Nakon toga ih je okrenuo, a zatim je pregledao nokte.

Činilo se da na njegovom tijelu, kao i u njegovom umu, nedostaju dokazi. Iako je pretpostavka već i to da je nedostatak porezotina, rana i osušene krvi sam po sebi indicija. Sigurno je to primijetila i stasita časnica Reilly te bez sumnje prema tome djelovala.

Čovječe, već se drugi put u životu našao u ovoj situaciji. A kako je tek bilo prvi put!

Nema razloga da razmišlja o majčinom ubojstvu. Ne, kad je ovakva noć.

Zakoračio je pod tuš i zatvorio oči, pustivši da mu topli mlaz zapljusne glavu, ramena i lice. Sapun. Isperi. Šampon. Isperi.

Stajao je u zaparenoj mokroj toplini kad je osjetio propuh: kao da je netko otvorio prozor pored kupaonice, a nalet zraka je prošao iznad plastične zavjese i dotaknuo mu kožu. Žmarci su mu se osuli po prsima, a zatim se spustili po nogama i leđima.

Unatoč tome, prozor nije bio otvoren.

To je bio razlog zbog kojeg je maknuo staklena vrata tuš-kabine i pokrio ugrađeno zrcalo iznad umivaonika. Te dvije stvari bile su jedine promjene koje je učinio u kući, a ti zahvati služili su za očuvanje njegovog mentalnog zdravlja. Godinama se brijao bez zrcala.

»Odjebi od mene«, rekao je sklopivši oči.

Nalet zraka kružio mu je oko nogu, poput ruku koje su tumarale po njegovoj koži i penjale se još više, mazeći njegov penis prije nego su se popele na područje trbuha, onda na prsne mišiće, vrat i njegovo lice.

Hladne ruke prošle su mu kroz kosu.

»Pusti me na miru!« ispružio je ruke i gurnuo zavjesu u stranu. Kad mu je topli zrak jurnuo ususret, uvukao se u svoju unutrašnjost, pokušavši izbaciti uljeza i prekinuti vezu.

Posrćući prema ormariću, obgrlio se rukama i umalo pokleknuo teško dišući i mrzeći sebe, ovu noć i svoj život.

Znao je da je moguće ako si podvojena ličnost, da se dio tebe odvoji i djeluje neovisno. Bolesnici su mogli biti u potpunosti nesvjesni onoga što je njihovo tijelo činilo – čak i ako je to uključivalo nasilje.

Nakon što mu je po sljepoočnicama ponovno poput malja počela nabijati ona glavobolja, opsovao je i osušio se; navukao je flanelsku majicu i donji dio trenirke s njujorške policijske akademije u kojoj je sinoć spavao i koju je ostavio na spuštenoj zahodskoj dasci. Upravo je namjeravao spustiti se na donji kat kad ga je prizor koji je ugledao kroz prozor zadržao na mjestu.

Dvije kuće niže, s druge strane ulice, bio je parkiran automobil.

Poznao je svako vozilo u susjedstvu, sve kamione, kombije, SUV-ove, sedane i hibride, a taj tamni, noviji model >američkog ničeg-posebnog< nije bio na tom popisu.

Ali bio je upravo ona vrsta neoznačenog vozila kakvo je koristila caldwellska policija.

Reilly ga je stavila pod nadzor. To je bio dobar potez – da je njeziom mjestu, učinio bi isto.

Možda u autu i jest bila ona.

Sjurio se niz stepenice i zastao pred ulaznim vratima, sklon ideji da izađe van bos, jer možda je ona ili tko god bio, imao odgovore s mjesta zločina.

Psujući, othrvao se toj pametnoj ideji te krenuo prema kuhinji. U kuhinjskim ormarićima je valjda bilo nečega za jelo.

Nakon što ih je otvorio, otkrio je mnogo praznog prostora za skladištenje namirnica, zapitavši se je li uistinu pomislio da mu je hranu magično dopremila neka vila iz supermarketeta.

Možda bi mogao kečapom premazati kutiju od *pizze* i navaliti. Vjerojatno bi to bilo dobro za unos vlakana.

Njam.

Udaljena dvije kuće od detektiva DelVecchija, iza volana je sjedila poluslijepa Reilly.

»Bože sveti...«, protrljala je oči. »Koristiš li ti zastore?«

Dok se molila da joj spektakularna slika njezinog golog kolege izblijedi iz očiju, ozbiljno je posumnjala u odluku da ga nadzire. Kao prvo, bila je iscrpljena – barem dok nije vidjela gotovo sve što je Veck imao za ponuditi.

Vidjela je, zapravo, baš sve.

Sad je stvarno bila tako jebeno budna, hvala mu lijepa – kao da je polizala dva prsta i gurnula ih u utičnicu: takav neskriveni pogled na njegovu golotinju bio je dovoljan za trajnu frizuru kakvu je priželjkivala s trinaest.

Mrmljajući sebi u bradu, ponovno je spustila ruke u krilo. I za divno čudo, dok je zurila u kontrolnu ploču pred očima joj je bilo... sve ono što je vidjela.

Ponekad su neki neodjeveni muškarci bili puno više nego samo *goli*.

A kad se prisjeti da je to gotovo propustila. Upravo je parkirala neoznačeni auto i prijavila svoju poziciju kad su se upalila svjetla na gornjem katu, što joj je omogućilo pogled na spavaću sobu. Zavalivši se u sjedalo, nije joj palo na pamet kuda će ih oboje odvesti nezaklonjenost pogleda – ali joj se učinilo interesantnim da je na stropu sobe koja je izgledala kao spavaća bila samo jedna žarulja.

No opet, dizajn interijera samačkih jazbina bio je ili u stilu natrpanih skladišta ili ogoljene pustinje.

Veck je očito bio pustinjački tip.

Ali tada je njezin osumnjičenik ušao u kupaonicu i upalio svjetlo, pa ona odjednom više nije razmišljala o unutarnjem dizajnu.

Zdravo, veliki dečko.

Na više načina nego što ih se mogla prisjetiti. »Prestani razmišljati o tome... prestani razmišljati o – « Nije pomoglo kad je zatvorila oči: prije je samoj sebi nevoljko morala priznati da je on fino popunjavao odjeću, ali sada je točno znala zašto. Imao je jake mišiće, a kako nije imao dlačica na torzu, ništa nije priječilo pogled na njegova jaka prsa, pločice i isklesane izbočine njegovih bokova.

Zapravo, kad se pričalo o krajobraznom uređenju muškog tijela, amo se nalazila samo tamna linija koja se protezala od pupka do njegovog...

Znaš, možda je veličina ipak bitna, pomislila je. »Oh, za Boga miloga.«

U namjeri da usmjeri mozak na bilo što primjerenije, nagnula se naprijed i pogledala kroz prozor na suprotnoj strani. Prema onome što je vidjela, prozori na kući nasuprot njenoj bili su zastrti. Bio je to dobar potez ako je svake večeri paradirao ovako.

Možda je muž objesio te zastore da se njegova žena ne zateleba.

Pripremila se, a zatim ponovno bacila pogled prema Veckovoj kući. Na gornjem katu su svjetla bila ugašena, te se jedino mogla nadati da će na donji kat doći odjeven.

Bože, kakva večer.

Još uvijek je čekala na dokaze s mjesta zločina, ali već je došla do zaključka o Kronerovim ozljedama. U tim šumama bilo je kojota. Medvjeda. Mačaka koje nisu bile male i slatke. Šanse su bile velike da se tip šetao šumom u odjeći koja je mirisala na osušenu krv zbog čega ga je nešto na četiri šape zamijenilo za *Happy Meal*. Veck se možda umiješao, nakon čega je odgurnut sa strane. Na kraju krajeva, trljao si je sljepoočnice kao da ga bole, a sam Bog zna da ozljede glave uzrokuju gubitak pamćenja.

Nedostatak fizičkih dokaza išao je u korist toj teoriji; u to je barem bila sigurna.

Ali s druge strane, nije bilo moguće zanemariti njegovog oca.

Kao i svi studenti prava, na seminarima je proučavala Thomasa DelVecchija Starijeg – kao i na seminarima devijantne psihologije.

Veckov tata bio je klasični serijski ubojica: pametan, lukav, predan svojem >pozivu< i bez imalo osjećaja krivnje. Ali proučavajući njegove intervju s policijom, činio se privlačnim, zanimljivim, ljubaznim i otmjenim, moglo bi se reći >ne-čudovišnim<.

On je kao i većina psihopata usvojio predodžbu o sebi koju je pažljivo održavao. Bio je uspješan trgovac antikvitetima, iako je njegoi obrt u tom bahatom i uzvišenom, bogatom i privilegiranom društvu čista izmišljotina. Potekao je niotkud, ali je bio vješt u šarmiranju bogataša – imao je i talent za putovanja u inozemstvo te nalaženje drevnih artefakata i skulptura koje su se jako dobro prodavale. Nakon što su ubojstva isplivala na površinu, njegove su poslovne prakse stavljene pod povećalo, a do današnjeg dana nitko nije imao pojma gdje je našao te stvari – izgledalo je kao da je negdje na Bliskom istoku imao sakriveno blago. Definitivno nije bio od pomoći policiji da rasvijetli taj problem, ali što su mu uopće mogli? Ionako je bio osuđen na doživotni zatvor.

Ali, očito ne zadugo.

Kakva je bila Veckova majka –

Kuckanje po prozoru do njezine glave zazvečalo je poput metka, i ona u manje od sekunde posegne za pištoljem i usmjeri ga prema izvoru zvuka.

Veck je stajao na ulici pored auta, podignutih ruku i mokre kose koja se sjajila pod svjetlom uličnih svjetiljki.

Spustila je oružje i uz psovku otvorila prozor.

»Dobri refleksi, časnice«, promrmljao je.

»Detektive, želite da vas ustrijelim?«

»Zazvao sam vas imenom. Dvapat. Bili ste zamišljeni.«

Zahvaljujući onome što je vidjela u njegovoj kupaonici, činilo joj se da je njegovu flanel majicu i donji dio trenirke lako skinuti ili spustiti. Ali stvarno, kako do sada nije zamijetila sve što se nudilo?

»Želite li sada moju odjeću?« pitao je pruživši joj vreću za smeće.

»Da, hvala«, kroz prozor je prihvatila zavežljaj i spustila stvari na pod. »I čizme?«

Kimnuo je i rekao: »Želite li da vam donesem kave? U kuhinji nemam mnogo, ali imam instant-kave, a valjda ću uspjeti naći čistu šalicu.«

»Hvala. U redu je.«

Usljedila je pauza. »Časnice, postoji li razlog zašto me ne gledate u oči?«

Detektive, upravo sam vidjela vaše golo dupe. »Ne postoji.« Pogledala ga je ravno u oči. »Bolje da uđete. Prohladno je.«

»Hladnoća mi ne smeta. Cijelu noć ćete biti ovdje?«

»Ovisi.«

»O tome hoću li biti ja, zar ne?«

»Aha.«

Kimnuo je, a zatim se bezbrižno ogledao oko sebe kao da su njih dvoje susjedi koji ćaskaju o vremenu. Bio je tako miran. Tako samouvjeren. Baš kao njegov otac.

»Mogu li biti iskren?« odjednom reče.

»Detektive, bilo bi bolje da jeste.«

»I dalje sam iznenađen što ste me pustili.«

Prošla je rukama po volanu. »Mogu li ja biti iskrena?«

»Da.«

»Pustila sam vas zato jer stvarno mislim da vi niste krivac.«

»Bio sam na mjestu zločina i imao sam krvi na sebi.«

»Nazvali ste Hitnu, niste otišli, a počinjenje onakvog ubojstva je jako neuredno.«

»Možda sam počistio.«

»Koliko sam vidjela, u šumi nije bilo tuševa.«

Ne zamišljaj ga golog.

Kad je počeo odmahivati glavom kao da je želi razuvjeriti, Reilly ga prekine. »Zašto me pokušavate uvjeriti da sam pogriješila?«

To ga je ušutkalo. Barem na trenutak. Zatim je rekao nešto dubljim glasom: »Hoćete li se osjećati sigurnom prateći me?«

»Zašto ne bih?«

Po prvi put se na njegovom hladnom izrazu lica ukazala emocija i njezino srce zastane: u njegovim očima bio je strah, kao da ne vjeruje samom sebi.

»Veck, ima li nešto što mi nisi rekao?« upitala je meko.

Prekrižio je ruke na onim svojim golemim prsima, a zatim prebacio težinu s jednog na drugi bok kao da razmišlja. Nakon toga je siknuo i počeo trljati sljepoočnicu.

»Nema«, promrmljao je. »Slušajte, časnice, učinite nam oboma uslugu. Držite taj pištolj uza sebe.«

Kad se okrenuo i prešao na drugu stranu ulice, nije pogledao iza sebe.

Primijetila je da nije nosio cipele.

Podignuvši prozor, promatrala ga je kako ulazi u kuću i zatvara vrata. Zatim su se svjetla u kući pogasila, osim onog u hodniku na gornjem katu.

Zavalila se natrag u sjedalo i smjestila se zureći u sve one prozore. Nešto kasnije, krupna sjena ušla je u dnevnu sobu — činilo se da vuče nešto. Nešto kao kauč?

Veck je zatim sjeo i njegova glava je nestala, kao da se isteže ili tako nešto.

Činilo se kao da spavaju jedno pored drugoga. To se moglo zaključiti iako su između njih bili zidovi kuće, komad kržljivog travnjaka, pločnik, cesta i čelični okvir njezinog Forda.

Kapci časnice su se spustili, ali to je bila automatika zbog kuta glave. Nije bila umorna i nije se bojala da će zaspati. Bila je u potpunosti budna u tamnoj unutrašnjosti auta.

Svejedno je pružila ruku i zaključala vrata.

Za svaki slučaj.

POGLAVLJE 4

Dok je demonica Devina tumarala hladnim betonom, njezina putanja nije bila ravna, već poprilično isprekidana. Dok je zamicala za redovima ormarića, udaljeni *tik-tak* stotine satova zaglušivao je *klip - klap* njezinih *louboutinka*.

Ovdje je bilo mjesta za sve i njezina je kolekcija sigurno prenesena u podrum ove poslovne zgrade na dva kata. Lokacija je bila savršena, malo izvan centra Caldwell, a kako bi sve izgledalo legitimno i fieupadljivo, bacila je iluziju da je prostor iznad onog po kojem je koračala zauzimala tvrtka za ljudske potencijale: što se ticalo ostalih ljudi, užurbana, zaposlena tvrtka iznajmila je taj prostor kako bi se mogla dalje razvijati.

Glupi ljudi. Kao da je u ovoj ekonomskoj situaciji netko zapošljavao ili si je mogao priuštiti držanje za ručicu potencijalnih zaposlenika.

Zastala je pored Hepplewhite ormarića napravljenog u Providenceu na Rhode Islandu, 1801., te rukom prešla preko mahagonija. Na njemu je još uvijek originalni premaz, ali ipak ga je čuvala od sunca i vode više od dvjesto godina, još iz vremena kad ga je kupila. Unutar njegovih ladica nalazile su se košarice pune dugmadi, redovi naočala i gomile prstena po kutijama. U ostalim ormarićima nalazili su se slični predmeti, redom osobni i izrađeni od različitih vrsta metala.

Osim zrcala, njezina kolekcija bila je najvrednija stvar koju je posjedovala. To je bila njezina veza s dušama koje su bile dolje, sidro koje je trebala kad se na zemlji osjećala nesigurnom ili uznemirenom.

Kao što je sada bio slučaj.

Ali večeras je bio problem što je prvi put u toliko eona koliko dugo već skuplja, ova kolekcija nije umirila, opustila ili uspokojila. Dok je šetala po tom skladištu predmeta, njezina ovisnost koja joj je oduvijek bila od koristi, sada je zakazala.

A što je bilo još gore? Ova večer trebala je biti *poticajni trenutak*, kako je to nazivala njezina psihoterapeutkinja, u kojem se trebala okrenuti prema sebi i uživati u svojim postignućima: u zadnjoj rundi je pobijedila Jima Herona, a iako su on, Adrian i Eddie pronašli njezin brlog, uspjela je sigurno preseliti svoje stvari u ovu novu pouzdanu zgradu.

Trebala je biti presretna.

Ali baš se osjećala usrano pa joj čak ni miris svježe smrti koji je dopirao iz kupaonice nije pružao zadovoljstvo: kako bi zaštitila svoje zrcalo, trebalo joj je mnogo vise od sigurnosnih kamera, a nova žrtvovana djevica koju je objesila nad svojom kadom, fino je krvarila — bivajući korisnom, a ne samo dekorativnom.

Sve joj je išlo na ruku, barem je tako izgledalo na površini, a opet, ona se osjećala tako...

Vjerovala je da se taj osjećaj naziva *letargijom* — baš lijep naziv za jedno usrano, čemerno stanje.

Možda je bila samo iscrpljena od sređivanja stvari nakon preseljenja. Imala je oko četrdeset ormarića punih predmeta iz svih povijesnih razdoblja čovječanstva, i kad god

je bilo potrebe naviknuti se na novo mjesto, bila je primorana dotaknuti svaki predmet zasebno, te se tako povezati s esencijom žrtve zadržanom u metalu. No tek je trebala započeti s kontaktom povezivanja i malo se čudila samoj sebi. Obično se nije mogla koncentrirati na ništa drugo dok nije razbila vrijeme, zakoračila u prostor između minuta, i time dovršila taj dugotrajan proces.

Pretpostavila je da bi to njena psihoterapeutkinja smatrala napretkom s obzirom da je kompulzivnost bila neodgodiva i neosporna: ovi dragocjeni predmeti, iz drevnog Egipta, iz srednjovjekovne Francuske, iz Građanskog rata u Americi i iz današnjih dana, bili su ono što ju je vezalo s domom kad je bila tako daleko od njega.

Unatoč tome, izostala je panična žurba da privine bliže k sebi ono što je bilo njeno za cijelu vječnost. Kao da je jedino željela koračati uokolo i duriti se.

Za sve je bio kriv Jim Heron.

Bio je nevjerojatno prkosan, dominantan i poseban.

Odabrala ga je zajedno s onim arogantnim pizdunom Nigelom, jer je Heron bio u jednakoj mjeri dobar i zao a kako je naučila kroz godine, kad je čovječanstvo bilo u pitanju, zlo je uvijek pobjeđivalo. Zapravo, pretpostavljala je da bi privući njega na njezinu stranu bilo vrlo dosadno i nezanimljivo, poput onoga što je činila muškarcima i ženama od vremena kad je otkucao prvi sat.

Ali sad, kao da je ona bila ta što je uvučena i zavedena.

Heron je bio takva... recimo, nepoznanica. Čak i nakon što joj se predao, okružen njezinim slugama, a ona se igrala njime te je sama pokazala svoju pravu prirodu – on je bio uspravan, nepokoran, neslomljiv.

A ta snaga činila ga je nedostižnim.

Ovakvo što kod nekoga takvih osobina do sada nije upoznala.

Stvar je bila u tome da je u njezinoj prirodi bilo vladati: bila je savršen parazit, preuzimala je i replicirala svoju suštinu dok onaj kojeg je opsjela nije bio zauvijek njen.

Heronov prezir bio je opojan, bio je pljuska, bio je dašak svježine. I činilo se da umanjuje važnost svega ostalog.

Otvorila je ladicu i izvukla tanku zlatnu narukvicu s koje je visio mali privjesak u obliku golubice. Gravura s unutarnje strane bila je napisana kosim pismom i bila je vrlo dirljiva. Od roditelja svojoj kćeri. S datumom od prošle godine. Bla, bla, bla.

Uistinu je mrzila ime Cecilia.

Ta nebitna djevica... koja gnjavaža. Svrha te male Bartenice bila je zaštita zrcala. A sada je to malo govno bilo na neki način povezano s Jimom –

Upravo kad je namjeravala slomiti krhku uspomenu, kroz tijelo joj je prostrujala toplina, kao da je dodir njezinog ljubavnika prošao ne samo preko njezine kože, već i kroz kosti.

Jim.

To je bio *Jim*. I zvao je *nju*.

Bacila je narukvicu, bokom zatvorila ladicu, a zatim otrčala niže do raskošnog zrcala u prirodnoj veličini koje je služilo jedino za provjeru njezinog izgleda. U pokretu, promijenila je svoju formu, preuzevši tijelo prekrasne brinete čije su grudi prkosile gravitaciji, a na guzicu je bilo moguće nešto odložiti.

Popravila je frizuru, zagladila suknju, zaključivši da je ipak preduga. Umom ju je povukla gore, okrenula se oko svoje osi, otkrivši glatka bedra i savršene listove.

Odjednom se osjećala *živom*.

Možda baš i nije bilo najtočnije reci da je *živa*. Ali tako se osjećala: u trenu je njezino raspoloženje poraslo – svakako, to znači da neće biti glupa.

Zadovoljna duljinom suknje i kose te dubinom dekoltea, ušla je u kupaonicu.

»Kako izgledam?«

Napravila je mali okret pred mladićem koji je naglavce visio nad kadom. Ali on nije imao što za reći, unatoč tome što su mu oči bile otvorene.

»Ma, što ti uopće znaš, dovraga.«

Sagnula se i umočila vrhove prstiju u krv koja se polagano cijedila iz arterije na njegovom vratu. Nestrpljiva zbog kašnjenja, brzo je premazala dovratak i pod, vrativši se do kade kako bi uzela još. Čistoća njegove esencije tvorila je pečat bolji od bilo kojeg sigurnosnog sustava poznatog čovjeku – uz to, tim procesom svijet je oslobođen od još jednog smrtnog stvora.

Što joj je olakšavalo posao.

Zatvorivši se s Pričljivim, okrenula se prema drevnom zrcalu u trošnom okviru koji je istrulio prije toliko stoljeća. Reflektirajuća površina zrcala obrubljena olovom cijelo vrijeme se mijenjala, a valovi tamnosive i crne kovitlali su se na mutnoj pozadini. Taj predmet bio je užasan portal i jedini put do njezinih duša.

»Drž* se«, rekla je mrtvacu. »Vratit ću se.«

Nakon što je zakoračila u površinu zrcala, povukla ju je mračna sila kojoj se ona svojevrijedno predala, a tijelo koje je preuzela olabavilo je u crvotočini. Na drugoj strani se pojavila uz dno svog zdenca, izbačena iz oluje, ali bez potrebe za oporavkom.

Potapšala je kosu i zagladila svoju usku suknju pomislivši da je strašno glupo što ovdje nema zrcala.

Ipak, nije bilo važno što misle njezine sluge, a duše... ah, njezine krasne duše... pa, njima su druge stvari bile na pameti.

Zabacivši glavu, svrnula je pogled na kilometre uglačanih crnih zidova koji su se uzdizali od kamenog poda. Izmučene duše previjale su se uz granice svog okrutnog zatvora, njihova lica, bokovi i laktovi borili su se za slobodu koju nikad neće imati, a njihovi glasovi bili su prigušen zbor.

»Kako izgledam?« viknula je prema gore.

Odgovorio joj je zbor jecaja, ali ništa nije mogla zaključiti.

Za boga miloga, zar ovdje nitko ne priča? Nitko?

Nakon još jedne završne provjere, pozvala je Jima i dopustila njegov prijelaz. Dok je čekala, srce joj je tuklo u trećoj brzini, a vrućina joj je jurila kroz kožu s električnim naponom. Ali neće dopustiti da se to vidi, jer mora zadržati mirnoću.

Jim je stigao u vrtlogu magle i njoj zastane dah.

Odabrani spasitelj bio je jedan od najboljih primjeraka muškog spola. Njegovo krupno i ubojito tijelo bilo je instrument borbe, ali je služilo i za sirovo, žestoko jebanje.

»Ti me želiš«, rekla je niskim glasom.

Oči su mu se suzile, a mržnja koja je bila u njima poticala je njezin libido jače od najbolje plate kamenica koju joj je itko mogao poslužiti. »Ne tako, dušice.«

Ah, kako li je samo lagao.

Izvijajući bokove prišla je stolu za obrađivanje, vrhom prsta klizeći niz izbrazdanu, bezbojnu površinu. Disanje joj je bilo dublje kad ga se prisjetila privezanog golog, raširenih nogu i vlažnog penisa.

»Ne?« rekla je. »Ti si zvao mene. Ne obratno.«

»Želim da mi kažeš tko je iduća duša.«

Zanimljivo. »Znači, Nigel te odbio kad si ga pitao, zar ne?«

»To nisam rekao.«

»Pa, teško mi je povjerovati da bi se obratio prvo meni«, gorko je promrmljala. »Misliš da ću ti reći?«

»Da, mislim.«

Prasnula je u glasan smijeh. »Do sad si već trebao shvatiti kakva sam.«

»I reći ćeš mi.«

»Zašto bih ti, dovraga, učinila tu uslugu?«

Podigao je dlan do prsiju, te ga polako, tako polako, spustio na svoj trbuh...

Devina teško proguta. A kad se zatim uhvatio između nogu, usta su joj se potpuno osušila.

»Imam nešto što želiš«, rekao je hrapavo. »Ali i ti imaš nešto što je meni potrebno.«

Znači tako... Da, željela je biti s njime, ali ovo je bilo bolje od svega što je očekivala. Morat će se prisiliti da se poseksa s njom i tako žrtvovati svoje tijelo za informaciju... ispred svoje drage, slatke Sissy.

Devina podigne pogled prema zidu i nađe dušu koja ga je tako jebeno brinula. Umom ju je pozvala niže i naslonila se na stol.

»Što točno predlažeš?«

»Reci mi tko je to i ja ću te jebati.«

»Vodi sa mnom ljubav.«

»To će biti jebanje. Vjeruj mi.«

»Sve je to isto, ali nisam sigurna da ću prihvatiti.« Koju laž je izrekla. »To je vrlo vrijedna informacija.«

»A ti znaš kakav sam ja.«

Ah, jest, i željela ga je *ponovno*. Željela ga je uvijek.

»Dobro«, rekla je. »Reći ću ti o kome se radi, a zauzvrat ćeš mi *se* podati kad god te poželim. Bez ikakvih pitanja.«

Ponovno je suzio oči kako je samo on to znao, pretvorivši ih u proreze koji su ga činili grabežljivim.

A zatim je uslijedilo zatišje. Dok se tišina otezala, držala se čvrsto. Pristat će, i začudo, to je imala zahvaliti Nigelu, tom uštogljenom štreberu. Da je arkandeo guknuo ime duše, ova divna žrtva ne bi bila ostvarena.

»Dogovoreno.«

Devina se počela smiješiti.

»Uz jedan uvjet.« Izraz njezinog lica se zamrzne i on nastavi: »Bit ću s tobom i ti ćeš mi otkriti ime. Onda ćemo provjeriti istinitost informacije. Ako nisi lagala, imat ćeš me na kraju ove runde. Kad god to poželiš.«

Devina zareži. Jebena glupa slobodna volja. Kad bi ga samo mogla posjedovati kako valja. Tada njegov glas uopće ne bi vrijedio. Ali to nije tako funkcioniralo.

Još uvijek je u tom dogovoru moglo biti rupa i željela se uvjeriti U to. Neće mu odati previše, a svejedno će ga imati.

»Jesmo li se dogovorili?« zahtijevao je.

Dok mu je prilazila, usmjerila je pogled preko njegovog ramena na sitni obris u zidu koji je pozvala da iz prvog reda svjedoči onome što će se dogoditi.

Nakon što se približila tom čvrstom tijelu i popela se na prste, Devina je uživala u potpuno krutom mesu koje je osjetila. Šapnula je u Heronovo uho: »Skini hlače.«

»Demone, jesmo se dogovorili?«

Bio je nepopustljiv pred njom, potpuno u stanju odbiti je, i to ne samo ovoga trenutka već i u budućnosti: iako je bio izložen pred njom, kao da je potpuno nedodirljiv.

Samo što su, kako je i sam rekao, oboje imali ono što želi onaj drugi.

»Skini hlače.« Povukla se za korak, spremna za uživanje u predstavi. »Učini to polako – i dogovorili smo se.«

»Što *dovraga* on radi tamo gore?«

Kad je Adrian zaurlao to retoričko pitanje, nije očekivao odgovor od svog cimera. Ali, na Eddiejevu čizmu si mogao spustiti Lexus, a iz njega bi eventualno izvukao tek uzvik *joj*. Taj bi anđeo samo trepnuo i zbacio auto sa svog nožnog palca.

Iskreno, ta sranja ja-sam-tih-i-jak-frajer stvarno su bila iritantna.

»Prošla su dva sata.« Zastao je uz rub kreveta na kojem je Eddie bio ispružen. »Hej?! Pratiš li ti uopće razvoj situacije? Ili si namjeravao prospavati ovu rundu.«

Podignuo je kapke sa svojih crvenih očiju. »Ne spavam.«

»Meditiraš. Uostalom, baš je svejedno.«

»Ne meditiram.«

»Dobro. Umom kontroliraš energetska polja – «

»Vrti mi se od tvog hodanja amo-tamo. Ometaš me.«

U to nije povjerovao ni sekunde. »Bi li te ubilo da se tu i tamo zabrineš?«

»Tko kaže da nisam zabrinut?«

»Ja.« Adrian pogledom preleti preko frendovog dugačkog i mirnog tijela. »Dođe mi da ti dovezem defibrilator i da te stresem.«

»Ali, što bih trebao učiniti? Vratit će se kad se vrati.«

Prizori Nigela, tog kicoša kako svjetski pizdi zbog Jima, pali su mu na pamet, te se Adrian zapitao hoće li morati organizirati misu zadušnicu. Taj arkanđeo tamo gore možda i jest kratio vrijeme igrajući kriket i polo, ali to ne znači da nije znao zadati udarac – a Jim je otišao odavde poprilično izazivački raspoložen.

Možda je gad dobio što je tražio.

Adrian je ponovno započeo nervozno hodati, ali hotelska soba nije imala ponuditi mnogo što se ticalo kvadrature. Zaključio je da bi se mogao spustiti do bara.

Iz obližnje sobe se začulo škripanje. Kao da je netko sjeo na krevet ili možda otvorio i zatvorio nešto.

Ad je posegnuo prema donjem dijelu leđa i izvukao kristalni bodež. Ako je u pitanju bio neki čovjek koji je provalio da ukrade laptop, neće mu zatrebati ono što mu je bilo u šaci. Ali ako je Devina poslala jednog ili dvojicu svojih slugu da odvrati njihovu pažnju, oružje bi moglo biti od koristi.

Odgurnuo je vrata nekoliko centimetara i nagnuo se naprijed. Iz kupaonice je izletjela crna majica. Zatim par ispranih traperica. Jedna čizma. Pa druga čizma.

Začuo se šum vode, a zatim i prodorni uzdah. Jim očito nije čekao da se voda zagrije.

Sranje, čini se da nije posjetio jedino Nigela.

Vrativši bodež u korice, Adrian širom otvori vrata, uđe u sobu i sjedne na anđelov krevet.

Sam Bog zna da nije bilo razloga baciti odjeću i oprati se vrućom vodom nakon sastanka s arkanđelom. Jadnik je očito bio kod Devine, a nitko ne treba dva puta pogadati što se dogodilo.

Dok je slušao Jima kako sa sebe ispire demonski smrad, Adrian osjeti iscrpljenost od koje se gotovo mutio vid. Put koji je spasitelj odabrao? On ga je prošao.

Izgubio je um zbog toga.

S Devinom je to bilo tako. Iako si u početku mislio da ti imaš kontrolu, ona bi ušla u tebe. Na kraju su te stvari koje si se tjerao da radiš s njom zbog razloga koji su zvučali potpuno normalno, izgrizale sve dok ti se ona ne bi uvukla pod kožu i ovladala tobom. Tako je to radila, a bila je iznimno uspješna u tome.

Kad je Jim konačno izašao iz kupaonice, zastao je s ručnikom raširenim preko leđa i jednom rukom spuštenom, a drugom podignutom. Njegova bedra i područje trbuha bili su izgrebeni, a penis mu je opušteno visio, kao da ga je netko iskoristio do krajnjih granica.

»Živog će te pojesti«, rekao je Adrian.

Anđeo koji je bio zadužen spasiti sve i svakoga odmahnuo je glavom. »Vraga hoće.«

»Jime – «

»Reći će nam o kojoj se duši radi«, Jim zaveže ručnik oko bokova. »Nalazimo se s njom sutra ujutro.«

Ad odmahne glavom. »Zajebava se s tobom – «

»Pojavit će se. I otkriti tko je ta duša. Vjeruj mi.«

»Ona nije pouzdan izvor. A ovo nije način na koji treba pobijediti.«

»Znači da ti se svidjelo kako je zadnja runda završila?«

Ma, dovraga sve.

Jim je prišao svojoj crnoj sportskoj torbi i izvadio maskirne hlače. Okrenuo se, a dok ih je navlačio, ona golema tetovaža na njegovim leđima što prikazuje Kosca na groblju iskrivila se pa opet preuzela svoj oblik.

Možda je Jim bio jači, ali tako nešto priznati Adu bi bio udarac u jaja i to bi učinio jedino nad svojim vlastitim friškim lesom. Ali ako tip to izdrži – ako će se nekako uspjati suzdržati – u tom slučaju imaju najbolje oružje u ovom ratu jer se demon zatelebao u tipa. Baš loše za nju.

Jim priđe trapericama koje je izbacio iz kupaonice i prokopa po džepovima. Kad se uspravio, u rukama koje su se lagano tresle držao je preklopljeni papir.

Kad je tip oprezno obrisao papir, iako na njemu nije bilo prašine, Adrian protrlja lice poželjevši da njemu padne Lexus na glavu: jako je dobro znao da je to bio članak o curi koju su našli iznad Devinine kade – o djevici kojom je Jim bio opsjednut.

Vraga su bili jači, već su sjebani, pomisli Ad.

Stvarno su sjebani.

POGLAVLJE 5

Veck se probudio na kauču u salonu, što je bilo malo čudno jer mu se učinilo da nije trebao završiti na tome mjestu.

Trljajući oči od veselog proljetnog sunca, bio je začuđen činjenicom što je u želji da spava bliže naočitoj časnici Reilly dovukao to sranje iz one jazbine koju je nazivao dnevnom sobom.

Uspravivši se, pogledao je kroz prozor na ulicu. Neoznačenog automobila više nije bilo, i on se zapitao kad je otišla. Zadnji put provjerio je poziciju u četiri ujutro i još uvijek je bila tamo. Zastenjao je i istegnulo se od čega mu je zapucketalo rame. Vratili su mu se detalji od sinoć, ali se instinktivno nije vraćao na onaj dio s Motelom Monroe. Već se ionako osjećao grozno, a uz tu gomilu sranja nije mu trebala još i glavobolja.

Ustavši, morao je namjestiti svoju opscenu jutarnju erekciju – to mu je zadalo još jednu stvar koju je trebalo temeljito ignorirati. Imao je osjećaj da je sanjao dosta eksplicitan i poprilično fantastičan san o sebi i ovoj sjeni iz Unutarnje. Usnuo je da ga je zajahala, a on je većinom bio odjeven; ona je bila skroz gola.

Ne, čekaj, za remenom je imala zataknutu značku i pištolj.

»Jebote.« Nakon što mu se kurac još više ukrutio, ponadao se još jednom gubitku kratkotrajnog pamćenja, a zatim opsovao zbog pornografskog klišeja.

Unatoč tome, konačno je shvatio zašto je frajerima to sranje bilo privlačno.

S obzirom na smjer svojih misli, zaključio je da dodavanje kofeina možda i nije dobar plan, ali trebalo mu je nešto što će ga podignuti. Tada je shvatio da je lagao časnici Reilly: kad se nakon razgovora s njom vratio u kuću, uvidio je da više nema kave.

Na gornjem katu se otuširao, obrijao i odjenuo svoju radnu uniformu koja se sastojala od hlača i košulje. Nikakve kravate, iako ih je nosilo dosta detektiva. Nikakav sako; nije ga nosio, osim ako u pitanju nije bila koža, kao i motoristička ili pilot jakna.

Na donjem katu iz ormara je izvukao svoju drugu jaknu, zgrabio ključeve motora i zaključao kuću. Dok je prilazio BMW-u, osjećao se spremnim suočiti sa sinoćnjim događajima, ali prisutna je bila i neka nelagoda: bio je bez mobitela i mogućnosti provjere poruka na sekretarici. Bez značke u unutarnjem džepu na prsima. Bez pištolja u koricama. Bez novčanika na dupetu.

Sve je to bilo kod časnice Reilly. Kao i njegove gaćice.

Dok je u rukama stezao kacigu i sjedao na motor, zaključio je da je jutro jebeno presvijetlo i vedro za njega – a sunce još nije ni izašlo. Srećom je njegov motor znao kuda treba ići, čak i ako je on škiljio.

De la Cruz ga je tek neki dan odveo u *Riverside Diner* i Veck se već pitao kako je uopće živio bez te rupčage. Na putu prema tamo krenuo je cestom, jer je čak i u sedam i četrdeset obilaznica bila zakrčena.

Restoran je bio odmah uz obalu rijeke Hudson i udaljen četiri ulice od policijske uprave – ali je posumnjao u svoju odluku nakon što se zaustavio na parkiralištu punom neoznačenih automobila. Vjerojatnost je bila velika da je unutra kao i obično pola stanice već pijuckalo svoju kavu, ali bilo je prekasno otići drugdje.

Prije nego je ušao, napipao je sedamdeset i pet centa i zgrabio primjerak *Caldwell Courier Journala* iz sandučića ispred restorana. Na prvoj stranici iznad preklopa nije bilo ničega vezanog uz prošlu noć, pa je okrenuo novine u potrazi za člankom – naišao je na svoje ime napisano masnim slovima.

Ali članak nije imao veze ni s njim ni s Kronerom, već s njegovim starim i on ga stoga hitro preskoči. Nije pratio optužnice, suđenje, doživotnu kaznu, išta što je imalo veze s tim događajima. A kad su na predavanjima iz kaznenog prava imali slučaj njegovog oca, taj cijeli dan bi mu, vidi čuda, bilo mučno.

Ničega nije bilo na ostatku prve stranice, kao ni pod rubrikom o lokalnim vijestima, sportu, stripovima ili oglasima na zadnjoj strani. Ali, medijska nepokrivenost te vijesti neće potrajati: novinari su imali pristup policijskim izvještajima, a priča je vjerojatno već završila na televizijskim i radijskim vijestima. Detektiv iz umorstava povezan s izmasakriranim psihopatom? Tako su se novine prodavale i zbog toga su opravdavale cijene oglasa.

Gurnuvši staklena vrata, ušao je u živahnu atmosferu *Riverside Dinera*, lica zakopanog u nezanimljive naslove Sportskih vijesti. Restoran je bio krcat, bilo je vruće i glasno kao što odgovara takvom prostoru, a dok je očima skenirao u potrazi za praznom stolicom za šankom ili separeom uza zid, pažljivo je izbjegavao susret s ičijim pogledom.

Nije bilo slobodnog mjesta. Dovraga. A nije imao namjeru pridružiti se stolu punom caldwellskih policajaca. Zadnje što mu je trebalo bilo je da ga kolege ispituju. Možda najbolje da krene prema postaji i uzme nešto iz automata –

»Dobro jutro, detektive.«

Veck pogleda udesno. Naočita časnica Reilly sjedila je u separeu najbližem vratima, okrenuta leđima, i promatrala ga preko ramena. Ispred nje je bila šalica kave, u ruci je držala mobitel, a na njezinom licu nije bilo mjesta za neozbiljnost.

»Želite mi se pridružiti?« gestom je pokazala mjesto za stolom.

Sigurno se šalila. Barem je desetak policajaca zurilo u njih – neki diskretnije od drugih.

»Sigurni ste da želite biti viđeni sa mnom?«

»Zašto? Ne znate se ponašati za stolom?«

»Znate na što mislim.«

Slegnula je ramenima i otpila svoju kavu. »Sastajemo se s narednikom za dvadesetak minuta. Biti ćete sretni ako do tada nađete stolac.«

Veck sklizne u separe nasuprot njoj. »Mislio sam da se vi iz Unutarnje uvijek brinete za protokol.«

»Detektive, ovdje se radi samo o dva lagana jaja.«

Odložio je novine sa strane. »Pošteno.«

Prišla im je konobarica s blokom i kemijskom spremnom u ruci. »Što ćeš?«

Nije bilo razloga proučavati jelovnik. U *Riversideu* su imali sve omlete, jaja i tostove poznate čovječanstvu. Za doručak želiš pitu ili sendvič? Žitne ili zobene pahuljice, možda palačinke? Dobro, svejedno – samo naruči i brzo pojedi da netko drugi može sjesti.

»Tri kajgane. Zapečene. Bijeli tost s maslacem i kavu. Hvala.«

Konobarica mu se nasmiješila, kao da odobrava njegovu brzinu. »Stiže.«

Super, sad je ponovno bio sam s Reilly. Istuširala se i presvukla u poslovnu suknju i sako. Taj sako, koji je bio dio odijela, uredno je preklopila preko kaputa. Njezina tamnocrvena kosa isticala joj je lice, a na usnama je imala malo crvenog ruža.

Kad je spustila svoju šalicu, na mjestu gdje su bile njezine usne ostao je otisak ružičastog polumjeseca. Ali on sigurno nije gledao detalje njezinih usana.

»Imam neslužbeni izvještaj s terena«, rekla je.

Njezine oči nisu bile samo zelene kako je pretpostavio. Bile su nekakva kombinacija smečkaste nijanse koja je ipak isticala ono zeleno u njima.

»Oprostite, što ste govorili?«

»Imam preliminarni izvještaj od sinoć.«

»I?«

»Na tom području nije nađeno nikakvo drugo oružje.« Iz navike je zadržao svoje olakšanje.

A prije nego što je uspio komentirati, konobarica je donijela njegovu kavu i doručak Reilly: zdjelicu zobene kaše s tostom, bez maslaca.

»To je od punog zrna?«

»Da, jest.«

Naravno da jest. Za ručak je vjerojatno jela laganu salatu s proteinima i eventualno čašom vina, a za večeru je u pitanju bilo korjenasto povrće, piletina sa žara i neka vrsta škroba s niskim glikemijskim indeksom.

Pitao se što je mislila o njegovoj narudžbi, kao stvorenoj za srčani napad.

»Počnite bez mene«, rekao je.

Podignula je žlicu i dodala malo smeđeg šećera i vrhnja. »Zanima vas što mislim da se dogodilo?«

»Da.«

»Bio je to napad divlje životinje tijekom kojeg ste zadobili udarac u glavu.«

Očešao je lice. »Nemam modrica.«

»Možda ste pali unazad.«

Zapravo je i sam pomislio da se to dogodilo. »Ali nemam kvrgu. I jakna bi mi bila skroz prljava.«

»I jest.«

»Samo zato jer sam je stavio na Kronera.«

Spustila je žlicu. »Možete li to potvrditi? Ako se ničega ne sjećate, kako možete znati kad se zaprljala. Uostalom, sinoć vas je boljela glava, a tek toliko da znate, opet to radite.«

»Što?«

»Raspravljate sa mnom oko ovoga i pritom trljate sljepoočnicu.« Kad je opsovao i spustio dlan na svoju šalicu kave, ona se samopouzdana nasmiješila. »Detektive, znate što ćete? Nakon sastanka u upravi, idete na pregled.«

»Dobro sam.« Kriste, u vlastitom glasu je zamijetio nesigurnost.

»Detektive, sjećate li se što sam vam sinoć rekla? Ovo je zapovijed.«

Zavalivši se i pijuckajući svoj napitak za buđenje, uhvatio se da promatra njezin prstenjak. Na njemu nije bilo ničega, čak ni udubine koja bi naznačila da nešto *jest* bilo tamo.

Poželio je da nosi prsten s kamenom: svjesno se nikada, ali baš nikada nije petljao s udanim ženama. Bez sumnje je u svojoj dugoj povijesti anonimnih veza bio s pokojom, ali to se dogodilo samo zato jer mu ona nije spomenula brak.

Poznato je kako je on bio muška kurva s principima.

»Zašto me niste suspendirali?«

»Ponovno tmurne misli.«

»Ne želim da zbog mene uništite svoju karijeru«, promrmljao je.

»A ja nemam nikakvu namjeru dopustiti da se to dogodi. Ali, detektive, ne postoje dokazi da ste odgovorni za napad. Mnogo je dokaza koji ukazuju da niste odgovorni za taj događaj – a ja stvarno ne shvaćam zašto me gurate da mislim suprotno.«

Dok je zurio u njezine oči, začuo se kako govori: »Znaš tko je moj otac, zar ne?«

To ju je iznenadilo, te ona zastane sa svojim komadićem nemasnog savršenstva bez vlakana na pola puta do tanjura. Prestala je čak i žvakati.

Ali zatim je časnica Reilly slegnula ramenima, nagnula se i nastavila. »Naravno da znam, ali to ne znači da si nekog rastrgao. Ali toga se bojiš, zar ne? I zato si uporan u ulozi đavoljeg advokata.«

Konobarica je odabrala upravo taj trenutak da mu donese njegov vrući tanjur kolesterola, a njezin dolazak bio je najbolje spašavanje razgovora koje je ikada vidio.

Posolio je i zapaprio jelo, nabo na vilicu i progutao.

»Bi li vam pomoglo da razgovarate s nekime?« tiho je rekla Reilly.

»Kao sa psihijatrom?«

»Psihoterapeutom. Znaju biti od velike pomoći.«

»Časnice, to govorite iz osobnog iskustva?«

»Zapravo, da.«

Naglo se nasmijao. »Baš i ne bih pomislio da ste od onih kojima to treba.«

»Svi imamo probleme.«

Znao je da se ponaša kao govno, ali na neki se način osjećao razgolićenim. »I koji su vaši problemi?«

»Ne pričamo o meni.«

»Pa, dosadilo mi je biti sam samcat cijelo vrijeme pod povećalom.« U dva ugriza smazao je pola tosta. »Ajde, časnice, otkrijte nešto o sebi.«

»Ja sam otvorena knjiga.«

»Kome treba psiholog?« Kad nije odgovorila, pogledao ju je ravno u oči. »Kukavica.«

Suzivši oči, povukla se unazad i odgurnula svoju do pola punu zdjelicu. Očekivao je dosjetljiv odgovor ili mogući odjeb.

Umjesto toga posegnula je rukom u džep i na stol između njih položila novčanicu od deset dolara. »Vidimo se u narednikovom uredu.«

Elegantno se izvukla van uzevši sa sobom svoj kaput, torbicu i mobitel.

Prije nego je otišla, Veck je zgrabi za zglob. »Oprosti. Pretjerao sam.«

Prekinula je njegov dodir spustivši mobitel u torbicu. »Vidimo se uskoro.«

Nakon što je otišla, Veck je i sam odgurnuo tanjur iako je na njemu ostalo ni manje ni više nego jaje i pol.

Ma sjajno, nije bilo ni devet ujutro, a on je već osvojio dnevnu nagradu najvećeg šupka.

Osjetio je propuh na stražnjoj strani vrata od kojeg su mu se podignule dlačice na zatiljku, primoravši ga da se okrene u tom smjeru.

U restoran je ušla žena koja se izdvajala iz ovog okružja jednako kao što bi se vaza dinastije Ming izdvajala na odjelu keramike u super-marketu. Izmigoljila je iz svoje krznene jakne i njezin parfem doplovi do njega, te nastane nagla pauza u pedesetak razgovora vođenih u tom trenutku u restoranu. Nije ni čudo, budući da je polovici caldwellske policije pokazala svoje sise poput Pamele Anderson.

Dok ju je Veck promatrao, zaključio je da bi mu trebala biti privlačna, ali umjesto toga, ona hladnoća koja mu se spuštala kralježnicom tjerala ga je da izvadi pištolj i uperi ga prema njoj u samoobrani.

A kako je to bilo baš sjebano, ostavio je svoju dvadeseticu, odustao od ostatka doručka i krenuo prema izlazu. Izašao je van, zastao i pogledao oko sebe.

Još uvijek je osjećao žmarce na zatiljku a njegovi su instinkti vrištali, pogotovo kad se ponovno okrenuo prema okruglim prozorima restorana. Netko ga je promatrao. Možda ona droljica s tijelom kao iz *Playboya*, možda netko drugi.

Ali njegovi instinkti nisu lagali.

Bila je dobra vijest što će mu kasnije ovog jutra vratiti oružja. Barem se ponovno može legalno braniti.

Kad je Jim parkirao svog *Harleyja* na parkiralištu *Riverside Dinera*, neki tip je upravo odtutnjao na svom BMW-u.

Adrian i Eddie vozili su se odmah iza njega na svojim motorima, nakon čega su se sva trojica parkirala na suprotnom kraju parkirališta. Sišao je s motora i razgledao mjesto na kojem je Devina dogovorila sastanak, pomislivši da će biti vrlo zanimljivo. Upravo se u ovoj rupi našao sa svojom prvom dušom.

Očito je Caldwell bio gnijezdo za proklete.

Ili joj se ovdje sviđala kava i reći će mu da je duša negdje drugdje.

Dok je kretao prema ulazu, njegovi dečki su šutjeli – to nije bila neka novost što se ticalo Eddieja, ali to je bilo čudo kad je u pitanju bio drugi anđeo. Nema šanse da će to dugo potrajati s Adom.

Restoran je bio pun i bučan, te je mirisao na kavu i otopljeni maslac. Stvarno je bilo neobično što ga je Devina odabrala –

I bila je tamo, skroz s lijeve strane, u separeu, okrenuta vratima, obasjana trakom svjetlosti koji je dolazio kroz prozor. Tople žute zrake savršeno su obasjavale njezino lice, kao da je u fotografskom studiju, te se on sjeti prvog susreta u klubu pored šanka ispod svjetla koje je dopiralo sa stropa. I tada je sjajila.

Zlo nikada nije izgledalo ovako seksi, ali za razliku od ostalih muškaraca koji su zurili u nju preko ruba svojih šalica i slinili poput pasa, on je znao što je ona zapravo – i nije bio toliko opčinjen njezinom vanjštinom kako ne bi primijetio da nema sjene: unatoč jakom svjetlu kojim je bila obasjana, na stolu ili na skaju naslona nije bilo tamnog obrisa.

U djeliću sekunde ukazao mu se prizor njih dvoje od prošle večeri. Mislio ju je jebati straga na onom stolu, ali ona je inzistirala na tome da budu licem u lice. Iskreno, iznenadio se što ga je uopće uspio dignuti, ali od bijesa mu se, barem s njom, ukrućivao.

Nakon te znojne i grube scene, ogledao se po zidovima, zamišljajući Sissy zarobljenu među prokletima. Molio se da djevojka ne vidi izvan onih zidova. Bože, kada samo pomisli da ga može ugledati!

Ali dosta s time. Kad je prišao Devini, blokirao je bilo kakve misli o Sissy, seksu s neprijateljem, pa čak i o igri samoj. »Dakle, o kome se radi?« rekao je.

Demon proviri iznad ruba *Caldwell Courier Journala* te svojim crnim očima hitro izvrši pregled njegovog tijela od čega mu je došlo da se ponovno istušira – želio je upotrijebiti brusilo tom prilikom.

»Dobro jutro, Jime. Zar nećeš sjesti sa mnom?«

»Nema jebene šanse.«

Tip u separeu ispred nje sijevnuo je očima preko svog ramena. Kao da mu se ne sviđa njegov ton ni takvi izrazi ispred jedne dame. Stari, ona samo tako izgleda, pomisli Jim.

Devina je spustila novine, posvetivši se svojim palačinkama i kavi. »Imaš olovku?«

»Ne jebi me.«

»Za to je malo kasno. Olovku?«

Dečki su bili prisiljeni okrenuti se bočno kako bi propustili neke ljude, a u međuvremenu je Eddie iskopao nekakvu olovku i predao je.

Devina je svojim dugim manikiranim prstima skinula poklopac s olovke. Zatim je preklopila novine na križaljci.

»Koja je druga riječ od deset slova za – «

»Devina, prestani kvragu – «

» – antagonista.«

» – sa sranjima.«

»Jime, sranje ima pet slova. Iako to jesam, zar ne?« Devina počne pažljivo upisivati riječ. »Vjerujem da je *neprijatelj* riječ koju tražim. A ti ćeš ili sjesti ovdje sa mnom – sam – ili ćeš nastaviti stajati dok ti noge ne istrunu i srušiš se u tom prolazu.«

Nastavila je pažljivo pisati. Pitao se traži li drugu riječ za *gnjavažu*.

Jim baci pogled prema dečkima. »Brzo ću izaći.«

»Zbogom, Adriane«, reče Devina mahnuvši. »Vidjet ćemo se uskoro – to je sasvim sigurno.«

Demon se Eddieju nije obratio. Ali voljela je ljudima dizati živce, iako su njegovi bili kao beskvasni kruh.

Jim je zaključio da, prema tome, on i Adrain spadaju u kategoriju lisnatog tijesta.

Nakon što su dvojica anđela otišla, Jim je skliznuo u separe. »Prijeđimo na stvar.«

»Želiš doručak?«

»Devina, o kome se radi?«

»Mrzim jesti sama.«

»Načekat ćeš se da ti se pridružim – Što kažeš na to.«

Ona usmjeri svoj crni pogled prema njemu. »Zar se moramo svađati?«

Na to se morao iskreno nasmijati. »Dušo, to je razlog zbog kojega smo ovdje.«

Osmjehnula se. »Mislim da sam te sad prvi put čula da to činiš.«

Konobarica je prišla s vrčem kave i Jim naglo reče: »Za mene ništa, hvala.«

»On će kavu i vafle.«

Kad ga je konobarica pogledala s izrazom lica *čovječe, daj se više odluči*, slegnuo je ramenima.

Kad su ostali sami, Devina se ponovno vratila svojoj križaljci.

»Sa mnom imaš šanse jedino ako počneš pričati.«

Usljedila je pauza, kao da demon smišlja neki način kako produžiti sastanak. Na kraju je potapšala novine vrškom olovke.

»Čitaš *CCJ*?«

»Ponekad.«

»Prava riznica informacija.« Teatralno se vratila na naslovnu stranicu. »Nikad ne znaš na što ćeš naići.«

Poravnala je novine, okrenula ih prema njemu, a zatim se preko stola zabaljila u njega.

Jim baci pogled na stranicu. Tri velika članka. Jedan o novom planu za prenamjenu sredstava za školstvo. Drugi o privatizaciji tvrtki. I treći o...

Vrh kemijske olovke bio je usmjeren prema zadnjem članku.

»Mislim da sam izvršila svoj dio nagodbe«, rekla je otegnutim glasom.

Naslov je bio: *Utvrđen datum DelVecchiovog smaknuća.*

Jim na brzinu pročita članak, pomislivši: »Sranje, to je bila *ta* duša?«

U trenutku kad je Devina namjeravala uzeti kemijsku, sijevnuo je rukom i zgrabio je za zglob, čvrsto ga držeći u mjestu.

Vrh kemijske je zapravo bio na imenu unutar članka, a to nije bio taj serijski ubojica DelVecchio. Bio je to njegov sin – Thomas DelVecchio Ml.

Detektiv u caldwellskoj policiji.

Jim baci pogleda na neprijatelja preko stola i kiselo se nasmiješi »Zajebano.«

Ona skromno spusti trepavice. »Uvijek.«

Zaključivši da je gotov s njom i ovom vremenskom crnom rupom, Jim ustane i sa sobom uzme kemijsku. »Dušo, uživaj u mojim vaflima.«

»Ej, a kako ću dovršiti križaljku?«

»Siguran sam da ćeš se snaći. Vidimo se uskoro.«

Jim izađe iz restorana i krene ravno prema svojim pomoćnicima. Kad je stigao do motora, pružio je kemijsku Eddieju.

»Tvoja kemijska.« Kad je anđeo posegnuo za njom, Jim je zadrži. »Metalni rub oko vrha. Idući put posudi kuji flomaster.«

Dok je Jim prebacivao nogu preko motora, Adrian upita: »Što je rekla?«

»Čini se da nas čeka svijet policajaca i kriminalaca.«

»Oh, super«, Ad također zajaši motor. »Tamo barem govorim istim jezikom.«

POGLAVLJE 6

Reilly je ušla u Stožer kroz stražnja vrata, a zatim se spustila ciglenim hodnikom koji je vodio do onoga što je trebalo biti obnovljeno, inspirativno i nadahnuto predvorje. Na žalost, spomenik Gospodični Pravdi s njezinom vagom i mačem tek je moderna interpretacija grčko-romanskog prototipa, pa je slijepa božica izgledala kao stari, smeđi i otopljeni sir.

Kružna šetnjica oko nje i reflektori s otvorene lože iznad kipa koji su je osvjetljavali samo su dodatno vizualno pojačavali taj užas. Ali ionako većina policijskog osoblja, tužitelja i odvjetnika koji su prolazili ovuda nije marila za dekor. U Stožeru se događalo štošta: s desne strane bio je osigurani prijem i procesiranje, kao i zatvor. Arhiva je bila s lijeve strane. Na vrhu kružnog stubišta bili su uredi Umorstava i Unutarnje kontrole, kao i soba za odmor te svlačionica. Na trećem katu bio je novi laboratorij i prostorija s dokazima.

Reilly je grabila po dvije stepenice odjednom, ostavivši za sobom dvoje kolega sporijih od nje. Ali kad je zastala na prvom odmorištu, izgubila je svu energiju. Ispred nje nalazio se otvoreni prostor s gomilom stolova za kojima su radili pomoćnici u administraciji. A tko se nalazio u prvom redu? Brittanv pisano Britnae, iliti Uredski komad.

Plavuša je držala ručno zrcalo i vrhom prsta prelazila ispod oka s trepavicama premazanim debelim slojem maškare. Sljedeći potez bio je popraviti uvojke, a zadnji mljacnuti usnicama i zatim ih napućiti.

Nagnuta naprijed, pokazivala je dva para četvorki samoj sebi.

Očito zadovoljna svojim izgledom i dobro obavljenim ličilačkim poslom, Britnae je okrenula zglob, bacivši pogled na sićušan sat poput onih optočenih sedefom ili lančićima, što su neke žene voljele nositi.

Vjerojatno je imala na kutije narukvica, visećih naušnica koje su bile obješene na malo postolje i ormar pun ružičastih stvari.

Reillyin ormar bio je poput onog Marilynna Mansona, da je ovaj ponovno rođen kao računovođa. Nije nosila nakit. A njezin sat? *Casio*, crn i otporan na udarce.

Mogla je tri puta pogađati za koga se Britnae spremala, iako nije bilo potrebno da to učini; cura je slinila za Veckom još otkad se pojavio na ovim vratima prije dva tjedna.

Ali to se Reilly nije ticalo.

Prije nego je netko optuži da uhodi ljude, požurila je prema Unutarnjoj i svojem stolu. Praveći se da je zaposlena, prijavila se na svoje računalo, ali kad je ušla na svoj e-mail, učinilo joj se da je sve prevedeno na neki strani jezik. Ili je *njezin* mozak zaboravio engleski.

Prokleti DelVecchio.

Nju je išao zvati *kukavicom!* Samo zato što je željela da ostanu profesionalni? On nije imao pojma kroz kakve je užase morala proći. Uostalom, ona je pokušavala pomoći njemu.

Poželjela mu je u usta nagurati doručak svojim pištoljem.

Sabravši se, otvorila je izvještaj koji je jutros poslala e-mailom, ponovno pregledavši dokument od početka do kraja.

Kad joj je zazvonio telefon, posegnula je za slušalicom bez podizanja pogleda. »Reilly.«

»Thomason.« Ah, laboratorij s gornjeg kata. »Samo ti javljam da smatram da su Kronerove ozljede nastale od ugriza.«

»Pojasni mi.«

»Točnije, od ugriza životinje. Sinoć sam se išao naći s medicinskim tehničarima u Hitnoj i bio sam prisutan dok su Kronera intubirali, zašili i prikopčali na transfuziju. Temeljito sam pregledao rane na njegovom vratu i licu te pretpostavio da je u napadu korišten nož jer su rubovi porezotina jasno definirani. Njegova koža bila je razderana na sličan način kao kad je prošle godine tigar pojeo svog trenera.«

Pa, to je donekle zaključilo stvar, ali bila je zabrinuta zbog stvora što ga mogu pronaći u *onoj* šumi. »O kakvoj životinji je riječ?«

»U to nisam siguran. Uzeo sam uzorke tkiva – sam Bog zna da ih nije nedostajalo – i otkrit ćemo čija je slina. Ali reći ću ti da je zacijelo veliko, moćno i jako ljuto.«

»Hvala ti puno što si me nazvao ovako brzo.«

»Nema problema. Idem malo ubiti oko, pa nastavljam s poslom. Čujemo se.«

Nakon što je poklopila slušalicu, natipkala je dodatak izvještaju i uredila ga, pa e-mailom poslala izvještaj naredniku. Skupivši fascikl i mobitel, otputila se do printera iz kojeg su izlazile stranice.

Sad je barem imala dokaze koji će poduprijeti ono što je jutros prije doručka rekla naredniku. S time na umu, sjetila se restorana. Vjerojatno nije trebala reći Vecku da joj se pridruži. Bio je u pravu: to je izgledalo loše, a još važnije, mogli su izbjeći onaj neugodan razgovor što ju je zapravo povrijedio. Sigurno je svakodnevna stvar izreći neprimjeren komentar uz kavu. To je uopće nije trebalo smetati.

Možda je to imalo veze s time da je alergična na riječ *kukavica*.

Da, to je to.

Veck je prohujao predvorjem Stožera kao vihor, zaobilazeći ljude i brzajući. Krenuo je stubištem preskočivši nekoliko stepenica.

Kad je stigao na drugi kat, krenuo je nalijevo, ali nije išao prema svojem uredu. Uputio se prema Unutarnjoj kontroli.

Odjednom se na njegovom putu ispriječilo nešto ružičasto i plavokoso. »Ej!«

Kad je spustio pogled prema djevojci, pomislio je kako sada razumije što je osjećao tornado kad mu se na putu ispriječila prikolica: ništa. Ako je bilo potrebno da je pokosi kako bi stigao do Reilly, to je bio spreman učiniti.

»Ej!« rekla je ponovno kao papiga.

Čovječe, preglasna je, prevesela i koristi previše parfema. I zašto toliko sjajila za usne? Da je stavila na sebe još toga, mogla bi sama mijenjati ulje svog auta.

»Čuj, oprosti, ali kasnim.«

Nažalost je odlučila s njim otplesati valcer, te je uzmicala lijevo pa desno kad je i on to činio. Onda je zastao, a ona je duboko udahнула ili izvinula leđa jer je odjednom postala Jessica Rabbit s dekolteom.

Da je pokazala još malo grudi, bila bi spremna za mamografiju.

»Pa«, otegnula je. »Zanimalo me želiš li kave....«

Čaja... ili mene? Završio je u glavi umjesto nje.

»Hvala, ali kasnim na sastanak«, pritom je učinio korak u stranu.

Još jedno uzmicanje. »Pa, mogu ti je donijeti?«

»Ne, hvala.«

Položila je dlan na njegovu ruku. »Stvarno, nije mi teško.«

Upravo je u tom trenutku vrlo časnica Reilly odlučila izaći iz Unutarnje kontrole. I vidi vruga, nije oklijevala, niti je promijenila izraz svoga lica – ali zašto bi je uopće smetalo kad mu se netko upucavao?

U prolazu mu je kimnula, a njegovog neprijatelja je pozdravila.

»Moram ići«, rekao je gubeći strpljenje.

»Kasnije ću navratiti«, viknula je Britnae.

»Reilly«, prosiktao je. »Reilly.«

Ona žena koja mu se zapravo sviđala zastala je ispred narednikovog ureda. »Da?«

»Uistinu mi je žao što sam ono rekao. To je bilo previše.« Reilly je prebacila fascikl ispod svoje lijeve ruke i zagladila kosu. »Sve je OK, razumijem te. Visoka količina stresa.«

»Neće se ponoviti.«

»Meni je svejedno.«

Okrenula se na svojoj niskoj peti i gurnula vrata čekaonice.

OK, ovo je zaboljelo, ali nije ju mogao kriviti.

Umjesto da krene za njom, ostao je stajati kao komad drveta, a kad su mu se vrata zalupila u lice, bio je prezauzet razmišljanjem koji je idiot. Prije nego je shvatio što se događa, miris svježe kave najavio je dolazak njegovog partnera.

Jose de la Cruz izgledao je umorno, ali bistro, što je uostalom i bio njegov uobičajeni način funkcioniranja. »Kako smo?«

»Usrano.«

»Ma daj.« Predao mu je jednu od dvije kave koje je držao u rukama. »Popij to. Ili uzmi intravenozno.«

»Hvala, stari.«

»Spreman?«

Ne. »Aha.«

Kad su ušli u ured, Reilly se okrenula i pozdravila De la Cruza, a zatim nastavila razgovarati s narednikovim asistentom.

Veck se smjestio na jedan od onih starih drvenih stolaca poredanih uza zidove vanjskog ureda narednika obloženog drvenim pločama. Dok je pio kavu, promatrao je Reilly primijetivši raznorazne detalje: način na koji je prtljala po svojoj desnoj naušnici kao da je olabavila sa stražnje strane, uvijanje noge i lupanje vrhom cipele kad je željela nešto naglasiti. Na jednom kutnjaku je imala zlatnu plombu koja bi malko zasjala kad bi se nasmijala.

Stvarno je bila privlačna. Ali, ono *stvarno* privlačna.

»Uglavnom, pokušao sam te nazvati sinoć«, tiho je rekao De la Cruz.

»Mobitel mi je trenutačno u laboratoriju.«

»Trebao bi nabaviti fiksni.«

»Da.« Pogledao je svog partnera. »Nisu našli baš puno toga u šumi.«

»Nada.«

Sjedili su jedan pored drugoga i pili kavu iz papirnatih šalica sa slikom špilova karata. Kava je bila grozna, ali bila je vruća i imali su nekakvu zanimaciju.

»Siguno ti je palo na pamet ubiti Kronera.« Kad ga je Veck pogledao, detektiv je slegnuo ramenima. »Sjećaš se, vidio sam te s onim *paparazzom*. Ja sam te povukao s njega. Imao si u sebi mnogo bijesa.«

Vecku je bilo drago što je Reilly bila udubljena u razgovor, pa je nastavio zuriti u nju. Kimnuvši u njezinom smjeru, rekao je blagim glasom: »Ona misli da nisam kriv. Ali imam dojmata kako ti misliš da jesam.«

»Nisam to rekao.«

»Nisi ni trebao to učiniti.«

»Ma ne, vidio sam u kojem je stanju bio Kroner. Vidio sam i tebe. Ta jednadžba ne stoji.«

»Pa zašto si onda spomenuo kakve su mi bile namjere?«

»Zato jer mislim da ti je to na pameti.«

Veck nešto nejasno progovori sebi u bradu. »Hoće li ti smetati ako ona predloži da ostanem na aktivnoj dužnosti?«

»Neće, ali mislim da trenutačno ne bi trebao biti sam na terenu.«

Smiješno, i on je mislio isto. Zar to nije bilo zajebano? »Znači da ćemo biti kao sijamski blizanci?«

Narednik je otvorio vrata svog ureda i isturio svoju sijedu glavu. »Krenimo.«

Reilly se odvojila od asistenta, a za njom su krenuli Veck i De la Cruz. Stol za sastanke na kraju prostorije bio je dovoljno velik da svi udobno sjede za njim, a ona je zauzela stolicu koja je bila najudaljenija od Vecka — što je značilo smjestiti se ravno nasuprot njemu. Bez gledanja; to nije bilo iznenađenje.

Jebeo sranje.

»Pročitao sam izvještaj koji ste mi poslali e-mailom«, rekao je narednik Reilly. »Još nešto?«

»Samo još ovaj dodatak koji sam također poslala.« Razdijelila je kopije, zatim ispreplela prste te se naslonila u sjedalu. »I dalje stojim iza svog zaključka.«

Narednik pogleda De la Cruza. »Želite nešto dodati?«

»Ne. I ja sam pročitao izvještaj i sve je tamo objašnjeno.«

»Tada sam spreman složiti se s časnicom Reilly.« Narednik se oštro zabulji u Vecka. »Sviđate mi se jer ste moja vrsta murjaka. Ali neću dopustiti da netko tko predstavlja opasnost za ostale ima značku. Reilly je vaš novi partner – ne mogu protratiti De la Cruza na uvjetni period od minimalno mjesec dana koji vam dajem.«

Reilly nije pokazala nikakvu reakciju na premještaj, bila je krajnje profesionalna.

»Mogu li raditi na Kronerovom slučaju?« upitao je Veck.

»Nipošto. Narednih trideset dana ćete se baviti hladnim slučajevima, kao i sastancima s dr. Richardom.«

Ah da, policijskim psihologom. A u tišini koja je uslijedila, znao je kako svi očekuju da se počne buniti, ali dovraga, ipak nije bio totalni luđak iz *Smrtonosnog oružja*.

Na primjer, nije mogao namjestiti istegnuto rame, nije živio na plaži sa psom i nije imao smrtnu želju. Hvala lijepa.

»OK.«

Narednik je izgledao malo iznenađeno, ali zatim je vrhovima prstiju kucnuo po stolu i Veck zaključio da je to način na koji je tip izražavao zadovoljstvo. »Dobro. De la Cruz, želim razgovarati s vama. Vas dvoje – gotovi smo.«

Reilly je brže od metka ustala i izašla iz ureda, ali oboje su bili u žurbi. Veck je bio odmah iza nje te ju je uhvatio u vanjskom hodniku.

»Kako će ovo funkcionirati?« rekao je.

To je bilo jedino što je mogao reći. Isprika nije bila najbolje prihvaćena, a zaključio je da neće imati više uspjeha ako joj zahvali na izvještaju.

Slegnula je ramenima. »Ja ću završiti ono na čemu sam počela ovo jutro, a zatim ćemo se pozabaviti hladnim slučajevima.«

»Sljedećih trideset dana.«

»Trideset dana.« Nije izgledala oduševljena, ali se nije činilo da je ta ideja užasava. To mu je otkrilo da ona nije lak protivnik u pokeru ako će ikada imati viška vremena. »Detektive, vidimo se u jedan sat na vašem odjelu.«

»U redu, časnice.«

Otišla je zapisujući nešto u svoj fascikl, glave zagnjurenje u posao. Dvojka tipova iz patrole osvrnuli su se prema njoj i zadržali poglede s nadom da će uzvratiti. Ali nije ih primijetila kako bi podignula pogled.

Veck je sve zamijetio i zaključio da bi gadovima trebalo malo popraviti optiku.

»Ostavio si ovo u narednikovom uredu.«

Veck se okrenuo. Iz ureda je izašao De la Cruz s Veckovom kavom.

Teško je reći kako se osjećao – ugodno ili neugodno.

»Hvala, stari.« Veck je primio papirnatu šalicu i otpio gutljaj. To sranje sada je bilo mlako i bez jedinog spasonosnog faktora. »Pa, bilo je lijepo raditi s tobom.«

»Isto tako.« Jose pruži dlan. »Ali tko zna, možda ćeš za mjesec dana opet raditi sa mnom.«

»Da.« Veck je imao osjećaj da su njegovi dani u *CPD-u* odbrojaru.

Bez riječi su se vratili do Umorstava, a nakon što su otvorili vrata odjela, prema njima je pogledao svaki detektiv preko sivog ruba svog odjeljka.

Veck nije vidio razloga za uljepšavanje situacije. »Na dužnosti sam, ali nisam na Kronerovom slučaju. Radim s Reilly.«

Odgovoreno mu je kimanjem, i čovječe, stvarno je cijenio što su ljudi bili toliko *cool* i prihvatili situaciju. Ipak su ovo bile dobre osobe što obavljaju težak posao s budžetom za kikiriki, zbog čega nije bilo vremena za sranja. Uostalom, bilo to dobro ili loše, počeli su ga poštovati nakon što je odalamio onog *paparazza*.

Tek što su se svi vratili na posao, Jose ga pljesne po ramenu i krene prema vlastitom stolu.

Veck nije gubio vrijeme. Smjestio se u svoj stolac, prijavio se na svoje računalo i provjerio e-mail.

Dakle, hladni slučajevi. To je bila dosta široka kategorija.

Otišao je u bazu podataka odjela i izvukao sve izvještaje o nestalim osobama. Tehnički su i to bili hladni slučajevi, s pretpostavkom da su se vodili kao otvorene istrage. Započeo je pretragu, zavalio se u stolac i pustio računalo da odradi svoje. Činjenica je da su ključne riječi za pretragu bile žene od šesnaest do dvadeset i četiri godine čiji je nestanak prijavljen u zadnjih, hm, reći ćemo... tri tjedna? Nije li se Kroner tada *slučajno* nalazio na ovom području?

Pa, je li to bila *slučajnost*?

POGLAVLJE 7

Reilly je u podne izašla iz postaje i pješice se uputila prema stro- gpm centru grada. Dan je bio veličanstven, a travanjsko sunce bilo je tako sjajno i toplo da je odagnalo svježinu zraka od 12 stupnjeva Celzijevih. Nije bila jedina koja je odlučila iskoristiti vrijeme. Ljudi su čoporativno išli preko prijelaza ili hodali pločnicima, šetali nakon jela ili pića te svoj upakirani ručak nosili do ruba fontane ili na klupicu u parku.

Nakon šest mjeseci hladnog mraka, sjeverni dio države New York žudio je za nekim znakom da je zagrljaj zime konačno slomljen – pa se ova krasna pauza za ručak treba iskoristiti.

Naoko joj je trebao odmor da pročisti glavu prije nego ponovno vidi Vecka. Ali, namjera i smjer učinjenih koraka vodili su prema nečemu što nije previše zaokupljalo njezine misli.

Trgovački centar Galerija bio je još jedan projekt revitalizacija centra grada, ali za razliku od tolikih drugih, ovaj je bio uspješan. S Macy s u prizemlju i prekrasnom novom knjižarom Barnes & Noblea, ta se golema poslovna zgrada iz dvadesetih godina 20. stoljeća protezala na četiri bloka. Uz privlačan i ujednačen *face-lifting* fasade, postala je središte podnevne maloprodajne terapije za tisuće administrativaca poput Reilly.

Ali je ona za razliku od ostalih vjernih mušterija, po prvi put prošla pored parfumerija i dućana s odjećom.

Zastavši ispred nekog dućana u tom redu, trepnula je pod ružičastim osvjetljenjem koje je dopiralo iza stakla.

Ma nema šanse da to učini.

Žena je izašla iz dućana s dvije goleme vrećice u rukama i s još većim osmijehom.

»Rasprodaja!« rekla je okrenuvši se prema Reilly. »Jupi!«

Glas joj je bio visok kao da se nadisala helija. Iako je razlog tomu možda bio korzet koji je nosila ispod kaputa.

Reilly odmahne glavom. Bilo sniženje ili ne, ovo nije bio njezin –

Nekako je svejedno završila u dućanu.

Jebote, u životu nije vidjela toliko donjeg rublja na jednom mjestu.

Vektorias Secret nije bio za one slabijeg srca... ili velike guze, pobjerala se, pitajući se koliko je vremena prošlo od *posljednjeg fitnessa*.

Od srednje škole, ili možda čak osnovne?

Čovječe, onolika količina čipke bila je zastrašujuća. Kao i fotografije *photoshop* modela većih od normalne veličine.

A da situacija bude još gora, dućan je bio pun žena koje nisu bile Reillvine demografske skupine. To su sve bili komadi u ranim dvadesetima, koji su grabili tange i prozirne grudnjake s niskim košaricama. Činilo se da su i komotnije stvari namijenjene tome da ih neki sportaš strgne zubima.

»Dobar dan, mogu li vam pomoći?«

Reilly se tržne. »Ah...«

Prodavačica je bila prekrasna crnkinja koja je vjerojatno izgledala odlično u svim tim stvarima koje su visjele na malim vješalicama ili bile složene na stolićima. Reilly se ovdje osjećala blijedo i pjegasto.

»Ne treba, hvala – «

»Imamo rasprodaju.«

»Da, vidjela sam neku ženu kako izlazi s dvije vrećice.« Što je, s obzirom na minijaturnu veličinu robe, značilo da je ženska kupila petsto ili šesto kompleta krpica.

»Tražite li nešto posebno?«

Reilly je namjeravala odmahnuti glavom kad su se njezina usta otvorila sama od sebe. »Želim se osjećati kao žena, a ne kao policijska časnica. Samo sam trenutačno užasno umorna od sebe same i od svoga posla. Znae na što mislim?«

Sranje, što je to govorila?

P.S. – ovo nema nikakve veze s Brittany, pisano Britnae.

Prodavačica se nasmiješi. »Znam. Došli ste na pravo mjesto.«

Kad je bacila pogled na plišanog medvjedića uz tigrasti uzorak, Reilly nije bila baš sigurna. »Mislim da nikada *nisam* kupila seksi donje rublje – ne posjedujem nikakav komplet i mislim da su barem dva moja grudnjaka iz Građanskog rata. Možda čak iz razdoblja Revolucije.«

»Pa, ja sam Ralonda.« Ispružila je ruku. »I ja ću se pobrinuti za vas.«

»Reilly. Ovaj, ime je Sophia.« Dok su se rukovale, promrmljala je: »Imaš li kojim slučajem diplomu iz psihologije?«

»Zapravo, to namjeravam studirati ovdje u Caldwellu.«

»Bože, savršena si.«

»Teško.« Ralonda se ponovno nasmiješi, otkrivši savršene bijele zube. »Hajde da te izmjerimo, a onda ću ti donijeti nešto da isprobaš.«

Jedan sat i šesto sedamdeset dva dolara i četrdeset tri centa kasnije, Reilly je izašla s tri pune vrećice. Dok je izlazila, podignula je bradu te se uhvati kako se smiješi dvjema djevojkama koje su gledale kroz staklo izloga.

»Imaju rasprodaju«, rekla im je. »Bolje da uđete. I tražite Ralonda – ona je najbolja.«

One pohitaju u dućan, a Reilly krene natrag prema postaji, osjećajući se neobično lagano u svojim cipelama. Ili su tamnocrvene gaćice i grudnjak koje je odlučila ostaviti na sebi imali antigravitacijska svojstva, pa joj to nije samo podizalo dekolte, već i cijelo tijelo.

Trebalo se zapitati što su astronauti imali ispod svojih odijela.

Nakon što su joj u glavi iskrsnule slike Buzza Aldrina u ružičastim seksi krpicama, shvatila je da možda ne šalje dobru poruku ako se u Stožer ušeta s VS vrećicama i poletom u koraku – pogotovo jer joj je sljedećih mjesec dana Veck partner.

Šuljajući se oko zgrade Stožera, stigla je do auta i umjesto na zadnje sjedalo, stavila robu u prtljažnik.

Kad je ponovno ušla na stražnja vrata i prošla pored osiguranja u predvorju, bila je bolno svjesna same sebe, te se zapita zna li itko što nosi ispod odjeće. Ali nitko nije iskazao neku neobičnu pažnju što je značilo da rendgenski vid nije bio jedan od mnogih talenata policijskih službenika.

Prvo odredište bio je njezin ured. Brzo je provjerila telefonske sekretarice i e-mail, a zatim je zgrabila blok i uputila se prema Umorstvima. I vidi vruga, zbog samopouzdanja u sakrivenu moć pamuka i vune, ponovno je podignula bradu i otvorila vrata odjela.

Svi su podignuli pogled, čak i Veck.

U redu. Sada joj je bilo jasno zašto ljudi mrze one snove u kojima goli uđu u krcatu sobu. Nikada to nije sanjala, a nakon što je položila blok preko prsa, zaključila je da nije u nekoj žurbi saznati kako je to.

Ali onda su joj ljudi počeli mahati i pozdravljati je, a dok je prilazila Vecku, odzdravljala im je i kimala glavom. U odjeljku do njega nije bilo ničega osim računala i telefona, a nakon što je sjela, blok je zadržala na svom mjestu.

Veck se zavalio u stolcu tako da su mu prsa izgledala golemo ispod one bijele košulje. »Jesi li se smjestila?«

»Jesam. Na čemu radimo danas?«

Kimnuo je prema zaslonu računala. »Našao sam nešto da nam prođe vrijeme. Čekao sam da dođeš – mislio sam da se vratimo na teren, skupimo informacije i ponovno ispitamo svjedoke.«

»Dobro. O kojem slučaju se radi?«

»To ću ti reći na putu prema gradu. Možemo li uzeti tvoj auto? Ja sam na motoru.«

»Ah...« Nije bilo razloga da otvara njezin prdjažnik. »Naravno. Da. To je u redu.«

»Hvala, časnice. Ili da vas zovem *detektivo*ku iduća četiri tjedna?«

Kad su istovremeno ustali, a pogled joj je bio u ravnini s njegovim prsima, znala je kako je vrijeme da odustane od svoje unutarnje Britnae. »Reilly je u redu.«

Na trenutak su mu se spustili kapci, te se mogla zakleti da je ispod daha promrmljao nešto kao: *Ona je u redu.*

Bez sumnje su joj se počele pričinjavati stvari zbog novog donjeg rublja.

»Samo malo – to *nije* hladan slučaj.«

Kada su stali na crvenom, Vecka je nova partnerica prostrijelila pogledom čime ga je nevjerovatno uzbuđivala.

Promeškoltio se u sjedalu, moleći se neka se penis koji mu se odjednom digao spusti prije nego što stignu na odredište, istovremeno se trudeći ne podignuti glas ili gundati. Ali, za Boga miloga, ako je ovo bio samo uvod, kakva će tek biti sljedeća četiri tjedna?

Bio je u nevolji.

»Tehnički, ona se vodi kao slučaj nestale osobe.«

»To nema nikakve veze s *tehnikalijama*. Nema tijela.«

»Hoćeš me pustiti da dovršim?«

»Oprosti.« Upalilo se zeleno i ona nagazi na gas. »Ali imam osjećaj u kojem smjeru ovo ide, a ti ne smiješ ni primirisati Kronerovom slučaju.«

To ćemo još vidjeti, pomisli on. »Jutros sam dobio poziv od jednog terenskog časnika iz FBI-a. On radi na slučaju nestale djevojke i želio je znati imamo li neke nove informacije. Rekao sam mu da ću sa zadovoljstvom proći kroz ono što imamo.«

»FBI je u stanju sam voditi svoje potrage.«

»Nema razloga da ne budemo kolegijalni. Ili da pretpostavimo kako ovo ima veze s Kronerom.«

Namrštila se. »Što je FBI počeo istraživati?«

»Nisam to saznao. Valjda federalne podatke.« Jer možda je to *ipak* bio dio istrage o Kroneru — a on nije postavljao pitanja.

»Samo da se razumijemo, ako postoji veza s Kronerom, povlačimo se.«

»U redu.« Posegnuo je u džep na prsima i izvadio izvještaj od tri stranice. »Cecilia Barten, devetnaest godina, nestala prije više od tri tjedna. Zadnji put je viđena kako odlazi iz kuće u supermarket Hannaford na Aveniji Union. Sigurnosne kamere na parkiralištu i pri ulazu u dućan nisu ništa zabilježile zbog kratkog spoja.«

»A mi počinjemo s čim?«

»Počinjemo s njezinim roditeljima. Samo želim provjeriti je li nam išta promaklo. Njezina majka nas očekuje — tu skreni desno.«

Reilly upali žmigavac i skrene u kvart koji je bio za nekoliko koplja bolji od onoga u kojem je živio Veck. Ovdje su kuće bile veće i bilo je više zelenila. Na ulici nije bilo parkiranih automobila, a pretpostavio je da su u garažama bili *noviji* modeli sedana i karavana. Vjerojatno je bilo manje kamioneta — iako ovo jest bila zemlja nogometnih mama, pa je možda bio u krivu.

»OK«, promrmljao je promatrajući adrese. »Četiristo devedeset jedan. Devedeset tri. Pet, i stigli smo.«

Reilly je zaustavila auto ispred četiristo devedeset sedam. Nakon što je ugasila motor, izašli su na sunce.

Auto koji se zaustavio iza njih bio je zlatni SUV sa zatamnjenim prozorima, a iz njega su izašli federalni agenti: trojica muškaraca bila su odjevena u civilnu odjeću, a dok su prilazili, onaj na čelu skupine s tamnoplavom kosom pokazao im je svoje dokumente.

»Jim Heron. Čuli smo se preko telefona. Ovi su moji partneri, Blackhawk i Vogel.«

»Thomas DelVecchio.«

Dok su se rukovali, Veck osjeti čudan naboj što ga je natjeralo da oprezno odstupi. »Ovo je časnica Reilly. Želite li ući s nama?«

Agent pogleda kuću suženih očiju. »Da, hvala. Moji partneri će pričekati ovdje.«

Dobra ideja, budući da se sva trojica sigurno neće ugurati u predsoblje manje od nogometnog stadiona.

Dok su koračali ciglenim putićem do ulaznih vrata, na proljetnom vjetriću je vijorila jedna od onih sezonskih zastavica. Bila je pastelne boje uz prikaz ružičasto-ljubičastog jajeta sa žutom sredinom.

Ove godine je Uskrs bio krajem ožujka. Baš u vrijeme kad je njihova kći nestala. Bez sumnje su zaboravili na zastavicu, a moguće je da su se molili za još jedno uskrsnuće. Kako god bilo, ovaj dom bio je uništen, iako je još uvijek imao zidove i krov: djevojka je bila mrtva. Veck je to znao u kostima, iako nije bio jedan od onih sklonih predviđanjima.

Zvono na vratima, pa zatim dugo čekanje.

Pogledao je Reilly iza sebe. Dok je nagnuta promatrala prozore na drugom katu, izgledala je tužno, i on se zapitao je li zamišljala koja je soba pripadala Ceciliji Barten. Iza nje je Heron savršeno imitirao kip: onako visok i nepomičan, oči je prikovao uz ulazna vrata kao da može pogledom doprijeti kroz zidove kuće.

Veck se namrštio jer mu se učinilo da je nešto bilo čudno s tim tipom. Ali to očito nije bila njegova kompetencija; agent je zračio vojničkom preciznošću u svemu što je radio, od načina na kop je pokazao svoju značku, do hoda i držanja. Svejedno, neki vrug je bio problematičan.

Vrata su se otvorila uz tihu škripu, a žena iza njih izgledala je kao da već dugo nije dobro spavala ih jela.

»Dobro jutro, gospodo, ja sam detektiv DelVecchio. Ovo su časnica Reilly i agent Heron.«

Svi su pokazali svoje značke.

»Molim vas, uđite.« Koraknula je u stranu i prizvala ih rukom. »Želite li da vas ponudim nečime?«

»Ne, hvala, gospođo. Cijenimo što ste našli vremena pričati s nama.«

Kuća je bila besprijekorna i mirisala je po sredstvima za čišćenje, što je bio znak da je gđa Barten čistila kad je bila pod stresom. »Mislila sam da popričamo u dnevnoj sobi?« rekla je. »Molim vas.«

Soba uređena tapetama s cvjetnim uzorkom i kaučima bila je puna suvenira i dragocjenosti. Nakon što je gđa Barten sjela u naslonjač, a svi ostali se smjestili na kauč, Veck ju je pažljivo promotrio. Bila je u kasnim četrdesetima, dugačke plave kose podignute na vrh glave; njezino slabašno tijelo kao da je nedavno značajno smršavjelo. Nije bila našminkana i još uvijek je bila lijepa, ah njezin pogled je bio prazan.

Sranje, odakle početi razgovor.

»Gospođo Barten«, uskočila je Reilly, »možete nam ispričati nešto o svojoj kćeri. Što je voljela ili u čemu je bila dobra. Neka sjećanja?«

Bacivši pogled prema novoj partnerici, poželio joj je nečujno zahvaliti.

Sada je dio napetosti napustio ženina ramena, a na licu joj se pojavio nagovještaj osmijeha. »Sissy je bila, pa...« Sabrala se. »Molim vas, oprostite. Ovo je teško.«

Reilly se približila naslonjaču. »Uzmite vremena da razmislite. Znam da od vas tražimo mnogo.«

»Zapravo, pomaže mi pričati o njoj jer tako zaboravim na sadašnjost.«

Nesigurnim glasom koji je postupno dobivao na snazi počela je nizati priče, oslikavši iznimno inteligentnu, pomalo sramežljivu dobru djevojku koja se samovoljno nikada ne bi upustila u nevolju.

Da, Cecilia Barten je definitivno ubijena, Veck pomisli za sebe. Ovo nije bilo povezano ni s drogom, ni s bijegom ili s nasilnim dečkom koji je poludio. Bila je to stabilna obitelj, a ona sretna mlada žena svijede budućnosti. Dok se sudbinski ekvivalent automobila bez kontrole nije zabio u njezin život i sve to izbrisao.

»Smijem li pogledati one slike?« Veck je rekao kad je nastupila pauza u pripovijesti.

»Slobodno.«

Ustao je i prišao ugrađenoj polici koja je uokvirivala prozor s pogledom na ulicu. Dvoje djece od kojih je jedno bila mlađa sestra. Tu je bilo fotografija s podjele diploma, rođendanskih zabava, utrka i natjecanja u hokeju na travi, obiteljskih skupova i vjenčanja te Božića.

Ostao je u začudnom divljenju pred tom policom. Čovječe, ovo je bilo najbolje od onoga što je *normalan život* nudio i on se odjednom prisjetio kako u njegovog kući dok je odrastao nije bilo takvih stvari, sretnih događaja ih fotografija na kojima bi se to vidjelo. Trenuci koje je podijelio sa svojom majkom nisu bili nešto što bi želio drugima – pa ih ni on sam nije želio pamtiti. Ispružio je ruku i posegnuo za jednom fotografijom. Cecilia je stajala pored svog oca s jednom rukom ispod njegove i dragom na njegovim leđima.

Izgledom je podsjećala više na majku, manje na oca. Ali podrijetlo je bilo vidljivo.

»... A što je bilo s povratkom kući?« rekla je Reilly.

Veck se uredotočio na razgovor.

»Da«, rekla je gđa Barten. »Otišla je oko devet. Upravo sam bila na operaciji stopala – imam deformaciju prstiju.« Na trenutak se činilo da se žena zamislila, i bio bi se kladio da razmišlja koliko bi se voljela vratiti u vrijeme kada je jedino morala brinuti o tome jesu li joj udobne cipele.

A možda je krivila samu sebe.

Odmahnula je glavom i ponovno se koncentrirala. »Nisam se baš mogla micati. Dala sam joj popis za kupovinu i ona me nazvala iz dućana. Nije znala želim li zelene ili crvene paprike. Željela sam crvene. Željela sam nešto pripremiti...« navrle su joj suze i ona ih odagna treptanjem. »Uglavnom, to je bio zadnji put da smo se čuli s njom.«

Veck je vratio fotografiju na policu. Namrštio se kad je sjeo natrag pored Herona. Tip je zurio u žrtvinu majku kao da je filmska kamera, kao da očitava i snima svaki njezin treptaj i položaj usana.

Kad je Veckov unutarnji alarm počeo zvoniti, nije mu bilo jasno je li to bilo zbog nestale djevojke, njezine tužne, lijepe majke ili zbog golemog muškarca koji je izgledao kao da može proburaziti nekoga pogledom.

»Ako vas smijem prekinuti«, rekao je Veck, »je li imala dečka?«

U kutku oka primijetio je da su se Heronove ruke zategnule na bedrima.

»Ne. Naravno, neki njezini prijatelji su bili dečki, a tu i tamo bi imala pratitelja na ples, ali ništa ozbiljno. Barem koliko mi je rekla – a ona je dosta otvoreno pričala o svojem životu.«

One ruke su se naglo opustile.

»Imate li vi kakvih pitanja?« rekao je Veck agentu.

Usljedila je duga tišina. A prije nego je postalo stvarno neugodno, čovjek je prozborio niskim, dubokim glasom: »Gdo Barten, vratiti ću vam je kući. Na ovaj ili onaj način, ja ću vam je vratiti.«

Veck se tržne pomislivši: *Sranje, stari, nemoj ići u tom smjeru.* »Ah, ono što on misli je – «

»Sve je u redu.« Gospoda Barten se uhvatila za donji dio vrata. »Ne zavaravam se. Znam da ona nije više s nama. Majka u srcu osjeća hladnoću. Samo želimo znati što joj se dogodilo i dobiti mogućnost da je pokopamo.«

»Dobit ćete je. Kunem vam se.«

Sada je gđa Barten, očekivano, ostala bez riječi. Tip se ponašao kao ratnik na osvetničkom pohodu, više osvetnik nego agent.

»Hvala vam... svima vama.«

Veck diskretno pogleda na svoj sat. »Ispričajte nas, moja partnerica i ja moramo krenuti prema supermarketu. Poslovođa je rekao da danas odlazi ranije s posla.«

»Ah, da, naravno.«

Agent Heron pomogao je gđi Barten uzevši je za ruku. »Smijem li pogledati njezinu sobu?«

»Naravno, odvest ću vas gore.« Okrenula se prema Vecku i Reilly. »Ako sad morate ići, znajte da uvijek možete doći.«

»Hvala vam«, rekla je Reilly. »To ćemo učiniti.«

»Sami ćemo izaći«, promrmljao je Veck.

Kad su agent Heron i žrtvina majka krenuli na gornji kat, Veck je zastao u predsoblju i promatrao njihov odlazak. Kroz prozor na gornjem katu dopiralo je svjetlo koje ih je oboje obasjavalo ravno u lice, kao da je svjetionik.

Veck je zastao na trenutak i bacio pogled prema dnevnoj sobi gdje su zlatne zrake sunca dopirale sa zapada.

Nije bilo moguće dobiti takvo osvjetljenje iz suprotnih smjerova, s prednje i stražnje strane kuće.

»Što je?« Reilly je rekla tiho.

Veck je svrnuo oči nazad prema stubištu. Herona i gđe Barten nije bilo kao ni svijetla, a kroz prozor se jedino vidjelo propupalo granje javora koji je rastao iza kuće i čisto plavo nebo iznad njega.

»Idem gore«, rekao je novoj partnerici. »Samo na minutu.«

POGLAVLJE 8

Dok je Jim pratio Sissyinu majku, osjećao se kao da nije u svojem tijelu. U zakutku uma znao je da bi trebao paziti na Vecka, ali u skorije vrijeme neće imati ovakvu priliku.

Kad je zakrenuo za ugao na vrhu stepenica, buka u kući popela se na razinu *Slipknota*. Od suptilne škripe tapeciranog parketa ispod njegovih čizama do tihog razgovora u predvorju i daha u njegovom vlastitom ždrijelu, činilo mu se kao da svi ti zvukovi vrište u njegovim ušima.

Odjednom se iza njih pojavio Veck i nejasno rekao da je ovdje samo još minutu. Jim je kimnuo prema tipu, a zatim odmah zaboravio da je uopće tamo.

»Sissyina soba je ovuda.«

Njih troje krenu nadesno, a kad je gđa Barten oklijevala pred vratima, Jim joj je želio staviti ruku na rame, ali nije mogao ostvariti taj kontakt.

»Želite li da uđemo sami?« upitao je.

Gđa Barten je otvorila usta, a zatim samo kimnula. »Nisam bila unutra od te noći. Onakva je kako ju je ostavila.«

U tom trenutku je zazvonio telefon, a na licu Sissyine majke ukazalo se vidljivo olakšanje. »Idem se javiti. Slobodno otvorite ladice ili ormar, i ako nešto morate uzeti, samo mi to recite.«

»Naravno«, odgovorio je Veck.

Kad je odjurila preko odmorišta i nestala u sobi za koju je pretpostavio da je spavaća, Jim odškrine vrata.

Oh, taj miris.

Kliznuo je unutra i zatvorio oči, trudeći se ne osjećati kao pervertit dok je udisao duboko. Miris parfema, losiona za tijelo i omekšivača. To je bilo nevjerovatno.

A on nije pripadao u tu sobu. Bio je odrastao muškarac koji je činio stvari na koje nije trebalo ni pomisliti u ovakvoj sobi – a prikaz tih zlih djela bio je tetovaža koja mu je prekrivala leđa. Osim toga, bio ja naoružan. A k tome je prošle noći izvodio ona sranja s demonom.

Osjećao se kao mrlja.

Dok je Veck i sam prikupljao informacije, Jim je otvorio oči i prišao ugrađenom stolu pored prozora s prednje strane kuće. Ploča stola i police bili su obojani u bijelo, ali je stolac bio plave boje i usklađen s *pepita* zastorima i tapetama na prugice. Na podu je bio mali tepih s ispletenim rubom. Pokrivač na krevetu bio je *patchwork* od različitih trakica plave i bijele tkanine. Sigurno ručni rad.

Poslagane knjige bile su uredne i djevojačke. Voljela je Jane Austen, ali tu je bila i cijela jedna polica puna *Tračerice* – vjerojatno je to čitala kad je imala trinaest. Dvije trofejne vrpce iz trčanja, crvena i plava.

Na stolu je bio Appleov *laptop* i dva udžbenika, jedan iz računanja, a drugi... iz napredne trigonometrije?

Ha. Njegova Sissy je bila pametnija od njega.

Tu je bio i časopis *Cosmopolitan* izašao ovog mjeseca.

OK, naslovnica s riječi *ORGAZAM* uz kombinaciju velikih crvenih i ružičastih slova nije baš pristajala u ovaj svijet nevinosti i domaće zadaće, ali i ona je odrastala.

Okrenuo se oko svoje ose, umalo se zabivši o rub kreveta.

Sranje, sada mu je bilo jasno zašto njezina majka nije ulazila ovdje. Onaj plavi pokrivač nije bio pospremljen, a jastuci su još uvijek bili udubljeni kao da je Sissy maloprije drijemala ovdje.

»Ja ću krenuti«, rekao je Veck, a Jim se zapitao koliko su dugo već bili u sobi.

»Vidimo se«, rekao je Jim rastreseno.

»U redu.«

Kad je ostao sam, Jim ispruži ruku prema pokrivaču i ona zadrhti. Dotaknuvši ono što je dodirivalo njezinu kožu, sjetio se Devine i onoga što je taj demon učinio djevojci i njezinoj obitelji.

Adrian i Eddie pogriješili su. Ako žele da se fokusira na rat, on mora biti upravo ovdje. Ovo je bila najmoćnija motivacija da pobijedi: Sissy više nikada neće ležati u ovom krevetu. Nikada neće do kraja pročitati onaj članak koji je čitala. Više nikada neće voljeti matematiku. Ali barem joj je mogao naći bolje mjesto gdje će čekati svoje roditelje i sestru nakon njihove smrti, da budu ujedinjeni u vječnosti.

A tada će natjerati Devinu da mnogo puta plati za nedjelo.

Na noćnom stoliću je bila mala bijela budilica, još jedan časopisi – ovog puta s vijestima o *celebrityma* – i daljinski upravljač za malu, bijelu televiziju. Imao je osjećaj da se preko vikenda često vraćala kući iako je studirala, a nakon što je zavirio u njezin ormar, to se pokazalo točnim. Prema broju košulja, hlača i suknji, činilo se da u njemu nisu njezine najdraže stvari, već da je u stanju pripreme. Na podu je bilo mnogo cipela.

Nije dirao ladice ormarića, jer nije bio siguran u kojima je bilo njezino donje rublje. Vjerojatno u prve dvije, ali nije želio to saznati. Ionako je već bio voajer, budući da nije bio ovdje u nadi kako će pronaći išta što će joj pomoći. Sam Bog zna da mu ništa na ovom svijetu nije moglo pomoći u tome. Umjesto toga, samo joj je želio biti blizu.

U redu, ali zbog *takvih* sranja su se Ad i Eddie brinuli za njega.

Kad smo već kod toga, vrijeme je da krene. Ponovno nije znao koliko je dugo već tu. Možda dvije minute ili dva sata, a stvarno nije želio da Sissyina majka mora pokucati na vrata da provjeri je U sve u redu ih je već otišao.

Nije želio ništa uzeti, iako je bio u napasti da zadrži neki predmet. .. nešto Sissyino. Ah njezina obitelj izgubila je previše, a on nije želio otuđiti od njih još nešto.

Uzeo si je još trenutak da razgleda oko sebe, a zatim se natjerao otići. U hodniku je zatvorio vrata i osluhnuo. Sissyina majka bila je u sobi nasuprot te je tiho govorila napuklim glasom.

Jim se spustio stepenicama i diskretno pričekao u predvorju ispred ulaznih vrata. Nagnuvši se u stranu, pogledao je u dnevnu sobu prema fotografijama do velikog prozora. Ona koja ga je osvojila i prema kojoj je krenuo bio je Sissyin portret. Nije gledala u objektiv, već u stranu i nije se smijala. Bila je duboko zamišljena, a izraz njezinog lica nije bio djevojački, već je podsjećao na osobu koja može preživjeti.

Izgledala je nepokolebljivo.

»Nije znala da ju se snima.«

Jim se uspravi i pogleda njezinu majku. »Nije?«

Gđa Barten je prišla i podignula okvir. »Kad god je znala da je u blizini fotoaparata, smijala se. Ovdje ju je fotografirao njezin otac dok je gledala svoje suigračice kako igraju – igrala je hokej na travi. Istegnuta je gležanj i bila je na klupi, a željela je igrati s njima.« Žena ga pogleda. »Bila je čvršća nego što izgleda.«

Kad su im se susreli pogledi, Jim duboko udahne i pomisli: *Hvala Bogu – evo, zbog toga će biti prisebna sve dok je on ne nađe.*

Gđa Barten nagnula je glavu u stranu. »Vi ste drugačiji od ostalih.«

Vrijeme za polazak. »Isti sam kao i svi drugi.«

»Ne, niste. U zadnja tri tjedna upozнала sam više časnika, detektiva i agenata nego što sam ih ikada vidjela u *Zakonu i redu*.« Suzila je oči. »Vaš pogled...«

Okrenuo se prema vratima. »Detektiv DelVecchio će vam se javiti.«

»Želim vam nešto dati.«

Jim se zaledio s dlanom na kvaki, pomislivši da je to loša ideja. Previše je žudio za onime što mu je mogla dati. »Ne trebate to učiniti.«

»Izvolite.«

Kad se okrenuo da joj odgovori s *ne, hvala*, ona je posegnula rukama iza svog vrata. Ono što mu je pružila bio je tanki zlatni lančić.

»Nosila ga je svaki dan. Našla sam to na ormariću u njezinoj kupaonici – nakon tuširanja zaboravila je staviti lančić. Uglavnom, uzmite.«

Na lančiću je visjela zlatna ptičica raširenih krila. Golubica. »Otac joj je to poklonio za osamnaesti rođendan. Bila je dio kompleta.«

Jim odmahne glavom. »Ne mogu.«

»Hoćete. Vaš pogled ostat će ovakav kakav je sada, a mojoj obitelji to treba.«

Trenutak kasnije pružio je dlanove i lančić mu se našao u rukama, a privjesak gotovo nije ni osjetio. I jedva mu je pristajala oko vrata. Ali uspio ju je zakopčati, iako je kopča bila sitna, a njegove šake goleme.

Spustio je ruke i pogledao je.

»Kakav je moj pogled?« rekao je promuklo.

»Uništen.«

POGLAVLJE 9

Supermarket Hannaford bio je udaljen osam kilometara, ali je Reilly trebala neko vrijeme da ih tamo doveze. Zbog gužve i semafora, učinilo joj se da će provesti vječnost u tom autu.

Ili joj se zbog zujanja u glavi činilo da je tako.

»O čemu razmišljaš?« rekao je Veck.

Čvršće je stisnula volan i namjestila se u sjedalu. »Ako ispadne da je Cecilia Barten jedna od Kronerovih žrtava, moramo odustati. Jesi li spreman za to?«

»Da, jesam.«

Kad je pogledala svog novog partnera, njegova vilica bila je zategnuta, a tijelo napeto.

»Jesi li siguran u svoje riječi?« Jer ona nije bila.

»Da, jesam.«

Jesi li tordoglavi pizdun koji će na kraju napraviti ono što želi, čak i ako zajebe direktnu zapovijed? Da, jesam.

Upravo u trenutku kad je skrenula na parkiralište i započela potragu za slobodnim mjestom, zazvonio joj je mobitel, »Časnica Reilly. Aha, da – nije veliko iznenađenje. Stvarno? OK, hvala na novostima. Da, molim te, izvještavaj me.«

Poklopila je, a zatim se uvukla na slobodno mjesto između starog srebrnog Mercedesa i plavog kamiona.

Okrenula se bočno u sjedalu i rekla: »Kroner se jedva drži. Ne očekuju da će preživjeti.«

Veckovo grubo lice bilo je bezizražajno. »Šteta, jer možda zna što se dogodilo.«

»I došla je analiza uzoraka koje su uzeli s njega – ima ostataka sline, ali podaci nisu sto posto potvrdili podrijetlo. Čini se da postoje sličnosti s pumama i vukovima. Za sada još ništa nije sigurno, ali to potvrđuje teoriju o životinjskom napadu.«

Kimnuo je i otvorio svoja vrata. »Je li u redu ako zapalim prije nego odemo unutra?«

Znači, ipak je imao reakciju. »Naravno.«

Izašli su van, nakon čega je Veck otišao do stražnjeg dijela auta gdje se naslonio na prtljažnik i izvadio kutiju *Marlbora* – zar bi muškarac poput njega pušio išta drugo? Dok je palio cigaretu, morala se truditi da ne razmišlja o svim onim grudnjacima i gaćicama koje je od njegovih hlača razdvajalo samo nekoliko slojeva metala.

Bio je pažljiv da ne izdiše dim u njezinoj blizini ili u smjeru vjetra koji je išao prema njoj. »Loša navika«, promrmljao je, »ali nitko ne živi vječno.«

»Apsolutna istina.«

I sama se naslonila na prtljažnik, prekrizila ruke preko prsiju i podignula pogled prema suncu. Toplina na njezinom licu bila je blagoslov i ona zatvori oči kako bi uživala u trenutku.

Kad je ponovno otvorila oči, bila je šokirana.

Veck je zurio u nju, a na njegovom licu bio je izraz mogućeg seksualnog promišljanja.

Ali je onda hitro odvratio pogled.

To ne bi napravio da je razmišljao o poslu.

Odjednom je proljetna temperatura porasla do tropske, a sada je *ona* zurila u *njega*. To se moglo nazvati i *promatranjem*.

Nakon što je približio cigaretu ustima, razdvojile su mu se usne, povukao je dim, od čega se zažario narančasti vrh, a zatim je srednji prst i kažiprst odvojio od cigarete. Oh, dovraga, pomislila je. Pušenje je bila ružna i smrtonosna navika koju nije podržavala, zbog čega ju je zabrinulo kad je shvatila da svi oni filmovi s Humphreyjem Bogartom nisu blesavi zbog ovakvih krupnih kadrova. Cijela stvar bila je erotična bez svake sumnje. Pogotovo kad je dim otplovio iz njegovih usta, zasjenio njegove tamnoplave oči i tamnu, kratko ošišanu kosu.

Brzo je odvrtila pogled prije nego je uhvati.

»Dakle?« nastavio je.

»Oprosti, što?«

»Pitao sam te o čemu razmišljaš.«

Da. Možda da odgovori ovako: *Mislim da mi količina crvene boje koju nosim na sebi uništava mozak. Jer mi ideja da skočim na tebe na ovom autu i izjašem te postaje iznimno priolačnom.*

»Treba mi više informacija za zaključak.« *Što kažeš na to da zapališ još jednu i spustiš hlače – »Oh, Bože.«*

»Jesi dobro?« rekao je i nagnuo se, položivši svoj slobodan dlan na njezinu ruku.

»Nisi baš mnogo doručkovala – jesi li ručala?«

Frajeru, tvoje dupe je na tri vrećice onoga čime sam se bavila u pauzi za ručak.

»Znaš, vjerojatno bih trebala pojesti nešto«, pročistila je grlo.

I tako joj pomogao Bog, ako njezin mozak izvali išta što ima veze sa šlagom na nekom dijelu njegovog tijela, zatražit će premještaj istog trena.

»Idemo unutra«, rekao je i ugasio cigaretu na peti čizme.

Dobra ideja. Napomena samoj sebi: s privremenim partnerom se nikako ne treba družiti tijekom slobodnog vremena.

Prešli su preko parkirališta, prošli automatska vrata i red trgovačkih kolica u predvorju, a zatim konačno ušli u supermarket.

Kad je Veck zastao i ogledao se oko sebe, pokazala je glavom nadesno. »Služba za kupce je tamo.«

»Ti kupuješ ovdje?«

»Ovi dućani su svi više-manje isti.«

Dok su koračali zajedno, rekao je: »Vjerojatno bih ga trebao poznavati napamet. Moja kuća je nedaleko odavde.«

»Znači da ovdje kupuješ potrepštine?«

»Kavu i cigarete – zdravo, jel'da?«

Svakako je izgledao kao da je u formi. »Uvijek možeš promijeniti navike.«

»Znaš, neko vrijeme sam prestao. S cigaretama mislim, ne s kofeinom.«

»Zbog čega si ponovno počeo?«

»Zato što sam udario onog fotografa.«

Ahhh, znači da ima emocije. »Tvoj posao je jako stresan.«

»Jesi ti ikada bila pušač?«

»Ne, a i ne pijem. Nisam pobornik ovisnosti.«

Iako je možda upravo razvijala onu za šopingiranje.

To je bila zadnja pomisao nevezana uz posao. Dok su prilazili službi za kupce, zanemarila je sve što je trenutačno bilo nebitno i uključila poslovni način razmišljanja, zamislivši kćer gđe Barten kako odlazi u dućan da pomogne svojoj majci, a sve se u trenutku pretvorilo u noćnu moru.

Možda upravo zbog Kronera.

Prije nego je poslovođa pokazala svoju značku, zamislila je opasno zadovoljavajuću viziju u kojoj Veck ili onaj zajebani agent Heron mlate tipa na mrtvo ime. Ali to nije bila vrsta pravde dovoljna za serijskog ubojicu. A ona se nije zavaravala i neće je iznenaditi ako shvate da je Sissy bila na Kronerovoj listi žrtava. Zbog te mogućnosti Vecka je ovaj slučaj i zanimao.

Ali Reilly je oduvijek igrala po pravilima, a tako će i ostati.

Što da učini na prvi znak da je jadna cura bila njegova žrtva? Prebacit će slučaj De la Cruzu, a ona će odvući Veckovu pažnju prema nečem drugom.

Pa makar ga to i ubilo.

Sljedeći put kad je Veck pogledao na sat, bilo je četiri i trideset. Poslovođa je sporo pričao, a potrajalo je dok su pregledali digitalne snimke sigurnosnih kamera; trebalo je još ispitati jednog prodavača i dvije osobe. Što su brinule o rasporedu kolica. Nisu saznali nikakve nove informacije, ali dovraga, on i Reilly dobro su zajedno surađivali.

Znala je kad treba pristupiti, a kao i s gospođom Barten znala je umiriti ljude – zbog čega su oni više pričali. U međuvremenu je on promatrao okolinu i pokušao odrediti što im sve ljudi nisu rekli, ali im se vidjelo na licu.

Ispred pulta službe za kupce, rukovao se s poslovođom, a zatim je Reilly učinila isto.

»Hvala vam na vremenu«, rekao je tipu. »Uistinu to cijenimo.«

»Mislim da vam uopće nismo pomogli.« Tip je spustio svoje četvrtaste naočale na nos. »Ni sad ni prije. Osjećam se grozno zbog cijele priče.«

»Ovo je moja posjetnica«, rekla je i pružila mu karticu. »Nazovite me u bilo koje doba – dostupna sam dvadeset četiri sata. Bili ste otvoreni i govorili ste istinu, a to je jedino što možete učiniti.«

Veck je također predao svoju posjetnicu, a zatim su on i Reilly krenuli prema izlazu.

»Idemo zajedno na večeru«, rekao je odjednom. Ipak bi drugi pokušaj zajedničkog obroka trebao bolje proći. Naravno, ako se ne počne ponašati kao ugroženi *idiot*.

Kao odgovor usporila je korak, dugo oklijevala i zatim glasno uzdahnula.

To nije bio dobar znak, pa je pozivu na večeru dodao i racionalni argument: »Trebamo ponovno proći kroz izvještaj s obzirom na četiri sata ispitivanja koje smo proveli. Istovremeno možemo i jesti, a znam da sada već sigurno umireš od gladi.«

Čovječe, pazi ti njega, ponaša se savršeno razumno i opušteno.

Zastao je kod goleme police pune vrećica s *nacho* čipsom, staklenkama *salse* i hladnjakom punim sira. »Skuhat ću ti nešto. Meksičku hranu – to je moja specijalnost.«

Zapravo je to bilo upitno: nije imao pojma o *fiesta-ičemu*, ali uzevši u obzir dostupne namirnice, trenutačno je znao više o tome nego o bilo kojoj drugoj kuhinji, iako je njegova jedina kulinarska vještina bila naručivanje dostave. Ali stvarno, ovo? Ako zgrabi kutiju *tacosa-za-budale* s odjela s meksičkom hranom, time neće zajebati stvar, zar ne?

»Vjerojatno bismo trebali ostati profesionalni«, izvlačila se.

»Ovo nije spoj, obećavam. Ti si predobra, a ja nemam toliko sreće.«

Obrve su joj poskočile do stropa, ali nije povukao komentar. To je bila istina i oboje su to znali.

»Pa časnice, što kažete? Čili će biti jedini začini ovoj večeri.«

Na to su se njezine usnice razvukle u iskreni osmijeh. »Volim meksičku kuhinju.«

»Ja sam tvoj čovjek.«

Na trenutak su se samo gledali. Zatim je ona progovorila pažljivo i polako: »OK, ali gdje ćemo kuhati?«

»Kod mene.«

Prošao je pored nje, zgrabio kolica i krenuo u napad na policu s *nachosima*. Kad smo već kod pomoći ukazane s neba: svi sastojci bili su poslagani po redu i uopće nije trebao izabirati. Ali, ovo je bio samo uvod i on krene prema znaku na kojem je pisalo >meksička kuhinja<.

»Časnice, zurite u mene?« rekao je, osjetivši njen pogled na sebi.

»Samo sam iznenađena, to je to.«

»Zbog čega?«

Zaustavio je kolica ispred police punih žutih kutija i čekao na njezin odgovor.

»*Tacos* ili *enchilada*?« Kad nije odgovorila na pitanje, on posegne za kutijom. »Znači, *tacos*.«

Brzi pogled na stražnju stranu kutije. Trebao je zelenu salatu i rajčice. Pogledao je u kolica i zaključio da moraju uzeti još sira.

U redu. »Gdje je svježe povrće?«

»Dolje pa lijevo. Ali treba ti mljeveno goveđe meso.«

»Da, dobro si me sjetila.«

Pult s mesom i hladnjacima protezao se duž stražnjeg dijela dućana, a dok su prolazili pored pakiranja s mljevenim mesom, zgrabio je ono s niskim udjelom masnoće – ona je vjerojatno bila osoba koja jede sve zdravo. Kad su stigli na odjel pretrpan povrćem, u vrećicu je stavio nekoliko rajčica i glavicu zelene salate.

»Reilly, razgovaraj sa mnom«, rekao je tiho.

»Ti se ne doimaš kao muškarac kojem treba sreća kod žena.«

»Iznenadila bi se.« Dok ih je usmjeravao prema redovima blagajni prolazeći pored pulta sa salatama i delikatesama, osjetio je da treba pojasniti. »Gle, moj otac je poznat zbog loših razloga, a ljudima je ta ozloglašena privlačna. Te žene nisu poput tebe. Ili imaju tetovaže na glupim mjestima, ili su pune *piercinga*. Često imaju kretenski obojanu kosu ili su Barbike koje žele >spasiti< nekoga, a ponekad su gladne za sigurnim izletom na mračnu stranu. Postoje i one koje izgledaju normalno, ali se ispostavi da u torbicama nose fotografiju mogeg oca ili pisma koja mu žele predati preko mene – da budem iskren, to je jebeni kaos. Naučio sam da ne treba vjerovati nikome, ali me barem više ništa ne može iznenaditi.«

Zaustavio je kolica pred blagajnom za samoposluživanje i počeo ukucavati stvari koje mu je Reilly dodavala. »Ali kao što sam rekao, ti nisi ni u jednoj od tih kategorija«, završio je.

»Definitivno nisam.« Predala mu je vrećicu s rajčicama. »Oprosti, nisam imala pojma.«

»Postoje užasne stvari s kojima se treba pomiriti.« Kao na primjer, njegovo krvno srodstvo s manijakalnim ocem. Dovraga, dovoljno je loše što su ga ti fanovi željeli jebati samo zbog njegovog imena, ali činjenica da u svojoj srži nosi tog ubojicu bila je prava noćna mora.

»Ideš li... sredinom idućeg tjedna?« upitala je.

»Molim?«

»Na pogubljenje«, rekla je oprezno.

Veck se smrznuo sa žutom kutijom tortilja u ruci. »Održat će se?«

»Ako guverner ne izda odgodu. Danas je bio članak u novinama.«

Ah, da – ona tri odlomka koja je preskočio u restoranu. »Pa, nadam se da će spržiti toga gada. I ne, neću biti tamo. Moram gledati tog pizduna svaki put kad se vidim u zrcalu, a to je sasvim dovoljno.«

Izvukao je novčanik i svoju kreditnu karticu.

»Daj da i ja nešto platim.«

Veck baci pogled preko ramena. »Muškarac treba platiti. Oko toga sam tradicionalan.«

»A žena definitivno može pridonijeti. Oko toga sam realna.«

Kad mu je ugurala novčanicu od dvadeset dolara u dlan i pogledala ga ravno u oči, *znao* je da je želi poljubiti – i to ne samo u mašti: treba pronaći način da je približi k sebi i okusi taj oštri jezik.

To se neće dogoditi.

Koncentriravši se na stvari zbog kojih neće pokupiti zasluženu pljusku ili uhićenje, provukao je karticu, ukucao PIN i pričekao dovršetak transakcije. Nakon što je istrгнуo račun i bacio ga, krenuli su prema izlazu gdje je ostavio kolica i uzeo vrećice.

Dok su koračali prema njezinom autu, promrmljao je: »Tiha si. Jesam li rekao previše?«

Podignula je pogled prema njemu, istovremeno daljiriskim otključavši auto. »O svom ocu? Bože, nije u tome stvar – kad god poželiš pričati o njemu, ili bilo čemu drugom, rado ću te poslušati.«

Veck joj je vjerovao. To je samo po sebi bilo čudo. »Hvala, ali upravo si čula sve što ću ikada reći na tu temu.«

U trenutku kad je on uhvatio kvaku prtljažnika, ona posegne za vratima stražnjeg sjedala i reče: »Čekaj, evo, stavi namirnice ovdje.«

»Ma, samo ću ih ubaciti...«¹

U tom trenutku poklopac se otvorio sam od sebe i on ugleda tri goleme vrećice iz *Victorias Secreta*.

Nije si mogao pomoći: pogled mu je pobjegao prema njoj i obujmio je cijelu, sve do njezinih žarko crvenih obraza.

Sad je bio uvjeren da u tim prokletim vrećicama nisu bile flanelaste pidžame i tople kućne haljine.

»Pa, treba iskoristiti stražnje sjedalo«, promrmljao je.

»Imali su rasprodaju«, rekla je dok je zatvarala prtljažnik.

Sranje, ponovno mu se dizao.

Nakon što su namirnice bile u autu, smjestili su se u svoja sjedala i ona upali motor. Sigurnosni remen mu se urezao u erekciju, ali on zaključio da je to zbog prljavih misli i zaslužena kazna. Nije imao pravo maštati o modnoj reviji.

Zar je čedna časnica Reilly voljela takve stvari?

Čovječe, trebala mu je cigareta.

»Sranje«, rekao je.

»Što je?«

»Moramo otići kod tebe da to napravimo.« Ispravio se uz psovku, »Mislim, večeru. Moram kuhati kod tebe jer nemam lonaca.«

Kad su zastali na semaforu pri izlazu s parkirališta, ona ga pogleda te prasne u smijeh. I sam se počeo smijati prije nego je uopće toga bio svjestan.

»Ne znaš ništa skuhati, jel da?« rekla je.

»Bit će uspjeh ako uspijem otvoriti kutiju *tacosa*.« Podignuo je kažiprst. »Ali volio bih tebi skuhati večeru, ako se slažeš s prijedlogom.«

Kimnula je glavom, smiješeći se. »OK, ali učini mi uslugu.«

»Reci.«

»Možeš li zaboraviti što si vidio u prtljažniku?«

Njegov pogled je odlutao do njezinih usana, a zatim niže, sve do njezinog blijedog vrata. »Oprosti«, rekao je pomalo grubo. »To ne mogu učiniti.«

Naglo je udahnula, kao da mu se vidjelo na licu sve ono o čemu je razmišljao.

»Jebote«, nastavio je. »Mislim, naravno da ću zaboraviti. Smatraj to učinjenim.«

Iza njih se oglasilo glasno trubljenje i ona poskoči u sjedalu, a zatim stisne gas.

Pa, ovo je išlo glatko. Kao vrhunac večeri možda i uspije zapaliti kuću.

POGLAVLJE 10

Dok je radio kao tajni operativac, Jim je naučio da su kvalitetne informacije kritične za svaki zadatak. Naravno, u vrijeme dok je još radio za Seronju Matijaša, njegov posao bio je ubijanje, što nije bio slučaj s njegovim novim šefom, niti s novim metama. Unatoč tome, mnogi principi ostali su isti.

A ulozi su bili veći.

Sjedio je na svom krevetu u *Mariottu*, s Dell laptopom na bedrima i web-stranicom časopisa *Caldwell Courier Journala* na zaslonu, a njegova glavobolja nije bila od zurenja u računalo.

Čekao ga je posao. Pod pretpostavkom da Devina nije lagala o duši.

Prošle noći je Thomas DelVecchio bio u šumi s tipom kojeg je istraživao – uobičajeni posao za jednog detektiva iz Umorstava, jel da? Pogrešno. Zajeb je činjenica što je David Kroner za kojeg se vjerovalo da je serijski ubojica, na kraju priče odvezen u grad u ambulantom vozilu. Tamo je od njega ostalo samo mljeveno meso.

A to je bio tek početak zabave. Nakon što je potrošio zadnja dva sata kopajući po internetu, Jim je znao dovoljno o DelVecchiju da napiše knjigu, a saznao je mnogo i o njegovom ocu.

Ništa od toga nije bilo dobro.

»Jebote«, promrmljao je.

Pas je otpuhnuo, a zatim stavio šapu na Jimovu podlakticu kao da mu želi pružiti podršku.

Pitanje je bilo, kad će DelVecchio biti na raskrižju? Sinoć u šumi?

Ne, jer je u tom slučaju Jim izgubio prije nego su uopće počeli, a mora pretpostaviti da to nije po pravilima. Što ne znači da to Devina nije iskoristila.

Kad smo već kod toga, bio je zabrinut. »Gdje si, kujo...«

Demon je bio negdje u ovoj priči, djelovala je iza scene, vukla konce da DelVecchio mlađi zabrazdi s njom.

Jedan od načina da to učini bio je njegov otac. Nakon što je ponovno utipkao njegovo ime u *Google*, Jim je još malo prosurfao internetom, a zbog onog što je našao zapitao se ima li uopće smisla spašavati čovječanstvo: bilo je tu mnogo stranica na kojima ga se obožavalo kao heroja, kao i mnoštvo blogova o tom gadu. Pronašao je i društvenu igru temeljenu na njegovim ubojstvima. Bila je tu i prodaja njegovih portreta na *eBayu*, kao i autogrami.

Tip je bio pravi poduzetnik – ali to neće potrajati. U Connecticutu ga je čekalo skoro pogubljenje.

Možda će tip nastaviti živjeti preko svoje ozloglašenosti: ispred zatvora su neprestano bih njegovi pobornici. Ta skupina prosvjednika nije mogla spriječiti pogubljenje, ali bila je indikator za mogućnost da će taj gad nakon smrti biti još veća zvijezda.

Prema CCJ arhivima, DelVecchio stariji većinu je ubojstva počinio u državi New York i Massachusetts, a prvi novinski članci o žrtvama datiraju još iz sredine devedesetih, nakon što je prvo tijelo otkriveno u Caldwellu, država New York. Trebale su proći tri godine naizgled nasumičnog klanja da policija shvati kako je u pitanju serijski ubojica. Jedan od razloga zašto je trebalo toliko dugo da reagiraju, bilo je to što je djela ostavljao u više država, nakon čega su lokalne policije započinjale odvojene istrage različitih stupnjeva kompetencije. Problem je bio i taj što se, barem na početku, DelVecchio prilično trudio sakriti ostatke – i to na kreativne načine.

Unatoč tome, slagalica je posložena i započela je utrka za ubojicom, tko god on bio. Ali najgore je to što je DelVecchio cijelo to vrijeme bio poznat javnosti kao trgovac antikvitetima – nije prodavao sitnice i lažnjake. Što se toga tiče, bio je najjači, uvezio je spomenike, artefakte i pločice iz Egipta i sa srednjeg istoka.

Zgodan pizdun. U *Vanity Fairu* je čak izašao vrlo detaljan članak o njemu. Navodno je između putovanja u inozemstvo i zabava u Metu, DelVecchio Stariji uspio jednoj ženi napraviti dijete. Sin je rođen na očev rođendan prije dvadeset i devet godina, ali samo je to poznato što se tiče njegovog obiteljskog života. Nije imao više djece.

Dakle, pronađen je prvi trag: ispostavilo se da je ubojstvo te žene bilo ključno za hvatanje DelVecchija i to je prva nit zbog koje se klupko počelo odmotavati. Ostalo je povijest, kako se kaže.

»Večera?«

Jim podigne pogled s laptopa. Adrian je stajao u dovratku između soba s kutijom *pizze* u rukama i paketom piva koji mu je visio iz usta.

»Ah, da. Hvala stari.«

Iza njega je ušao Eddie s još jednom kutijom. »Njegova je sa svime – čak i s prokletim ribicama.«

Ad se smjestio na krevet i spustio pivo. »Budalo, to su inćuni.«

Razgovor između njih je na trenutak prestao. Jim je prvo nahranio Psa komadićem kore od ne-Adrianove *pizze*. Prema mahanju njegovog kratkog repa, dalo se zaključiti da je zalogajčić bio sjajan.

»Kako znamo je li Devina lagala?« upitao je Adrian prije nego je preklopio komad *pizze*, nakon čega je njezin uži dio ugurao u usta.

»Ovaj kaos je baš za nas.« Otvorio je članak o pogubljenju, a zatim okrenuo laptop. »Ovo je njegov tata. I čekajte, ima toga još.«

Dok su jeli, pokazao im je neke stranice, a završio je s *online* člankom o Juniorovom izletu u šumi sa serijskim ubojicom. Dok su njegovi pomoćnici čitali, mogla se čuti prikladna doza izgovorenih psovki.

Smazao je treći komad. »Moramo saznati što se sinoć dogodilo u toj šumi.«

»U članku kaže da se DelVecchio ne sjeća.«

Jim baci pogled na Eddieja, iliti majstora trikova. »Tu ti ulaziš u priču. Želim ući u njegov um, a trebam tebe da mi kažeš kako.«

Ad slegne ramenima. »Što se mene tiče, ja bih uzeo sjekiru.«

»Postoje moguće posljedice i nuspojave«, reče Eddie oprezno.

»Kao?«

»Pa, u najgorem slučaju bi mogao završiti kao Adrian.«

»Ej.«

Jim prekine spomenutog anđela. »Bez sluha i narkoman.«

»Seksualni napasnik«, doda Eddie.

»To bi značilo biti kao *bog*.« Ad otvori pivo. »Ljudi, cijelo vrijeme vam govorim da imam sluha.«

»Već smo prolazili ovo.« Eddie obrise usta. »Ako ne čuješ koliko loše pjevaš, kako to uopće znaš?«

»Ja pjevam izvrsno.«

»Istina, ti kvariš melodiju«, Jim i Eddie kažu jednoglasno.

Prije nego se rasprava rasplamsala, Jim ozbiljno reče Eddieju, »kaži mi što trebam znati.«

»Prvo mi moraš objasniti što tražiš.«

Jim otpije dugi gutljaj iz svoje konzerve. »Želim znati gdje je Devina u cijeloj ovoj priči. Na koji način radi, i na koji način će djelovati. To je ono što tražim.«

A kad uzme u obzir njegova oca? Već je imao neke pretpostavke.

Naravno da je Veck morao vidjeti što je u prtljažniku, pomislila je Reilly dok je ulazila na svoj prilaz.

Svemir jednostavno nije mogao propustiti priliku da se zafrkava na njezin račun.

Dok su se podizala vrata garaže, ona baci pogled prema svom partneru. »Daj da pogodim ostatak priče. Osim što voliš plaćati namirnice, voliš ih sam i nositi.«

»Da, tako je.« Pogledao je preko sjedala. »Kao što sam rekao, staromodan sam. Ali ako ti to želiš obaviti, ja se neću žaliti.«

Upravo je to bio razlog zbog kojega nije imala nikakvih problema s njim.

Uostalom, neka se on bavi namirnicama dok ona izvuče VS vrećice iz prtljažnika: koliko god joj bilo neugodno, nije imala namjeru ostaviti te stvari unutra. Nije imalo smisla ponašati se kao da to nije otkriveno, a što je bilo još važnije, nije imala razloga to skrivati. Bila je odrasla žena koja je imala pravo kupiti sve i svašta.

Dok je glas u njezinoj glavi postajao sve glasniji i oprezniji, zapitala se kome se uopće opravdava.

Vjerojatno svom ocu.

Prekinula je te smiješne misli i parkirala auto. Nakon što je Veck izašao i zgrabio vrećice, ona se uputila prema stražnjem dijelu sedana, otvorila prtljažnik te uzdignute glave izvadila svoje čipkaste i divne krpice, a zatim ih oboje povelala prema kuhinji.

»Vau«, rekao je razgledavajući zidove, zastore i tapete.

»Trebala sam te upozoriti.«

Jedina dobra stvar s tom noćnom morom od njezine kuhinje koja je tematizirala pijetlove bilo je što su ljudi obično morali zastati i razgledati, te je uhvatila priliku i zagurala vrećice iza pulta i izvan pogleda.

»Mislim da nikad nisam vidio...«

Kimnuvši, bila je zahvalna što nije završio tu rečenicu, iako to nije morao učiniti.

»...da itko ima toliko, hm, *cocks*¹ na jednom mjestu.« Bila je to obavezna rečenica izgovorena poprilično često.

»Voljela ih je starica koja je ovdje živjela.« Oh, Bože, to je zvučalo grozno. »Od useljenja imam namjeru uzeti skalpel i početi skidati tapete. Ali uvijek sam zaposlena nečim drugim.«

Iako je sad, nakon što je vidjela njegovu reakciju, poželjela da si je dala malo više truda. Uzorak tapeta bila su tri neobično stilizirana pijetla u različitim pozama, kao da su bilderi koji se natječu za trofej. Paleta boja uključivala je smeđu, crvenu i bež, te zelenu koja je predstavljala travu ispod njihovih troprstih nožica. A iako su te tapete bile na zidovima zadnjih dvadeset godina, i dalje su imale jednak sjaj od kojeg su boljele oči.

»Čini mi se ili me njihove oči prate?« Veck upita odloživši vrećice na pult.

»Definitivno te gledaju. Učinili su čuda za moju dijeteu – čini mi se da imam publiku dok jedem, a piletinu nisam jela od prošlog svibnja.«

»Ovo je kao u *Pticama*.«

»Da, sa pomalo seoskim štihom.« Prišla je i otvorila ormarić ispod štednjaka, a zatim rekla: »Plaši me što sam se počela navikavati na njih – možda me hipnotiziraju? Inače, lonci su ovdje dolje. Zdjele su tamo ispod, a noževi u ladici pored perilice suda.«

»Hvala.«

Dok je skidao kaput, njegova golema ramena su se zatresla na način koji je imao veze sa skidanjem kaputa, ali u njezinom umu se to pretvorilo u golotinju i uzdahe.

Vrijeme da počne misliti na nešto drugo, rekla je samoj sebi počevši s raspakiravanjem vrećica.

»Ej, što kažeš na to da isprintam one izvještaje dok ti ne počneš kuhati?« rekla je.

»To bi bilo super.«

»Možda će potrajati. Moj printer je star sto godina.«

»Imamo vremena.«

Prema koncentraciji koja mu je bila potrebna za otvaranje vrećice čipsa, mikrovalnoj će se posvetiti kao da je u pitanju neurološka operacija. To je sve OK. Njegova *cool*

¹ Igra riječima. *Cock* u značenju *pijetao*, ali i kao izraz za *penis*.

ravnodušna, zgodan-sam-za-poludjeti igra bila je seksi, ali njegov nemir činio ga je pristupačnijim. I način na koji se otvorio u vezi izlaženja sa ženama. Nikad joj ne bi palo na pamet ono s *groupiejima* – ali, čak se i zgodnim ljudima događalo da se svide nekome iz pogrešnih razloga.

U svom uredu na kraju hodnika upisala se u arhivu CRD-a, otvorila izvještaj i stala pored printera, spremna izvesti Heimlichov zahvat u slučaju da printer zapne; to mu se danas dogodilo dvaput.

Prvi nagovještaj da na drugom kraju kuće ne ide kako treba bila je nepogrešiva aroma spaljenog mesa. Drugi je bila eksplozija psovki koja je trajala dok se nije vratila s kopijama.

Jako puno one riječi na J.

A zatim se upalio dimni alarm.

Dima je bilo posvuda. A što god bilo u tom loncu na štednjaku – najvjerojatnije mljeveno meso, ali budući da je u pitanju bio Veck, možda su bili i *nachosi* – trebalo je polijevati crijevom s vodom. Ipak se snašao, pa je taj nered odnio do sudopera i spustio ga unutra, ali još uvijek nije pustio vodu. Isti čas se posvetio pištećem alarmu na stropu te počeo krpom mahati pred njim, a da nije morao stati na prste.

»MMim da je jedan od pijetlova podignuo frku«, viknuo je.

»To me ne bi iznenadilo.«

Položila je papire na stol i sakrila osmijeh kad je ugledala što im je pripremio na tanjurima: komadiće narančastog sira koji su se na molekularnoj razini stopili s *tortilla* čipsom.

Preostala im je samo još jedna mogućnost, pomislila je.

Krenula je prema telefonu i rekla: »Oh, moćni gasitelju alarma, kakvu *pizzu* voliš?«

»S čajnom i kobasicama.«

»Dobar izbor.«

Dok je birala broj obližnje *pizzerije*, bacila je pogled prema njemu. Rub majice mu se podignuo i ona je na trenutak ugledala crni rub njegovih *Calvinka*, kao i zategnutu kožu preko koje se od pupka na dolje protezala tamna linija.

Njezinom mozgu nije trebalo puno prije nego se vratio na sinoćnju scenu iz kupaonice. U tren oka je bila tamo i promatrala njegovo golo tijelo.

»Oh, da, bok.« Brzo se okrenula. »Ovo bi trebalo dostaviti. Da, to sam ja. Velika *pizza* s čajnom i kobasicama. Aha. Ne, bez pića, i ne želim još jednu *pizzu* besplatno. Ne, hvala, ne trebaju nam ni pileća krilca ni cimet« Za Boga miloga, njoj je trebalo više vremena za odbijanje njihovih posebnih ponuda, nego njima da naprave, zapakiraju i dovezu pjrokletu *pizzu*. »Super, hvala.«

Poklopila je, uspravila ramena i ponovno se okrenula.

Veck je stajao odmah iza nje poluzatvorenih očiju, a njegovo golemo tijelo izgledalo je puno veće ovdje nego na udaljenosti od jednog metra.

Nije se pomaknula, kao ni on.

»Vjeruješ li da su priznanja dobra za dušu?« upitao je mračno.

»Da...«

»Onda bi bilo najbolje da ti nešto kažem.«

Oh, Bože, eto *razloga* zašto su govorili da ne treba miješati posao sa zadovoljstvom: kad su im se pogledi susreli, nije razmišljala o slučaju. Razmišljala je o tome da i ona ima nešto za priznati.

Sinoć sam te vidjela golog i prekrasan si.

»Što želiš?« dahnula je.

Želim te iako ne bih trebala.

Teško je progutala i nastavila: »Reci mi...«

POGLAVLJE 11

Veck je znao da ne bi smio odgovoriti svojoj partnerici, niti joj se smio ovoliko približiti. Pravi potez bio je početi čistiti sranje koje je napravio s hranom – umjesto da započinje novu glupost.

Ali vidio je kako promatra njegovo tijelo, a izraz na njezinom licu bik je čista, nezadrživa glad. Iznenadjuće? Jest. Zadovoljavajuće? Ako nešto učine po tom pitanju, moglo bi biti baš tako.

Problem je što taj čin nije stvar koju bi bilo moguće izbrisati sapunom i toplom vodom. »Što želiš?« šapnula je.

»Htio bih te...«, riječ je bila toliko gruba da ju je zadržao za sebe.

»Reci.«

Nagnuo se i približio usne njenom uhu. »Točno znaš što želim.«

»I želim da to kažeš.«

»Jesi li sigurna? Ne zvuči baš lijepo.«

Prije nego se uspio povući, stavila je ruke na njegove bokove. Njezin dodir bio je nježan poput sjene na tijelu, ali kroz njega je prošla vatra. A budući da ga je privukla k sebi, jedna stvar će barem biti jasna. *Točno* će saznati što mu je na umu.

Njezin stisak se pojačao. »Reci mi.«

Glas mu se spusti do rezanja: »Htio bih te *jebati*.«

Ona tiho zajeca i on nastavi. »Želim te ispod sebe, голу. Želim biti u tebi.« Nagnuo se i ustima prošao po njezinom vratu. »Ali znam da si specijalizirana za sukobe interesa, pa znaš zbog kojih je razloga ovo prokleta loša ideja.«

Bio je to znak da ga pusti ili da se on odmakne od nje, ali na trenutak su ostali nepomični.

Sranje, njegovo tijelo kao da se počelo tresti izvan kontrole, a erekcija mu je nabijala da se oslobodi i radi ono što je radila najbolje. Ona je ta koja će morati smoći snagu da napravi ispravnu stvar.

»Ošamari me i odgurni ovaj tren«, zastenjao je. »Za Boga miloga, zaključaj se u kupaonicu, jer ako to ne napraviš, ja ću – «

»Poljubi me.«

Bože, njezin ton bio je zapovjednički. A tko je on da se ogлуši na naredbu nadređene?

Veck pruži ruku i obgrli je oko struka. Povuče je k sebi snažnim i nestrpljivim potezom. Zatim joj je strgnuo kopču s kose i bacio je na pod.

Čovječe, bila je neodoljiva sa spuštenom kosom, s tim teškim crvenim slapom oko ramena koji je izgledao kao da je stvoren da se u njega ukopaju muške ruke.

Kad ju je primio za zatiljak i stisnuo, bio je prokleta svjestan da je dominantan, da kontrolira njezino tijelo, da je drži kao da je namjerava baciti na kuhinjski stol, kleknuti joj između nogu i lizati njezinu putenost.

Ali, to i jest bilo ono što joj je želio raditi.

»Oprosti«, rekao je, svjestan da se ne ispričava zbog onoga što namjerava napraviti, već je to isprika za sva sranja koja su mu prolazila po glavi, za sve ono prljavo što je htio da iskuse.

A tad joj je utisnuo poljubac i time zapečatio njihovu sudbinu.

Usne su joj bile meke, kao i njezine grudi privinute uz njegova prsa, ili kao njezini bokovi stisnuti uz njegov kurac. Bila je meka i vruća, kao nešto u što se želio pretočiti i ostati tamo neko vrijeme. Ali čak i dok mu se zdjelica povlačila, a erekcija pulsirala, u kutku uma znao je da ni taj sukob interesa nije najveći problem. Koliko god se pretvarao da je sve u redu, razdiralo ga je ono sranje koje se dogodilo u šumi, kao i novost o njegovom ocu.

A brinulo ga je što je Reilly bila upravo ona vrsta lijeka koja mu trebala.

To mu je bila zadnja logična i pristojna misao u glavi. Probio ju je svojim jezikom, zategnuo ruke i izvinuo donji dio tijela, zbog čega su ga stisak i trenje na kurcu još više dražili. A to je bilo prije nego je osjetio drhtaj koji je prošao kroz Reilly. Očito je i ona bila gdje i on, pogotovo nakon što mu je zarila nokte u ramena i rastvorila bedra, dajući mu mjesta da progura svoju nogu.

On opsuje u sebi, okrene ju i spusti na stol, na papire koje je upravo isprintala. Slike u kojima su bile njezine noge na njegovim ramenima dok je lizao njezino središte uvjerile su ga da je možda krivo najavio onu riječ na J.

Dobro, nije potpuno pogriješio. Samo je dodao bitnu turističku atrakciju koja će prethoditi glavnom događaju.

Kliznuo je dlanom po vanjskoj strani njezinog bedra i podignuo joj nogu, još se više približivši mjestu na kojem je želio biti. Prekinuvši dodir njihovih usana, zakopao se u njezin vrat, grickajući i ližući ga.

»Daj da te vidim«, zarežao je u njezin vrat. »Daj da te...«

Unutra, rekao je drugi glas.

Odjednom je izgubio ritam, izvukao se iz zagrljaja i podigao pogled. Srce mu je sada nabijalo iz drugih razloga. »Što je?« upitala je.

Pogledom je preletio uokolo, ali u njezinoj kuhinji na pijetlove nije bilo hitrih sjena. Parketi nisu škripali, niti su šarke udarale. Nitko nije zurio kroz prozore.

Trenutak kasnije, adrenalin mu je splasn timer on postade svjestan toga gdje su i što rade.

Možda je to bila samo jako glasna misao.

Ah s obzirom na sinoćnji događaj i Kronera, to ga nije utješilo.

Približila je dlan i položila ga na njegov obraz. »Jesi li OK?«

»Nisam.« Ponovno se usredotočio na njezino lice i osjetio njezino tijelo ispod svojeg. Slušao je kako duboko diše. »Ali ne želim stati. Za mene si stvarna, a to mi sad jebeno treba. Sada trebam tebe.«

Ona nije bila poput drugih žena s kojima je bio: njezine pametne oči vidjele su i saznale previše. Dovraga, pred njom je bio gol od prvog trenutka kad ju je upoznao – i to ga je trebalo natjerati u bijeg Ali stvarno ju je želio.

»Onda me uzmi«, rekla je i izvukla košulju iz suknje.

Nije joj dao ni trenutka za predomišljanje: kao što je učinio i s njezinim usnama, zaronio je, provukao ruke kroz otvor koji mu je ponudila i dotaknuo toplu žensku kožu. Gumbi su se otkopčali kao da im je cilj isti kao i njegov: omogućiti potpuni pristup.

Povukao se otkopčavši zadnji gumb i pomislio: *Jebote*.

Sitna crvena čipka pokrivala je dvije savršeno proporcionalne dojke, a kroz sitne proreze vidio je njezine zategnute i krute bradavice.

»Sviđa ti se što sam danas kupila?« upitala je promuklim glasom.

»Nije loše.« Puknuo mu je glas i on pročisti grlo. »Uopće nije loše. Ali ono što je ispod mi se sviđa još više.«

Elegantnim potezom je podignula ruke prateći tanke blještave naramenice, a zatim kliznula na krute vrške koji su žudjeli za njim.

Zarežao je, podignuo joj suknju i postavio se između njezinih nogu, još više ih razmaknuvši bokovima prije nego je krenuo za onime što mu je privuklo pažnju. Nakon što ju je uvukao u usta preko tog nevjerojatnog grudnjaka, na jeziku je osjetio grebanje čipke kao i vrhove ružičastog i zategnutog mesa.

Ali uskoro to nije bilo dovoljno.

Grubo i nestrpljivo je povukao košaricu, razotkrivši njezinu bradavicu.

»Jebote. Ti si – « izlanuo je.

Nije ju zanimalo što joj je želio reći: prstima je naglo povukla njegov zatiljak i time ga približila svojoj dojci. Kad ju je uzeo u usta, odignula se od stola, a taj pokret, taj trzaj kojim je zahtijevala još, u njemu je prekinuo ono malo kontrole koju je imao. Odjednom je preuzeo inicijativu i progurao jednu ruku pod nju, a drugu zagnjurio između njezinih bedara, do one vrućine ispod najlonki i gaćica.

Taknuo je njezino središte, dlanom pogodivši upravo ono mjesto koje je zdjela.

»Veck!«

Zvuk njegovog imena značio je da traži još. A on će joj to dati. Zamijenivši stranu, zagrizao je drugu polovinu grudnjaka i spustio je zubima, a zatim počeo sisati drugu bradavicu.

Ali to također nije bilo dovoljno. Trebao mu je kontakt s golim tijelom. Ovdje i sada.

Jecaj koji se zatalasao i uzdigao iz nje bio je upravo vrsta pristanka kakvu je trebao čuti.

Kriste, ovo će se dogoditi, on pomisli. Ovo će se uistinu *dogoditi*.

Veck je bio u potpunosti dominantan.

Reilly nije očekivala ništa manje od toga, ali iznenadilo ju je koliko to napaljuje. Razlog je bio i taj što je osjećala da će se on istog časa povući ako joj postane neugodno. Kao i način na koji ju je obrađivao, njegovo samopouzdanje, moć i erotične mogućnosti koje su bile u njegovim rukama, usnama i intenzivnim užarenim očima.

Bez sumnje je rođen s prirodnim talentom za seks, a to je tijekom godina usavršio.

Odjednom, kao da joj čita misli, bljesnuo je pogledom prema njezinim očima istovremeno ližući njezinu bradavicu, a kad su mu se spustili kapci, znala je da želi njezin pogled.

To je bio prizor za pamćenje. Povukao je i drugu košaricu, obrađivao je, lizao je i sisao, a prstima je ulazio u nju. Bože, bio je golem – cijeli je bio takav: njegova erekcija bila je dugačka, široka nabreklij kojom se trljao o unutrašnju stranu njezina bedra, ramena su mu bila toliko široka da nije vidjela ništa iza njih, a donji dio njegovog tijela zauzimao je sav prostor između njezinih raširenih nogu.

Budući da joj je grudi odignuo spuštenu grudnjak, košulja joj je bila skroz raskopčana, a suknja oko struka. Bilo je jedino logično skinuti i tanke najlonke koje su joj pokrivala noge, pa je pridignula zdjelicu sa stola i jače osjetila pritisak dlana kojim je kružio. Zagurala je palce ispod elastičnog pojasa, spustila najlonke i lagano zatresla bokove kako bi joj kliznule niz bedra.

»Ja ću nastaviti dalje.« Veck se povukao užarenih očiju promatrajući njezino tijelo. »Mmm... upravo tamo gdje želim biti.«

Dok se on smiješio poput grabežljivca, ona je podignula koljena dok joj je polagano skidao najlonke. Nakon što su joj se noge oslobodile tankog pokrova, zapitala se koliko će daleko ići. Hoće li dostići vrhunac kojem su oboje stremili?

Ako je ovo bilo *da*, trebalo je prvo riješiti neka praktična pitanja.

Ali, sranje, rasprava o kondomu baš je kvarila zabavu i sad joj je bilo jasno zašto su ljudi pravili glupe odluke kad je seks u pitanju. Sve stvari koje su uistinu bile važne, stvari koje će boljeti nakon što prođe ovih nekoliko intenzivnih minuta, stvari s kojima će trebati živjeti možda i zauvijek, nisu bile ništa doli jedva čujne, udaljene jeke izgovorene jezikom koji nije željela odgonetnuti.

Pedeset tisuća godina evolucije znalo je što slijedi.

Veck se u naletu vratio do njezinih usana i snažno je ljubio dok su mu ruke klizile njezinim tijelom.

Psovka koja joj je izletjela iz usta bila je prije vibracija nego zvuk: njegova ruka ponovno je bila među njezinim nogama, te se milujući unutrašnju stranu njezinog bedra kretala prema grudnjaku koji je on već vidio i ovladao njime.

»Veck!« viknula je ponovno kad je njegov dodir kliznuo na središte te satenske trake.

Bio je pažljiv s pritiskom na to osjedljivo mjestu te ju je mazio kružnim potezima dok joj tijelo nije postalo istovremeno opušteno i napeto.

Jebeš gaćice, željela je da između njih dvoje nema ničega. Unatoč tome, ta svilena barijera nije bila toliko loša, jer je šav na gornjem dijelu dodavao još jednu dimenziju njegovom ritmu. On nije prestao ljubiti ni njezine usne, vrat i grudi te se osjećala kao da je na njoj ili svuda oko nje, a ona je njegova, iako još nisu bili potpuno spojeni.

Hitrim potezom je odignuo svoj torzo od nje i gurnuo svoje bokove u njezino središte, time spojivši njihova tijela. Zatim je savio donji dio svoje kralježnice, zabio se u nju, i trljao je svojom erekcijom dok je spuštenog pogleda gledao njihovo spajanje.

Bože, lice mu je bilo mračno od požude, one rezerviranosti je nestalo, a onu ravnodušnu masku odagnala je žudnja od koje je stiskao čeljusti.

Oni će to učiniti, shvatila je.

Što je bilo šokantno. Odluke je u svojem životu donosila odredivši informaciju kao *trebala bih, moram ili bolje ne*. Ovaj vrući seks definitivno je spadao u zadnju kategoriju, ali ona ga neće zaustaviti.

Učinit će to sigurno – iako ne u krevetu. Ovaj stol je bio skroz u redu.

Ali trebala je prvo sama osjetiti neke stvari.

Posegnuvši dolje, dlanom je kliznula između njih, a Veck je tada zabacio glavu. »Jeeeeebemti...«

Savršeni odgovor jer njegov je penis bio veći nego što je mislila i on joj se tržne u dlanu.

Zvuk zvona na vratima odjeknuo je poput hitca.

Ali u tom trenutku ona nije mogla shvatiti od kuda je taj vražji zvuk niti zašto bi je to uopće bilo briga.

Veck je prvi došao k svijesti. »Pizza.«

»Molim?«

Razmišljajući brzo i logično, pružio je ruku i ugasio svjetlo tako da onaj tko im je donio *pizzu* nema kompletan pregled kuhinje. Zatim joj je spretno navukao košulju, gurnuo rub suknje, posegnuo rukom u svoje hlače i namjestio erekciju tako da mu šlic ne izgleda kao cirkuski šator.

»Ja ću ovo riješiti«, rekao je smirenim glasom, kao da se baš ništa nije dogodilo.

Nakon što je krenuo prema ulaznim vratima, Reilly polagano sjedne tresući se, dok joj je u glavi sve plivalo. Držala je košulju, a zbog njegovog se brzog povratka u normalu osjećala potpuno izvan kontrole – spustila se sa stola i papiri iz slučaja Barten pali su na pod.

Hrpa listova papira stvorila je neku vrstu tepiha pod njezinim stopalima, poput zrcala u kojem je trebala vidjeti svoj odraz: na drugom kraju grada jedna je obitelj tugovala za izgubljenom kćeri, a umjesto da se koncentrira na njihovu bol i svoj posao, ona se petljala s muškarcem kojemu se nije trebala približiti ni na deset metara.

Savršeni, upravo jebeni školski primjer sukoba interesa.

U žurbi je zakopčala gumbe na košulji, zatim se sagnuta i pokupila kopiju izvještaja. Kad joj je kosa pala preko lica, zapitala se gdje joj je kopča za kosu?

Tko bi ga znao.

Zatakнула je zapetljanu kosu iza ušiju, objema rukama skupila papire presloživši stranke i odijelivši ih u dvije hrpice, njezinu i Veckovu.

Razdvajanje je ipak najbolja ideja.

Zar je poludjela?

Iz hodnika se začulo duboko *hvala vam*, zatim zvuk zatvaranja vrata i njegovi teški koraci koji su se vraćali prema kuhinji.

Brzo je ustala, položila dvije hrpice papira na stol i zadržala pogled na njima. Nije ga mogla pogledati. Trenutačno za to jednostavno nije imala snage.

»Mislim da je najbolje da odeš.« Glas joj nije zvučao kako treba, ali se nije ni osjećala dobro.

»OK, pozvat ću si taksi.«

Govno. Motor mu je sigurno bio pred policijskom stanicom. Ona promrmlja s nečujnom psovkom: »Mogu te odvesti – «

»Ne, bolje je da uzmem taksi.«

Kimnula je i zagladila prvu stranicu izvještaja na kojoj su bili Sissyin i osobni podaci i datum nestanka. »Proći ćemo ovo sutra ujutro u uredu.«

»Da.« Kad je navukao svoju jaknu, meki zvuk tkanine na tkanini bio je glasan poput zvona na ulaznim vratima. »Oprosti.«

Prekrižila je ruke na prsima i ponovno kimnula, »Da, i ti meni *oprosti*. Ne znam što me je spopalo.«

Ali dobro je znala što bi se dogodilo da u tom trenutku nije stigla večera.

Trenutak kasnije je otišao, a vrata je nečujno zatvorio za sobom.

Kad je konačno pogledala preko ramena, jedino je vidjela *pizzu* na šanku. Aha, kao da će nešto jesti.

Kutija je završila ravno u hladnjaku.

Na izlasku iz kuhinje prošla je pored stola i na naslonu stolice našla svoje najlonke. S druge strane, na podu pored ulaza u malu blagovaonicu bila je njezina kopča za kosu. Kad se sagnuta da je pokupi, našla se oči u oči s vrećicama iz *Viktorias Secreta* i shvatila da joj grudnjak još uvijek nije na mjestu.

Vrećice je ostavila u toj prostoriji, a hitniji problem je riješila uz nekoliko naglih poteza i mnogo psovanja.

Na putu prema stepenicama, zaključila je da će sutra na posao odjenuti svoje staro i dosadno pamučno donje rublje.

POGLAVLJE 12

»Imam jedno pitanje. Smatra li se provalom ako svejedno uđeš, ali pritom ne provališ?« Jim i dečki su upravo preuzeli tjelesno obličje u DelVecchijevom predsoblju kad je Adrian provalio tu doskočicu – a kad se sve uzme u obzir, anđelu je mogao na pamet pasti puno gori komentar. Ili je mogao početi sa svojom zaglušujuće lošom verzijom *Take me to the ball game* od koje su boljele uši.

Jim nikada nije proveo toliko vremena u molitvi tražeći čepiće za uši.

Barem nije repao. »Pa?« rekao je Ad.

»Gle, mi ne postojimo«, promrmlja Jim. »Pa zapravo i nismo službeno ovdje.«

»Sjajan argument. Znači da je legalno.«

»Kao da bi te bilo briga da nije.«

Kuća je bila uređena baš u Jimovom stilu: funkcionalna i s mnogo praznog prostora. Jedini problem? Nije bilo mnogo osobnih predmeta, a njima je trebalo nešto s metalom. Po mogućnosti zlatom, srebrom ili platinom. Ako uspiju naći neki predmet s Veckovom austom, preko njega će uspjeti ući u njegov mozak s udaljene lokacije: Eddie smatra da je preriskantno to učiniti osobno jedan-na-jedan. Pogotovo jer je Devina u blizini.

»Razdvojimo se«, rekao je Jim. »Ja ću pretražiti gornji kat.«

Ad i Eddie su se razdvojili, a on se uspeo stepenicama grabeći dvije odjednom. Spavaća soba zauzimala je gotovo polovinu gornjeg kata, iako to zvuči impresivnije nego što je bilo u stvarnosti, budući da je kvadratura cijele kuće iznosila manje od 200 kvadrata.

»Stari, zar ti uopće živiš ovdje?« promrmljao je.

U sobi nije bilo ničega osim velikog kreveta i usranog noćnog stolića na kojem je stajala lampa. Nije bilo budilice – za to je vjerojatno koristio mobilni telefon. Nije imao fiksni telefon, ali zašto? Tu je bila neophodna *flat screen* televizija smještena u zid i daljinski u zapetljanim plahtama.

Prljava odjeća bila je u vrećici u kutu sobe, a iz nje su visjele čarape i slip gaćice kao da slini na crni pamuk. Otkrivanjem ormara vidjeli su da je na vješalicama čak i bila obješena odjeća, što je bilo bolje od Jimovog dugogodišnjeg života iz sportske torbe. Sa stražnje strane vrata bila su dva remena s metalnim kopčama, ali sigurno je imao nešto bolje za iskoristiti.

Uputio se prema kupaonici. Nije bilo svjetala, ali tip nije vjerovao u zastore, pa je ulična rasvjeta bila dovoljna.

Čim je ušao u malu, popločenu prostoriju, zatiljak mu je podivljao, a žmarci mu jurnuli po koži.

Devina.

»Gdje si«, rekao je okrenuvši se oko svoje osi »Gdje si, dovraga...«

Demon je bio ovdje – u zraku je osjećao ostatke njezine prisutnosti, kao smrad što ostane u ispražnjenom košu za smeće.

Ovo je potvrdilo Devininu informaciju koju je otkrila u restoranu.

Okrenuo se prema umivaoniku i namrštio se. Ogledalo je bilo pokriveno ručnikom, a nakon što je potegnulo ručnik, žmarci na zatiljku su se pojačali.

Samo starinski medicinski ormarić iz osamdesetih, čije je staklo s prednje strane bilo potpuno uništeno.

Pitao se – što ako je ona nekako uspjela proći kroz njega?

U trenutku kad je vršcima prstiju dotaknuo površinu zrcala, povukao je ruku. Medicinski ormarić bio je ledeno hladan.

Sranje, Veck je znao da ga nešto proganja. Zašto bi inače pokrio ogledalo? Pitanje je koliko je duboko demon ušao u njega?

»Što si mu učinila, kujo?«

Nakon što je vratio ručnik na mjesto, Jim je otvorio ladice, čeprkajući po rezervnom dezodoransu, pasti za zube i grickalicama za nokte. Pomislio je da bi možda baš one funkcionirale, iako se ljudi nisu emocionalno vezali za njih.

Svjetlo je obasjalo pročelje kuće i bljesnulo kroz prozor ispred kojega je stajao Jim, podsjetivši ga da nije nevidljiv.

Bacio je iluziju na sebe i pogledao kroz prozor. Na prilazu, točno ispod njega, Veck je izlazio iz taksija.

Jim se iskrađe iz spavaće sobe i spusti stepenicama poput običnog strujanja zraka. Kad je stigao u kuhinju, shvatio je da su Ad i Eddie napravili isto što i on, tvoreći tek topli džepić zraka u udaljenom kutu prostorije.

Ona je već u njemu, mislim je informirao dečke.

Osjećam je odavde, odgovorio je Eddie.

Na drugom kraju dugačkog hodnika vrata su se otvorila, zatvorila i zaključala da bi potom neki nevjerojatno teški koraci krenuli prema mjestu na kojem su stajali

»Jebemti sve.«

Psovanje se nastavilo nakon što je Veck ušao u kuhinju, bacio ključeve i strgnuo jaknu sa sebe. U sljedećem potezu je došao do hladnjaka i zgrabio bocu piva. Kad je otvorio bocu i počeo piti u dugačkim gutljajima, bilo je jasno da je morao ispratiti jako lošu večer.

Odjednom je tip odložio piće, spustio glavu i pogledao ravno na mjesto gdje su stajali.

Ne bi ih trebao moći osjetiti, a kamoli vidjeti.

Nitko se nije pomaknuo, pa ni Veck.

Tada je Jim ugledao pod obložen linoleumom iza detektiva i primijetio da tip ima dvije sjene.

Kako jedan izvor svjetla može dati dvije suprotne sjene pod njegovim stopalima?

Jim je tiho pokazao prema podu i njegovi dečki kimnu. Veck je ispružio svoju dugačku ruku i upalio svjetlo. Nakon toga se ogledao oko sebe. »Jebemti sve.«

Očito je to bila njegova tematska pjesma, a jedino što je Jima spriječilo da i sam počne pjevušiti koju notu jest što bi time ohrabrio i Adovu vokalnu improvizaciju.

Odmahnuvši glavom, Veck se opet posvetio svom pivu i potegnulo do kraja. Praznu bocu je ostavio na šanku, uzeo je još dvije i izašao iz prostorije, a odredište mu je bio kauč u dnevnoj sobi.

Jim i dečki krenuli su za njim, ali su se držali razmaka. Veck je imao ih jako dobro intuiciju ili je bio dovoljno pokvarena osoba da ima radar za anđele.

Kakve su oni sreće, bilo je ovo drugo.

Detektiv je sjeo i razoružao se, skinuvši sa sebe jedan pošteni automatski pištolj i nož s gadnom oštricom. Zatim je otkopčao zlatno-srehrnu policijsku značku.

Dugo ju je držao u skupljenom dlanu i zurio u nju kao da je kristalna kugla u kojoj može ugledati svoj lik, prije zrcala u kojem je pokušao to učiniti.

Stari, pusti je, pomisli Jim. Popij te jebene pive, otiđi u krevet i malo odspavaj. Obecavam da ću ti je vratiti kad završim.

Veck je poslušao naredbu i spustio značku sa svojim imenom i serijskim brojem pored oružja, progutao je obje pive, a zatim se naslonio na jastuke.

Trenutak kasnije su mu se zatvorile oči. Nije prošlo mnogo prije nego što se mu se ruke opustile na bedrima i pale uz bokove, ali prava potvrda i znak da uzmu ono po što su došli i odu bilo je njegovo duboko disanje.

Jim je pružio ruku u visini svog struka te izveo *Jedi* trik i podignuo značku s poda, a zatim ju privukao k sebi kroz tamu. Čim je došao u dodir s tim predmetom, osjetio je istu onakvu hladnoću kao i na gornjem katu, u čijim je molekulama obitavalo Devino zlo.

Opreznost Eddieja činila se do sada pretjeranom. Zbog snažnog signala koji je značka emitirala, moglo se dogoditi da te nešto uhvati nespremno dok radiš na tom predmetu.

Jim je kimnuo prema prozoru i njih trojica nestanu poput magle.

Na drugom kraju grada, u samom centru Caldwell, gigantski kompleks Bolnice sv. Franje svijedio je poput Las Vegasa. Ispod dvadesetak različitih krovova, svake godine su započinjali i završavali životi tisuća ljudi, a borbu protiv Kosca vodili su svi mogući doktori, kirurzi i medicinske sestre.

Devini je to *mjesto* bilo poznato: ponekad je tim ljudima u bijelim ili zelenim kutama trebala mala pomoć da se posao obavi kako treba.

To je često, ali ne i uvijek značilo smrt.

Demon je ušao u traumu kroz elektronička ulazna vrata. Noseći na sebi kožu zgodne žene, na njoj su se zaustavljali pogledi skupine očeva i studosa u čekaonici. To je i bio razlog što nije išla prečkama. Prolaženje kroz staklo, čelik ili beton bilo je efikasno, ali bezvezno: voljela je da zure u nju, da je odmjeravaju i upucavaju joj se. A užareni pogledi ostalih žena prepunih ljubomore? To je bilo još bolje.

Nalaženje Kronera u onom labirintu odjela, katova i klinika bila je jebena dječja igra. Već je godinama bila u njemu, pomagala mu da usavrši vještine i podržavala njegovu opsesiju. Rodio se kao bolesno malo govno, ali mu je nedostajala hrabrost da djeluje prema svojim nagonima – a taj nedostatak muda je išao njoj u korist. Čovjeka sposobnog činiti zlodjela ništa nije toliko poticalo na nasilje koliko njegov vlastiti mlohavi kurac.

Soba intenzivne njege koju je tražila bila je sedam katova iznad mjesta na kojem je ušla, pa si je uzela vremena za liftove, šetnju i promatranje uniformi medicinskih sestara.

Obješen, loše ispeglan pamuk bez dekoltea i s obješenom guzicom. Što su, dovraga, mislili postići tim dosadnim izgledom?

Kad je konačno stigla do metalnih vrata, uhvatila je lift za gore s bolničarom i starcem na kolicima. Stari prdonja uopće nije bio pri svijesti, ali bolničar ne samo da ju je odmjerio jednom, već tri puta.

Bez sumnje bi to učinio još četvrti i peti put da se vrata nisu otvorila na njezinom katu.

Dok je izlazila, preko ramena mu je dobacila osmijeh, čisto iz fore.

Ali bilo je vrijeme da se uhvati posla. Jedna od opcija bila je da preuzme formu magle pa da lebdi iznad uglačanog poda, ali to bi izazvalo paniku. Mogla je odmah preuzeti nevidljivu formu, ali joj se to nikada nije činilo naročito originalnim: proživjela je mnoga stoljeća uživajući u interakciji s ljudima, preuzimajući krinke među njima, potkopavajući njihove korake – a išla je i dalje od toga.

Nije bilo razloga da se malo ne zabavi, a zatim će nastaviti sa zadatkom. Ipak je njezina psihoterapeutkinja tražila od nje da nađe ravnotežu u životu.

Kad je stigla na kat na kojem je bila dotična soba, krenula je hodnikom u kojem su bile izložene fotografije raznih šefova odjela, a pretpostavila je da bi to bilo iznimno korisno.

Zastala je kod njih nekoliko, promatrajući crte lica i građu, pločice s imenima i položaje, bijele kute, kravate na pruge i službeno propisane košulje.

Kao da kupuje novu odjeću, pod uvjetom da sama ima svoju krojačku radnju.

Zašla je za ugao, pogledala gore i dolje kako bi bila sigurna da je sama, zatim je zamrznula sigurnosnu kameru iznad sebe, pogodivši je s dovoljno električnog napona da je onesposobi, ali ne raznese.

U trenutku je preuzela izgled i bijelu kutu šefa neurologije, nekog Dentona Philipisa, doktora medicine.

U usporedbi sa zgodnom brinetom čiju krinku je preuzela, ova je bila ipak mlohavo razočaranje. Muškarac je imao nekih šezdesetak godina, a iako je bio zgodan na neki arogantno bjelački način, sve u svemu se osjećala ružno i loše.

Bilo je doduše bolje od onoga kako je uistinu izgledala, pa ionako je ovo samo privremeno.

Vratila se u glavni hodnik kao muškarac, a bio je pravi *trip* vidjeti poštovanje i strah u očima osoblja pored kojeg je prolazila. Nije bilo toliko zabavno kao ljubomora i požuda, ali je svejedno bio užitak.

Nije trebala pitati gdje je Kroner. Bio je označen poput svjetionika, a nije ju iznenadilo kad je naišla na uniformiranog policajca koji je sjedio ispred sobe.

Muškarac se podigne na noge. »Doktore.«

»Samo na minutu.«

»Uzmite si vremena.«

To se neće dogoditi jer mora biti brza. Nije imala pojma kako je taj Denton Philips, doktor medicine, zvučao, a nije mogla znati je li pogodila pravi ton glasa. To se često događalo kad si radio po fotografiji, a sada nije bilo vrijeme da naleti na kolege koji su to bolje znali – ili još gore, na njega samoga.

Zidovi sobe za intenzivnu njegu u kojoj se nalazio Kroner bili su stakleni i prekriveni zastorima, ali čak se i izvana čulo pištanje aparata koji su ga držali na životu. Otvorila je klizna vrata, odgurnula ružnu zelenu tkaninu i ušla unutra.

»Izgledaš kao govno«, rekla je muškim glasom.

Dok je prilazila krevetu, pustila je da se vizualna prijevarena brižnog doktora raspline, ukazavši se kao prelijepa žena koju je Kroner upoznao prije jednog desetljeća.

Iz svih mogućih otvora na njegovom tijelu izlazile su i ulazile cjevčice, a zbog nakupine žica koje su mu izlazile iz prsa podsjećao je na razvodnu ploču s priključcima. Na sivoj koži prepunoj modrica bilo je mnogo flastera i bijele gaze. A lice mu je izgledalo kao balon, crveno i sjajno, zategnuto od naticanja.

Ovo nije bio kraj koji je planirala i koji se trudila postići DelVecchio je trebao popustiti i ubiti toga gada prije nego Heron uopće ima pojma tko je sljedeća duša. Nažalost, njezino mršavo, perverzno žrtveno janje izmasakrirao je netko drugi.

Dovraga, bilo je jasno da se neće izvući. Nije bila liječnik – iako se naravno s vremena na vrijeme pravila da jest – ali njegovo bljedilo ju je podsjećalo na mrtvačnice.

Ali, za toga gada nije bilo prekasno. A nakon ovog malog zajeba, nije se mislila zamarati ishodom ove runde. Bilo je vrijeme da igra postane agresivnija, pogotovo zbog dogovora s Heronom.

»Još nije tvoje vrijeme.« Nagnula se nad krevet. »Trebam te.«

Zatvorila je oči i rasplinula se u maglu nad njegovim tijelom, prekrila ga, a zatim ušla u njega kroz pore. Njezina moć napunila je njegovu iscrpljenu ljušturu i okrijepivši ga istrgnula njegov duh iz zagrljaja smrti, istovremeno ga liječeći i osnažujući.

Kad pomisli da se ljudi oslanjaju na aparate za oživljavanje. Zar to nije primitivno?

Kad se povukla, Kronerove oči širom su se otvorile, pa se usredotočio na nju dok je preuzimala svoje obličje.

Njegov pogled bio je pun ljubavi što je poprilično jadno, ali i korisno.

»Živi«, zapovjedila je, »i vidimo se uskoro.«

Pokušao je kimnuti, ali nije mogao zbog intubacijske cjevčice u grlu. Ali, izvući će se. Kad je bacila pogled na aparate, srce mu je kucalo u ravnomjernom ritmu, a krvi tlak mu se regulirao. Zasićenost krvi kisikom prešla je iz sedamdeset u devedeset posto.

»Dobar dečko«, rekla je. »Sad odmaraj.« Podignula je ruku i on je zapao u dubok, okrepljujući san, a zatim je preuzela oblik brižnog doktora Dentona.

Udi, izađi, nestani.

Napustila je staklenu sobu, kimnula stražaru, a zatim se otputila hodnikom, prolazeći pored osoblja i ulizica koji su joj se gotovo bacali pred noge. U tome je uživala do te mjere da je bila u napasti neko vrijeme paradirati po bolnici samo da iskusi kako je biti faca.

Ali, nije joj trebalo da naleti na nekoga tko je poznavao tog tipa. A, još važnije, ujutro je imala dogovorenu seansu sa svojom psihoterapeutkinjom i trebalo je odlučiti što će odjenuti – a to je znalo trajati satima.

Zbog čega joj je i trebao jebeni psihijatar.

Vrijeme je za pokret.

POGLAVLJE 13

Angel Airlines ili nekoliko sjajnih krila na koja se Jim još uvijek pokušavao naviknuti, u tren oka su ih vratila u smještaj zvan *Marriott*. Skupili su se u Jimovoj sobi, a oko njih je trčkarao pas.

»Što trebam napraviti?« Jim je postavio pitanje, zamislivši se koliko će mu godina trebati prije nego što to prestane zapitkivati Eddieja. Vjerojatno nekoliko. Ovaj posao je dobio bez treninga, a bio je opasan i s užasnim posljedicama.

Da, savršen oglas za posao.

»Tišina«, rekao je Eddie, »i primi značku. Zamisli DelVecchija kako sjedi pred tobom s rukama na koljenima i gleda te ravno u oči. Kao i uvijek, što je vizija detaljnija, to će bolje funkcionirati. Zamisli se kako pružaš ruku i dotičeš njegovo čelo vrhom prsta, imajući na umu da ti ta veza daje moć osjetiti njegova sjećanja, iako ga zapravo ne dotičeš. Sve je to u umu.«

»*Tn-trnt-tn*«, dodao je Adrian.

Nakon što se smjestio na krevet i uzeo značku u ruke, Jim se osjećao kao kompletni idiot. Dovraga, još dok je radio kao operativac i najobičniji civil, nije vjerovao u ta transcendentalna *yogi-maharishi* sranja. Pretpostavio je da će se nakon dovoljno ovakvih situacija naviknuti, ali uvijek će biti tip od akcije, a ne hipi – ipak, to je sad svejedno.

Usredotočio se na značku koja mu je na dlanu bila hladna i suha poput leda. Pomoglo hi da je DelVecchija poznavao malo bolje, ali zamislio ga je najbolje što može: tamna kosa, prezgodna faca, hladne i pametne oči.

Trenutak kasnije ono što je zamislio odjednom je vidio u tri dimenzije, kao da gleda televiziju iz koje je izašao glumac i sjeo ispred njega.

Ali, bio je to pogrešan prikaz jer ovaj je muškarac imao dva lica.

Jim je odmahnuo glavom, kao da će mu to pomoći raščistiti sliku. Nije pomoglo. Prva vizija bila je DelVecchio, ali bila je tu i druga prikaza, kao da se radi o fotografiji s duplom ekspozicijom.

Nešto je reklo Jimu da ne ide dalje, ali ipak je nastavio.

Pružio je ruku i stavio svoj virtualni prst na zamišljeno čelo prvog DelVecchija.

U trenutku kad je uspostavljen kontakt, zgromio ga je strujni udar koji je protresao njegovo tijelo i zaustavio srce. A zatim ga je pogodio i povratni udar. Od vrha njegovog prsta, vibracija se spustila iz dlana u zglob, zatim u ruku, a ono što je počelo kao lagani drhtaj postalo je toliko agresivno da ga je doslovno razdvojilo, tako da je sada imao dva prsta, dvije ruke i dva zgloba, a cijelo njegovo biće bilo je između dva ekstrema kao zastava na olujnom vjetru.

Donekle je bio svjestan da ga netko doziva, ali nije bilo šanse da odgovori. Dok je nejasna maglica prijetila da ga uništi, on se borio za svoj besmrtni život – a kad je želio popustiti u zadržavanju samoga sebe, dva DelVecchija su se odvojila u zasebne entitete, spojene jedino bokovima i donjim dijelom tijela.

Onaj s desna se smiješio, ali to nije bio detektiv. To je bio DelVecchio Stariji iz novinskog članka, onaj s mrljom na duši i zlim djelima.

Kurvin sin je uživao u ovom uništenju.

Jebote, sad je Jim imao grozan osjećaj da se iz ovoga neće samo tako izvući.

Adrian je znao da će biti sranja čim su Jimove ruke počele podrhtavati oko značke.

To nije bilo uobičajeno kod ovakvih postupaka.

Iz Jimovih skupljenih dlanova uzdignuli su se obrisi crnog dima, a zatim se skupili oko anđelovih šaka, ojačavši stisak oko DelVecchijeve značke. Prvo se polagano njihao naprijed-natrag, ah se ubrzo počeo snažno tresti zbog čega je značka ispala iz Jimovog stiska te se otkotrljala na tepih.

Na trenutak je pomislio da će ga to zaustaviti, ali dimu više nije bio potreban vanjski izvor: Jimove šake i ruke postale su izvor iz kojeg se širila drhtavica.

»Ako mu dode do srca, izgubit ćemo ga«, uzvikne Eddie.

A to je bio znak za pokret. Adrian i njegov najbolji prijatelj skočili su istovremeno u različitim smjerovima. Dok je Eddie jurio prema vratima njihove sobe, Ad je skočio na krevet iza Jima. Pripremio se, a zatim kleknuo i rukama obujmio ona golema prsa, stisnuvši ga što više kako bi stvorio fizičku barijeru protiv naleta.

U tom trenutku ga je zapljusnula bujica, ledeni nalet prostrujao mu je kožom, a hladnoću je osjetio kao opekline. Otvorio se, dajući bujici drugo područje koje će otrovati te tako pružio dodatnu metu, čak i ako to znači da mora žrtvovati sebe.

Ah to sranje nije bilo zainteresirano za njega; on je bio samo omanja prepreka drhtavici koja se spuštala niz Jimove prsne mišiće.

Spas je bio u otopini limuna, bijelog octa, peroksida i hamamelisa, a Eddie je uvijek bio pripremljen za takve slučajeve. Uletio je iz druge sobe s punom kantom, a u žurbi je polio svoje kožne hlače i majicu kratkih rukava Društva za zaštitu životinja.

Anđeo je zamahnuo, a zatim ih obojicu polio, smočivši gornji dio njihovih tijela zajedno s krevetom. Nakon toga je bilo vrijeme za evakuaciju: zlo ih je hitro napustilo uz vrisak od kojeg su boljele uši, ostavivši sa sobom jedino gusti smrdljivi dim koji se uzdizao s Jimove mokre glave i prsa. Nakon što je zlo pobjeglo, spasitelj se mlohavo srušio naprijed, a jedino što ga je držalo na krevetu bio je stisak na prsima.

»Polako«, promrmljao je Ad. »Jesi li dobro?«

»Nisam dobio nikakve informacije... od Vecka.«

»I znaš što – nećeš to ni pokušavati učiniti.«

»Koji vrag je bilo ono? Osjećam se kao da me oprala centrifuga.«

Eddie je sjeo pored njih, smjestivši Psa u krilo. »Devina je već duboko u DelVecchiju.«

»Dovraga, zar nije u stanju barem jednom ne varati?« Jim vršcima prstiju uhvati prednji dio svoje mokre majice i strgne ju sa prsa. »Sranje, osjećam se zagađeno.«

Adrian je otišao u kupaonicu i uzeo ručnike. Kad se vratio, jednim ručnikom je objmio Jimova ramena i protrljao mu glavu.

Nije mu smetala opaka borba, dok god je ona bila poštena – a cijela priča s Devininim nepoštivanjem pravila bila je već smiješna. U međuvremenu, Jim se za tu informaciju gotovo pa prodao tom demonu, a rezultat je bio nikakav. Nigel, koji je bio njihov trener, očito se nije žurio s protestima onima gore.

Cijela stvar je bila kompletno sranje.

Sagnuo se, zgrabio značku i spremio je u džep. Kad mu se učinilo da će se Jim žaliti, rekao je: »*Sorry*, stari. Proći će neko vrijeme prije nego to zlo izađe iz tebe. A ako sad ovo uzmeš u ruke? Ponovno ćemo imati isti problem, možda još i veći.« Uperio je prst u lice Eddieja. »A ti, jebi se.«

Jer bilo je očito da će od anđela dobiti rundu *ne-nećeš*.

»Samo idem vratiti značku. Ako se DelVecchio probudi bez nje, mislit će da gubi razum. Želite li to? Drago mi je da se slažemo, jer to nitko od nas ne želi.«

Prije nego su išta uspjeli prozboriti, otišao je u k Eddieju u sobu i svukao se. Kožnate hlače bilo je teško skinuti ovako i onako, a nakon limunske kupke kao da su zalijepljene.

»Zakuni mi se«, rekao je Eddie s dovratka, »da ga nećeš taknuti. Na bilo koji način.«

Adrian je navukao čisti par maskirnih hlača i izvukao značku iz onih drugih. »Kunem se Bogom.«

Zvuk mahnitog kašlja bio je kraj razgovora kakav im je trebao. Jima je čekala gadna noć, a iako Eddie nije izgledao kao medicinska sestra, bio je sjajan u tome – Ad je to naučio iz prve ruke.

»Vratit ću se tako brzo da nećeš ni znati da sam otišao.« Adrian se nasmiješi. »Vjeruj mi.«

Eddie je samo zakolutao očima i vratio se u drugu sobu kako bi, bez sumnje, držao koš za riganje ispod Jimovih usta.

U tren oka, Adrian se našao na travnjaku ispred DelVecchijeve male kućice-slobodice. Podigao se vjetar sa sjevera, a hladan i kristalno čist kanadski zrak škakljao mu je sinuse.

Nije bilo razloga da kuca. Jednostavno se teleportirao u dnevnu sobu gdje je DelVecchio još uvijek spavao na kauču.

Adrian je položio značku na pod pored njegovog pištolja i futrole, a zatim pružio ruku. Prešavši dlanom preko DelVecchijevog lica, uljuljkao ga je u još dublji san.

Trans u koji je upao otkrio je istinu – oslobođena od svijesti, Devininina prisutnost bila je očita: bila je u svakom djeliću njegovog tijela.

Možda su već zakasnili, pomisli Ad kad je počeo kružiti dlanom iznad tipove glave.

»Hej, stari«, prošaptao je. »Želim da se vratiš na prijašnju noć. Vрати se u šumu. U šumu pored motela. Među borove. Parkirao si svoj motor – molim lijepo, zar bi te ubilo da imaš nešto *oldschool*? Ali BMW? Stvarno? Kao da voziš mikser.« DelVecchijeve

obrve su se trznule i Ad zaključio da bi rasprava o motorima ipak mogla pričekati. »Parkirao si ono europsko smeće i koračaš šumom. Tražiš Kronera. Čekaš Kronera. Reci mi što namjeravaš učiniti?«

Ad je nastavio kružiti dlanom. »Razgovaraj sa mnom. Što namjeravaš dalje?«

»Ja ću ga... ubiti.«

Te riječi progovorio je tiho, kroz usnice koje su se jedva pomaknule.

»Čime?« ustrajao je Ad. »Stari, reci mi sve.«

»Svojim... nožem. Imam nož kod sebe i ja ću čekati...« DelVecchio se ponovno namršti, ali ovog puta se činilo kao da gleda u daljinu iako su mu oči bile zatvorene. »Znam da će se pojaviti.«

»Što ćeš učiniti kad se to dogodi?«

Dok je čekao na odgovor, Ad se molio za čudo. Vidio je vijesti i znao je da se netko ozbiljno dohvatio Kronera. Kad bi u pitanju bio netko drugi, barem bi išli u boljem smjeru.

»Držim nož i prilazim. Ja ću ga ubiti. Svojim nožem.« Njegova desna ruka se tržne na bedru, a zatim se skupi u šaku kao da drži bodež. »Ja ću – ovdje je još netko.«

»•ci

DelVecchio je zadržao dah i umirio se na kauču, što je vjerojatno učinio i u šumi.

»Tko je tamo?« Kad nije bilo odgovora, Adrian je poželio promućkati njegovu blesavu glavu da mu raščisti kognitivni zastoj, ali umjesto toga, nastavio je kružiti dlanom. »Tko je m?«

U tom trenutku se činilo kao da se DelVecchio bori, klateći glavom i treptajući. Rukom je prešao preko prsa i protrljao sljepoočnicu. »Ne mogu se sjetiti...«

Netko je već bio u toj njegovoj glavi, pomisli Adrian. Netko je već prtljao po njegovim sjećanjima.

Jebote. Na ovom planetu postojala je samo jedna vrsta koja to može učiniti. To je biće u stanju zubima rastrgati odraslog muškarca.

»*Vampir*.«

Nakon što je riječ izašla iz DelVecchijevih usta, Adrian opsuje. Da, super. Samo im je to trebalo u ovoj gužvi.

Kako su stvari krenule, tko će biti idući? Uskršnji Zeko i jebena Zubić Vila?

Ne, nisu bili te sreće. Prije neki vukodlak i mumija.

POGLAVLJE 14

Reilly se narednog jutra probudila baš prije zvonjave budilice, a nije joj bilo lako zaključiti je li to dobro ili loše. Bila je usred erotskog sna na onom kuhinjskom stolu s Veckom. Samo što ovog puta nije došlo do *pizza interruptusa*. Ona je završila potpuno gola, Veck je bio na njoj, bili su u divljačkom klinču. Budilica se oglasila poput malog iritantnog psića. »Šuti.«

Nakon što je utišala tu groznu buku, zaključila je da je rano buđenje bilo poželjno. Iako se njezino tijelo osjećalo prevarenim, to nisu bile slike koje su joj trebale u glavi dok ulazi u Stožer. Uslijedilo je tuširanje, uređivanje kose i odijevanje – ovaj put nosila je bijelo donje rublje ispod odjeće. Nakon što je zgrabila šalicu, ušla u auto i krenula na posao, naletjela je na gužvu pri sjevernoj obilaznici. Dovraga, čekanje u zastoju sa stotinama drugih jutarnjih putnika pružilo je trenutak za prisilnu introspekciju kakva joj sada nije trebala.

Bože, majke su bile u pravu u vezi s tolikim stvarima: prije spavanja operi zube i očisti ih končićem čak i ako si premorena; kad je hladno nosi kapu, makar izgledala kao idiot; jedi povrće čak i ako je bezukusno jer ti daje vitamine i vlakna.

I nemoj se spetljati s kolegama s posla makar su zgodni kao sam vrag i imaju magične prste i usne.

Dok se kretala puževim korakom, um joj je vrludao između onoga što se u njemu odigravalo prije nego se probudila i sinoćnje noćne more, nakon čega je prekinuti seks vratio glas razumu.

Tek toliko o potpunim suprotnostima.

Kad joj je zazvonio telefon, prva stvar na koju je pomislila jest: *Molim te, samo da nije mama*. Bile su bliske, ali nikada nisu bile mentalno povezane, a ovo je bilo pogrešno jutro da započnu tu praksu.

Ali zaslون nije pokazivao poziv majke. »Detektive De la Cruz?« odgovorila je.

»'Jutro, časnice. Kako ste?«

Frustrirano, na više razina. »Zapela sam u prometu. Ti?«

»Isto sranje, u drugom smjeru.«

»Piješ kavu?«

»Nego što. Ti?«

»Aha. Znači, ovo je kao da smo u uredu.«

Začuo se zvuk otpijanja kave, a zatim gutljaj. »Imam novih vijesti.«

»A ja pomislila da si me nazvao za dobro jutro.«

»Kronerovo stanje se promijenilo.«

Pojačala je stisak na volanu. »Definiraj riječ *promijenilo*.«

»Upravo sam dobio poziv od njegovih liječnika i oni su zapanjeni. U neko doba prošle večeri došlo je do nove situacije. Vitalni znakovi su mu jaki i stabilni, i pazi ovo: on je pri jebenoj svijesti.«

»Dovraga, moram razgovarati s njim.«

»Nisu spremni pustiti mnogo posjetitelja, ali dopustili su nam da tamo pošaljemo jednoga od naših. A ja sam preporučio da to ne budeš ti.«

»Zašto, dovraga, baš ja?«

»Ti si njegova meta. Bjelkinja u dvadesetim godinama — «

»Ja sam u *kasnim* dvadesetima.«

» — zbog čega mislim da ćemo s tim muškarcem dospjeti dalje.«

»Snaći ću se.«

»Želim da priča, a ne da razmišlja o stvarima koje bi ti želio raditi.«

Pa, to je bila gadna pomisao.

»Ne kažem da je odlazak k njemu nužno loša zamisao. Ali ovo nam je možda jedina šansa da čujemo njegovu stranu priče. Ne vjerujem u neobjašnjive situacije, a njegov doktor nema pojma zašto je gad još uvijek živ — a kamoli budan.«

Reilly opsuje, iako joj je bilo jasno što želi reći. Osim toga, nije bio šovinist.

Ali, možda tu ima još nešto — iako se osjećala grozno što to uopće spominje. »Je li moguće da ne želiš da čujem što ima ispričati o DelVecchiju?«

»Ne štitim Vecka. Ako je počinio zločin, s njime će se, vjeruj mi, postupati kao s bilo kim drugim. Čim moj čovjek izađe, ja ću ti se javiti s vijestima. OK?«

Bilo je teško ne vjerovati u logiku, a u tog čovjeka gotovo i nemoguće.

»Želim znati sve.«

»Baš to ćete i saznati, časnice. Kunem se svojom majkom.«

»Javi se.«

»Uskoro.«

Nakon što je poklopila, Reilly baci mobitel na prazno sjedalo do sebe. Dobra vijest bila je da će konačno saznati, barem teoretski, što se dovraga dogodilo u onoj šumi. Serijski ubojice nisu bili poznati po otvorenosti nakon što ih se konačno uhvati.

Promijenivši cestovni trak, upalila je žmigavac i pripremila se za izlazak. Nakon što je sišla s autoceste, bila je brža, iako se ispostavilo da je kašnjenje zbog zastoja u prometu bilo dobro. Kad se ispred nje konačno ukazala neugledna zgrada Stožera, bila je spremna raditi — i vidjeti Vecka.

Dobro, dogodio im se zajeb. Ne trebaju ga ponoviti, a ona neće dopustiti da to utječe na njezin posao. Bilo je mnogo toga na kocki, a ona nema prilike biti nepažljiva, površna ili neprofesionalna samo zato jer je privlači partner.

Sissy Barten, uz ostale žrtve, zaslužuje puno više od toga. A Kronerov soj ništa manje.

»Izgledaš kao govno.«

Veck podigne pogled sa zaslona svog računala. Bails je stajao ispred njegovog stola s jaknom u ruci i zadovoljnim izrazom lica.

»Hvala.« Veck se zavalio poželjevši cigaretu. »A ti izgledaš kao da ti je netko — «

»Popušio, jel'da?«

»Mislio sam reći >dao srećku na lutriji<. Što ima?«

»Pogodi tko se probudio?«

»S obzirom na moguću vezu *buđenja* i *pušenja*, ne želim znati.«

»Kroner.«

Veck se uspravi u stolici. »Nemoguće.«

»Pa, onda De la Cruz sere, jer mi je upravo rekao da odem tamo i vidim što gad ima za reći. Očito je sinoć došao k sebi.«

Veck je izletio sa stolice prije nego su njegova bedra uopće znala što rade. Ali impuls za ustajanje bio je uzaludan: nije išao razmotriti situaciju. Barem ne na službenoj dužnosti.

Veck se ponovno smjesti na stolac »Jebote.«

Bails se nagnuo s mrtvački ozbiljnom facom. »Uz tebe sam i o svemu ću te obavijestiti. To me podsjetilo — nećeš vjerovati kakve su dokaze našli u kombiju koji su zaplijenili od Kronera. Toliko je toga da će samo popisivanje trajati najmanje jedan dan. A usporediti to sa žrtvama? Vjerojatno će im trebati barem godina dana. FBI-evci su OK pa zapravo i surađuju s nama, umjesto da rade protiv nas.«

Sranje, trebao se javiti onom agentu.

Veck potegne gutljaj iz svoje šalice s kavom. »Ne mogu vjerovati da je Kroner živ.«

»Čuda se događaju.«

»Valjda to možeš i tako nazvati.«

»Da, tako je. Prijatelju, on će te osloboditi krivnje. Vjeruj mi.« Veck nikako nije bio uvjeren u to, ali svejedno su se rukovali pa je rekao: »Stari, sredi ga.«

»Naravno. Nazovem te kad završim.«

Kad se tip okrenuo, Reilly se pojavila na vratima. Izgledala je smireno, profesionalno i ozbiljno — upravo onako kako je osoba i trebala izgledati u poslovnoj okolini. Unatoč tome, u jednom treptaju oka ugledao ju je raskopčanu na kuhinjskom stolu, zabačene glave, razdrljenih grudi, bez najlonki i sa suknjom podignutom do struka.

Veck protrlja svoju bolnu glavu. Probudio se s nabijanjem u sljepoočnicama i nejasnim ostacima užasnog sna, a čak i to nije bilo sve. Imao je jezovit osjećaj da mu je netko sinoć bio u kući, pa je provjerio vrata i prozore. Sve je bilo zatvoreno i na svojem mjestu, nije se radilo o provali. Nakon što je Bails kimnuo Reilly i otišao, ona mu je prišla: »Dobro jutro.«

»'Jutro.« Veck pogleda oko sebe. Nitko nije obraćao pozornost na njih, a to mu se činilo čudno — osjećao se kao da su oboje na prsima nosili znakove na kojima je pisalo: *Sinoć smo se spetljali*. Ali očito su jedino on i Reilly znali da te stvari postoje, jer je i ona krišom promatrala kolege.

»Jesi li spreman da prođemo dosje Barten?« rekla je, stavila svoje stvari na stol do njegovog i predala mu kopiju.

Stranice su bile uredne, posložene, po drugi put otisnute i u kutu pričvršćene spajalicom.

Okrenuvši stolac prema njoj, zapitao se što se dogodilo s ona dva izvještaja od sinoć. Bez sumnje ih je morala uništiti nakon što su njihova tijela izgužvane dokumente bacila na pod.

Ponovno je protrljao glavu. »Jesi li čula za Kronera?«

»De la Cruz me nazvao.«

»Čudim se što ti nećeš intervjuirati tipa.«

»O, hoću. Možeš se kladiti« Otvorila je svoj primjerak i rasprostrta različite dijelove odijeljene spajalicama. »Uglavnom, nešto me zasmetalo dok sam čitala izvještaje.«

Uhvatio se kako zuri u njezina usta, poželjevši se opaliti po glavi: ne samo da nije bilo primjereno, nego mu se učinilo kao znak nepoštovanja.

»Što?« *Oprosti zbog onoga sinoć*. »Koji dio izvještaja?«

»Dio s anonimnim dojavama. Stranica druga — netko je telefonom dojavio da je vidio Sissy kako ulazi u crni auto ispred *Hanna-forda*.«

»Vidim.« *Nisam te smio postaviti u tu situaciju*. »Da, ali to nije provjereno. Tip nije ostavio ime.«

»Razmišljala sam o onome što je njezina majka ispričala o njoj. Sissy nije ostavila dojam osobe koja bi učinila nešto poput ulaska u auto s neznancem.«

»Možda je onaj tko je dojavio pogriješio ili je lagao.« *Volio bih da ti mogu reći da te ne želim, ali ne mogu*. »To ne bi bio prvi put, a pogotovo ako ne možemo provjeriti?«

Njezin pogled susreo je njegov. »Ali u tome je stvar. Zašto nije bilo drugih ljudi koji su je vidjeli nakon što je izašla na parkiralište? Tamo je ostavila auto, zar ne? Zašto nitko drugi nije vidio što se dogodilo nakon što je otišla — pogotovo ako je došlo do borbe? Tamo su bili zaposlenici koji su vraćali kolica, kupci su ulazili i izlazili. Ako pretpostavimo da je Sissy silom ušla u vozilo, netko je morao vidjeti borbu ili nešto neobično.«

Kimnuo je promatrajući ostale dojave. »Da, i tlocrt tog super-marketa... s druge strane ulice nema ničega. Nije mogla samo odšetati uz cestu.«

»Netko je morao nešto vidjeti.«

Kriste, ovo je bilo kao ono s Kronerom: ništa osim posljedica koje su uslijedile nakon goleme rupe.

Možda je nešto u vodi u Caldwellu zbog čega ljudi zaboravljaju.

»Krenimo od početka«, rekao je, presloživši svoje dokumente. »I nastavimo korak po korak.«

Sjetio se da Bails ispituje Kronera, pa je stavio mobitel na stol u slučaju da se tip javi.

Sissy Barten je bila jedna od dviju nestalih osoba u gradu što je odgovarala profilu ubojičinih žrtava: Kroner nikada nije ubijao muškarce, djecu, ni bilo koga iznad tridesete godine, a nestanak druge cure na popisu prijavljen je prije gotovo mjesec dana, što je značilo da je bila izvan tog vremenskog perioda.

Veck je imao osjećaj da je Sissy osoba što će ga vratiti u Kronerov slučaj.

POGLAVLJE 15

»Ali nisam ga ni taknuo.« Jim se gol brijao u kupaonici dok su Ad i Eddie u svojoj sobi nastavljali svađu koja je trajala već satima. Kao da mu je u pozadini upaljena televizija čiji program uključuje tuširanje, odijevanje i doručak.

Imao je osjećaj da njihovo nadglasavanje traje beskonačno. A u tome su bili proketo dobri i strašno kreativni. A kad se sjeti da je jednom bio impresioniran vlastitim pljuštanjem psovki.

»Sljedeći put budi konkretniji«, dodao je Adrian. »S ovim nećeš mene zajebavati.«

»Jesi li se uopće sjetio da je ono što je ušlo u Jima moglo ući i u tebe? Nije bilo nikoga da ti pomogne.«

»Jebote, nisam ga ni taknuo!«

Pas je u prvom redu promatrao predstavu sjedeći na dovratku između soba, a njegova čupava glava nagnula bi se ulijevo pa udesno, ovisno o tome kako bi koji odgovorio. Činilo se da je malac bio savršeno zadovoljan svojom ulogom svjedoka njihovog bombardiranja. Možda je mislio da gleda dokumentarne na *Animal Planetu* uživo.

Odmahnivši glavom, Jim je oslonio dlanove na ormarić i nagnuo se prema zrcalu. Sinoćnji pokušaj sa značkom bio je značajan. Devina je imala trikove i klopke koje je tek trebalo otkriti, a nema sumnje da je Veck uvučen u sve to.

»Vampir.«

Jim se mršteći nagne unazad, provirivši u drugu sobu. Je li dobro čuo? Nije se činilo da su dečki fanovi *Sumrak sage*, ali s Adrianom nikad nisi bio nacistu od kuda je vukao rečenice. Preko kojih bi obično samo prešao. On čak i nije vjerovao u anđele, a onda je sam postao jedan od njih.

»Kažeš da bih trebao kupiti češnjak?« viknuo je.

Pas se premjestio tako da ih sve drži na oku.

Prije nego je kroz vrata Jimu stigao odgovor, zazvonio mu je mobitel na noćnom ormariću. Nakon što je prišao i zgrabio ga, na zaslону je pisalo da je poziv s pozivnim brojem države New York.

Dobro jutro, detektive DelVecchio.

»Heron.«

»Ovdje Veck. Kako si ti i tvoji kolege?«

Oporavljamo se od zabavne večeri s tobom. »Dobro. Ti?«

»Prolazimo kroz dosje o Ceciliji Barten. Imate li vi dečki nešto što mi nemamo?«

Jim se pripremio na zahtjev za informacijama — to je bio standardni postupak, kao i nešto na što bi se trebao odazvati da je pravi agent FBI-a. »Nisam siguran. Želite li da se nađemo i da pogledam što imate?«

»Dobra ideja.«

»Nemamo mnogo podataka.« Devina ne bi ostavila posao nedovršenim, a prema njezinoj sposobnosti manipulacije, čistka nakon otmice vjerojatno je bila spektakularna.

»Da, znam. Kako se, dovraga, dogodilo da nema svjedoka?«

Zato jer je njegovu Sissy oteo demon, eto zašto.

Ali ona zapravo i nije bila njegova.

»Slušaj«, nastavio je detektiv spustivši glas. »Mislim da je ona povezana s Kronerom. Možeš li provjeriti dokumente koje imaš o njemu?«

»Naravno.« Jim nije naročito volio lagati, ali s time nije imao problema kad je bilo potrebno. »Vidjet ću što mogu iskopati. Ručak?«

»Može. *Riverside Diner*.«

»U podne se vidimo tamo.«

Zanemarivši cijelu onu priču s vampirom, Jim je zaobišao krevet i provirio u drugu sobu. »Imamo spoj s vrijednim detektivom.«

Eddie i Adrian ga mrzovoljno pogledaju.

»Što ti je to oko vrata?« Ad je zahtijevao objašnjenje.

»U dvanaest«, reče Jim, »što znači da imate još dva sata za svađanje dok ja kopam po internetu.«

Povukao se i krenuo prema hlačama koje je ostavio na stolici, a ovi su tada ušli u sobu.

»Kakva ti je to ogrlica?« viknuo je Ad.

Iako je Jim bio gologuz, zaključio je da je prioritet navući na sebe potkošulju. Nije želio da vide Sissyin zlatni lančić.

»Sjebani smo«, promrmljao je Ad. »Stvarno smo sjebani.«

Jim navuče majicu preko glave. »Hvala ti na povjerenju.«

»Ona nije tvoj problem! Ona je samo neka mala, pomiri se s time.«

Nije trebao to reći, ne tim tonom i ne ovako rano ujutro.

Jim je jurnuo prema tipu i unio svoje lice u anđelovo. »Dio jučerašnjeg popodneva proveo sam gledajući u oči majke *te male*. Pa prije nego je odlučiš otpisati kao ništa posebno, predlažem ti da odeš tamo i sam se uvjeriš koliko je *uistinu* važna.«

Adrian nije odustao. »A ja ti predlažem da središ svoje prioritete. U ovom sukobu bilo je na stotine tisuća lijepih, nevinih žrtava, i da, to je tragično, ali je realno. Ona je samo zadnja koju sam vidio. Namjeravaš li izvoditi ovakva sranja sa svakom ženskom na koju naletimo? Ovo je rat, a ne jebeni čvenk.«

Jim režeći pokaže zube. »Ti si licemjerna pizda. Nemoj se *slučajno* pretvarati da me poznaješ.«

»Onda nam učini uslugu i spoznaj samog sebe!« Jim zakorači unazad i pogleda Eddieja. »Makni ga od mene i zadrži ga tamo. Nas dvojica smo gotovi.«

Adrian je preko ramena dobacio: »Da, dobro«, i vratio se nazad u njihovu sobu. Trenutak kasnije su se uz tresak zatvorila vrata.

Jim je navukao kožnate hlače na golo tijelo, a u tišini je poželio vrištati.

»U pravu je«, rekao je Eddie.

Jim ga prostrijeli pogledom preko ramena i vikne: »I ti možeš otići. Ne trebam vas.«

Usljedila je kratka tišina, a zatim su se obrve Eddieja polagano spustile preko onih crvenih očiju koje su se odjednom počele sjajiti.

Jim zakorači unatrag, ali ne zato jer se bojao da će udariti tipa; Shvatio je da se igra vatrom.

Eddieja Blackhawka nije trebalo zajebavati kad je ovaj bio ljutit.

Anđeo je zarežao izmijenjenim glasom sličnim radiju koji mijenja frekvencije: »Želiš biti otok? Sretno ti s time – sinoć sam ti spasio muda i kurac, a to nije bio prvi put. Misliš da je ovdje Adrian problem? Pogledaj se u zrcalo, tako ćeš znati više.«

S time se Eddie okrene na peti i zalupi zajednička vrata, zaključavši ih. Nakon toga je uslijedio kratak bljesak žarkog bijelog svjetla koji je sugerirao da je anđeo otišao staromodnim putem.

Jim se okrenuo, uzeo jeftinu stolicu i podignuo je iznad ramena, spreman baciti je na vrata.

Ali je zastao kad je uhvatio svoj odraz u ogledalu iznad ormarića.

Lice mu je bilo zajapureno od ljutnje, a oči ispunjene hladnim plavim sjajem podsjećale su na žarko crvene oči Eddieja. Majica mu se zategnula preko napregnutih prsnih mišića i ramena, a Sissyina nježna ogrlica urezala mu se u žile na vratu.

Polagano je spustio stolicu, nagnuo se nad zrcalo i pregledao sitne zlatne karike. Da je nastavio, strgnuo bi ogrlicu i prepolovio je.

»Pas, na trenutak ću izaći.«

Okrenuo se kada nije bilo odgovora, grebuckanja šapom za privlačenje pažnje, ni podizanja ušiju na drugom kraju kreveta.

»Pas?« Jim zazviždi kroz zube. »Pas?«

Možda je malac ostao zaključan u sobi, a tamo su bili Ad i Eddie. Jim je prišao vratima, umom pokušavši otvoriti bravu, ali nije imao sreće. Nije pronašao Psa i bio je usamljen.

Na trenutak mu nije bilo jasno koji se kurac upravo dogodilo. Ali onda je zalupio svojim vratima i zaključao ih. S obzirom na sve, odvajanje je bilo neizbježno. On i Adrian su se potukli unutar četrdeset i osam sati nakon što su počeli raditi zajedno, a cijela ta priča s uljem i vodom nastavila je kipjeti ispod površine. I da, Eddie je bio super, ali Jim je imao osjećaj da tipa može nadjačati kad je u pitanju magija – pa se nije moglo reći da se osjećao naročito ugroženo.

Ovako je bilo jednostavnije postupiti.

Uostalom, dok je kao operativac radio pod Seronjom Matijašem, uvijek je radio sam, tako da mu ovo nije bilo neuobičajeno.

Bio je naviknut na samoću jer su partneri, profesionalni ili osobni, često bili prevelika gnjavaža za njegov soj.

POGLAVLJE 16

»Molim?«

Na travnjaku izvan Rajskog dvorca, Nigel je bacio pogled preko stola prekrivenog lanenom tkaninom i kimnuo prema raskošno urešenom tanjuru. »Molio bih *sconese*, hvala.«

»To nije ono što si rekao.« Colin se naslonio u svojoj elegantnoj stolici, namrštivši svoje crne obrve nad očima prepunim bijesa.

Dvojica njihovih suučesnika – odnosno trojica, ako se ubroji i irski vučji hrt – zastali su kao Tarquin u njušenju ili u zalogaju. Ipak, Bertie je s lijepim licem vječno punim suosjećanja dodao tanjur koji su zatražili.

Ne treba spominjati da je čajanka bila uništena unatoč veličanstvenom desertu na tanjuru od koštanog porculana.

»Nigele, što si učinio, dovraga?«

»Coline, zamolio bih te da sa mnom ne razgovaraš takvim tonom.«

»A ti odustani od etiketiranja svega i svakoga. Kako to misliš, otišao si vidjeti Stvoritelja?«

Nigel razlomi svoj svježi *scone* s ribizom i udahne trak mirisne pare koja se uzdignula. Njima hrana nije bila potrebna, ali odreći se ovakvog zadovoljstva zbog čistih tehnikacija bilo je apsurdno.

Byron je pogurnuo svoje naočale s ružičastim staklima na nos. »Siguran sam da je imao razloga, zar ne?«

Za razliku od Colina koji je bio tvrdoglav kao bik, druga dvojica su uvijek čekala Nigelovu odluku. Dobročudni Bertie i Byron, vječiti optimist, bili su delikatnija stvorenja od trećeg anđela, uvijek spremna u izobilju iskazivati vrline strpljivosti i uzdržljivosti.

Ali, Colin bi možda pitao još jednom prije nego bi šakama počeo lupati po stolu.

Stoga je bilo razumljivo što si je Nigel uzeo vremena dok je nožićem mazao maslac.

I naravno da je mogao osjetiti bijes s druge strane stola kao vrućinu od zapaljenog drveta.

»Nigel. Što se dogodilo?«

Odgovorio je tek nakon što je pažljivo prožvakao prvi zalogaj. »Rekao bih da smo raspravljali o sklonosti suprotne strane za... kako bih rekao – kreativnom promjenom stvarnosti.«

»Ona ja varalica i kurvinska lažljivica«, pljunuo je Colin.

»Moraš li biti tako grub?« Nigel odloži *scone*, izgubivši apetit. »Trebam li te *ponovno* podsjetiti, stari prijatelju, da smo i mi prekršili pravila?«

»To je bila nužnost zbog onoga što je ona učinila.«

»Moraš prestati s prekidima. *Odmah*.«

U neprekinutoj i nepokolebljivoj tišini su zurili jedan u drugoga, a Nigel je tada znao da će večeras spavati sam – s čime nije imao nikakvih problema.

»Hoćemo li se prestati svađati?« podilazio mu je Nigel.

Colin je otvorio usta, a zatim ih zatvorio.

»Dobro. Kao što rekoh, Stvoritelj je svjestan prekršaja s obje strane.« Nigel je iskušao temperaturu svojeg čaja *Earl Grey*, s pravom očekujući da je savršena. »Ali ja sam priznao naš propust kao i činjenicu da nije pošteno tražiti od Devine uvjete koje i sami nismo spremni poštovati.«

»Njezina priroda je oduvijek ista«, reče Bertie tiho.

»Ona ne može pomoći samoj sebi, takav je njezin temperament. Stvoritelj to sigurno zna od početka.«

»Slažem se.« Nigel otpije gutljaj svog čaja. »Ništa od toga nije iznenađenje. Zapravo, dobio sam dojam...« Nigel je pažljivo birao riječi, budući da nitko nije smio govoriti o dobru i zlu umjesto Stvoritelja. »Gotovo sam uvjeren da je sve to očekivano – njezini prekršaji, kao i naš pokušaj da pomognemo Jimu s Adrianom i Edwardom.«

»A rezultat tvog sastanka jest?« viknuo je Colin.

»Trenutačno je nepoznat. Doduše, Stvoritelj je iznio nesretne vijesti. Na odlasku mi je rečeno da je došlo do prekida dobrih odnosa između Jima, Edwarda i Adriana.«

»Oh, ne bi se trebali svađati«, promrmljao je Bertie.

»Od kada?« zahtijevao je *Colin*.

Nigel je spustio porculansku šalicu na tanjurić. »Očito se dogodilo odjednom.«

Colin je naborao čelo, što je značilo da razmišlja. To nikada nije slutilo na dobro. »Što se dogodilo?«

»To Stvoritelj nije rekao, a nije na meni da ispitujem.« A kako bi samo želio da je takvu suzdržljivost mogao pružiti i arkandjelovom srcu. »Ali jasno je – Jim ostaje sam.«

Što je bilo katastrofalno. Spasitelj je bio snažan, ali nije imao iskustva u ovom drevnom ratu. Sada je bio jasna meta demonu.

»Ali vjerujem da će Stvoritelj nešto poduzeti«, zaključio je Nigel.

»Protiv nas?« upitao je Colin.

»Vidjet ćemo.«

Nije mogao ništa obećati svojim kolegama, nije im mogao pružiti vjeru u obliku razgovora. Nakon što je problem podnesen Stvoritelju, on više nije bio u njihovim rukama i nije bilo moguće predvidjeti kako će pasti posložene karte.

»Ja idem dolje«, rekao je Colin. »Heron ne smije biti sam.«

Zašto nitko nije u stanju poštivati pravila, pomisli Nigel. Barem *jednom*.

Otmjeno je približio šalicu, shvativši da je na jednu stvar uvijek mogao računati, a to je Colinova strast: iako je među svima njima bio najracionalniji, po prirodi je bio vatren, a kognitivna kontrola bila je samo teško izvojevana krinka njegovog ustroja.

»Nigele, nemaš ništa za reći?« Colin je gorko napao. »Možda on ne želi to učiniti?«

Nigel se usredotočio na dvorac koji se nadvio u blizini, a kad je konačno progovorio, bilo je to dubokim, pomalo tugaljivim glasom: »Imamo šansu okrenuti igru u našu korist. Zamolit ću te da uzmeš u obzir ono što sam upravo poduzeo i imam na umu vrstu prekršaja što se neće ponoviti.«

»Konzervativizam je kao i kukavičluk. Kažem, ako Stvoritelj cijelo ovo vrijeme zna za Devinine prekršaje, tada su protiv nje mogle biti poduzete mjere još u prvoj rundi. Ništa nije učinjeno i to ide u prilog navici, a mi bismo trebali reagirati istog časa.« Arkandeo baci ubrus na stol. »Nigele, nisi tako moćan kao što misliš. Ili si umišljaš da si tako važan da će se nešto poduzeti samo zato jer si podignuo glas?!«

U tišini koja je uslijedila, Nigel se osjetio iscrpljenim svim tim stvarima i pojavama: Jim je sklopio dogovor s Devinom. Colin je bio na rubu odmetništva. Demon je neometano divljao.

Zadnja runda je izgubljena, a za ovu je bilo malo nade.

»Molim lijepo, ispričajte me.« Pažljivo je prislonio laneni ubrus ustima, a zatim ga precizno preklopio. Uredno ga je položio do tanjura i ustao. »Vjerujem da sam vas dovoljno molio za logičko promišljanje, a vi učinite što želite. Jedino vas molim da budete svjesni svih posljedica.« On odmahne glavom prema svom starom prijatelju.

»Očekivao sam borbu s demonom. Nije mi palo na pamet da ću istovremeno morati ukrstiti mačeve sa spasiteljem i s tebi sličnima.«

Nije čekao na odgovor, već se transportirao nazad u svoje odaje.

Stojeći u privatnosti šarenog satena i svile, *osjetio* se kao da pluta svemirom, bačen u hladnu galaksiju, vječno sam i bez cilja.

Postojala je velika šansa da će izgubiti rat. Stvari su se raspadale na zemlji i u raj, nisu se imali čime boriti protiv Devinih spletki, a ona je bila sposobna otkriti i iskoristiti to oslabljeno stanje.

Kad je prvi put ušao u arenu s demonom, bio je čvrsto uvjeren u pobjedu. Sada je jedino vidio poraz.

Kad pomisli da je popustio Colinu zbog premorenosti, a trebao mu se suprotstaviti, bio je siguran da će izgubiti.

Dugo je stajao na istom mjestu dok su mu se pluća borila uhvatiti zrak, iako mu se činilo da paničari bez razloga. Na kraju je prišao raskošnom zrcalu i sjeo ispred svog odraza. Pritom tiho opsuje, pustivši da njegovo vanjsko obličje nestane te od njega ostane ono što uistinu jest – bijel i blistav izvor svjeda koji je isijavao sve boje spektra.

Shvatio je da laže samom sebi.

Od početka je vjerovao da je ovaj rat služio spašavanju duša u dvorcu – a iako je to bila motivacija, iza njegovog herojskog paravana skrivala se druga istina.

Ovo je bio njegov dom. Ove odaje, vrijeme koje je proveo s Colinom, njegovi obroci i rekreacija s Bertijem i Byronom. Čak su i Tarquinove nježne smeđe oči i dugačke noge bile prizor koji ga je hranio i održavao na životu.

Ovo je bio njegov život i on ga je bas volio, čak i Colinove mokre tragove stopala koje je ostavljao na tepesima nakon kupke, vino kojč su pili zajedno kad je sve bilo tiho i mirno, te dodire na koži koju su preuzeli.

On je bio besmrtnik koji je u ovom trenu spoznao smrtnički strah od gubitka.

Kako je to ljudima uspijevalo? Prolaziti kroz te kratke živote, ne znajući kada će im voljeni biti oduzeti i pitajući se postoji li uopće mjesto s one strane.

Ali, možda je upravo stvar u tome.

Uistinu je protratio previše vremena provodeći bezbrižno svoje dane i noći, uzimajući zdravo za gotovo da je ono što želi vječno. Upravo sada, suočen s beskonačnom, crnom smrću, on shvati koliko su sjajna svjeda postojanja.

Stvoritelj je bio genij, pomislio je tada. Vječnost je rezultirala oholosti. Ali prolaznost je poticala da se cijeni dobiveno. »Nigele.«

To nije bila Colinova, već Byronova glava koja je provirila između ljubičastih i crvenih nabora. Arkandeo ga je s oklijevanjem prekinuo, a bilo je neobično što se nije najavio.

»Dozvah te«, rekao je.

Ah, sada je sve bilo jasno.

Nigel je ponovno preuzeo svoje obličje, obložio ga mesom i kostima, a zatim ga prekrpio bijelim popodnevnim odijelom koje je odjenuo za čaj.

Susrevši pogled iza onih ružičastih stakala, uistinu bi mu bilo draže suočiti se s Colinovim gnjevom. Pa čak i s Devininom neiskrenosti. Sada ga je najmanje zanimala Byronova vječita vjera i optimizam.

»Dragi dječaće«, reče Nigel, »možemo li ovo odgoditi?«

»Neću dugo. Samo te dođoh obavijestiti da Colin neće silaziti dolje.«

Nigel ustane i ode do otomana pored kreveta. Istegnuo se, shvativši koliko mu je tegobno biti u tjelesnom obliku. Bio je umoran, tako umoran, unatoč vijesti koja mu je trebala pružiti olakšanje.

»Vidjet ćemo koliko će se dugo moći suzdržati«, promrmljao je.

»Zatvorio se u svoje odaje.«

Implicirajući da će ga tamo naći ukoliko želi razgovarati s njime, Byronov izvještaj zapravo je vrlo koristan, a nije ni bio neko iznenađenje. Nije bilo moguće da Byron i Bertie nisu znali koliko je Nigel bio blizak sa svojim savjetnikom, ali to se rješavalo diskretno.

Byron je svojim dolaskom želio reći da je zabrinut za njih.

Optimist je bio zabrinut, a to znači da su stvari uistinu loše.

»Colin je u svojim odajama«, arkandeo je ponovio.

»Kao što bi i trebao.« Na kraju krajeva, vrijeme su provodili ovdje, ali službeno su živjeli odvojeno.

Nakon tog jednostavnog odgovora, Byron je skinuo svoje obojane naočale, a kad su se njegove sjajne oči podignule, Nigel se nije mogao sjetiti kad ga je vidio bez njih. »Oprosti mi na iskrenosti, ali mislim da bi trebao otići k njemu.«

»On može doći k meni.«

»Znao sam da ćeš to reći.«

»Zar je moguće da si njemu prvome pristupio?« Tišina je bila odgovor. »Ah, prijatelju, mekog si srca.«

»Ne, Bertie je takav.«

»I ti si takav. Uvijek vidiš najbolje u ljudima.«

»Ne, okružen sam ljudima koji čine najbolje što mogu. Ja sam zapravo realist, a ne optimist.« Odjednom anđelovo lice obasja moć mudrosti. »Tvoja i Colinova priroda su iste. Nadam se da ćete to obojica shvatiti i ponovno se združiti.«

»Znači da si i romantik. To je malo proturječno za realista.«

»Baš obrnuto, želim pobijediti, a za to ćemo imati više šanse ako ne budeš obuzet svojim slomljenim srcem.«

»Moje srce nije slomljeno.«

Byron ponovno stavi naočale na svoj elegantan, ravan nos. »A ja te pitam, kome lažeš?«

S naklonom je izašao iz šatora.

U tišini koja je uslijedila, Nigel je bio frustriran što je morao čekati na Stvoriteljev potez. A kako ga je tek izluđivalo čekanje na Colinovu ispriku.

Možda ne bi trebao na to trošiti svoje beskonačno vrijeme.

POGLAVLJE 17

»Ne, hvala – mislim kako je bolje da odeš sam na ručak s agentom.«

Nakon što je Reilly odgovorila na pitanje, Veck je zastao u procesu navlačenja svoje kožnate jakne. Radili su cijelo jutro bez prekida, prolazili rečenicu po rečenicu izvještaja o slučaju Barten, te je bio iznenađen što su se čvrsto držali posla.

Kao da je sranje od sinoć zanemareno – barem što se nje tiče. S njegove strane? Dovraga, da, još uvijek mu je to bilo na pameti i htio joj je uputiti još jednu ispriku. Još uvijek je želio biti s njom, a i više od toga.

Bože, trebao je cigaretu. »Znači da se vidimo ovdje za sat vremena.«

»Čekam te, dogovoreno.«

Nakon toga je zagrizla usnicu svojim bijelim čistim zubima, kao da ušutkava ili kažnjava svoja usta za korištenje riječi *čekanje*.

Tom dijelu njezinog tijela trebalo je *činiti* puno bolje stvari.

Psujući ispod daha, napustio je Umorstva prije nego je ta fantastična ideja dobila veći zamah, a umjesto da se spusti glavnim stepenicama, krenuo je stražnjim putem: nije ga privlačila mogućnost da zapne na barikadi zvanoj Britnae ili da sretne ikoga od svojih kolega. Cim je

Izašao iz Stožera, zastao je, zapalio jednu *Marlboro* cigaretu i pogledao u nebo. Sunce koje je jučer prevladavalo sada je bilo zakopano iza debelog pokrova oblaka, a vjetar je bio hladan i vlažan. Sreća što je bio raspoložen za kratku šetnju. Nakon 5 minuta brzog hoda bio je kod restorana. Agent Heron pušio je ispred ulaznih vrata naslonjen na zgradu. Bio je odjeven u puno kože, pa je više podsjećao na bajkera nego na federalnog agenta. Ali, možda nije na dužnosti, a voli motore.

Veck se namršti. Kriste, odjednom je imao nejasan osjećaj da je jedan od tih agenata srao zbog njegovog BMW-a. Ali, kad je to bilo? Možda je samo sanjao.

»Cigaretu u pravo vrijeme bolja je od hrane«, Veck promrmlja kad su se rukovali.

»Amen.«

»Loš dan?«

»Točno tako.«

»Hoćeš da prošetamo?« Veck kimne prema pločniku. »Pušenje cigarete za cigaretom mi se čini privlačnijim od sendviča što sam mislio naručiti.«

»Dobra ideja.«

Polagano su krenuli popločenim putem. Rijeka Hudson je bila iste tamne boje kao i nebo, a na sredini je površina bila nemirnija zbog vjetra.

»Donio sam ti kopiju izvještaja«, rekao je Veck, stavio cigaretu među zube i izvadio papire preklopljene na pola. »Ali vjerojatno si većinu već vidio.«

»Ne škodi još jednom pogledati.« Dokumenti su završili u džepu na Heronovim prsima. »Želim pomoći.«

»Meni će dobro doći sve što znaš jer me ovaj slučaj jebeno frustrira.«

»Znam.«

Neko vrijeme su šutjeli. S njihove desne strane jurili su auti i povremeno trubili jedni drugima. Projurilo je vozilo Hitne pomoći s upaljenom sirenom. Prošla je grupa biciklista u trikoima i aerodinamičnim kacigama, pedalirajući kao da ih netko goni.

Za razliku od ostatka svijeta, on i Heron su se kretali u *slow motionu*.

»S tobom je lako razgovarati«, rekao je Veck otpuhujući dim što mu se izdignuo nad glavom.

Heron se nasmije. »Nisam puno govorio.«

»Znam, to mi se sviđa. Sranje, slučaj Barten me ubija. Da budem iskren, ništa od toga nema smisla.«

»Da.«

Veck ga pogleda. »Uzgred budi rečeno, gdje je tvoj tim?«

»Nije ovdje.«

Ta je tema očito bila zatvorena za raspravu.

U tom trenutku zazvonio je Veckov mobitel i on ga prinese uhu. »DelVecchio. Da? Stvarno. Sranje.«

Osjetio je Heronove oči na sebi, a nakon što ga je tip pogledao, neobično upozorenje pošakljao ga je po zatiljaku. Sinoć se nešto dogodilo u kuhinji.

Veck je ukopao stopala i očiju prikovanih na Herona automatski preslušao Bailsov izvještaj o Kroneru.

Uvijek je imao instinkte, ali ovo je bilo dublje od uobičajene intuicije. Ovo je bila činjenica, ali nije znao kako ni zašto.

Nakon što je završio poziv, nastavio je zuriti u agenta FBI-a. »Znaš, mislim da mi je sinoć netko bio u kući.«

Heron nije ni trepnuo, a na njegovom grubom licu nije bilo nikakve reakcije, što je samo po sebi bilo dovoljno.

»Ne znam, možda sam sanjao.«

Sranje. To je sigurno bio Heron. Kad je Veck ušao u kuhinju, imao je osjećaj da ga promatraju iste oči koje su ga sada gledale. Ali zašto bi ga FBI pratio?

Da, to je bilo poprilično očito: u Connecticutu će za nekoliko dana biti pogubljen njegov otac. Možda su se brinuli da ga ne počne imitirati ih tako nešto – a incident s Kronerom mu je, hm, baš pomogao po tom pitanju.

A kako zakon službeno ne smije suspendirati ljude po izgledu ih krvnom srodstvu, djelovao je na suptilniji način.

Pa, možda su ga štitili. Od njegova oca ili od očevih sljedbenika. Ali tada bi mu valjda prišli i rekli mu da to čine.

»A Bob Greenway, kako njega komentiraš?« promrmlja Veck. »Poslovođa u supermarketu u kojem je Cecilia Barten zadnji put viđena?«

»Kao što si i sam rekao, nemamo ništa posebno.«

»Nisi ovdje zbog slučaja Barten, zar ne?«

Heron povuče dim svoje cigarete. »Vraga nisam.«

»Poslovođa se zove George Strauss. Jesi li uopće pročitao izvještaj?«

Agent nije ni trepnuo. Nije ga uopće bilo briga što je, u najboljem slučaju, uhvaćen u propustu, a u najgorem, u laži. Ostao je potpuno sabran, kao da je u životu vidio i činio stvari mnogo gore od nekakvog iskrivljavanja istina za koje ga uopće nije boljelo dupe.

»Hoćeš li mi reći zašto si sinoć bio u mojoj kući?« rekao je Veck stresavši cigaretu u zraku.

»Nije netočno da te promatram. A da mi je nestanak Sissy Barten jebeno bitan, i tu si u pravu.«

Veck se namršti. »Pa što se, dovraga, događa? Ima li to veze s mojim ocem? Jer ako kojim slučajem ne znate, ja ga ne poznajem, a iskreno se nadam da će ga ubiti i time svijetu učiniti uslugu.«

Heron se sagnuo, podignuo jednu nogu i ugasio štapić smrti na teškom potplatu svoje vojničke čizme. Nakon što je stavio opušak u stražnji džep, uslijedila je nova cigareta.

Upalio ju je s iskustvom dugogodišnjeg pušača. »Daj da te nešto pitam.«

»Možda da prvo odgovoriš na neko od mojih pitanja.«

»Ne. Puno me više zanimaš baš ti.« Tip udahne, a zatim izdahne dim. »Jesi li ikada osjećao kao da postoji još jedna strana tebe? Nešto što te prati i vreba ispod površine, a ponekad izađe i odvede te u smjeru u kojem ne želiš ići.«

Vecku srce zatreperi, a zatim zastane i suzi oči. »Zašto me, dovraga, to pitaš?«

»Samo sam znatiželjan. Kao da nešto izbjegavaš vidjeti u zrcalu.«

Veck se povuče korak unazad, a zatim usmjeri u njega svoj štapić smrti. »Kloni se mene i moje kuće.«

Heron je stajao nogu ukopanih nasred pločnika. »Tada se pitaš što si sve sposoban učiniti. Nešto te toliko podsjeća na starog da uopće ne želiš razmišljati o tome.«

»Ti si jebeni luđak.«

»Nikako. A nisi ni ti.«

»Valjda znaš da sam dobar s pištoljem. I nije me briga što si federalni agent – ako nisi lagao.«

Veck se okrene i počne brzo hodati.

»Pazi kuda hodaš, DelVecchio«, Heron vikne. »Dobro promotri što se događa i javi mi ako se uplašiš, jer samo ti ja mogu pomoći.«

Jebeni, ludi kurvin sin.

Trebalo mu je malo vremena za povratak do Stožera, a kad je stigao, samo je projurio kroz glavno predvorje prema svom računalu. Kad je uletio u Umorstva,

pozdravila ga je zvonjava gomile telefona – svi su bili na ručku ili na terenu, što je bilo dobro za njegove kolege.

Sjeo je za svoj stol, našao broj lokalnog ureda FBI-a i nazvao.

»Da, halo – ovdje detektiv DelVecchio iz caldwellskog Odjela za umorstva. Želio bih razgovarati s Kadrovskom. Da, hvala.« Podignuo je kemijsku i počeo je vrtjeti po prstima. »Da, DelVecchio iz CPD-a. Zanima me imate li u sistemu ili izvan države agenta Jima Herona. Ako želite, dat ću vam svoj broj značke.« Izrecitirao je brojeve. »Aha, točno. Tip kojeg tražim je agent Jim Heron. Da, piše se tako, kao heroin, bez *i*. Prišao mi je s dokumentima koji izgledaju ispravno, predstavio se kao agent koji radi na slučaju nestale osobe, nakon čega je sa mnom ispitao obitelj. Ponovno sam se našao s njime i želim ustvrditi tko je on. Da. Samo nazovite, za svojim stolom sam.«

Poklopio je.

Prošla je jedna sekunda, pa dvije, tri, četiri...

Zazvonio mu je telefon. »DelVecchio. Da, hvala – stvarno? Vidi vruga, nemate nikoga s tim imenom. Da, visok je metar devedeset, možda dva metra. Svijede kose. Plavih očiju. Izgleda kao vojnik. S njim su bila dvojica muškaraca, jedan s pletenicom i jedan s puno *piercinga* po licu. Ali dokumenti su bili pravi, čak i hologram. Hvala – da, molim vas, želio bih znati ako otkrijete nešto i javit ću vam kad se ponovno pojavi.«

Poklopio je slušalicu, pomislivši da je to prije trebao shvatiti i odmah ga uhititi na rijeci. Ali ona priča o sjenkama ga je omela. »Jesi li OK?«

Podignuo je pogled. Reilly je stajala pored njegovog stola s malom McDonald's vrećicom u jednoj ruci i Coca-Colom u drugoj.

»Ne, stvarno jebeno nisam.« Usmjerio je pogled prema zaslonu svog računala jer je znao da sijeva očima. »Sjećaš se onog agenta FBI-a od jučer?«

»Herona?«

»On je lažnjak.«

»Lažnjak?« Sjela je pored njega. »Kako to misliš?«

»Netko mi je sinoć provalio u kuću.« Dahnula je i on nastavi. »To je vjerojatno bio on. Zapravo, on i njegovi frendovi.«

»Zašto mi nisi rekao? I zašto to dovruga nisi prijavio?«

Protrljao je sljepoočnice, pomislivši da mu je glavobolja srećom bila jedino uzrokovana stresom.

Odjednom se naglo okrenuo.

Iza njega nije bilo ničega, nitko mu nije zurio u zatiljak niti je usmjerio pištolj prema njegovoj lubanji. Bila je to samo prostorija prepuna računala, telefona i praznih stolica.

Nažalost, njegovi instinkti su mu govorili da tu postoji još jedan sloj, nevidljiv njegovim očima, ali jednako stvaran kao i sve ono što može dotaknuti i osjetiti.

Kao sinoć u kuhinji ili kao prije deset minuta na rijeci. Kao i cijeli taj život.

»Što je?« upitala je Reilly.

»Ništa.«

»Boli te glava?«

»Ne, u redu je.«

Veck je neopterećeno ustao i krenuo na drugu stranu odjela, do redova prozora koji su gledali na ulicu. Praveći se kao da promatra nebo, sa zebnjom je usredotočio pogled na prozor.

Nije bilo sjena.

Hvala kurcu, jer u zrcalima se najbolje vidjelo vreba li netko, ali i prozori su bili od koristi.

Dovraga, gubio je razum. Okrenuo se, a na povratku do stolice učinilo mu se kao da je prošao kroz val toplog zraka.

Reilly položi ruku na njegovu. »Razgovaraj sa mnom. Mogu ti pomoći.«

Protrljao je kosu ne zamarajući se da je ponovno zagladi. »Kad sam sinoć došao doma, shvatio sam da mi je netko u kući. Nije bilo očitih znakova provale, ali...« OK, začuvši svoj glas, mislio je da će poludjeti. »Nisam bio siguran u to, a onda sam se našao s Heronom. Zbog načina na koji me gledao znao sam da je to bio on. Nije to zanjekao. Jebemti, trebao sam očekivati ovako nešto s obzirom na očevo pogubljenje.«

»Molim te, oprost, ali kakve tvoj otac ima veze...«

»Kao što sam ti prije rekao, on ima fanove.« Ponovno trljanje kose, »A oni se bave strašnim sranjima. Njemu se ne mogu približiti, ali ja sam u javnom životu i mogu me naći. Ne možeš ni jebeno zamisliti kako je to kad saznaš da je tvoj novi cimer sotonist, ili da je ženska koja ti se upucavala u bircu puna tetovaža s licem tvog starog. Pogotovo *mog* starog.« Opsovao je tiho i žestoko. »A vjeruj mi, ovo su samo nemaštoviti primjeri. Trebao sam znati da će se ovako nešto dogoditi. Ne vjerujem u jebenu paranoju, ali tko zna o čemu se tu radi.«

»Ne možeš kriviti sebe zbog Herona. I ja sam vidjela njegove dokumente. Izgledali su vjerodostojno.«

Sijevnuo je očima prema njoj. »Odveo sam tog čovjeka u *žrtvin* dom, da upozna njezinu prokletu *majku*. Oh, za Boga miloga!«

Veck naglo odgurne svoju stolicu i ustane. Dok je koračao uz red praznih odjeljaka, poželio je glavom razbiti zid.

Naravno da mu je upravo u tom trenutku zazvonio mobitel.

Veck je prihvatio poziv, a Reilly je ostala sjediti na svom stolcu.

Izgledao je grozno, uznemireno i iscrpljeno. A zatim joj je sinulo da sinoć ništa nije pojeo, a s obzirom na situaciju za ručkom, vjerojatno ni u podne ništa nije jeo.

»Reilly? Da, sa mnom je.«

S rukom na boku, pognute glave i skupljenih obrva, koračao je u uskom krugu dok su oko njega plutale nerazgovijetne riječi. Nosio je svoju uniformu koja se sastojala od

crnih hlača i bijele košulje bez kravate, a unutrašnjost džepa ocrtavala je crvenu prugu kutije *Marlboro*.

Odjeljci u Umorstvima, kao i oni u Unutarnjoj kontroli, bili su do visine prsiju, a poput njezinih kolega, i ovi detektivi su ukrašavali svoje radno mjesto fotografijama djece, žena i muževa. Nekoliko žena imalo je čak i malu biljku. Gotovo svi su imali posebnu šalicu iz koje su pili kavu, zabodene stripove iz novina i reklame s glupim greškama.

DelVecchijev prostor je bio potpuno prazan, a na golim zidovima prekrivenim tkaninom jedino su se vidjele rupice od životne izložbe prošlog stanara. Imala je osjećaj da to nema veze s time što je tek počeo raditi. Većini je to bila prva stvar koju bi napravili nakon premještaja.

Veck poklopi i pogleda je. »To je bio De la Cruz, a razgovarao sam i s Bailsom.«

»I ja isto.«

»Dakle, znaš da Kroner misli kako ga je napala životinja i da je identificirao mene kao onoga koji je pozvao Hitnu.«

»Da, znam. A mislim da i ti trebaš vjerovati u to.«

»Vjerovati u što?«

»Da ga nisi ozlijedio.« Kad je prezrivo otpuhnuo, odmahnula je glavom. »Veck, ozbiljna sam. Ne razumijem zašto si toliko uporan, unatoč dokazima koji govore suprotno.«

»Ljudi griješe.«

»Ne kad su licem u lice. Ili misliš da su one ozljede nastale s druge strane parkirališta?« Kad nije ništa rekao, znala je da ne treba inzistirati na odgovoru. »Herona treba prijaviti.«

»Da, za lažno predstavljanje. Ali sumnjam da mogu dokazati da je bio kod mene.« Sjeo je i počeo pregledavati mobitel. »Barem imam njegov broj mobitela.«

»Ja ću podnijeti izvještaj«, rekla je. »Ti bi trebao ostatak popodneva uzeti slobodno.«

»Ma ne, dobro sam.«

»To nije molba.«

»Mislio sam da si moj partner, a ne nadležni.«

»Zapravo, ako idemo po činu, ti si ispod mene.« Trznula se, poželjevši da se drugačije izrazila. »I riješit ću papirologiju za ono što smo jučer obavili.«

»Hvala, ali ja to mogu učiniti.«

Okrenula se da provjeri e-mail. »Sjeti se da imaš slobodno popodne.«

Kad nije bilo odgovora, pomislila je da možda sprema svoje stvari. Trebala je pretpostaviti da nije tako.

Zavalio se u stolac, zureći u svoje računalo. Vjerojatno ništa nije vidio pred sobom. »Ne idem. Samo želim raditi.«

U tom trenutku je shvatila da je on usamljen. Nitko ga ne čeka kod kuće jer nema nikoga u svom životu - u kadrovskom dosjeu je kućicu s *najbližim rodom* ostavio praznu, a kontakt za hitne slučajeve bio je onaj tip Bails. Pitala se gdje mu je majka.

»Evo, pojedi ovo«, rekla je i stavila pred njega svoju McDonald s vrećicu. »To je samo *cheeseburger*, ali mislim da bi ti dobro došlo malo kalorija.«

S iznenađujućom pažnjom je podignuo ponuđeni dar. »Ne želim ti uzeti ručak.«

»Najela sam se za doručak.«

Protrljao je boru između obrva. »Hvala. Stvarno to mislim.«

Nakon što je izvadio žuti paketić, napredujući sa sendvičem i velikom porcijom krumpirića, učinilo joj se da su ponovno na istoj valnoj duljini.

Ali, to je tako s partnerima. Ponekad su se duljine savršeno poklapale. Ipak, mnogo puta bilo je neslaganja među ljudima. I nije uvijek bilo jasno zašto i kako se stvari mogu vratiti na svoje mjesto.

Iako je s obzirom na sinoćnje događaje, bilo proketo očito što ih je izbacilo iz takta.

Pročistila je grlo i rekla: »Što kažeš na to da ponovno probamo s večerom?«

Trznuo je glavom kao da mu je u njedra spustila bombu, a ne hranu.

»Ozbiljno«, rekao je.

Slegnula je ramenima, praveći se opuštenom. »Moja majka je bila užasnuta jer sam za ručak pojela brzu hranu, pa je inzistirala da dođem večeras. Zapravo, mislim da bi me natjerala da navratim čak i da sam jela *tofu* ili svježije povrće – od nje sam naslijedila svoj povremeni poriv za kuhanjem. Isplativije je nahraniti još neka gladna usta, nego da kuham samo za sebe. Mama kuha na veliko, ako znaš na što mislim.«

Uhvatio je tri krumpirića, prožvakao ih i ubrusom obrisao usta. »Sigurna si da to želiš?«

»Pitala sam te, zar ne?«

Usredotočio se na McDonalds pakiranje hrane. »Pa... onda, može. Jako bih to volio.«

Dok je Reilly bila zaposlena slanjem poruke mami, rekao je: »Obećavam da ću se pristojno ponašati.«

Tamna dubina njegova glasa sugerirala je da nije mislio jedino na ponašanje za stolom, a znala je da bi i sama trebala obećati isto. Za tango je potrebno dvoje, a sam Bog zna da je i ona bila s njim u kuhinji.

Ali, na sebi nije imala ništa zbog čega bi se Victoria zajapurila od stida, što znači da su valjda bili sigurni.

»OK, kako se piše *Heron*?« promrmljala je otvorivši prazan izvještaj na svojem zaslonu.

Usljedila je kratka pauza, a zatim je tiho rekao: »Kao heroin, bez *i*.«

POGLAVLJE 18

Noć je padala i Adrian je bio sve jače pijan, ali unatoč tome nije bio napaljen.

To nije uvijek išlo jedno s drugim. Mogao je biti samo napaljen čak i potpuno trijezan, a ujutro je bio spreman za akciju. Ali rijetko se događalo da nakon nekoliko piva ne osjeti taj poriv koji je trebao zadovoljiti. To nije imalo veze s time što se uništavao alkoholom – zapravo, nije bio siguran je li to uopće moguće. Ali anđeli su mogli malo *biti pod gasom*, što je dovodilo do raznoraznih uleta.

Spustio je još jednu praznu pivsku bocu i počeo brojati na prste. »Čekaj, je li to bila šesta? Ili sedma?«

Po prvi put je i drugi anđeo pratio ove riječi. Prije sat vremena ušli su u *Iron Mask* i tip je išao Adovim tempom.

»Osma«, promrmljao je Eddie i podignuo ruku da dozove konobaricu.

Žena je isti čas kimnula i krenula prema šanku. Kretala se brzo, bila je pažljiva i uslužna.

Dok je čekao sljedeću rundu, Adrian se zavalio u izgužvanom baršunastom separeu, promatrajući tamnu i neobičnu ekipu. Više je iz navike nego iz potrebe zaključio kako je vrijeme da se iz opijanja prebaci na jebanje.

Bio je pravi romantik.

Barem je bio siguran da će naći nekoga. Ovakav *gothic* klub bio je mjesto na kojem se osjećao potpuno opušteno – tip ekipe, od pipničara, konobarica pa do ljudi koji su se vrtjeli uokolo, baš je njegovog soja: na vidiku nije bilo nikakvog ružičastog, fensi sranja na uzorke.

A inače mu nije trebalo više od minute i pol da nade kandidatkinju. Večeras? Čak ni ženskića s kosom do guzice kao Marilvn Monroe, kao ni njezin satenski korzet nisu bili dovoljni da dignu guzicu sa sofe.

Kad smo već kod toga, nije mu se ni dizao – kriv je jebeni Jim Heron.

Konobarica se pojavila sa sljedećom rundom piva i Eddie se nagne naprijed, položivši još jednu dvadeseticu na njezin pladanj. Pružio je Adu njegovu bocu, a zatim se naslonio.

»Mislim da je vrijeme da se bacimo na posao«, rekao je Eddie. »Objasni.«

Upravo tada je zabacujući bokove prošla Zlatokosa, čiju su predstavu pratile crvene i užarene oči Eddieja.

Skroz su promijenili uloge jer obično je Ad bio izvidnica.

»Ti otiđi obaviti svoje.« Adrian je ispio polovinu svog piva u jednom gutljaju. »Čuvam ti pivo.«

Dugokosa je zastala nedaleko od njihovog logora, pogledavši preko ramena. S takvim izrazom lica mogla je samo gola leći na stol.

»Siguran si?« upitao je Eddie.

»Aha, bit ću ovdje.«

»Neću dugo.«

»Samo polako.« Dovraga, noć je bila duga. Možda će i on nakon nekoliko piva biti spreman. Sam Bog zna da je Eddie mogao svašta činiti danima, pa možda i uspiju zajedno nešto srediti.

Erekcija Eddieja bila je očita kad je ustao, a veličina njegovog spolovila bila je kao s reklame za povećanje penisa. Kad ga je žena koja je privukla anđelovu pažnju promotrila, skoro je iskočila iz svog korzeta, nakon čega je spustila ruku na grlo, a zatim još niže na grudi.

Dušo, možeš ga prestati zavoditi, pomislio je Adrian. Uхватила si ga, a on će kao i uvijek biti spektakularan.

»Zabavi se«, promrmlja Ad. »Ako se predomisliš, znaš gdje smo.«

Nakon što je Eddie otišao, Ad je popio svoje pivo, a kako se vrijeme otezalo, latio se i frendovog.

»Nije te privlačila?«

Od tihog i otegnutog glasa naježila mu se koža. Odbio je pogledati ulijevo. »'Večer, Devina.«

Demon je ušetao u njegovo vidno polje, zauzevši mjesto Eddieja u separeu. U kutku oka je primijetio da je odjevena u fantastičnu crnu haljinu koja bi bila prikladnija otmjenoj koktel zabavi u nekom dvorcu. Kad joj se razdvojio prorez, vidjela joj se cijela noga, a na čas i podvezica koja joj je pridržavala najlonke.

»Devina, ne spadaš ovdje.«

»Znam, predobra sam za ovakvo mjesto – uvijek mi se to događa.« Prišla im je konobarica i demon se nasmiješi. »Čašu bijelog vina ako imate. Stavite na njegov račun.«

»Nemam račun«, uskočio je.

»Onda će platiti gotovinom.«

Adrian konačno osjeti da mu se kurac diže, ah to nije bilo seksualno. To je bila ljutnja prema neprijatelju. Čovječe, nikad ga nije uzbuđivala na pravi način, a svejedno mu se dizao na nju.

Možda je tako bilo i Jimu?

»Pa, gdje vam je treći kotač?« upitao je demon. »Čini mi se da vam nedostaje jedan dio vlakića.«

Zaključio je da je pozitivno što Devina nije mogla biti na dva mjesta odjednom. Znači da cura koju je Eddie upravo ševio u zahodu nije ona. A neprijatelj nije bio ni s Jimom, gdje god se sada nalazio.

»Kako to da si došla tu?« upitao je.

»Nemaš komentar na moj upit?«

»Ne.«

»Pa, zapravo tražim tebe. Laska ti to?«

»Ni najmanje.«

»Mislila sam da bi ti godilo društvo.«

Otvorio je usta da kaže kako mu je dobro ovako i neka odjebe, ali onda se sjetio da je Jim negdje sam. Bez sumnje je s DelVecchijom kovao planove, jurišajući naprijed bez njih. S onom prokletom ogrlicom oko vrata.

A oni su izvaljeni na guzice čekali kao dvije pičkice. Adrian s mukom okrene glavu prema Devini. Kad mu se nasmiješila, njezini savršeni bijeli zubi blistali su čak i u mraku, pa nije mogao odagnati misli na vrijeme što im je znalo biti zabavno.

Prava dobra zajebancija.

Okrenuo mu se želudac, a kad mu se još više približila, napetost se pojačala. »Nedostajao si mi.«

»Sumnjam u to. Znam da si zaposlena.«

»Misliš, imam problema s Jimom?« Nagnula se, a njezine savršene grudi su mu se utisnule o nadlakticu. »Ljubomorani si?«

»Aha. Lud od ljubomore.«

Okrznula mu je uho usnicama boje rubina. »Ne lažeš dobro, ali si dobar za ševu.«

»Za tebe vrijedi suprotno. «

Barem ju je to dovoljno uvrijedilo da se povuče. »To je takva *neistina*. Fantastično se ševim.«

Nasmijao se duboko izdahnuvši. Tipično – nije ju bilo briga ako si je prozvaao za bilo što drugo.

Konobarica je donijela vino, a iako je mogao biti govno i pustiti demona da plati, nije želio uvuci jednu ženu s pladnjem u cijeli kaos. Platilo je dvadeseticom, osjetivši olakšanje kad je vidio da je žena otišla.

Devina se naslonila na sjedalu, elegantnim prstom kružeći po rubu čaše.

Što je, dovraga, radila ovdje? Bila je gadna kuja, ah nije ćaskala. A nedavno je bila s Jimom pa je pomislio da nije bila očajna za seksom.

»I gdje je Jim?« upitala je Devina iznad svog *chardonnaya*. »Iza s tvojim frendom, ševi neku smiješnu pičkicu?«

Adrian se namršti. Pitanje je postavila retorički, ali on je prozreo njezine izvještacene nonšalantne igre nije znala gdje je spasitelj. Jim ju je blokirao i nekako je uspio postati potpuno nevidljiv.

Adrian se nasmiješi. »Provjeri sama, jebemti.«

Spustila je pogled. »Radije bih bila s tobom.«

Lažljivica, pomisli. »Dirnut sam. Ali mislim da to nije istina, jel'da?«

»Odabrala sam biti ovdje s tobom.«

»Da, jesi.«

Nestrpljivo je trznula potkoljenicom i cipela na petu joj je odskočila.

»Znaš Adriane, ako ti ikada dosadi biti dobrica, možeš doći na moju stranu.«

»Zato jer dijeliš bombone, jel' da?«

One crne oči okrenule su se prema njemu. »I još puno toga.«

»*Sorry*, na dijete sam, ali hvala na pozivu.«

Devina lizne usne. »Iskušanja su dobra za dušu.«

»Samo iz tvoje perspektive.« Popio je pivo Eddieja i ustao. »A sada me ispričaj, idem do zahoda na kratku ševu.«

»Adriane, bježiš od mene?«

»Aha, da. Prestravljen sam.«

»To je mudro, moj anđelu.«

»Ja nisam tvoj, kujo.«

»Gle, pogriješio si.« Iz očiju su joj isijavali svi pakleni ognjevi. »U tebi sam, Adriane. Unutra, sklupčana oko tvog srca.«

»Reći ću Jimu da ga pozdravljaš.«

»Anđele, u tebi sam i ti to znaš. Zato ustaješ i odlaziš.«

»Ma ne. Samo želim biti s pravom ženom, a ne s lažnom.«

Lice joj je probljedjelo, ali kad je okrenuo leđa i otišao, nije imao osjećaj da ju je napustio.

Nikada mu se to nije činilo, što znači da je vjerojatno bila u pravu.

Dok je prilazio zahodu, nije se zamario zaštititi od njezinog bijesa. Ovdje je bilo previše ljudi da išta učini. Bilo bi preneuredno i preočito po pitanju zataškavanja. Ako mu želi vratiti, mora biti malo kreativnija.

Anđele, u tebi sam i ti to znaš.

Izbacivši njezin glas iz glave, lako je pronašao frenda – ne samo zbog ženskog stenjanja. Jasno je mogao osjetiti svog prijatelja – nakon čega je shvatio da Devina nije bila jedina koja nije mogla naći Jima: ni on nije osjećao spasitelja i to ga iznenadi. Kad su tog jutra otišli, bio je tako ljut na njega da se samo želio maknuti. Ali sada ga je tražio i nije nalazio ništa.

Dovraga, gdje je Jim?

Čim mu je ta pomisao pala na pamet, otrešao se kao da gasi žeravicu: taj demon je bio u stanju odmah osjetiti promjenu, pa je bilo najbolje da samo nastavi ići za svojim poslom, kao da je sve u najboljem redu. Nije bilo nikakvog razdvajanja ih svađe. Adrian i Eddie sin se samo malo opuštali dok se Jim inkognito bavio ratom.

Devina će shvatiti da ovdje nema što zakuhati i vratiti se svom poslu.

Adrian nije pokucao na vrata. Nije bilo razloga. Čim se naslonio na dovratka, Eddie mu je otključao, on je ušao i ponovno zaključao.

Žena nije nosila korzet i sisa je bilo posvuda. Kao i Ad, ona je također imala probušene obje bradavice koje je povezivao lančić od nehrćajućeg čelika.

Impresivno. A ni sise nisu bile loše.

Suknja joj je bila podignuta do struka, guzica zagurana u bokove Eddieja, a leđa i duga kosa bili su uz njegove prsne mišiće. Još uvijek je nosio kožnate hlače, ah prema tome kako je bila nagnuta, bilo je očito da su bile otkopčane i da je u pitanju bila penetracija.

Adrian je sjeo na zahodsku školjku ispred njih, pružio ruku i stisnuo njezine grudi zajedno, zbog čega se lančić produžio. Prije nego je spustio glavu da se posveti njezinim bradavicama, susreo je prijateljev pogled, oslonivši se na stoljeća koja su proveli zajedno da upotpune praznine.

Morali su ostati ovdje i praviti se da je sve OK.

Bilo je poprilično zabrinjavajuće što Eddie, čiji je radar bio najbolji, nije osjetio dolazak demona.

Usljedio je kratak trenutak oklijevanja, što je značilo da je poruka prenesena. A zatim je Eddie nastavio s jebanjem, povlaćeci i gurajući ženino tijelo. Lice mu je, djelomično zbog svršavanja, bilo napeto.

Unatoč tome, žena nije zamijetila promjenu vibre. Nastavila je jecati i zabacivati glavu, nuditi svoja usta Eddieju, cijelo vrijeme promatrajući kako joj krupni dlanovi uokviruju prsa. Nakon što je Eddie zapečatio njihov poljubac, Ad je stisnuo ono što mu je bilo u ruci, a zatim nastavio s jezikom, okrenuvši jedan od čeličnih obruča i usisavši ga u usta zajedno s početkom lančića. Dok joj je obrađivao bradavice, zavukao je ruku ispod njezine kožnate suknje, penjući se gore, sve više do njezinog mokrog organa koji je bio korišten. Nakon što je napipao njezin klitoris, nije ga iznenadilo što je i tamo imala *piersing* – bio je to dosadan kliše.

Naravno da ga je imala. Vjerojatno joj je bio probušen i pupak uz potkožne *piercinge* na rebrima ili niz kralježnicu; bila je to živa dosada.

Srce mu nije bilo ovdje. Ovo je bila tek još jedna ševa u zahodu sa uobičajenom *hardcore* bezveznjačom.

Nakon što je Eddie uhvatio ritam, njegova jaja su se klatila amo-tamo i udarala o Adrianovu ruku, a kako Ada nije boljela briga za žensku, zgrabio je ono što je njegov prijatelj imao i dobro stisnuo – što je garantiralo da će barem netko osim žene doživjeti orgazam.

Eddie je uzviknuo psovku, čvrsto se upirući u ženino tijelo i trzajući bokovima od čega su mu se zategnuta muda. Žena je uzviknula kao da je agresivno trzanje u njoj potaknulo orgazam te se njihova lica zategnu, opuste i ponovno zategnu. Kad se Eddie konačno povukao, njegova mokra erekcija kliznula je preko Adrianovog dlana, a kako je znao da njegov prijatelj ima u sebi još tri ili četiri runde, Ad je počeo obrađivati njegov ukrućeni penis, istovremeno sišući ženine grudi te nadlakticom trljajući njezino središte.

Dok ih je automatski obrađivao osjećao se mrtvim, a iako je nastavio sjediti na školjci dominirao je seansom, ponovno ih dovodeći do vrhunca.

Ad je okrenuo ženu, spustio je na koljena ispred Eddieja i nježno joj otvorio usta. Zgrabio ju je za zatiljak i usmjerio prema frendovom mokrom kurcu, a zatim kliznuo rukom iza guzice Eddieja.

Oboje su uživali, pa je ubrzao ritam, vodeći Eddieja unutra-van sve brže, istovremeno tjerajući nju da primi još dublje ono za čime je žudjela.

Znao je da će Eddie više uživati u seksu ako je on s njim. Taj anđeo nije vjerovao nikome, a seks je bio bolji ako se osjećaš sigurno. Istina, tip je uvijek bio napet, ali bi se lakše opustio kad je s njim bio Ad, a nakon što je podignuo pogled prema zrcalu iznad umivaonika, pogledao je svog prijatelja. Eddie je zagrizao donju usnu i zatvorio oči zabačene glave, a njegova se teška pletenica njihala dok se on držao za dovrtak i suprotni zid da zadrži ravnotežu.

Bilo je vrijeme za još jedan orgazam. Ad je poznavao prijateljevo tijelo jednako dobro kao i svoje, pa je zaustavio agresivno pušenje i zgrabio erekciju Eddieja nastavljajući pumpanje, dok je žena oblizujući se, rastvorenih usta poput zvijezde pornića čekala njegovo sjeme.

Negdje između drkanja i trenutka kad se ženino lice ovlažilo, Ad je osjetio blizinu Devine.

To nije bila opsjena jer njezinu fizičku prisutnost nije bilo moguće lažirati.

Dok je Eddie dahtao da dode k sebi, žena je bila na koljenima i prstima je kliznula preko obraza. Imala je ispunjena usta, ali nastavila je sisati te spustila kapke i pogledala Adriana s izrazom lica – *pojebi me*.

Dok je zurio u nju, pokušao je udahnuti, ali na prsima mu se nalazio teret koji nije mogao maknuti, a pred sobom je vidio tek krajeve one lažne crne kose na prljavim zahodskim pločicama.

Njezine mahnite, seksom izluđene oči skrivale su njezinu ranjivost: iza tog očajničkog pogleda nalazila se izgubljena duša, praznina koja ga je previše podsjećala na njegovu.

Na zidu iznad nje nalazila se kutija s papirnatim ručnicima, koji su visjeli iz zaglađene srebrne glave poput jezika.

Uzeo je njezinu bradu u svoj dlan i pažljivo joj obuhvatio lice, a zatim strgnuo jedan bijeli ručnik. Nježnim potezima je obrisao njezinu osjetljivu, blijedu kožu.

»Ne večeras«, rekao je promuklo. »Malena, ne večeras.«

Prvo je trepnula zbunjeno, a zatim tužno. Ali to se događalo kad si prisiljen zastati i ugledati samoga sebe: nisu sva zrcala bila od stakla i nije ti uvijek trebao vlastiti odraz da se dobro pogledaš. Istinu si nosio na sebi kao i meso koje je zatvaralo i gušilo tvoju dušu dok se ne oslobodiš, a to je nemoguće ignorirati.

Nagnuo se naprijed i podignuo njezin korzet s umivaonika, a ona je poput djeteta podignula ruke da prikrije gole grudi.

Dok se brinuo za nju, osjećao se kao da njeguje slomljeni dio sebe samoga, a tome je svjedočio i Eddie sa svojim crvenim pogledom.

»Idi«, rekao je Adrian nakon što je zakopčao zadnju kopču. »Idi kući, gdje god to bilo.«

Ustala je na nesigurne noge, ali ne zbog seksa ili alkohola, a kad su se za njom zatvorila vrata, Adrian je ponovno sjeo na zahod, stavio ruke na bedra i zurio u pod.

U tebi sam, Adriane. Unutra, sklupčana oko tvog srca.

Bila je to neobična noć da spozna svoju bolest, ali kad s nečime dugo živiš, navikneš se na simptome koji ti govore da je ta bolest smrtonosna.

Imao je tumor u sebi. Taj tumor koji nitko nije vidio počeo je rasti prije mnogo vremena. Pustio je Devinu blizu kad se jednom prodao za nešto što mu je trebalo u ratu, a od tog trenutka ga je obuzimala, dio po dio.

Ništa ga neće izvući iz propasti koja ga je čekala, čak ni Eddie.

A neka ih vrag sve nosi, tu istu stvar radila je i Jimu.

Podignuvši pogled prema svojem najboljem prijatelju, začuo se kako govori: »Eddie, umirem.«

Tamna koža Eddieja je posivjela, ali nije ništa rekao. Dovraga, jedino što ga je moglo začuditi bilo je što Ad uopće to spominje.

»Neću doživjeti završetak ovog rata.« Ad pročisti grlo. »Ja neću izdržati do kraja.«

POGLAVLJE 19

Kad je Reilly zaustavila svoj neoznačeni auto kod prilaza lijepe drvene obiteljske kuće, Veck je rukom prešao preko svoje brade poželjivši da je prije nego što su napustili Stožer uhvatio vremena za brijanje, iako je to bio najmanji problem. Bio je savršeno svjestan svojih podočnjaka i gomile bora kojih prije nekoliko tjedana nije imao.

On baci pogled prema svojoj partnerici. »Hvala ti na ovome.«

Ona se nasmiješila tako iskreno i otvoreno da ga je u trenutku ukopala na mjestu: Reilly definitivno nije bila jedna od onih žena kojoj su trebala sranja iz parfumerije da sjaji – to je imalo veze s time kakva je iznutra, a ne s onime što joj je bilo na obrazima i trepavicama. A taj izraz lica? Od njega su mu više-manje zaklecala koljena.

Bio mu je jasan razlog tom sjaju. Imao je osjećaj da je uživala u tome gdje su i s kime će jesti: što su se više udaljavali od posla i približavali kući, bila je vedrija i veselija.

»Žive li tvoji roditelji već dugo ovdje?« upitao je kad su izašli.

»Cijeli moj život.« Pogledala je veliki hrast u dvorištu, malu bijelu ogradicu uz pločnik i poštanski sandučić crvene boje. »Ovo je bilo super mjesto za odrastanje. Mogla sam pješice do škole kroz svoje dvorište, a nas šestero iz razreda živjelo je u razmaku od šest ulica. I moj tata je bio u učiteljskom vijeću škole – još uvijek jest – pa sam se osjećala kao da je svakog dana sa mnom, dok nisam krenula na faks. To je lijepo, vjerovao ili ne.«

Shvatio je da ulica nije bila toliko drugačija od one u kojoj su živjeli Bartenovi. Bila je jako buržujaska, ali u najboljem smislu te riječi: tu su živjeli stanovnici grada koji su puno radili, nevjerojatno voljeli svoju djecu i bez sumnje imali ulične zabave i male dječje parade za Četvrti srpnja. Dovraga, čak je i povremeni pseći lavež za njega predstavljao zvučnu nostalgiju.

Iako sam nikada imao prilike doživjeti takve stvari.

»Jesi li spreman da uđemo?« upitala je.

»Da, oprosti.« Obišao je auto. »Čime se tvoja mama bavi?«

»Ona je knjigovođa. Oduvijek su skupa – upoznali su se na faksu. On je završavao pedagogiju, a ona se pokušavala odlučiti između brojeva i predavanja. Izabrala je brojeve jer je u njima bilo više zarade – nakon toga je otkrila da uistinu uživa u tim korporativnim stvarima. Prošle godine je otišla u prijevremenu mirovinu i često daje besplatne savjete u financijskom planiranju, a bavi se i kuhanjem.«

Nakon što su krenuli prilazom od škrljevca i krenuli prema crnim uglačanim vratima, shvatio je da prvi put upoznaje roditelje neke žene. OK, ovo nije bilo u kontekstu izlaženja, ali, čovječe, sad je shvatio zašto se nije zbližavao. Reilly će izgovoriti njegovo ime, a lica njezinih divnih roditelja će se zamrznuti kad povezu lik i djelo što ga prate.

Sranje, ovo je loša ideja.

Prije nego su uopće stigli pozvoniti, vrata je širom otvorila visoka i tanka crnkinja koja je preko traperica i dolčevite nosila kuhinjsku pregaču.

Reilly potrči naprijed i njih dvije se čvrsto zagrle, te se crvena kosa pomiješa s pažljivo ispletenim *dreadlocksima*.

Zatim se Reilly odmaknula. »Mama, ovo je moj novi partner, barem za ovaj mjesec. Detektiv DelVecchio.«

Veck prvo pogleda jednu pa drugu. Kad je shvatio što radi, brzo je prišao i pružio ruku. »Gospođo, molim vas, zovite me... Tom.«

Rukovali su se kratko i srdačno.

»Gdje je mala?«

Duboki glas koji je zagrmio iz kuće prije bi pristajao vojniku nego Školskom nadzorniku, što se Vecka tiče.

»Uđite, uđite«, rekla je gospođa Reilly. »Tvoj otac je jako uzbuđen što ćete večerati s nama.«

Nakon što je Veck prešao prag, ugledao je hodnik koji se protezao do kuhinje, ali to nije potrajalo. Čovjek visok metar i devedeset je ušao u taj prostor i ispunio ga ramenima velikim kao da su od *brda* odvaljena i koracima dugačkim poput caldwellskih mostova. Njegova koža je bila tamna poput noći, a tim crnim očima ništa nije moglo promaknuti.

Prisjetivši se sinoćnjeg incidenta u kuhinji, gotovo se usrao.

Reilly je potrčala naprijed i bacila se na oca, očito sigurna da će je uhvatiti i podignuti s lakoćom. Kad ga je objumila rukama, nisu daleko odmakli, a on se isprva jedva pomaknuo.

Zagrlio ju je, a njegov se laserski pogled zaustavio na Vecku. Kao da je znao što je njihov večerašnji gost želio činiti njegovoj kćeri.

Oh, sranje.

Njezin otac zagurao je Reillyinu ruku ispod svoje, prišao naprijed i pružio dlan velik kao šapu. »Tom Reilly.«

»Obojica imate ista imena«, rekla je Reillyina mama. »Suđeno je.«

Veck trepne.

Reilly se nasmije. »Jesam li spomenula da sam posvojena?«

Jebeš posvajanje. Boli ga briga za rasu roditelja ili događaje vezane uz taj dio njezinog života. Samo se nadao da njezin otac nikad ne sazna što se sinoć događalo na kuhinjskom stolu njegove male curice.

»Detektiv DelVecchio«, rekao je nagnuvši se naprijed da se rukuju. »Gospodine.«

»Drago mi je. Želiš li popiti nešto?«

»Da, to bi bilo super.« Možda bi bilo dobro da mu stave infuziju uz Johnnieja Walkera.

»Tekma je.«

»A da?«

Prije nego je Reillyna mama zatvorila ulazna vrata, Veck baci pogled na travnjak. Još uvijek ga je proganjao onaj osjećaj da ga netko promatra, pa se zapitao prenosi li se paranoja poput prehlade.

Možda je netko opsjednut tom vrstom straha kihnuo u njegovoj blizini.

»Ovuda«, rekao je njezin otac kao da je taj dio upoznavanja ovdje svakodnevice.

Trznuvši se iz misli, prišao je Reilly i njih četvero uđu u otvoren i moderan životni prostor u kojem su kuhinja i dnevni boravak bili povezani. Na plazmi se vrtio sportski program, a on je istog časa znao u kojem naslonjaču sjedi njezin otac – na stoliću pored bili su poslagani *New York Times*, *Sportske novosti* i daljinski. A na naslonjaču pored? *Ekonomist*, *Radost kuhanja* i telefon.

»Sam Adams?« upitao je gospodin Reilly sa šanka.

»Savršeno.«

»Čaša?«

»Pijem iz boce.«

»I ja isto.«

Dok su Reilly i njezina mama brbljale o svemu i svačemu, Veck je sjeo s drugim Tomom, zahvalivši Bogu što je televizor bio upaljen. Tako je njezin otac imao zuriti u nešto drugo, osim u njega.

Veck je prihvatio pivo koje mu je pružio, približio ga je usnama i otpio gutljaj.

»Pa, jeste li odabrali datum za vjenčanje?«

Gušenje je nastupilo naglo nakon što su mu se u grlu pivo i zrak počeli boriti za mjesto.

»Tata!«

Reilly je počela s *ajme, nisi valjda*, a njezin otac je zabacio glavu i nasmijao se. Pljesnuo je Vecka po ramenu i rekao: »Oprosti, stari, izgledaš tako napeto da sam te morao malo opustiti.«

Veck učini sve u svojoj moći da uhvati malo kisika. »Gušenje je, hm, dobra strategija.«

»I mislio sam da je tako.« Tip se okrenuo prema svojoj ženi i kćeri. »Bit će dobro, ne brinite.«

»Dušo, ne maltretiraj nam gosta«, rekla je njezina majka pored štednjaka. Kao da je tip bio lav koji se igra s komadom mesa.

»Dobro, ali ako ne počne ponovno disati normalno, dat ću mu umjetno disanje«, gospodin Reilly se nagne prema njemu. »Znam j *Heimlichov* zahvat, tako da si siguran s krutom hranom.«

»Odlanulo mi je«, reče Veck suho.

Jim je stajao izvan kruga svjedosti što je dopirala iz kuće, promatrajući Vecka i Reilly s ljudima koji su očito bili ženini roditelji. Svi zajedno su na kraju sjeli za stol da večeraju, vjerojatno neko jelo talijanske kuhinje. Sve to uz mnogo razgovora i smijeha.

Veck je bio malo rezerviran, ali tip je valjda tako funkcionirao – pogotovo jer je bilo jasno da ga zanima njegova partnerica: kad nitko nije gledao, bacao je potajne poglede prema drugoj strani stola.

Ovdje je bilo sve što je dobro u svijetu, pomisli Jim. To je bila kuća Barten prije tragedije, sretna obitelj koja prolazi kroz život baveći se svojim stvarima. A ovaj blažen, jednostavan život bio je upravo ono što je Devina uživala uništavati.

To je bilo na kocki.

Jim opsuje i protrlja zatiljak. Sranje, možda su njegovi dečki bili u pravu, možda mu je ova priča sa *Sissy* previše odvlačila pažnju. Njemu se nije činilo da je tako, ali upravo su mu to Eddie i Adrian željeli reći – kad nešto uvrtiš u glavu, nisi u stanju prosuđivati.

Bio je usredotočen na Vecka, neprestano u njegovoj blizini; ako Devina samo kihne u tom smjeru, neće mu moći pobjeći.

I kako onda nije radio na tome? Kako je bio kompromitiran nečim drugim?

Posegnuo je za svojim cigaretama, izvukao štapić smrti i zapalio. Bio je potpuno nevidljiv, pa nitko ne bi trebao zamijetiti narančastu svjedost.

Čovječe, kad se sjeti koju je štetu mogao činiti sa svim ovim trikovima dok je radio kao operativac. Shvatio je zašto Bog nije davao moći ljudima; pa oni su sami po sebi bili dovoljno opasni.

Vrijeme je prolazilo, ali to je znao po satu, a ne po zvijezdama ili mjesecu. Pokrov od oblaka bio je gust, a zbog udaljene tutnjave grmljavine zapitao se može li osim nevidljivosti biti otporan i na vodu.

U kutku oka uhvatio je sjenu koja je jurila od jednog do drugog drveta. Stvorenje se kretalo brzo i nisko, tik uz zemlju, upravo onako kako su se Devinine sluge pripremale za borbu.

Spustivši se u obrambeni položaj, posegnuo je za svojim oružjem – nadajući se da tu stvar neće pronaći.

Jebeno sranje, jebeno savršeno. Bio je u predgrađu bez potpore, a samo okvir kuće i stakla na prozorima čuvaju metu izvan dosega demona; naprasit kakav jest, uspio je zaboraviti na vlastiti pištolj.

Da su Eddie i Adrian ovdje, barem bi se podijelili i borili.

Nije kompromitiran, moš* mislit!. Toliko se zapetljao u tu dramu, da nije pazio na sebe ili na Vecka.

Sranje, sjena je zašla za još jedno stablo, a zatim izašla na travnjak.

Jim se namršti i opusti. »Pas?«

Nakon što se začuo veseli lavež, bilo je jasno da ono što vidi nije opsjena: više od informacije koje su mu pružale oči, u srcu je znao da je to njegova životinja.

»Što radiš ovdje, dovraga?«

Skitnica s otrcanom dlakom mu je prišla, a njegovo šepanje ga je samo malo usporavalo, te se Jim odjednom sjeti dana kad je upoznao Psa na onom gradilištu.

Tamo je Jim prvi put umro.

To je bio početak, a on nije imao pojma kuda će ga to odvesti.

Čučnuo je i energično pomazio Psa. »Jesu li Eddie i Adrian ovdje?«

Pas otpuhne i Jimu se učini da je to bilo jasno *ne*. »Pa, drago mi je da ti jesi.«

Pas je sjeo pored Jimovih stopala. Iako je stvorenje bilo manje od njega za oko metar i osamdeset i lakše nekih osamdesetak kilograma, Jim je imao osjećaj da ga štiti, umjesto da je obrnuto.

»Ti zapravo nisi pas, jel'da?«

Usljedila je tišina, a zatim je ponovno otpuhnuo kao da odbija išta komentirati.

»I mislio sam da je tako. Hoćeš li mi reći gdje si bio?« Životinja je kihнула i odmahnula glavom. »OK, poštujem tvoju privatnost.«

Nakon toga je dobio šapu na nogu.

Jim se smjestio na travu i pomazio grubo, čupavo krzno Psa. Kad se ponovno usredotočio na večeru koju je tek vidio, ali nije i kušao, uslijedio je razgovor kojemu je samo svjedočio jer ga nije mogao čuti. Toplinu je mogao pretpostaviti, ne i osjetiti, ali znao je da ipak nije sam.

A nakon što je počela padati kiša, iznenadilo ga je koliko mu je to značilo.

POGLAVLJE 20

Gary Peters smatrao je da njegovo ime odgovara njegovoj pojavi – bas ništa posebno. U državi je bilo na milijune Garyja – kao i Petersa – a njegov fizički izgled se također nije isticao. Nekako je uspio izbjeći pivski trbuh, ali kosa mu se prorjeđivala, a sad, nakon *sto* mu se počela bližiti četrdeseta, razmišljao je o tome da obrije cijelo tjeme. Lice mu je bilo boje pire krumpira, oči tamnosmeđe, a postojanje njegove čeljusti bilo je upitno – ili mu se vrat protezao od ključne kosti do obraza.

Zaključak? On je bio onaj nevidljiv tip kojega žene nisu primjećivale među svim onim metroseksualcima, sportašima i poduzetnicima.

Zbog čega je bilo strašno neobično kad je Britnae doskakutala do njegovog stola i izazovno ga pogledala.

»Oprosti.« Odmahnuo je glavom. »Nešto si govorila?«

Nagnula se. Bože, ugledao je njezine sise!

Kad se ponovno uspravila, imao je osjećaj da je nešto rekla, ali nije imao pojma što. »Pardon, telefon.« Ispružio je ruku i podignuo slušalicu. »Caldwellska policija, prijem. Da. Aha, on je prijavljen i procesiran. Da, naravno – proslijedit ću mu poruku da ćete doći ujutro.«

U zapisnik je unio nekakvu zabilješku, a zatim se ponovno posvetio Britnae koja je odlučila sjesti na kut stola nad kojim sa naginjala.

Njezina suknja bila je ionako kratka, a sada je bila minijaturna. »Aha, molim?« rekao je.

»Pitala sam te kad ti je pauza.«

»Oh, oprosti« Za Boga miloga, to je bilo kao da je krivo čuo *kako se zoveš*. »Nije uskoro. Hej, zar ti obično ne ideš doma oko pet?«

»Zapela sam popravljajući neki zajeb s plaćama.« Kad je napućila usne, njezina već ionako puna donja usna bila je poput jastučića. »To je tako nepošteno – čeka me još najmanje sat vremena, a već je kasno.«

Bacio je pogled na svoj sat. Osam navečer. Tek je započeo sa smjenom provođenja zatvorenika i dokaza što će potrajati deset sati, pa mu je bilo još rano. A opet, on će biti gotov u šest ujutro, a njezin odjel počinje s radom u osam i trideset.

Ponovno se nagnula. »Jel istina da su sve Kronerove stvari ovdje?«

»Misliš, gore u Dokazima? Da, jest.«

»Jesi ih vidio?«

»Nešto jesam.«

»Stvarno?«

Bilo je strašno *cool* kad su joj se oči raširile, a ruka joj je poletjela prema donjem dijelu vrata.

»Baš je gadno«, rekao je osjetivši kako mu se šire prsa.

»Kao, što?«

Njezino oklijevanje otkrilo je da možda nije željela sve saznati. »Postoje dijelovi... ako shvaćaš što želim reći.«

Glas joj se spustio do šapta. »Hoćeš li me odvesti tamo?«

»U Dokaze? Oh, ne mogu to učiniti. Tamo smije ući jedino ovlašteno osoblje.«

»Ali ti si ovlašten, zar ne?«

»Volio bih zadržati svoj posao.«

»Tko će saznati?« Još se malo nagnula naprijed. Gotovo bi se poljubili ako se i on uspravi.

U strahu da ne napravi od sebe budalu, odmaknuo je stolac.

»Neću nikome reći«, šapnula je.

»To nije toliko jednostavno. Moraš zabilježiti svoj dolazak i odlazak, a postoje i sigurnosne kamere. Nije to soba za odmor.«

Začuo je iritaciju u vlastitom glasu i odjednom zamrzi svoje ćelavo, nesposobno postojanje. Možda je ovo bio razlog zbog kojega se nikad nije ševio.

»Ali ti bi me mogao uvući... da želiš.« Njezine usne bile su apsolutno očaravajuće i kretale su se sporo dok je izgovarala riječi. »Jel'da? Ukoliko poželiš, znam da bi mogao. Ništa neću dirati.«

Bože, kako je ovo čudno. Očekivao je da će doći na posao i raditi kao i svake večeri. Ali sad se našao na prijelomnici.

Hoće li to učiniti na način Garyja Petersa ? Ili je konačno uzgojio muda pa će nešto i napraviti s tom zgodnom ženskom?

»Znaš što? Učinimo to.«

Ustao je provjerivši jesu li mu ključevi za pojasom – naravno da su bili tamo. A vidi vruga, čak je i imao razlog da se penje na treći kat. Tijekom noćne smjene u Stožeru je bila minimalna ekipa, pa je on bio odgovoran za nošenje bilo čega gore – a Hicks i Rodriguez su upravo donijeli zapečaćena i upisana dva grama trave.

»O, Bože«, rekla je, skočivši sa stola. »Stvarno?«

Ponovno su mu se vlastita prsa učinila golemima. »Da, dodi.«

Postavio je znak da je na pauzi, što je ljudima davalo do znanja da ga dozovu na *walkie-talkie* ako nekoga treba prijaviti ili ostaviti dokaze, a zatim joj je otvorio vrata.

Kad je osjetio njezin parfem nakon što je prošla pored njega, osjetio se višim nego kad je dolazio na posao i taj je osjećaj bio sjajan. Znao je da postoji jako dobra šansa da nitko ne sazna. Osoblje iz Dokaza već je danima non-stop radilo na materijalima iz slučaja Kroner, ali konačno su zaključili da im je potreban san, pa tamo neće biti nikoga. I naravno da Britnae neće ništa dirati – on će se pobrinuti za to – zbog čega neće biti potrebe da itko provjerava snimke sigurnosnih kamera.

Riskantno? Malo. Ali u najgorem slučaju će ga ukoriti – na odjelu je imao najčišći dosje što se tiče izostanaka i radnog učinka. Jer nije imao život. A Britnae mu nikada više neće pristupiti.

Ponekad je trebalo biti netko drugi osim Garyja Petersa. Britnae je poskočila i zagrlila ga. »Ti si tako *cool*.«

»Ma, nije to ništa.«

Sranje, koji je on bio kreten. I hvala Bogu što ga nije držala jer se gotovo onesvijestio.

Stvarno se osjećao *cool* dok ju je vodio do dizala kojim su se popeli na drugi kat, a zatim inzistirao, kao da je agent 007, da ostatak puta idu stepenicama. Na zadnjem od moriš tu je otvorio izlaz za nuždu i osluhnuo. Ništa. Nije bilo ni čistačica. A u fbrenzičkom laboratorija na kraju hodnika bila su ugašena svjetla.

»Nikada nisam bila ovdje«, Britnae ga je zgrabila za ruku i šapnula mu u rukav.

»Pazim na tebe. Idemo.«

Na prstima su se odšuljali do velikih čeličnih vrata na kojima je pisalo: *Dokazi – samo za ovlašteno osoblje*. Otključao ih je svojim ključevima, gurnuo ih i ušao u prostoriju u kojoj je bio prijem. Kad je prišao stolu za kojim je tijekom uobičajenog radnog vremena sjedio recepcionar, zatreperili su njegovi živci, ali nakon što se prijavio, znao je da neće odustati.

»Oh, Bože, tako sam uzbuđena!« Kad je Britnae položila dlanove na njegovu podlakticu i oslonila se na njega kao da je njezin zaštitnik, nije se potrudio sakriti svoj osmijeh jer mu nije mogla vidjeti lice.

Ovo je bilo jako *cool*, pomislio je i počeo ukucavati kanabis u sistem.

Dok se Devina trljala uz časnikovo tijelo, učinila je tom jadniku Garyju Petersu uslugu i ugasila sigurnosnu kameru u kutu. Bilo je zabavno praviti se da je uredska fufa, a taj idiotski činovnik je gutao tu laž. Ipak, smicalica je trebala početi i završiti večeras.

On se sutra ujutro ovoga neće sjećati: da uspije u namjeri, trebala je očuvati *status quo*.

»OK, uđimo«, rekao je tip kad se odjavio s računala.

Koristeći visok Britnaein glas i preseravajući se kardashianskim kalifornijskim izgovorom, rekla je: »Oh, Bože, užasno sam uzbuđena. Ovo je stvarno zaozbač!«

Nastavila je brbljati i pogodila je ton, jer je već neko vrijeme imala Stožer na oku. Nije bio slučaj da je njezin rječnik bio pretjeran – samo treba dodati *oh moj bože* bilo kojoj imenici ili glagolu i to je to.

Gary Peters je ispred idućih čeličnih vrata provukao svoju karticu kroz čitač na zidu, nakon čega se brava otvorila s klikom.

»Spremna?« upitao je nju, praveći se važan.

»Ne znam... mislim, jesam!«

Nekoliko puta je poskočila, a zatim nastavila rad na svojim sisama i pritom ga držala za ruku. Dok je on upijao njezinu predstavu, pomislila je da ima posla s pravom budalom.

Čim su ušli u golemo skladište, igra mačke i miša zauzela je drugo mjesto, trebala je izvršiti plan. Na jednoj razini bila je bijesna zbog ove diverzije, ali s druge strane, zaključila je da ionako treba nešto napraviti.

Nestanak Jima Herona tjerao ju je da otkrije svoje planove, a to je mrzila.

Jednostavno nikako nije mogla jebeno vjerovati da mu se izgubio svaki trag. To se po prvi put dogodilo s anđelom, ali bila je sigurna u jedno – nije se povukao, niti je odustao. To mu nije bilo u prirodi. Rat još uvijek traje i nju je čekala duša koju je trebalo opsjesti – a bilo je načina kako ga natjerati da se pojavi.

Čuvar ju je vodio kroz dugačke redove policia visokih do stropa, podešenih na različite visine, prepunih kurija i vrećica svih mogućih veličina i oblika. Sve je očito bilo popisano i označeno malim visećim ceduljicama prepunim slova i brojeva po nekom sistemu.

Kakva zbirka, a istovremeno i kakva organizacija!

Devina je morala zastati i upiti taj prizor. »Ovo je *fantastično*.«

Kretenski časnik postao je strašno ponosan na sebe, iako je bio samo djelić veće mašinerije. »U bilo koje vrijeme, ovdje je na desetke tisuća dokaza. Sve je označeno brojem slučaja i popisano u računalu, da možemo efikasno pronaći stvari.« Nastavio je hodati prema kraju prostorije. »Ah, postoje iznimke, kao u Kronerovom slučaju, kad je toliko poveznica.«

Dok ga je pratila, zurila je u predmete koji su je okruživali. Ovo je nju baš napaljivalo.

Na samom kraju bilo je nekoliko praznih stolova i stolica – kao blagovaonica što je nudila nežive predmete za konzumaciju.

»Detektivima i časnicima je dopušteno doći i dodatno fotografirati te proučiti predmete ili ih ponijeti na sud. Laboratorij s vremena na vrijeme također uzme predmete, ah moraju vratiti dokaze. Kronerove stvari su ovdje. *Nemoj ništa dirati*.«

U dnu prostorije, iza odjeljka visokog metar i osamdeset, bio je postavljen privremeni radni prostor sa stolovima, stolicama, računalima i fotografskom opremom. Bio je zatrpan košarama punim praznih plastičnih vrećica i naljepnica. Ali to nije bilo ono zanimljivo. Na nisko postavljenim policama dugačkim oko dva i pol metra, bile su posložene vrećice označene kodovima sa staklenkama, nakitom i ostalim predmetima.

Njezin mali sluga bio je jako, jako zaposlen.

»Obično se dokazi upisuju na prijemu ili u laboratoriju ako se radi o ljudskim ostacima, ali u zaplijenjenom kombiju nađeno je toliko toga, da je bilo potrebno ovdje napraviti privremeno mjesto za obradu. Uzorci tkiva su obrađeni odmah jer ih je brinulo hoće li se očuvati – ali se ispostavilo da je Kroner znao u čemu ih treba čuvati.«

Naravno da jest. Želio je zauvijek imati dijelove svojih žrtava.

»Ovdje je gomila drugih predmeta.« Časnik je podignuo bijelu plahu koja je pokrivala veliku, plitku kutiju.

Pronašla je ono čemu se nadala – to je kolekcija majica, nakita, torbica, gumica za kosu i ostalih osobnih predmeta.

Ugledavši to, osjetila je istinsku, duboku tugu prema Kroneru. Točno je znala izvor njegove opsesije, potrebu da zadržiš ono oko čega si se toliko trudio, razumjela je način na koji je cijenio svoju vezu s predmetima. A njemu je bilo još teže, jer on za razliku od nje nije imao načina zauvijek čuvati svoje žrtve – sada je čak i izgubio svoju kolekciju.

Devina odjednom nije mogla disati.

Izgubio je svoje dragocjene predmete i oni su sada ovdje, pod okriljem ljudi koji su ih dirah, preraspoređivali, a neke će predmete možda baciti.

»Britnae? Jesi li dobro?«

Časnik se pojavio pored nje i uhvatio viziju tajničine ruke. »Sjedni«, začula ga je kao iz daljine.

Kad se soba počela vrtjeti, Devina učini ono što joj je rečeno i stavi glavu među koljena koja nisu bila njezina. Izbacivši dlan, uhvatila se za rub stola kao da će joj to pomoći da ne izgubi svijest.

»Sranje, daj da ti donesem hladne vode.«

Časnik je odjurio, a dok su njegovi koraci odzvanjali prostorijom, znala je da nema mnogo vremena. Drhtavom, znojnom rukom izvadila je zlatnu naušnicu koju je donijela iz svoje vlastite kolekcije. Suze su joj mutile vid kad je ponovno shvatila da će se morati odreći toga ako želi nastaviti rundu s Heronom – i DelVecchijom.

Dok je bila okružena stotinama tisuća trofeja, ideja se u njezinom osobnom prostoru činila toliko razumnom i lakom. Što joj znači jedna naušnica mrtve djevice? Čuvala je drugu – a ionako je imala još predmeta po kojima će pamtiti tu jebenu Sissy Barten.

Ali sada, sjedeći pored hrpe Kronerovih suvenira, osjećala se kao da šalje jednu od svojih duša u nepoznato more vječnog gubitka. Ima li izbora? Trebala je izvući Herona na otvoreno, i još važnije, bilo je vrijeme za završetak igre.

Odjednom se vizija zgodne tajnice počela raspadati, a Devinin je istinski izgled počeo probijati kroz pokrov mladog i ružičastog ljudskog mesa, pa je jeftinu naušnicu u obliku ptice držalo mrtvo, mršavo meso i zavinute sive kandže.

Na trenutak nije marila. Previše potresena vlastitim porivom za skupljanjem, nije bila u stanju dovoljno se sabrati unatoč tome što će se časnik uskoro vratiti, a tada će ga morati ili zaraziti ili ubiti – a nije imala snage ni za jedno ni za drugo.

Natjeravši se da sabere misli, prizvala je viziju svoje psihoterapeutkinje, zamislivši debeljuškastu, potpuno samoostvarenu, klimakteričnu veganicu koja ne samo da je imala odgovor za sve, nego i jebeno shvaća o čemu joj je ova pričala.

Devina, tjeskoba ne potječe od stvari. Ona ima veze s tvojim mjestom na ovom svijetu. Moraš zapamtiti da ti ne trebaju predmeti da opravdaš svoje postojanje niti da se osjećaš sigurnom.

A što je bilo još važnije, ako se ne sredi i ne podmetne naušnicu, dodatno će ugroziti svoje ciljeve.

Već si jednom izgubila, podsjetila se.

Usljedio je nekoliko dubokih uzdaha. Zatim je spustila pogled na svoju ruku, mislima prizvavši viziju mladog rumenog mesa. Od pretjerane koncentracije osjetila je glavobolju koja se nastavila i nakon što je postala nešto drugo, ali se nije imala vremena baviti pulsiranjem u sljepoočnicama. Ustala je na noge stabilne poput slamki, posrnuvši je krenula prema kutiji punoj predmeta. Odmaknula je rub plahte, postavila naušnicu u obliku golubice, a zatim na vrijeme kliznula nazad do sjedala na koje ju je posadio časnik.

»Izvoli, popij ovo.«

Podignula je pogled prema tipu. Prema izrazu njegovog lica, činilo se da je trik s Britnae još uvijek djelovao: kod ljudi je mogla računati na jednu stvar, a to je da skroz polude nakon što vide kako uistinu izgleda.

»Hvala ti«, rekla je promuklim glasom i ispružila ruku s lažnim noktima obojanim u ružičasto.

Popila je hladnu vodu, zgužvala papirnatu čašu i bacila je u koš za smeće ispod stola. »Molim te, možeš li mi pomoći da izađem odavde? Odmah?«

»Naravno.«

Obgrlivši je oko struka, iznenađujućom snagom podigao je njezino tijelo sa stolice, tako preuzevši većinu njezine težine.

Prolazili su kroz dugačke redove i zaključana vrata zahvaljujući onoj kartici. Stigli su u vanjski hodnik.

Dizalo je bilo blagoslov, iako joj se od silaska još jače vrtjelo u glavi.

Podsjetila se da mora nastaviti s planom. Ovo je bila nužna žrtva da sve bude u redu.

Kad su došli u njegov ured, posjeo ju je u plastičnu stolicu pored svoga stola i donio joj još jednu čašu vode, a to je pomoglo da raščisti misli.

Usredotočila se na časnika i odlučila da ga neće tek tako ostaviti na životu; za njega je spremila i jedan darak.

»Hvala ti«, rekla mu je, uistinu to misleći.

»Nema na čemu. Imaš prijevoz kući?«

Na to nije odgovorila, nego se nagnula naprijed. Posegnuvši mislima kroz ustajali zrak, uhvatila se njegovih očiju i uvukla mu se u mozak, prolazeći metaforičkim hodnicima njegovog uma, lagodno promatrajući dokaze na njegovim osobnim policama.

Kao što je podmetnula naušnicu, tako je i u njegov um smjestila pretpostavku da je on Casanova bez premca, da je on tip koji je unatoč skromnom izgledu poželjan ženama, a samim time i samouvjeren i muževan u njihovoj prisutnosti.

Zbog takve stvari će se poševiti. Jer za razliku od muškaraca koji su bili vizualna stvorenja, žene su imale tendenciju biti zainteresirane za ono što se nalazi u glavi.

A samopouzdanje je bilo seksi.

Nakon nekoliko trenutaka Devina je otišla, sa sobom uzevši sjećanja na to što su učinili i gdje su bili. Njezina milosrdna gesta joj se gadila i istovremeno je gonila da se ruga onom nepodnošljivom Nigelu.

Ako je časna sestra s najčišćim srcem ponekad mogla opsovati, tada je i demon ponekad mogao iskazati suosjećanje.

Ali trebao joj je tuš da sa sebe skine taj smrad.

POGLAVLJE 21

»Mislim da sam u raju.«

Reilly je sakrila osmijeh, dok je Veck s divljenjem zurio u komad pite od jabuka što je njezina majka stavila pred njega.

»Vi ste uistinu ispekli ovo?« upitao je, podignuvši pogled.

»Cijelu, čak i koru«, objavio je njezin otac. »A uz to ti sredi poreznu prijavu zatvorenih očiju i s jednom rukom na leđima.«

»Mislim da sam se zaljubio.«

»Oprosti, zauzeta je.« Reillyin otac uzme svoj tanjur s desertom i privuče njezinu mamu za mali poljubac. »Jel'da?«

»Da«, odgovorila mu je između obroka.

Reilly je dodala kuglicu sladoleda Vecku. »*A la mode?*«

»Nego što.«

Ispostavilo se da je detektiv DelVecchio bio fina izjelica. Uzeo je dvije porcije *Vitello Saltimbocca* kao i *linguina* s rajčicama, iako začudo nije bio baš neki ljubitelj salate. A čini se da je i desert bio pobjednik.

Ali nije bila impresionirana jedino njegovim kapacitetom uživanja u majčinoj hrani: u razgovoru s njezinim ocem držao je svoju stranu. Šaleći se, ali s poštovanjem, jasno je dao do znanja da nije podložan utjecajima, iako je Tom Reilly bio poznat po tome da je znao preplašiti izabrane državne dužnosnike – ovaj put nije uspio.

»I da, Veck, slažem se s tobom«, objavio je njezin otac. »Postoji mnogo stvari koje treba promijeniti u sustavu. Teško je uravnotežiti zakon i njegovu provedbu – pogotovo u nekim rasnim i etničkim skupinama. Kao i u društvenim ili ekonomskim pitanjima.«

Da, njezin partner bio je odobren.

Nakon što se načela tema rasne diskriminacije u provedbi zakona, ona se zavalila u naslonjač i promatrala Vecka. Nikada ga nije vidjela tako opuštenog i bio je baš zgodan, čovječe.

Nakon pola sata i još jednog komada pite, Veck je pomogao odnijeti tanjure do sudopera, gdje je uskočio s brisanjem. Tada je došlo vrijeme da pokupe jakne i spreme se za odlazak.

»Hvala, mama«, rekla je i zagrlila ženu na koju se uvijek mogla osloniti. »I tata.«

Prišla je ocu i zagrlila ga na prstima, potpuno se istegnuvši, a i tada mu je mogla doseći jedino do polovine ramena.

»Volim te«, rekao je, čvrsto je zagrlivši. A zatim joj je šapnuo na uho: »Dobar ti je taj tvoj tip.«

Prije nego je uspjela odgovoriti da on baš i nije njen tip, međusobno su se rukovali, a zatim se ona uz Vecka našla vani.

Dok je autom izlazila s prilaza, mahnuli su još jednom, a zatim je sve bilo gotovo.

»Tvoji roditelji su sjajni«, rekao je tijekom njezine vožnje.

Ponosno se nasmiješila »Jesu.«

»Ako smijem pitati...«

Kad se nije okrenuo prema njoj ni dovršio rečenicu, imala je dojam da mu je stalo do njezinog odgovora, ali da neće ustrajati na tome.

»Stvarno mi nije problem pričati o tome.« Kad je počela padati kiša, zaustavila se ispred znaka *stop* i uključila brisače. »Moji roditelji su uvijek radili s problematičnom djecom kao i u centrima za krizna stanja – čak i prije nego su se upoznali. U centru grada je jedan koji vodi katolička crkva, a tamo su provodili subote nakon što su se oženili, vodeći financije, skupljajući donacije i pomažući protjeranim obiteljima. Žena koja me rodila i ja došle smo tamo nakon što se potukla s jednim od svoja tri dečka zbog čega je izgubila lijevo oko.« Reilly ga pogleda. »To se dogodilo pred mojim očima. Zapravo, to mi je najranije sjećanje.«

»Koliko si imala godina?« upitao je ukočeno.

»Tri i pol. Svađali su se oko prljave igle, što nije bilo ništa novo, ali onda je ona poludjela i napala ga nožem. U obrani ju je odgurnuo, ali ga je ponovno napadala, a onda ju je udario. Jako. Policajcima je rekla da ju je zlostavljao i odveli su ga u zatvor. I tako smo završile u centru – dotad smo stanovale u njegovom stanu.« Reilly je upalila žmigavac i krenula prema ulazu na autocestu pored srednje škole. »Uglavnom, završile smo u centru gdje su volontirali moji roditelji, a žena koje me rodila ukrala je nešto od neke druge obitelji, pa je i tome došao kraj. Tjedan dana smo živjele s njezina druga dva dečka i onda me vratila i ostavila na tome mjestu. Jednostavno me napustila.«

Veck je pogleda u oči. »Gdje je sada?«

»Nemam pojma. *Više* je nikada nisam vidjela, i znam da ću zvučati ogorčeno, ali nije me briga što joj se dogodilo.« Upalilo se crveno i ona zakoči. »Bila je lažljivica i ovisnica, i jedina dobra stvar koju je učinila za mene jest što me napustila – iako sam prilično sigurna kako to nije učinila da meni olakša život. Vjerojatno sam je ometala, a valjda je znala da je ubojstvo djeteta nešto zbog čega bi do kraja života završila iza rešetaka.«

Tada je trebalo prijeći na autocestu – što je bilo u redu, budući je ovo bio teži dio njezine priče.

Mala pauza, mali predah i našla im je mjesto u gužvi. »Čovječe, bas jako pada«, rekla je ubrzavši brisače.

»Ne moraš dovršiti.«

»Ne, u redu je. Pravi užas bi se dogodio da se moji roditelji nisu zainteresirali za mene. To me plaši do dana današnjeg.« Pogledala je u retrovizor, prešla u brzu traku i stala na gas. »Moji roditelji su taj dan radili tamo, pa mogu reći da sam im se priljepila. Već od upoznavanja volim svog oca zato jer je bio tako velik i snažan, a ima i dubok glas – znala sam da će me zaštititi. A moja majka mi je uvijek davala kekse i mlijeko i

igrala se sa mnom. Odmah sam odlučila da ću otići s njima doma, ali tada su oni pokušavali začeti, i vidi vruga, nije im bilo u planu uzeti dijete neke narkomanke.

»Te noći, kao i tjedan dana kasnije, pokušavali su naći tu ženu i pričati s njom, jer su znali da je dijete koje završi u sustavu jako teško izvući iz njega. Kad su je konačno našli, nije me željela – i rekla je da me se namjerava odreći. Kasnije te večeri su se vratili i posjetili me. Nisam smjela ostati u centru jer mi je trebao štíćenik, ali moja mama je ostajala tamo preko noći da mogu ostati i ja. Sjećam se kako sam naslućivala da će mi reći da moram otići, ali jedan dan pretvorio se u dva, a oni su se pretvorili u tjedan. Bila sam jako dobra i imala sam osjećaj da moj tata radi na nečemu. Na koncu su se vratili i pitali me želim li neko vrijeme biti s njima. Povukao je veze kakve je samo on mogao imati i uspio srediti da me udome.« Pogledala ga je i nasmiješila se. »Onda se neko vrijeme pretvorilo u više od dvadeset i pet godina. Službeno su me posvojili godinu dana nakon što sam se uselila.«

»To je super.« Veck joj je uzvratio osmijeh i zatim se ponovno uozbiljio. »A što je s tvojim biološkim ocem?«

»Prema mojim roditeljima, nitko ne zna tko je on – uključujući ženu koja me rodila. Puno kasnije, nakon što sam odrasla, rekli su mi da je tvrdila kako je to jedan od njezinih bivših – a obojica su bila u zatvoru zbog dilanja.« Ubrzala je brisače. »Slušaj, znam da na trenutke zvučim... ljutito. Ali valjda se borim s onom teorijom da je ovisnost bolest. S dva narkomana kao genetskom podlogom, statistički je vjerojatno da i sama završim kao oni, ali nisam krenula tim putem – znala sam da su to vrata koja ne smijem otvoriti, pa nikada nisam to učinila. Može se reći da su mi roditelji pružili mogućnosti koje moja biološka majka nikada ne bi, i to je istina. Ali sam krojiš svoju sudbinu, sam biraš svoj put.«

Neko vrijeme su se jedino čuli brisači i tiho pljuskanje vode o donju stranu automobila.

»Oprosti, vjerojatno sam ispričala previše.«

»Ne, nisi.«

Kad je Reilly pogledala Vecka, imala je osjećaj da se i on vratio u prošlost. Šutjela je, nadajući se da će joj otvoriti svoju dušu, ali ništa nije rekao – masirao je vilicu laktom naslonjenim na vrata.

Odjednom je posred ceste projurio masivni crni SUV, zapljusnuvši Reillyin vjetrobbran litrama vode i potpuno im zamaglivši pogled.

»Isuse«, rekla je i popustila stisak na gasu. »Vjerojatno voze sto šezdeset.«

»Ništa ti neće skratiti vrijeme putovanja kao želja za umiranjem.«

Vozilo je skrenulo nekoliko puta udesno, pa ulijevo, obilazeći ostale automobile kao ragbijaš koji juri prema gol liniji.

Reilly se namrštila zamislivši Vecka na motoru po ovakvom potopu i s takvim manijakom na cesti. »Ej, hoćeš li se moći odvesti kući po ovakvoj kiši? Ovo postaje opasno.«

»Aha, nije problem.«

Psujući za sebe, nije bila sigurna shvaća li opasnu situaciju. A činjenica da je bio dovoljno glup da sjeda na onu pilu po ovakvom vremenu je definitivno nije usrećila.

Dok je sjedio pored Reilly, Veck se uhvatio kako razmišlja o svom ocu i majci – iako se upravo majke tek katkada sjetio. DelVecchio Stariji mu je gotovo uvijek bio na pameti, ali njegova majka gotovo nikada; bilo je u tome neke ironije.

»Mislim kako je najbolje da te odvezem kući«, rekla je Reilly. »Stvarno ne trebaš prolaziti kroz ovo na motoru.«

»Nisam imao pojma da imaš takvu prošlost«, začuo je svoj glas. »Nikad ne bih to pomislio za jednu toliko sređenu osobu.«

Usljedila je pauza kao da je u glavi prelazila iz jednog traka razgovora u drugi. »Pa, na to su dosta utjecali moji roditelji. Primjerom i postupcima, bih su ono što sam željela postati i što jesam postala. Ali, nije uvijek bilo lako. Dugo sam se bojala da će me vratiti kao pokvareni toster ako ne budem savršena. Prije nego što sam dobila vozačku, slupala sam tatin novi auto i tu teoriju temeljito ispitala, a pogodi što se dogodilo? Svejedno su me zadržali.«

Zureći u njezin profil, rekao je: »Mislim da su tvoje zasluge puno veće.«

»Jednostavno sam iskoristila primjer pred sobom.«

»I to je zadivljujuće.«

Kad je pet minuta kasnije skrenula u njegov kvart, shvatio je da je sama prihvatila svoj savjet u vezi motora i vremena.

Kad je stala na njegovom prilazu, kočnice su blago zaškrípale, a odjednom je pljuštanje kiše po krovu zvučalo kao da padaju *ping-pong* loptice.

»Mislim da pada tuča«, rekao je.

»Da.« Zagledala se kroz vjetrobran. »Grozna oluja.«

»Ne grmi.«

»Ne.«

Brisači su mlatarali lijevo-desno, samo na tren uspijevajući raščistiti staklo.

Konačno ju je pogledao. »Želim te ponovno poljubiti.«

»Znam.«

Osmjehnuo se. »Zar je to bas toliko očito?«

»Ne, jer i ja to želim.«

Onda okreni glavu, pomislio je. Jedino što trebaš jest okrenuti glavu, a ja ću nastaviti dalje.

Kiša je padala, brisači su mlatarali, a motor je bio u mirovanju.

Okrenula je glavu i usredotočila se na njegova usta. »*Stvarno* to želim.«

Veck se nagnuo prema njoj i povukao je prema svojim usnama. Poljubac je bio jako polagan i snažan. Kad je njezin jezik dodirnuo njegov, znao je da želi nešto dublje od

seksa, ali mu je ponestalo riječi kad je to želio imenovati. Ali na kraju, definicija nije ni bila važna. Ne dok bijesni oluja, a oni su u njezinom neoznačenom vozilu parkirano na njegovom prilazu.

Ono što im je trebalo nije imalo veze s razgovorom.

Bože, jos uvijek je bila tako putena s tom mekom kožom, nježnom kosom i mirisom, ali zapravo ga je palila njezina snažna srž, otpornost i odlučnost. Uistinu ju je poštovao jer je tako snažna, jer je preživjela ono što jest, a ipak je ostala nacistu s time tko je i od kuda potječe.

Vidi vraga, to je bilo više seksi od bilo čega iz *Vktorias Secret* vrećice.

Pokušao je čim više joj se približiti tijelom, ali volan mu se zabio u bok i blokirao ga. Divljak u njemu je zarežao prije još jednog pokušaja, ali nije se uspio dotaknuti mjesta na kojem je želio biti.

A to je zapravo značilo biti na njoj razgolićen.

Uz psovku se povukao. Automobilska svjetla su se reflektirala o vrata garaže ocrtavajući njezinu lijepu pojavu, dok se uzorak kiše na vjetrobranu igrao preko njezinih crta lica prije nego su ih brisači rasplinuli u obliku suza.

Pomisao na nju s njezinom sretnom i spokojnom obitelji njegova je krajnja želja.

»Ući ću sam«, rekao je odjednom i nije čekao da mu odgovori.

Sekundu kasnije više nije bio u autu, nego je odjurio do svojih ulaznih vrata, ali ne zbog oluje, nego zato jer nije mogao podnijeti samoga sebe.

»Čekaj!« viknula je kad je napipao ključeve.

»Vrati se u auto«, promrmljao je grubim, reskim glasom.

Pohitala je do njega odmahujući glavom. »Ne želim.«

Rekavši to, podignula je ruku i usmjerila je prema autu. Stisnula je daljinski, brave su se zaključale, a žmigavci zasvijedili.

Veck je zatvorio oči i lagano zabacio glavu unazad, dopustivši kiši da mu zapljuskuje čelo i obraze. »Ako uđeš, neću se moći zaustaviti.«

Kao reakciju na te riječi, Reilly mu je uzela ključeve iz ruke, otključala vrata, a zatim ga suptilno, ali neumoljivo gurnula u vlastitu kuću.

Kao i s poljupcem u autu, on je preuzeo inicijativu.

Zalupio je vrata i tada se pustio s lanca, zgrabio Reilly i privukao djevojku k sebi, i državši je čvrsto, ušao je u njezina usta. Ona je uzvratila napad, rukama obgrlila njegova ramena i pritisnula se o njega.

Hvala kurcu, stigli su do kauča.

Bila je zbrka uopće doći do tamo, a budući da je istovremeno skidao odjeću kao i korice s pištoljima, nije bilo ništa lakše. Uskoro ju je smjestio u ležeći položaj i opružio na jastučice, a zatim ju je zajahao, gotovo skočivši na nju.

Ljubili su se očajnički i žestoko, ali nije se želio zaustaviti niti je mogao doći do daha, iako su mu pluća gorjela od nedostataka kisika – pogotovo nakon što mu je zabola nokte u ramena.

Nije bio ljubazan prema njezinoj košulji.

Ne prekidajući spoj njihovih usana, uzeo je revere u šake i rasporio košulju od ovratnika do ruba, poslavši u zrak bijele biserne gumbе koji su uskoro skakutati po tepihu.

Njezin grudnjak bio je samo od pamuka boje kože i izgledao je fantastično, a bilo je olakšanje što se ne mora brinuti hoće li razderati osjetljivu čipku.

Kad je krenuo prema jednostavnoj prednjoj kopči, disala je duboko i brzo, a podizanje i spuštanje rebara ispod njezine kože strašno ga je palilo. Ipak, to nije bilo ništa u usporedbi s onim što je uslijedilo kad je otkopčao grudnjak, a one skromne košarice su poletjele sa strane.

»Nevjerojatna si«, zajecao je nakon što ju je konačno vidio kako treba... za što je sinoć ostao uskraćen.

Čovječe, njezine grudi bile su krupnije nego su se činile ispod odjeće, punije i okruglije – zapitao se je li namjerno nosila užе grudnjake da ih prikrije. A to je baš bila šteta.

Pomisao da nju neki drugi muškarac gleda ovako tjerala ga je da posegne za pištoljem.

Uzevši u ruku ono što je razotkrio, naišao je na još jedno iznenađenje koje je propustio u njezinoj kuhinji. Bila je potpuno prirodna, darovana od Boga, neoperirana zbog nesigurnosti ili taštine. Od njezine suptilne težine osjetio je pulsiranje u svom kurcu što ga je podsjetilo da dugo nije bio sa ženom koja nije imala umetke tvrde poput kamena.

Pritisnuo je sise i nagnuo se nad njezine zategnute i krute bradavice, prvo sišući jednu, a zatim drugu. Onda je gurnuo lice u donji dio onoga što je držao u rukama.

Znači, na kraju je ipak bio tip za grudi, pomislio je dok se bokovima trljao o njezine noge. Tko bi rekao.

Ili je možda bio tip za Sophiju Reilly.

»Tako si jebeno lijepa«, zarežao je, a zatim se ponovno posvetio onim ružičastim vrhovima.

Koliko je god očajnički želio ući u nju, toliko je bio obuzet gornjim dijelom njezina tijela, pa ju je samo istraživao i lizao, dirao i promatrao kako reagira. Njezina bedra su se nekako rastvorila – možda je to učinilo njegovo koljeno, možda njezina želja, a zatim ih je oboje zapljusnula vrućina tamo gdje je bilo najpotrebnije.

Odignuo se na ruke i počeo nabijati o nju, trljajući se svojom erekcijom o njezino središte. Ona se zauzvrat izvinula na najerotičniji mogući način, odignuvši prsa i zabivši nokte u njegove podlaktice.

Dok se trljao o nju, njezine grudi su se pomicale u ritmu i opijale ga, zbog čega mu je tijelo istovremeno bilo otupljeno i preosjetljivo – ali nedostajale su mu njezine usne. Nakon što su im se spojile, znao je da je na rubu kontrole, a tad je osjetio njezine ruke kako ga vuku za majicu.

Očito nije bio jedini.

Odjednom je izgubio strpljenje sa svojom odjećom, pa je u idućem trenutku nestalo ono što mu je prekrivalo prsa, rastrgano kao što je to bio slučaj i s njezinom odjećom.

»Osjeti me«, viknuo je, izvinuvši se nad njom.

Silovito ju je ljubio dok su njezine ruke bile posvuda; pratile su njegove mišiće, stiskale mu ramena, klizile noktima preko njegovih rebara.

»Mogu li te skinuti?« upitao je.

»Da...«

Podignula je bokove i posegnula za svojim remenom u istom trenutku kad se on pridignuo s nje. Toliko je vješto skinula te hlače da on nije trebao ništa drugo već sjediti i promatrati kako mu se ukazuju bijele pamučne gaćice.

Kad je došlo do problema s daljnjim skidanjem, jer je, vidi vraga, nad njom visio tip od devedeset kilograma, pomogao joj je spustiti hlače niz dugačke, glatke noge.

Čovječe... pomislio je, rukama joj klizeći po bedrima. Bila je vitka i delikatnih mišića, te se uhvati kako zamišlja da joj širi noge i zabija glavu između njih.

Trznuvši se, jurnuo je na nju, ponovno se opružio po njoj trljajući se o njezino tijelo. Kakav mu je bio plan? Prvo, spustiti se južno i zubima joj skinuti gaćice. Zatim, provesti neko vrijeme pobrinuvši se da joj tijelo bude spremno za njega koristeći usne, jezik i prste.

Ispada da je ipak bio džentlmen.

Da, to je bilo najvažnije. Nije umirao samo od želje da kuša još jedan dio nje.

Ali onda je posegnula za njegovim remenom.

Smrznuo se u trenutku i položio ruke na njezine kako bi ih zaustavio.

»Ako to skineš«, rekao je promuklo, »neću čekati više od jedne sekunde.«

Dok je Veckovo masivno tijelo bilo nadvito nad njom, Reillyin mozak mogao se fokusirati na jednu jedinu stvar, a to je skidanje njegovih hlača.

»Ne želim čekati.«

»Sigurna si?« glas mu je bio tako dubok da je bio jedva čujan.

Kao odgovor, zavukla mu je ruku između bedara i zgrabila njegovo spolovilo. Cim je došlo do kontakta, opsovao je uz eksplozivni uzdah, nabivši se tijelom uz nju, a meki materijal hlača nikako nije mogao sakriti njegov kruti ud.

»Želim te vidjeti«, rekla je promuklim glasom.

Nije mu trebala reći dvaput: brzim i agresivnim pokretom otpustio je zatvarač, a ona je potegnula njegove hlače. Zatim su se zajedno uhvatili njegovih slip gaća, kako bi oslobodili još nešto.

Erekcija mu je stršala iz bokova, a kad je vidio da ga promatra, kapci su mu postali nekako teški.

Izraz *veličanstven* nije bio dovoljan da opiše prizor. Ako je bila impresionirana kad ga je vidjela one prve večeri u kupaonici ili kad ga je osjetila preko odjeće u svojoj kuhinji, ugledavši ga potpuno otkrivenog i uzdignutog, bila je zadivljena. A njegov ud nije bila jedina stvar vrijedna poštovanja: prsa su mu bila glatka i mišićava kao što ih se sjećala, trbušni mišići su mu bili fantastični, dva zgusnuta reda izbočina koja su se spuštala do zdjelice, pa i malo niže.

»*Jebote.*«

Nakon što ga je uzela u ruku i dlanom dodirnula kožu, silovito je zadrhtao, a ona je uživala u moći kojom mu je uzdrimala svijet. Oh, Bože, bio je debeo i dugačak, pulsirao je i opirao se dok ga je gladila.

Pomislila je da ovo nikad neće zaboraviti – njega nadvitog nad sobom, jasnog pogleda, zabačene glave, napetih prsa dok se borio da povрати kontrolu. To je bila najseksi stvar koju je ikada vidjela. Istraživanje je definitivno bilo super, ali prije nego će saznati sve što ga pali, željela ga je duboko u sebi. Ah, bilo je tu još nečega.

»Tvoj novčanik?« Kad joj ga je predao u šumi, vidjela je što drži u njemu i tada joj je zbog tih kondoma bilo neugodno. Sada je bila zahvalna na njima, jer sam Bog zna da ona nije imala ništa slično. A nije bilo potrebe pitati se zašto je takav muškarac trebao biti pripremljen. Uostalom, kao da nije znala za tu njegovu stranu. Svjedočila je njegovom utjecaju na Britnae.

»Sada«, viknula je.

To također nije trebala ponoviti dvaput. Dok je tražio hlače i vadio novčanik, ona je podignula guzu, spustila gaćice i skinula ih. Kad je približio ruku s kondomom između palca i kažiprsta, ona je bila spremna.

Zastao je, kao da joj daje priliku da dobro promotri što drži u ruci.

Nije oklijevala. Sjela je, uzela aluminijski paketić, odgrizla rub i otvorila ga.

Zarežao je i rekao, »Ja ga mogu...«

»Ne, pusti mene.«

Ovakve praktične radnje nikada nisu bile toliko erotične. Bila je pažljiva prema njemu, nježno ga je pokrivala i on se izvinuo unazad, prebacivši svu težinu na ruke. Dok ga je obrađivala, oči su mu gorjdale, a kad ga je povukla na sebe, zarežao je i poljubio je na dobro poznati način – sa samouvjerenošću čovjeka koji je točno znao što treba sa ženom.

Postavila ga je uz svoje središte, a iako ga je očajnički željela u sebi, kao i on nju, ušao je polagano i oprezno, što je bilo baš dobro. Njezino tijelo bilo je spremno, iako je to poprilično relativno izjaviti s obzirom na njegovu veličinu.

Njezino širenje bilo je instinktivno, pa je još više raširila noge i podignula bokove, olakšavši mu ulazak.

A zatim su bili spojeni.

Kao kontrast grozničavosti koja ih je dovela do tog trenutka, sada je sve bilo smireno. Svojim spretnim jezikom lizao joj je usnice, draškajući je lijenim potezima dok je čekao da se ona prilagodi. A onda je ona pomaknula bokove i izvinula kralježnicu, stvorivši tako luđačke trnce.

Nakon zvuka koji je ispustio uslijedio je još jedan jecaj. Zatim je spojio svoja usta s njezinim, držeći polagan i jednoličan ritam. Svoje je pokrete suprotstavljala njegovima prateći ga i seks je dobio zamah koji ju je izbacio iz njezinog vlastitog tijela te odveo u duboku unutrašnjost.

Kuća je bila tiha; ono što su činili bilo je glasno. Od škripanja kauča, tihog šuštanja jastučića, do njihovih uzdisaja... sve je postalo glasnije i ne bi je čudilo da ih se čulo do centra grada.

Usljedilo je sve brže, jače i dublje.

Njegovo tijelo postalo je teška, gromoglasna mašinerija, i ona se uhvatila za njega, povučena u vrtlog, prvo rukama, a zatim noktima.

Svršila je u divljačkom naletu, toliko moćnom da ju je iznenadilo što nije slomljena. A on je pratio njezin ritam, bokovima se zabijajući u nju jednakom žestinom kojom ga je ona stiskala u sebi.

Prošlo je dosta vremena prije nego se buka u njezinim ušima umirila, a tišina kuće navrla.

Po jenjavanju strasti, nastupila je stvarnost: postala je izrazito svjesna svoje golotinje, a Veck je bio u njezinom tijelu i upravo se seksala s muškarcem koji joj je bio partner. S detektivom kojega je trebala nadgledati. S osobom uz koju je provela određeno vrijeme, ali koja je i dalje bila stranac.

Stranac kojega je odvela u svoju obiteljsku kuću.

Stranac kojega je trebala dodati svom kratkom popisu ljudi s kojima je bila.

Što su to učinili?

POGLAVLJE 22

Adrian i Eddie potrošili su ostatak večeri sjedeći u istom separeu kluba *Iron Mask*, ispijajući pive iz boca i odbijajući žene koje su prolazile.

Ni jedan ni drugi nije rekao mnogo. Kao da je ono što se dogodilo u zahodu isisalo govor iz njihovih glasnica. A još jedna runda seksa nije dolazila u obzir.

Dok je sjedio pored svog partnera, Ad je čekao da u njemu počne djelovati ono što će mu vratiti dobro raspoloženje.

Ali, ništa se nije dogodilo.

Stvar je u tome što si se protiv neprijatelja mogao boriti noževima i šakama, ali nije imalo smisla boriti se protiv svoje duše, jer tu bitku nije bilo moguće dobiti. Kao što nije bilo moguće obračunati se sa stvarnosti u ringu – jer meta nije postojala. Osim ako to nije bio zid o kojeg je trebalo lupati glavom.

Stoga je nastavio sjediti u klubu, promatrati gomilu i piti, iako se nije mogao opiti.

»Hoćemo li se vratiti u hotel?« konačno je upitao.

Dok je čekao na odgovor, postao je izrazito svjestan toga da je drugi anđeo bio njegov glas razuma, spreman da učini pravu stvar i da ih usmjeri u pravom smjeru.

Koji kurac je ovaj imao od njega?

Osim seksa, iako je večeras Eddie dokazao da mu ne treba ni za to.

Ma gluposti, pomisli Ad. Ako nastavi ovako, trebat će mu motivacijske kartice.

»Ono što stvarno želim jest sastanak s Nigelom«, promrmlja Eddie, »ali odbija me.«

Ad ga pogleda. »Zar smo ponovno dobili otkaz? Jer, ovo nije naša krivica. Jim ima problem, a mi ga nemamo. On je odjebao nas.« A sve zbog one proklete djevice.

Čovječe, da može ponovno učiniti jednu stvar otkad je upoznao spasitelja, ne bi ga odveo u Devinin brlog. Da, naravno da je Sissyina priča bila tragedija. Ali Jim je to prihvatio na grozan način. Jedna cura, jedna obitelj naspram svih duša nakon smrti? Ta jednadžba bila je okrutna za Bartenove, ali to je bilo tako.

Ad provuče rukom kroz kosu, poželjevši zaurlati. »Slušaj, ne mogu više biti ovdje.«

Brundanje Eddieja bio je znak da se slaže, da je gladan ih da mu piva nije dobro sjela.

»Krenimo«, naredio je Ad i ustao.

Prvi puta je Eddie bio taj koji je pratio njega, i oni zajedno prođu kroz gomilu krećući se prema vratima. Što je bilo s druge strane izlaza? Kiša i hladan zrak. Noć u gradu koji nije bio ništa drugačiji od bilo kojeg drugog na planetu i večer koja nije bila ništa drugačija od onih koje su zajedno prošli.

Sranje, možda bi trebali pronaći Jima i izgaditi ovo. Ništa se dobro ne može dogoditi krene li spasitelj sam u borbu.

Udaljavah su se od kluba u neodređenom smjeru. Prije ih kasnije morat će naći neko mjesto na kojem će provesti noć: osim ako ih Nigel ne ugosti na svojem teritoriju, a to se

neće dogoditi u skorije vrijeme. Trebao im je odmor. Ovdje dolje, besmrtnost je bila besmrtnost tek do određene granice. Da, nisu starjeli, ali bili su osjetljivi na neke stvari, pa su i za njih vrijedila pravila za hranjenje, spavanje i kupanje.

Napad se dogodio tako brzo da ga nije uspio predvidjeti, kao ni Eddie.

Njegov partner samo je opsovao, uhvatio se za bok i pao poput debla, srušivši se poprijeko na mokri pločnik ulice.

»Eddie? Koji kurac?«

Drugi anđeo je zajecao i sklupčao se na prljavom asfaltu, ostavivši sjajnu mrlju svježe krvi.

»Eddie!« vrisnuo je.

Prije nego se uspio spustiti na koljena, u hladnoj, mokroj tami odjeknuo je manijakalni smijeh.

Adrianu nije trebalo više od treptaja za reakciju. Okrenuo se i isukao nož, očekujući pred sobom Devinu sa slugom. Ili s njih dvanaest.

Ali suočio se s čovjekom. S jebenim govnom od čovjeka. S rasklopnim nožem u ruci i divljim narkomanskim očima kojima je zurio iz svog ispijenog lica.

Smijeh se ponovno otrgnuo s muškarčevih rastvorenih usana. »Vrag me natjerao na to! Vrag me natjerao na to!«

Beskućnik je podignuo nož preko ramena i jurnuo naprijed prema Adrianu s vrstom nadljudske snage kakvu su imali jedino luđaci.

Ad se spusti na koljena. Njegova uobičajena reakcija bila bi da se spusti na tlo, otkotrlja u stranu i napadne odozdo, ali to nije mogao jer Eddie je bio na asfaltu: morao je držati svog ranjenog prijatelja na oku, jer tip se nije micao, nije posezao za oružjem, a to je bila prava gnjavaža.

»Ajde, Eddie – dođi k sebi!« Prebacivši kristalan bodež u lijevu ruku, Ad se usredotočio na podlakticu opsjednute harpije, čekajući na pravi trenutak za napad.

Harpija je zamahnula nožem prema dolje i on ga uhvati za ruku, u savršenom trenutku da skrene putanju noža te ga usmjeri nazad prema gadu. Korekcija putanje bila bi mačji kašalj da je oružje napravilo luk kojim bi izbjeglo kontakt s Adovim vitalnim organima i završilo u trbuhu napadača. Ali ništa od toga.

Mršavo tijelo pod kontrolom luđačkog uma iskliznulo je iz Adove šake kao vjetar, a tada je shvatio da se Eddie neće ustati na noge.

Kao da mu harpija čita misli, smijeh se uzdigne iz njezine izgubljene duše, poput oštre neharmonične buke klavira po kojem lupa netko teške ruke.

Kad je ponovno nasrnuo na Adriana, pizdun je gotovo lebdio nad tlom s nožem podignutim nad ramenom te kožom zategnutom na koščatom licu.

Ad nije imao izbora nego se usredotočiti na svog napadača i zaštititi se. Ako Ad ovo ne preživi i ne odnese ga na sigurno, Eddie je gotov. Ovu borbu nije smio izgubiti.

Čučnuo je u zadnji tren i srušio to govno od čovjeka, zabivši harpiju o zgradu. Nakon što je došlo do udarca, bol koja ga je prostrijela iznad bubrega govorila mu je da je nož probio kožu i prošao mnogo dublje, ali nije imao vremena za brigu o tome. Posegnuo je, uhvatio ruku u kojoj je držao nož i pribio je uz mokre cigle. Čvrsto je držeći, zabio je svoj bodež prema gore.

Ono manijakalno smijanje zamijenio je visoki bolni vrisak.

Ponovno ga je zabio. I treći put... četvrti, peti.

Odjednom je shvatio da je jednako razuzdan kao harpija, ali nije stao.

S opakim, moćnim pokretima zabijao je kristalnu oštricu uvijek iznova u torzo muškarca, dok nije osjetio da udara po rebrima jer ih je sva polomio, te je umjesto u njih zabijao u mokru spužvu uništenog tkiva.

Više nije držao muškarca tek toliko da ga onesposobi, već kako bi ga mogao nastaviti rezati.

Zabava je prestala kad je bodež udario o cigleni zid, a kristalna se oštrica zabila u zgradu uz koju je ubijao.

Teško dišući, Ad pusti da mu oružje padne uz bok. Krvi je bilo posvuda, kao i harpijinog crijevnog trakta – zapravo, gad je bio gotovo prerezan na pola, a njegova kralježnica bila je jedino što je spajalo bokove s gornjim dijelom tijela.

Grčeviti zvukovi gušenja prekidali su pokušaje udisaja muškarčeva grla. Ali i to će uskoro prestati.

»Vrag me natjerao na to.,.«

»I može te zadržati«, zareži Ad i zabode nož harpiji ravno među oči.

Nakon što je Devina esencija eksplodirala iz očiju tog uličnog narkomana, začuo se užasan vrisak, a crni dim se počeo zgušnjavati, skupljati i pripremati za još jedan napad.

»Jebote!« Uz moćan skok, Adrian se bacio i poletio zrakom. Sletio je na izranjeno tijelo Eddieja, te ga prekrio svojim, postavši tako štit koji je jedino mogao zadržati Devinu izvan tijela partnera.

Dok se pripremao na udarac, pomislio je: »Pa, nisam očekivao da ću biti ovoliko blizu smrti.«

Ali barem će se Eddie izvući. Za njega je bilo potrebno malo više od običnog uboda, a ozljede je bilo moguće popraviti.

Dok je stajao sa Psom na pločniku ispred Veckove kuće, Jim je bio svjestan da je njegov pristup toj duši bio pasivan, da samo prati tipa s jednog na drugo mjesto i kupuje vrijeme dok Devina ne učini sljedeći korak.

To je bilo jebeno bolno.

Agresivan pristup mu je bio mnogo ugodniji, ali čekanje i promatranje pripadaju dijelu igre. Kiša je i dalje padala, a definitivno je mogao bez hladnog vjetrova – da je barem vrijeme bilo bolje.

Mogao bi i bez toga ukoliko uspije ignorirati ono što se događa u kući.

Naravno da su se njih dvoje seksali.

Uhvatio je početak zabave prije nego su ušli unutra i bilo je očito što će uslijediti: kemija između njih dvoje je divljala, a generalno govoreći, to nije bilo nešto od čega se odustajalo.

Prekrižio je ruke na prsima i čučnuo, a ta njihova priča podsjetila je Jima na žene s kojima je bio. Zar se i Devina ubrajala među njih? Ako je pripadala brinetama, možda. Bez te maske, vjerojatno bi trebao otvoriti novu kategoriju za *životinje*.

Neovisno o vrsti, nikada nije bio s nekime za koga ga je bolio kurac. Jebanje je za njega bilo masturbacija u društvu i nadjebavanje sa ženskicama. Uživao im je drsko spuštati, a osjećaj kontrole nad njima bio mu je draži od bilo kojeg drugog što su mu mogle pružiti.

Ali njegov seksualni život sada je bio gotov, pomislio je. Ono što je imao s demonom se nikako nije moglo ubrojiti u to – bila je to bitka pomoću koje se vodio rat, samo sa drugom vrstom pesnica i zubi. A teško da je njegov stil života bio pogodan za odlazak na spojeve.

Odjednom mu je prizor Adriana i Eddieja s onom crvenokosom u hotelskoj sobi u Framinghamu, u državi Massachusetts, zapljusnuo um poput kiše koja mu je pljuštala po glavi. Vidio je Eddieja kako se opružio nad njom, nakon čega im se pridružio Adrian s praznim pogledom.

To je djelo Devine, jebene kuje – to ništavilo u anđelovim očima. Izvadio je cigaretu *Marlboro*, zapalio je i udahnuo. Veck je sretan što može biti sa ženom koju želi. Jim to nikada neće imati, čak i ako uspije osloboditi Sissy.

»Jebemti«, promrmljao je uz izdisaj.

Zar je priča s tom curom otišla toliko daleko da ju je u nekom zakutku uma smatrao *svojom* ili je u pitanju tek osjećaj odgovornosti?

Zar je izgubio jebenu pamet? Njoj je bilo devetnaest, a on je trenutno imao sto i četrdeset tisuća godina.

OK, možda su Adrian i Eddie u pravu. Ta priča s curom *jest* odvlačila njegovu pažnju. Da, pokušao je samoga sebe uvjeriti kako je sve pod kontrolom, ah to je bila laž. A kad su ga partneri prisilili da se suoči s time, on se uvrijedio kao mala kujica.

Grebanje po nozi privuklo mu je pogled. Pas mu je sjedio do nogu i grebuckao ga po listu; izgledao je zabrinuto.

»Što je?«

Jimu je zazvonio mobitel, a prije nego ga je uopće uzeo u ruku i provjerio zaslon, predosjećao je tragediju.

Javio se, začuvši jedino teško disanje, pa zatim glas Eddieja, slab i promukao. »Ulica Trade i Trinaesta. Tražimo pomoć.«

Glasan smijeh koji se čuo u pozadini zvučao je zlobno, pa Jim nije tratio ni sekundu. Ostavio je Psa na pločniku i kidnuo prema centru grada, moleći se da ne stigne prekasno.

Adresa nije bila bitna; jedino se trebao fokusirati na svoje dečke, nakon čega je stigao tamo upravo u trenutku kad je Adrian svoj kristalni bodež zabio nekom luđaku među zakrvavljene oči.

Devina.

Jimu nije trebala ona vrisaka da shvati kako iz one vreće kostiju izlazi zlo, a pri ruci nije imao ništa čime ga je mogao zaustaviti da ne uđe u Eddieja: anđeo je zgrčen ležao na tlu, s mobitelom u sada opuštenoj ruci.

Jim se, poletjevši u zrak, bacio u smjeru nezaštićenog anđela bez razmišljanja – u isto vrijeme kad i Adrian.

Ad je prizemljio prvi, a obojicu ih je pokrio Jim, bez mnogo nade da će ih uspjeti zaštititi. Dogodilo se nešto neobično: njegovo tijelo pretvorilo se u svjetlost, baš kao i kad se razljutio na Devinu u zadnjoj rundi. U jednom trenutku bio je u svom tjelesnom obliku, a u drugom je bio čista energija.

Štitio je anđele ispod sebe i čuvao ih na sigurnom.

Sluga ili demon, što god on bio, udario je po njima, odbivši se poput loptice za golf od haube auta, ne ostavivši za sobom nikakvu štetu. Pokušao je napasti još nekoliko puta, ali uvijek s istim ishodom.

Usljedilo je dugo zatišje, ali Jim mu nije vjerovao. Osjećao je prisutnost koja je kružila oko njih i tražili način da se probije.

U međuvremenu, Eddie je krvario. Miris bakra bio je preintenzivan da potječe od tijela pored ciglenog zida. Dovraga, možda su obojica anđela krvarila, što znači da je vrijeme za prekid ovog sranja.

Jim se povukao, izdignuvši se u stup blistavog svjeda koji unatoč tome nije obasjavao otrcanu okolinu niti je bacao sjenu. Usmjerivši se prema zlu, usredotočio je svu svoju snagu u dimnu mrlju u zraku.

A zatim je raznio pizduna.

Eksplozija nije bljesnula, ali vrisak koji se začuo zvučao je kao glasno škripanje automobilskih kočnica na suhom betonu, nakon čega je uslijedio neobičan zvuk prosipanja pijeska na tlo.

Jim ponovno preuzme svoje tjelesno obličje i klekne do prijatelja. »Tko je ozlijeđen?«

Adrian zastenje i otkotrlja se sa svog najboljeg prijatelja, rukom se držeći za bok. »On je proboden u trbuh.«

Ad je očito isto bio ranjen, ali Eddie se nije micao. Iako se trznuo nakon što mu je Jim dotaknuo rame.

»Kako ti je?«

Kad nije bilo nikakvog odgovora, Jim baci pogled naokolo. Morali su se maknuti s ulice. U ovom dijelu grada noću je gust promet, a definitivno nije želio da neki dobronamjerni šetač nazove policiju i izvijesti je o situaciji. Ili još gore, da naleti pljačkaš ili policajac u patroli.

»Kako si ti?« upita Adriana, promatrajući drugi kraj ulice.

»Dobro sam.«

»Ma da.« Poslovne zgrade. Skladište pored njih. »Zašto tako žmirkaš?«

»Imam zatvor.«

»Aha. Dobro.«

Nije bilo šanse da se vrate u hotel. Trebalo im je više privatnosti nego što su imali tamo, a ionako nije bilo šanse da prenese Eddieja kroz predvorje: iako ih je obojicu mogao sakriti, on je i dalje za sobom ostavljao trag krvi.

To je sve ionako bilo upitno, budući da nije mogao letjeti s njegovom težinom. Trebao je naći sklonište negdje u blizini.

»Možeš li se micati?« upitao je Adriana.

»Ovisi. Hodanje? Da. Letenje? To nikako.«

Jim provuče ruke ispod ozlijeđenog tijela Eddieja. »Stari, pripremi se. Ovo će boljeti.«

Naglim pokretom, Jim napne mišiće svojih bedara, odignuvši anđelovu težinu s vlažnog betona. Kao odgovor, Eddie zastenje i napne se, što je bilo dobro, jer ga je tako bilo lakše držati.

Također, to je bio znak da je gad još uvijek ovdje.

Prije nego je Jim počeo koračati, mobitel Eddieja pao je na do, odbio se i zabio u Adrianovu vojnu čizmu.

Anđeo se sagnuo i podignuo ga. Zaslon je svijetlio, a zbog krvi kojom je bio premazan, bacaio je crveno svjetlo. Odgurnuvši svoju mokru kosu, Ad kaže: »Znači, nazvao te.«

»Da.« Jim kimne prema banci na početku ulice s druge strane. »Idemo tamo.«

»Kako?«

»Kroz glavni ulaz.« Jim počne koračati, promrmljavši Eddieju: »Dovraga, stari, teži si od jebenog auta.«

Koračanje koje ga je pratilo, govorilo mu je da je iza njega Ad, zajedno s promuklim komentaram: »Banka? Sto posto će biti zaključana.«

Kad su prišli staklenom ulazu predvorja, svjetla u interijeru su se upalila, alarm se isključio, a ulazna vrata... pa, širom su se otvorila.

Nakon što su ušli, sve se vratilo u prijašnje stanje, osim svjetala i senzora pokreta.

»Kako si ovo uspio?« Adrian je dahnuo.

Jim baci pogled preko ramena. Anđeo iza njega izgledao je kao da ga je pregazio auto: lice mu je bilo smrtno blijedo, oči širom otvorene, na rukama je imao krvi koja mu se slijevala niz mokru potkošulju.

»Ne znam«, reče Jim tiho. »Nekako sam uspio. A ti moraš sjesti. Odmah.«

»Jebeš to, moramo se pobrinuti za Eddieja.«

Istina. Nevolja je bila u tome što je Eddie bio taj kojeg su inače pitali za savjet.

Vrijeme je da se počne moliti za čudo, pomislio je Jim.

POGLAVLJE 23

Veck je odmah osjetio promjenu u Reilly: iako je bio u njoj, ona je u mislima bila daleko – odjenula se, izašla kroz vrata i odvezla se.

To je bilo sranje, ali ipak je stavio ruku između njihovih tijela, oslonio se i odmaknuo. »Znam o čemu razmišljaš.«

Protrljala je oči. »Znaš li?«

»Da. I vjerojatno bih trebao reći kako je ovo greška. Samo zato da možeš otići.«

Prije nego se smjestio na jastuke na kauču pored nje, ispružio je ruku i podignuo svoju majicu, obujmivši njezino golo tijelo.

Promatrajući njegovo lice, povukla ju je do brade. »Pa vjerojatno i jest tako.«

OK, ovo je bilo bolno.

»Ali jednostavno se nisam mogla zaustaviti«, rekla je tiho.

»To je tako s iskušenjem.« A trebao bi si utuviti u glavu da je to s njezine strane vjerojatno jedino to i bilo.

Pogled joj padne na pod do kauča gdje je ležao njegov novčanik u kojem je vidljivo bio zataknut još jedan kondom.

»Mislim da bih trebala otići«, rekla je promuklo.

Kriste, zašto je uvijek imao dva?

Uistinu nije želio da ode, ali nikako da je spriječi u tome. »Morat ćeš uzeti moju majicu. Rastrgao sam tvoju.«

Zatvorila je oči i tiho opsovala. »Oprosti«

»Bože, za što?«

»Ne znam.«

Znao je da će uskoro shvatiti zašto i koliko joj je žao; vjerovao je u nju.

Kad je ustao s kauča, pokrio je svoj ud rukom; nije bilo razloga da ga ona sad gleda. Kao što nije bilo razloga da ona ovu večer smatra ičim drugim osim svojom greškom, a to je i sama rekla.

S druge strane, što se to njega ticalo? Zahvaljujući njoj, jeo je domaću hranu po prvi put u dvadeset i prvom stoljeću, doživio je vožnju kući po oluji i seks koji je bio vraški blizu onoj kretenskoj, prečesto korištenoj frazi: vođenju ljubavi.

Ironično je koliko se verzija istih događaja može razlikovati kod dvoje ljudi. Nažalost, njezina je jedino bitna.

U tišini je skupio komad po komad njezine odjeće i sve joj predao. Zvučalo je kao da je prvo navukla hlače, zatim čarape i cipele. Pretpostavio je da je stavila i grudnjak, ali to se ne bi moglo čuti, zar ne? Korice oružja predao je zadnje, a dok se ona bavila kožnatim remenjem, zgrabio je svoje hlače i stavio ih preko bokova.

»Otpratit ću te do vrata«, rekao je nakon što je završila.

Nije bilo razloga da oteže s neugodnom situacijom. Uostalom, ona je već ionako bila na odlasku.

Bože, osjećao se kao da je dobio metak u trbuh, pomislio je ulazeći u hodnik.

Nakon što mu je Reilly prišla, pogledao je preko njezinog ramena i, nažalost, ugledao tek kauč.

»Ne želim da se ovako završi«, rekla je.

»Situacija je takva. I nije da te ne kužim.«

»Nije ono što misliš.«

»Mogu zamisliti.«

»Ne želim... ma, zapravo sam uistinu htjela učiniti ovo. Valjda mi je teško biti još jedna u tvom krevetu.«

Nakon što je otvorio vrata, zapljusnula ga je vlažna hladnoća. »Nikada te ne bih odveo gore. Vjeruj mi.«

Trepnula je i pročistila grlo. »OK, vidimo se ujutro.«

»Aha. U devet.«

Čim je izašla, zatvorio je vrata i otišao u kuhinju promatrati je kako ulazi u auto i odlazi kroz kišu.

»Koji sam ja kreten.«

Položio je dlanove na šank, na tren objesivši glavu. Zatim se, zgađen samim sobom, vratio u hodnik i potrčao stepenicama. U spavaćoj sobi se srušio pored kreveta, pomislivši: *Ne, nema šanse*. On nikad ne bi doveo Reilly ovdje. Madrac koji je donio s Manhattana sa sobom bio je onaj na kojem je ševio ženske što ih je pokupio u klubu – nekima od njih nije znao ni ime, a kamoli broj telefona.

A izbacio bi ih iz kuće prije nego se znoj osušio.

Žena s kojom je imao sreće biti večeras nije pripadala toj elitnoj skupini djevojaka. Možda i nije osjećala isto što i on, ali nikad je neće obeščastiti time da je pognu na to zagađeno mjesto.

Čiste plahte nisu mogle sakriti mrlju njegovog života.

U kupaonici je skinuo hladni kondom i bacio ga u koš za smeće. Skrenuo je pogled prema tušu, pomislivši da bi se mogao otuširati. Ali na kraju je samo odjenuo trenirku i spustio se dolje na kauč. Još uvijek je osjećao njezin nježan parfem, ali sve je bilo nekako jedno.

Jedna od dobrih stvari u trogodišnjem radu na različitim lokacijama u Caldwellu bila je što se Reilly bez razmišljanja mogla vratiti kući iz bilo kojeg kvarta, a to je bilo posebno korisno ove večeri.

Nikad te ne bih odveo gore. Vjeruj mi.

Čovječe, ta rečenica će je progoniti do kraja života.

Naravno da se pitala kakva je to posebna vrsta žena bila dobrodošla na to posebno mjesto. Bože, s koliko je žena bio na tom kauču? I što je potrebno učiniti da uđe u njegovu spavaću sobu?

Ali nije ga krivila za svoje sadašnje osjećaje. Željela je upravo ono što se dogodilo, i ona će se nositi s posljedicama – koje će, zbog korištenja zaštite, srećom biti samo emocionalne. Sama je izabrala ovaj ishod. Pratila ga je do njegovih vrata; gurnula ga u njegovu kuću; rekla mu da izvadi novčanik. Stoga će se ponašati kao jebena odrasla osoba te se pokušati sabrati u narednih deset sati prije nego se u devet ujutro pojavi u uredu.

Tako to rade profesionalci i upravo zbog tog razloga ne dopuštaju da im se dogode ovakve večeri.

Nakon deset minuta vožnje po natopljenoj cesti, zaustavila se na prilazu svoje kuće i pritisnula daljinski od garaže. Dok je čekala da se vrata podignu, sjetila se još jednog sranja. Nakon večere i onoga što se dogodilo kasnije, već satima nije provjerila mobitel.

Kad ga je izvadila, shvatila je da ima tri propuštena poziva. Imala je samo jednu poruku na sekretarici, ah nije gubila vrijeme na nju.

Jednostavno je nazvala De la Cruza.

Zazvonilo je jednom, pa još nekoliko puta.

Sranje, možda će ga probuditi. Bilo je kasno.

Elektroničku zvonjavu prekinuo je njegov glas. »Nadao sam se da si to ti.«

»*Sorry*, bila sam zauzeta.« Stresla se na te riječi. »Što se događa?«

»Znam da si željela pričati s Kronerom, a mislim da možeš i da bi trebala to učiniti. Doktori kažu da mu je čak bolje nego što je bilo jutros, ali to se može promijeniti. Vjerujem da bi ti kao neutralna strana mogla pomoći Vecku, kako činjenično, tako i u očima javnosti.«

»Kad ga mogu vidjeti?« Dovraga, otišla bi večeras da može.

»Bilo bi najbolje sutra ujutro. Prije sat vremena mi je javljeno njegovo stanje, kažu da se i dalje odmara. Nije intubiran, nije na sedativima, a čak je i jeo – zadnje što sam čuo, bilo je da spava.«

Prisjetivši se u kakvom je stanju tip bio u šumi, bilo je ludo da je još uvijek disao, a kamoli cuclao bolničku hranu. Trebala je misliti i na Sissy Barten. Bilo je strašno nepravedno što je Kroner bio živ, a ta cura vjerojatno nije među živima.

»Tamo sam sutra u devet ujutro.«

»Osiguranje je non-stop, pa ću se pobrinuti, neka znaju da dolaziš. Hej, kako se ti i Veck slažete?«

Zatvorila je oči i progutala psovku. »Dobro. Gotovo savršeno.«

»U redu. Nemoj ga uzeti sa sobom.«

»Nisam ni namjeravala.« Iz više razloga.

»Nakon toga mi se javi, molim te.«

»Detektive, vi ste prva osoba kojoj ću se javiti.« Nakon što je poklopila, protrljala je zatiljak, opustivši napetost koja je vjerojatno imala veze sa seansom na kauču njezina partnera.

Otpustila je kočnicu i vozilo se polagano približilo garaži. Nakon što je ugasila motor, izašla je.

Reilly se odjednom zaustavila usred zatvaranja vrata. »Tko je tamo?« viknula je, zavukla ruku ispod kaputa i napipala pištolj.

Pod stropnim automatskim svjetlom bile su jasno vidljive njezine grablje u kutu, koš sa smećem i velika vreća puna krupne soli kojom je zimi posipala prilaz za poštara. Ali to je i nju činilo jasnom metom onome tko je promatra.

A netko se ovdje nalazio.

Hitro je zaobišla prednji dio auta pripremvši ključeve prije nego je stigla do vrata. Brzim, sigurnim pokretima je otključala zasun i jurnula u kuću, istovremeno zatvorivši vrata garaže. Zasun je spustila čim je ušla unutra.

Iz kuta kuhinje se isti čas začulo pištanje alarma, što znači da je njegovo uključivanje ona aktivirala.

Lijevom rukom je ukucala lozinku prekinuvši buku; pištolj joj je bio u desnoj ruci.

Ostavivši ugašena svjetla, prošla je kućom gledajući kroz prozore. Nije vidjela ili čula išta sumnjivo, ali njezini instinkti ipak su vrištali da je netko promatra.

Reilly pomisli na one agente FBI-a, sjetivši se da se noć prije netko motao oko Veckove kuće. Bilo je moguće uhoditi policijske časnike. Bili su često praćeni. A iako već godinama nije imala veze s javnosti, bila je povezana s Veckom.

A on je na više načina bio poprilično kontroverzan.

U uredu je podignula slušalicu telefona, provjerivši ima li signala. Nije ga bilo. Ironija je u tome što je prva osoba koju je mislila nazvati bio – Veck.

Ništa od toga.

Uostalom, u stanju je braniti se i sama.

Izvukla je stolicu ispod stola i okrenula je prema kutu, tako da može vidjeti ulazna vrata, kao i vrata koja su vodila u garažu; zatim je dovukla stolić. U sefu ormara bila su još tri pištolja i poprilična količina municije, te ona zgrabi još jedan automatski pištolj, ugura šaržer te otkoči sigurnosni otponac.

Sjela je leđima okrenuta prema zidu, posegnula za svojim bežičnim telefonom i položila ga pored drugog pištolja, ostavivši mobitel u džepu za slučaj da se mora brzo pokrenuti.

Netko ju je tražio?

Dobro. Neka slobodno uđe i vidi kakva ga dobrodošlica očekuje.

POGLAVLJE 24

U centru grada, u mramornom predvorju banke u koju je Jim provalio, Adriana je hvatala vrtoglavica od gubitka krvi, ali je odbijao onesvijestiti se.

Nema šanse da se to dogodi.

U kvadratu svjetla koje je dopiralo izvana, Jim je položio Eddieja na tvrd, uglačan pod. Anđelovo golemo tijelo je još uvijek bilo sklupčano u fetalnom položaju, a njegova tamna pletenica uvijala se na podu poput užeta.

»Stari, hajde da te okrenemo na leđa i vidimo što se događa«, rekao je Jim. To nisu bila pitanja, već upozorenja Eddieju da će ga pomaknuti. A kad ga je okrenuo, bilo je dobro čuti kako psuje. To je značilo da veliki gad još uvijek diše.

Trbuh mu je bio ranjen, a lice je izgledalo loše. Njegova inače tamnija koža, sada je bila bijela kao snijeg, a oči su mu bile tako čvrsto stisnute da su mu izobličile lice.

Na ustima je bilo krvi koja mu je obojala usne u crveno.

Krv mu je izlazila na usta.

Adrian počne teško disati i stiskati šake, a znoj mu oblije cijelo tijelo. »Eddie, bit ćeš OK.«

»Ispruži se«, rekao je Jim. »Znam da jebeno boli, ali moramo vidjeti o čemu se radi.«

»Ma, valjda će sve biti OK.«

»O, sranje«, šapne Jim prikladno situaciji u kojoj su bili.

Krv nije samo tekla s mjesta na Eddiejevom trbuhu, već je liptala u naletima.

Jim je skinuo svoju kožnu jaknu, zamotao ga i odgurnuo mokre, crvene ruke Eddieja s tog mjesta. A zatim se samo zamrznuo.

Harpijin se nož uspio zabiti u Eddiejeva crijeva te zarezati dovoljno duboko i široko da otkrije unutrašnjost. Ali to nije bilo najgore: sudeći prema količini krvi koja je tekla iz rane, očito je bila prerezana veća vena ili arterija.

A to će ga ubiti.

Jim se strese i položi skupljenu jaknu ravno na ranu. »Stari, možeš li držati ovo?«

Eddie je pokušao spustiti ruke niže, ali one se pomaknu samo nekoliko centimetara.

Jim odvrati pogled. »Hoće li umrijeti?«

Adrian je odmahnuo glavom dok su mu trnule noge. »Ne znam.«

Sranje. Znao je odgovor na to pitanje, ali ga nije mogao izgovoriti.

»Jebeno sranje.« Jim se nagne prema Eddiejevom licu. »Stari, što da radim?«

Adrian se nije spustio na koljena, već se srušio. Nakon što je uzeo prijateljevu ruku, zgrozio se koliko je bila hladna i mokra od kiše i krvi.

»Eddie... Eddie... pogledaj me«, govorio je Jim.

Ovo nije bilo u redu. Tog heroja, tog vječnog ratnika, nije smjela ubiti nekakva jadna harpija s nožem. Eddie je bio materijal za veličanstveni kraj, za smrt u koju će sa sobom povući cijelu vojsku. A ne ovo noćno i polagano odumiranje.

Eddie dahne i zatrese se, dlanom stisnuvši Adrianovu ruku.

»Ovdje sam...« Ad reče promuklo i protrlja oči stražnjom stranom druge ruke. »Neću te napustiti. Nisi sam...«

Jebeno sranje. Izgubit će ga.

A u pitanju je bilo nešto neobjašnjivo. Anđeli istovremeno nisu i jesu živi; istovremeno su postojali, ali nisu bili okovani tijelom; bili su besmrtni, ali su mogli izgubiti dani život.

»Eddie, sranje... ne idi... Bori se protiv toga – « On podigne pogled prema Jimu. »Učini nešto!«

Jim opsuje i pogleda uokolo, ali bili su u predvorju banke, ne u bolnici. Uostalom, spasitelj nije bio u stanju samo uzeti iglu i početi sa šivanjem, zar ne?

Ali tada je Jim zatvorio oči i sjeo na pod, prekrizio noge i potpuno se umirio. U trenutku kad je Ad namjeravao početi urlati na njega da sad nije vrijeme za jebenu meditaciju, tip je počeo emitirati svjedost: od glave do pete, čisto bijelo osvjedjenje počelo je isijavati iz njegove glave, tijela i ruku.

Trenutak kasnije, spasitelj je ispružio ruke te položio dlanove na velika, bačvasta prsa.

Torzo Eddieja napeo se naprijed, kao da ga je stresla struja iz onih ploča pod naponom koje su koristili ljudi, nakon čega je uvukao dah. U isti čas su se s treptajem otvorile njegove crvene oči i fokusirale se na Adriana.

Adrian je ponovno obrisao oči, osjetivši se kao pičkica jer je plakao. »Ej.« Morao je pročistiti grlo. »Drži se i nastavi se boriti. Izliječi se. Samo iskoristi ono što ti Jim daje.«

Eddie malko odmahne glavom i otvori usta. Začulo se jedino stenjanje.

»Drži se. Ajde, stari.«

»Slušaj... me...« Ad se potpuno umirio; glas Eddieja bio je preslab da ga se dobro čuje. »Moraš... ostati... s Jimom...«

»Ne. Nema jebene šanse. Ne ideš nikamo.«

»Ostani... s Jimom... nemoj otići.« Borio se za dah. »Ostani s Jimom.«

»Nije trebalo ovako završiti! Ja sam taj koji treba otići prvi.«

Eddie je podignuo ruku i stavio kažiprst na Adove usne, utišavši ga. »Budi... pametan... za promjenu... OK? Zakuni se.«

Adrian se počeo ljuljati naprijed-nazad, a oči su mu se mutile od suza.

»Zakuni se na svoju čast...«

»Ne. Neću. Jebi se! Ne ostavljaj me!«

Anđelove oči polako su se počele zatvarati. »Eddie! Jebote, Eddie! Nemoj jebeno umrijeti. Jebi se!«

Jeka njegovih povika počela je jenjavati i Eddie je sve teže disao, te on širom otvori usta, kao da je smatrao kako bi to moglo pomoći. Ali u užasnim trenucima tišine koji su uslijedili, Adovo srce tuklo je sve brže i brže, a srce njegovog prijatelja sve je više usporavalo.

Edward Lucifer Blackhawk umro je nakon dva udisaja.

Nije bilo do naglog nestanka pomicanja rebara, niti do toga da se tijelo opustilo, niti do činjenice da je nestalo ono malo snage u njegovom stisku.

Bio je to miris proljetnog cvijeća koji je ispunio banku i uzdignuo se u miran zrak.

Adrian zgrabi prednji dio Jimove majice. »Možeš ga vratiti. Vрати ga – za Boga miloga – stavi ruke na njega.«

Nakon toga više nije mogao govoriti niti je išta očima raspoznao. Ridao je kao pičkica.

Ali više se nije pravio da mu je do toga stalo, te je zgrabio Eddieja oko prsa i podignuo ga, položivši na svoje srce anđela s kojim je na zemlji i u čistilištu proveo stoljeća. Dok ga je držao, bio mu je sve lakši u rukama, iako je veličina praznog tijela ostala istom.

Duša Eddieja je otišla.

Adrian je zakopao lice u onaj krupni vrat, ljuljajući se naprijed-natrag.

»Ne ostavljaj me... ne... oh, Bože, Eddie...«

Adrian nije bio siguran koliko je minuta ili sati prošlo, ali čak je i u tom stanju uznemirenosti shvatio da se nešto promijenilo.

Podignuvši pogled iznad glave Eddieja, ugledao je spasitelja, a zatim trepnuo nekoliko puta da se uvjeri u ono što vidi.

Jim Heron je čuao, ogoljenih zuba i napetog tijela. Oči su mu bile fokusirane na Adriana i Eddieja, a iz njih je zračio mračan, taman sjaj i valovi zla koji su pulsirali u mirisnom zraku.

To je bilo ukazanje osvete, bijesa i srdžbe. To je bilo obećanje pakla na zemlji. To je sve što je Devina bila u obličju spasitelja.

Adriana je neobično utješila ta predstava.

Nije jedini koji se osjećao povrijeđeno i uskraćeno.

Neće biti sam kad krene dalje.

Na putu kojim kreće da se osveti demonu za ovo nalaziti će se dva para otisaka, ne samo jedan.

U tom trenutku Jim otvori usta i ispusti urlik glasniji od polijetanja aviona, a strašan zvuk bio je popraćen eksplozijom.

Prozori predvorja banke, svih trideset metara stakla, popucalo je istovremeno i zasulo ulicu sjajnom kišom staklenih krhotina.

POGLAVLJE 25

Gore u raju, Nigel je iskočio iz svoje svilene postelje. Nije mogao zaspati i činilo se da ni oka ne može sklopiti ako Colin nije pored njega – no, bilo da se probudio iz sna ili drijemeža, vizija koja mu se ukazala šokirala bi ga neovisno o okolnostima.

Drhtavim rukama navukao je halju preko svoje golotinje. Edward – dragi Edward, stoik.

Upravo sada je posrnuo.

Oh, ovo je bio strašan razvoj događaja i užasna destabilizacija. Kako se to dogodilo?

Istina je da u svojim planovima uopće nije uzeo u obzir gubitak jednog od dvojice ratnika: pale anđele poslao je u pomoć Jimu jer su bili snažni i žilavi te iznimno vješti u obrani dobra koje su tako često zanemarivali u sebi samima. A od njih dvojice, Eddie je bio taj koji je trebao preživjeti: on je bio onaj razboritiji i pametniji, on je bio protuteža svom napetom, brzopletom i nemirnom drugu.,

Ali sudbina je okrenula smjer.

»Ma, prokletstvo...«

A Edwarda nije bilo moguće vratiti, barem ne načinom na koji je Nigel mogao utjecati: uskrsnuće je do Stvoritelja, a zadnji put da je anđeo vraćen u život bilo je – pa, nikada.

Nigel obriše lice lanenim rupčićem. Kladio se na Edwarda i Adriana, kao da su kocke – i sada je Adrian, koji je bio temperamentniji, uništen, bez kompasa, sidra i kapetana. A Jimu, koji je već bio ometen, će biti još gore nego da je sam. Morat će se brinuti za drugog anđela.

Ovo će ih uništiti.

Dobar potez od strane demona – ali kako se to dogodilo? Edward je uvijek bio pažljiv. Što je moglo omesti njegov instinkt?

Prišavši stolicu s čajem, Nigel je pristavio čajnik. Ruke su mu se tresle dok je razmišljao o tome što je učinio. Edward je živio sigurno na zabačenom dijelu prostora što ga je nadgledao Nigel – istina, čekao je da ga se traži, i bio je presretan kad mu je konačno oprošteno jer je godinama prije prekršio pravila i spasio Adriana. Sad je baš svejedno.

Bio je dobar muškarac, ali više ga nema.

To se nije trebalo dogoditi.

Nigele, nisi tako moćan kao što misliš.

Položivši ruke na mramornu ploču ormarića, jedva je podnosio težinu na srcu. Ovo se ne bi dogodilo da ih nije obojicu izvukao iz čistilišta.

A bio je tako arogantan u svom odabiru. Što je to učinio?

Stojeći sam, bez ikoga ispred ili iza sebe, s lošim mislima i teretom svojih djela koji mu je teško pritiskao rebra, pomislio je na Adriana – osamljenog, izloženog tuzi i ratu.

Dok se Nigel borio za dah, u ovoj užasnoj samoći mogao se osloniti jedino na Colina. Ali zbog činjenice da Colin nije ovdje, a Nigel ne može otići drugom arkandělu, počeo je žaliti stanje u koje je Adrian zapao. Izgubiti svoju drugu polovicu bilo je gore od smrti.

Bilo je to mučenje, iako je moglo biti poučno.

U prolasku lažnih dana i lažnih noći, u beskonačnom smjenjivanju himbenih obroka i kroketa, unutar konstrukcije te samonametnute strukture koju je stvorio, da zajedno s ostalim anđelima ne poludi u beskonačnosti u kojoj su postojali, Nigel se nikada nije povinuo tuđoj volji. To nije bilo u njegovoj prirodi.

A opet, Colin je imao dio njega.

I za razliku od Adriana, on je mogao otići svojoj drugoj polovici i tražiti utjehu od svog straha, samoće i žaljenja.

Adrian to više nikada neće imati: bez čuda koje nije moguće dobiti, zauvijek će biti odvojen od drugog dijela sebe.

Nigel, nisi tako moćan kao što misliš.

Nakon što je rezak zvuk čajnika odjeknuo šatorom, Nigel pusti vodu da dalje kipi, te hitrim korakom izađe iz svojih privatnih odaja, u šuštanju halja prešavši preko posjeda.

Prema ciklusima koje je postavio i kojima je zapovijedao, na krajolik je poput baršunastog plašta pala noć. Ispred njega su upaljene baklje gorjele uzduž grudobrana i tornjića dvorca, te on potrči preko trave prema treperavom svjetlu.

Izgubili su Edwarda, ali Colin je ovdje.

A između njih je bilo previše travnjaka.

Prateći zidove mansarde, stigao je do zapadnog kuta dvorca i zakrenuo lijevo. U daljini, ispred ruba šume, bio je Colinov šator, nizak i zbijen, pokriven teškim vunanim platnima postavljenim na kratkim motkama. Za razliku od Nigelovog utočišta, njegovo je bilo maleno i skromno, bez svile, satena ili kojeg drugog znaka luksuza: arkanděo se kupao u brzom rječici iza šatora i spavao na prostirci umjesto na krevetu. Imao je jednu plahtu, a nije imao jastuke. Jedino knjige za zabavu.

Zbog tih razloga, Nigel je inzistirao da dijele njegove odaje u kojima je drugi arkanděo praktički živio već godinama.

Kad je prišao šatoru, Nigel je shvatio da tu nikada nije proveo noć. Colin je bio uvijek taj koji je dolazio.

Nigel se pitao kada je zadnji put uopće bio ovdje.

Nije bilo do vratka o kojeg je trebalo pokucati.

»Coline?« rekao je tiho.

Kad nije bilo odgovora, ponovio je ime nekoliko puta.

Činilo se da unutra nije upaljeno svjetlo, pa je Nigel prizvao svjetlost koja mu se stvorila u dlanu te osvjetljavala put. Posegnuvši prema platnu, odgurnuo ga je u stranu, a zatim ušao s ispruženim dlanom čije je svjetlo probilo tamni prostor koji je bio prazan.

I uistinu, da ga netko nije poznavao, pomislio bi da je opljačkan. Unutra je bilo tako malo predmeta. Samo jedna prostirka i putni kovčeg uz zaglavlje. Nešto knjiga uvezenih u kožu. Uljna lampa. Na podu nije bilo ispletenog saga, već jedino trave.

Bertijeve i Byronove odaje sa suprotne strane zida bile su jednako luksuzne kao i Nigelove, ali uređene prema njihovim osobnim ukusima. A Colin je mogao imati više od ovoga; on je mogao imati cijeli svijet.

Okrenuvši se, Nigel je izašao iz šatora i zakrenuo prema potoku. Na granama drveća visjeli su ručnici, a u pjeskovitoj obali vidjeli su se otisci stopala.

»Coline...« šapnuo je.

Tugaljiv zvuk vlastitog glasa ga je prenueso.

Odjednom ga je njegovo očajanje šokiralo te nagnalo da razmisli o svojoj odluci dolaska ovdje usred rata: pomislio je na Jima i Adriana i na njihove uvijek vidljive slabosti što ih je druga strana iskoristila.

On sam bio je slab kad je u pitanju bio Colin. Što znači da i on ima rupu u obrani.

U naletu brzine, Nigel se okrene i odjuri na hitrim nogama koje su ga nosile kroz noć dok je skupljao oko sebe svoje halje i svoj ponos.

Više nikada ne smije odlutati iz svojih odaja.

On nije bio Adrian. On se neće izgubiti kao Adrian, niti će biti vođen svojim osjećajima kao Jim.

Dužnost je pozivala na takvu vrstu izolacije i snage.

A raj si ne može dopustiti ništa manje.

POGLAVLJE 26

Sljedećeg jutra, Veck je sjedio za svojim stolom i zurio u Bailsa preko ruba svoje *Starbucks* šalice. Njegova usta su se ubrzano pomicala, lice je bilo živo, a rukama je opisivao krugove u zraku.

» ...i onda je prokletinja eksplodirala.« Bails zastane i mahne Vecku u lice. »Hej? Jesi li me čuo?«

»Oprosti, što?«

»Cijelo prizemlje Caldwellске banke na križanju Ulice Trade i Petnaeste je razasuto.«

Veck obrati pažnju na razgovor. »Kako misliš, *razasuto*?«

»Sva stakla na prozorima predvorja su eksplodirala. Nije ostalo ništa osim čeličnih okvira. Dogodilo se negdje prije ponoći.«

»Je li u pitanju bomba?«

»Ako jest, onda takvu još nitko nije vidio. U predvorju nema oštećenja — pa, nekoliko stolaca iz čekaonice je odbačeno u udaru, ali nema dokaza da se radi o detonaciji jer nema izvorišta. Na podu predvorja je bila nekakva čudna boja, nešto kao lak za nokte sa šljokicama, a cijeli prostor je mirisao kao cvjećarnica. Ali osim toga, ništa.«

»Policajci koji su došli na mjesto zločina su pregledali sigurnosne snimke?«

»Normalno, i pogodi što? Oko jedanaest se sistem srušio i ostao tako.«

Veck se namršti. »Samo tako?«

»Da. Iako u susjedstvu nije zabilježen nikakav pad napona. Čini se da su se svjeda u predvorju također ugasila, ali na nikakvu drugu elektroničku opremu ili sustave to nije utjecalo — uključujući alarm i računalnu mrežu. Baš jebeno čudno. Kako izgubiš samo snimke i ništa više?«

Veck osjeti škakljanje na zatiljku. Za Boga miloga, gdje je to već čuo?

»Čudno je to.«

»Moglo bi se i tako reći.«

Bails škiljeći nagne glavu. »Hej, jesi li OK?«

Veck se okrenuo prema svom računalu i otvorio e-poštu. »Nikad bolje.«

»Ako ti tako kažeš.« Uslijedila je pauza. »Čini se da će tvoja partnerica posjetiti Kronera.«

Veck se naglo okrene. »Da?«

»Nisi to znao?« Bails slegne ramenima. »De la Cruz mi je jučer kasno navečer poslao poruku. Želio sam ponovno danas otići tamo, ali red je na Unutarnjoj. Sad ti bez sumnje mogu udijeliti lijepu lentu oslobođenoga od krivnje.«

Jebeo sranje. Na pomisao da je Reilly u blizini tog čudovišta, Vecku se zaledila krv u žilama. »Kada?«

»Mislim upravo sada.«

I vidi vraga, njegov prvi instinkt bio je da u punoj brzini otrči do Sv. Franje. Postoji razlog zbog kojega mu se jutros nije došla javiti i reći mu gdje ide.

»Uglavnom, vidimo se. Moram se vratiti na posao.«

Veck je instinktivno zgrabio mobitel i provjerio ga. Naravno da je dobio poruku od Reilly koju nije čuo: *Danas ću kasniti. R.*

»Jebote.«

Ogledao se oko sebe, ali to mu nije moglo pomoći. Zatim se pokušao koncentrirati na zaslon ispred sebe.

Dovraga, nema proklete šanse da sjedi na dupetu i mlati kurcem dok ona istovremeno intervjuira luđaka.

Ali, zapravo mu je ovo jedinstvena šansa.

Uzevši kavu sa sobom, išetao je iz Umorstava i skrenuo lijevo, prema izlazu za nuždu. Penjao se betonskim stubištem grabeći dvije stepenice odjednom, zatim gurnuo čelična vrata i krenuo ravno prema sobi s dokazima.

Unutra se javio stražaru, malo proćaskao – kao da je sve ovo rutina – a nakon prikladnog uvoda, bio je među policama.

Dok je radio kao patrolni policajac na Manhattanu, često je rukovao dokazima poput vrećica s drogom, mobitelima i zaplijenjenom lovom – predmetima koji su korišteni. Otkad radi u Umorstvima, to je većinom bila zakrvavljena odjeća, oružje i osobne stvari – predmeti koji su ostavljeni.

Krenuo je kroz dugačke redove polica, usredotočivši se na stražnji dio velikog skladišta u kojem su bili stolovi.

»Hej, Joe«, rekao je nakon što je zašao za visoki odjeljak.

Stari forenzičar podigne pogled s mikroskopa. »Hej.«

»Kako ide?«

»Radno.«

Nakon što je tip podignuo ruke i dobro se istegnuo, Veck se opušteno nasloni na odjeljak. »Kako se ti držiš?«

»Noćna smjena je lakša od dnevne. Naravno, nakon prošlog tjedna, obje su grozne.«

»Treat će vam još puno vremena dok prođete kroz sve?«

»Vjerojatno četrdeset i osam sati. Ima nas troje i radili smo non-stop, osim sinoć.«

Veck baci pogled na kolekciju predmeta koji su katalogizirani i upakirani, kao i golemi pladanj pun preliminarno upisanih predmeta koje je još trebalo pregledati i zapakirati.

Ispostavilo se da je ispod mikroskopa bila gumica za kosu koju je forenzičar pincetom izvadio ispod leće uređaja. Nakon što je crni obruč stavio u plastičnu vrećicu, uzeo je dugačku, neonski žutu naljepnicu i zalijepio je cijelom dužinom preko otvora. Zatim je napisao nešto plavom kemijskom, potpisao svojim inicijalima i pritisnuo

tipkovnicu laptopa. Zadnji korak bio je *očitati* elektronički kod vrećice, nakon čega je signal označio da je predmet službeno unesen u sustav.

Veck otpije gutljaj svoje kave. »Uglavnom, radim na slučaju nestale osobe. Mlada djevojka.«

»Želiš baciti pogled na ovo što imamo?«

»Bi li ti smetalo?«

»Ne. Samo nemoj ništa odnijeti.«

Veck baci pogled na privremeno postavljene niske police. Još ni jedna skupina predmeta nije dobila trajni dom jer su svi, od policije do FBI-a, namjeravali kopati po tome.

Preskočivši staklenke s uzorcima kože – naime, Cecilia Barten nije imala tetovaže – usredotočio se na gomilu prstena, narukvica, ukosnica i ogrlica.

»Gdje si, Sissy?« pomislio je za sebe.

Sagnuvši se, uzeo je prozirnu plastičnu vrećicu zapečaćenu potpisom drugog forenzičara. Unutra je bila umrljana kožnata narukvica s privjeskom lubanje. To nije bilo u Cecilijinom stilu.

Nastavio je uzevši uneseni srebrni обруč. Na svim fotografijama iz kuće Bartenovih, djevojka je nosila zlato.

Gdje si, Sissy... gdje si, dovraga?

U Bolnici Sv. Franje, Reilly je ozbiljno marširala jednim od tisuću bolničkih hodnika. U svom maršu, prolazila je pored bijelih kuta, plavih odora tehničara, zelenih sestrijskih odora, pacijenata i njihovih obitelji.

Soba intenzivne njege koju je tražila bila je skroz na desno, a prilazeći sestrijskoj sobi, izvadila je značku. Nakon nekoliko riječi, upućena je da skrene lijevo. Nakon zadnjeg ugla, stražar pored staklenog kaveza skočio je na noge.

»Časnice Reilly?« rekao je.

»To sam ja.« Pokazala mu je značku. »Kako mu je?«

Čovjek odmahne glavom. »Upravo je doručkovao.« Šturi odgovor bio je pun nezadovoljstva – kao da je stražar želio da osumnjičenik počne štrajkati glađu. Ili da ga izgadne do smrti. »Valjda će ga uskoro preseliti jer se oporavlja. Želite da uдем s vama unutra?«

Sprezivši značku, izvadila je mali notes i nasmiješila se. »Mogu i sama.«

Činilo se da ju je zaštitar odmjerio, ali zatim je kimnuo. »Da, činite se da možete.«

»Nije to samo do izgleda. Vjerujte mi.«

Otvorila je staklena vrata, odgurnula blijedo zelenu zavjesu i smrznula se nad prizorom sestre kako se naginje nad Kronerom. »Oh, oprostite.«

Brineta se okrenula i nasmiješila. »Molim vas, časnice Reilly, uđite.«

Dok je Reilly zurila u oči tako crne da se činilo kao da nema zjenica, uhvatio ju je iracionalan nalet užasa: svi instinkti u tijelu govorili su joj da bježi, što brže i što dalje.

Ali Kroner je bio taj kojeg se trebala bojati, a ne neke žene koja je samo obavljala svoj posao.

»Ah... možda bolje da dođem kasnije«, rekla je Reilly.

»Ne.« Sestra se ponovno nasmiješi, otkrivši savršene bijele zube. »Spreman je za vas.«

»Svejedno, pričekat ću dok vi ne završite.«

»Ostanite. Rado ću vas ostaviti same.«

Reilly se namršti, pomislivši jesu li možda ovo dvoje hodali.

Sestra se ponovno okrenula prema Kroneru, rekla mu nešto tihim glasom i pogladila mu ruku na način od kojeg se Reilly smučilo. A zatim joj se žena počela približavati, postajući sve ljepšom i ljepšom — dok nije bila tako predivna da se trebalo zapitati zašto nije bila model.

Unatoč tome, Reilly se samo željela maknuti od nje. Taj postupak uopće nije imao smisla.

Sestra je zastala kod vrata, ponovno se nasmiješivši. »Uzmite si vremena. On ima sve što želite.«

A potom je nestala.

Reilly trepne nekoliko puta. Zatim se nagnula van i pogledala uokolo.

Stražar je pogleda sa svog sjedala. »Jeste li u redu?«

U hodniku nije bila ničega osim kolica za oživljavanje, kante za smeće pune uprljane posteljine i još nekih praznih kolica. Možda je sestra jednostavno otišla u drugu sobu? Da, to je vjerojatno. S obje strane Kronerove sobe bile su druge prostorije.

»Aha, jesam.«

Zašavši unutra, Reilly se sabrala i pogledala pacijenta, ukrstivši pogled s čovjekom koji je ubio najmanje dvanaest mladih žena diljem zemlje.

Pametne oči. To joj je bila prva pomisao. Pametne, bistre oči, kakve imaju gladni štakori.

Drugo što joj je palo na pamet? Bio je uistinu *sitan*. Bilo je teško povjerovati da je mogao podići vrećicu s namirnicama, a kamoli nadvladati mlade, zdrave žene — no, vjerojatno je svoje žrtve savladavao pomoću droge, riješivši tako, barem na početku, rizik od bijega i buke.

Zadnje što je pomislila bilo je... Čovječe, imao je hrpu zavoja. Gotovo da je bio mumificiran, s lubanjom i vratom umotanim u gazu te flasterima zalijepljenim na obraze i čeljust. A iako je izgledao kao projekt iz Frankensteinova laboratorija, bio je budan, a ten mu je blistao.

Gotovo neprirodno. Da nije imao vrućicu?

Prilazeći krevetu, podignula je značku. »Ja sam časnica Reilly iz policije Caldwell. Željela bih vam postaviti neka pitanja. Rečeno mi je da ste se odrekli svog prava na prisutnost branitelja.«

»Želite li sjesti?« Glas mu je bio mek, a ton pun poštovanja. »Imam stolac.«

Kao da su u njegovoj dnevnoj sobi ili nešto slično.

»Hvala.« Dovukla je tvrdu plastičnu sjedalicu do kreveta, ali ne preblizu. »Želim s vama razgovarati o večeri kad ste napadnuti.«

»Jučer sam pričao o tome s detektivom.«

»Znam. Ovdje sam da ustvrdim detalje.«

»Rekao sam mu sve čega se sjećam.«

»Pa, molim vas, možete li to ponoviti i meni?«

»Naravno.« Uz težak napor se odignuo na ruke, a zatim pogledao časnicu kao da želi da ga pita treba li mu pomoć. Kad to nije učinila, pročistio je grlo. »Bio sam u šumi. Polagano *sam* hodao kroz šumu...«

Ni tren nije popušila njegovu poslušnost i preobrazbu. Ljudi poput Kronera? Bez sumnje je bio u stanju izvoditi >jadan-ja< igru koliko god mu to odgovara. To je bio način na koji su psihopati poput njega funkcionirali. Mogao je biti normalan te ostale, pa čak i sebe, uvjeriti da je poput svih drugih: spoj dobroga i zloga – u kojem zlo nije išlo dalje od varanja na porezu, prebrze vožnje na autocesti ili tračanja punice njoj iza leđa.

Ali nikada neće ubiti djevojku. Ipak, takve krinke nisu mogle potrajati.

»A išli ste – kuda?« ponukala ga je.

Spustio je pogled. »Znate gdje sam bio.«

»Zašto mi vi to ne biste rekli?«

»Išao sam do onog motela, *Monroe*.« Uslijedila je pauza i on zategne usne. »Želio sam otići tamo. Znate, opljačkali su me.«

»Vaša kolekcija.«

Uslijedila je duga pauza. »Da.« Mršteći se, spustio je pogled na svoje ruke, tako sakrivši što god mu je bilo u očima. »Bio sam u šumi i nešto me odjednom napalo, valjda neka životinja. Pokušao sam se boriti s njom, ali bila je presnažna.«

Kako ti se to svidjelo gade, pomislila je.

»Tamo je bio čovjek – vidio je što se dogodilo. On će vam reći. Jučer sam ga prepoznao među fotografijama.«

»Što se dogodilo s tim čovjekom?«

»Pokušao mi je pomoći.« Ponovno se mrštio. »Pozvao je Hitnu, ali ne sjećam se ostaloga. Čekajte!« One sitne okice postale su lukave. »Vi ste bili tamo, zar ne?«

»Možete mi još nešto reći o životinji?«

»Vi ste bili tamo. Gledali ste moj odlazak u vozilu Hitne pomoći.«

»Ako bismo se mogli vratiti na životinju – «

»I njega ste isto gledali.« Kroner se nasmiješio i na trenutak sklizne njegova maska Gospodina Dobrog i Normalnog, te mu neobična proračunatost uđe u pogled. »Gledali ste muškarca koji je bio sa mnom. Jeste li mislili da je on kriv?«

»Životinja je ono što me zanima.«

»To nije *sve* što vas zanima.« Taj *sve* izgovorio je vedro, poput pjesmice. »Ali i to je u redu. Dobro je željeti stvari.«

»O kakvoj životinji mislite da se radilo?«

»O lavu, tigru, medvjedu – oh, Bože.«

»Gospodine Kroner, ovo nije šala. Moramo znati postoji li opasnost za javnost.«

Budući da je učila tehnike ispitivanja, odlučila mu je dati mogućnost za herojski čin. Ponekad su osumnjičenci poput njega igrali tu igru u nadi da se umile ili da pokušaju dobiti povjerenje koje će kasnije s užitkom prekršiti.

Kroner spusti kapke. »Oh, mislim da ste se dovoljno pobrinuli za javnost.«

Da, ako on ne pobjegne iz bolnice, a kriminalni sustav ga zatvori do kraja njegovog života. »Moralo je imati očnjake«, rekla je.

»Da...« Dotaknuo je uništeno lice. »Imalo je očnjake i bilo je veliko. Što god bilo, nadvladalo me. Još uvijek ne znam zašto sam preživio – ali, čovjek, on mi je pomogao, taj stari prijatelj...«

Reilly se pobrinula da izraz njezinog lica ostane potpuno jednak. »Stari prijatelj? Vi ga poznajete?«

»Svaki svoga poznaje.«

Dok joj se hladnoća spuštala niz kralježnicu, Kroner je podignuo ruku, ne dopustivši joj da išta kaže. »Čekajte – moram vam nešto reći.«

»Što mi *morate* reći?«

Zavoji na njegovom licu nagužvali su se kao da se ceri, a onom rukom je dotaknuo glavu. »Nešto bih vam trebao reći...«

S obzirom na činjenicu da ju uopće nije poznao, to je bilo nemoguće. »Gospodine Kroner.«

»Imala je dugu plavu kosu. Dugu i ravnu plavu kosu...«

Teško je uvukao zrak, a zatim se potapšao po sljepoočnici kao da je u bolovima. »Zapeo je na kosi... na toj plavoj, zakrvavljenoj kosi. Umrla je u kadi – ali njezino tijelo nije tamo.« Kronerova glavi zatresla se naprijed-natrag na jastucima. »Otiđite do kamenoloma. Ona je tamo, u špilji, ali morate ići duboko da biste došli do nje.«

Reillyino srce počelo je tući. Širina njezinog slučaja bila je ograničena na noć kad se dogodio napad, ali nema šanse da neće nastaviti s ovom istragom. Niti je Kroner mogao znati da je radila na slučaju Cecilije Barten.

»O kome pričate?«

Kroner spusti ruku i odjednom poprimi pepeljastu boju. »O onoj iz supermarketa. Trebam vam to reći jer ona želi da vam kažem sve što znam.«

Odjednom se počeo nekontrolirano micati, a drhtanje njegovog torza pojačalo se; započeo se tresti na jastucima, a oči su mu kolutale u lubanji.

Reilly skoči naprijed i pritisne gumb za hitne slučajeve. »Trebam pomoć!«

Usred napadaja, Kroner je uhvati za ruku siječajući onim prokletim očima. »Recite mu da je patila... Mora znati da je patila...«

POGLAVLJE 27

U Stožeru, u sobi s dokazima, Veck je prošao kroz cijelu Kronerovu kolekciju, radeći mentalne slike u umu. Nažalost, nije našao ništa od nakita ili drugih predmeta kakve je vidio na fotografijama kod Bartenovih.

Koraknuo je unazad i prekrižio ruke na prsima. »Sranje.«

»Ima toga još«, rekao je forenzičar. Ne podignuvši pogled s onoga što radi, tip je povukao plahtu s predmeta koje je još trebalo pregledati.

Veck je otpio gutljaj svoje hladne kave, prišao i sagnuo se. Naravno da nije smio ništa dirati, pa je dobro što je sve bilo izloženo jedno do drugoga. Još nakita i nekoliko gumica za kosu s crnim, smeđim i ružičastim vlasima.

Zazvonio mu je mobitel i on se okrene da se javi. »DelVecchio. Da, da... aha... da, to sam ja...«

To je Kadrovska provjeravala informacije prije nego mu pošalju prvu plaću. Dok je žurno odgovarao na pitanja, pomislio je – bez uvrede – da ima i pametnijih stvari za raditi.

Kad ih se konačno otarasio, ponovno se okrenuo prema pladnju. Jebote, bio je sto posto siguran da je Sissy oteo Kroner.

Iz gumene rukavice forenzičara zasjao je zlatni bljesak nakon što je jedan predmet stavio ispod mikroskopa.

Bila je to naušnica. Mala naušnica u obliku ptice, golubice ili vrapca.

»Mogu li vidjeti?« rekao je Veck promuklim glasom.

Ali nije trebao pogledati bliže da bi je prepoznao. Na polici Bartenovih bila je fotografija na kojoj Sissy nije znala da ju se fotografira i tu je nosila upravo takve naušnice.

U trenutku kad mu je forenzičar pokazao taj dokaz, ponovno mu je zazvonio mobitel.

Čim je bacio pogled na zaslone i vidio da je Reilly, istog časa je prihvatio poziv. »Nećeš vjerovati, ali upravo gledam u naušnicu Sissy Barten.«

»U Kronerovim dokazima.« To je bila izjava, ne pitanje.

Veck se namršti. Glas joj je zvučao čudno. »Jesi li u redu? Što je bilo s Kronerom?«

Usljedila je kratka tišina. »Ja...«

Veck se odmaknuo od forenzičara, otišao u kut i okrenuo mu leđa. Spustivši glas, rekao je: »Što se dogodilo?«

»Mislim da ju je ubio. Sissy. On... ju je ubio.«

Veck stegne mobitel u šaci. »Što je rekao?«

»Identificirao ju je po kosi i supermarketu.«

»Jesi li ponijela njezine fotografije? Možemo li dobiti potvrdu toga?«

»Usred intervjua je dobio napadaj. Ja sam izvan sobe za intenzivnu njegu, a oni ga upravo oživljavaju. Nemoguće je znati hoće li se izvući ili ne.«

»Je li rekao još što?«

»Da je tijelo negdje u kamenolomu. Barem tako on tvrdi.«

»Idemo...«

»Već sam pozvala De la Cruza. On će otići tamo s Bailsom.«

»Upravo krećem.«

»Veck«, viknula je. »Ovo više nije slučaj nestale osobe. Nas dvoje više ne radimo na njemu.«

»Vraga ne radimo – ona je moja dok ne nađemo tijelo. Idi sa mnom da me možeš suspendirati ako želiš. Ili još bolje, dođi pomoći.«

Usljedila je duga pauza. »Postavljaš me u grozan položaj.«

Skrgutao je zubima od grižnje savjesti. »Kad se radi o tebi, čini se da sam sjajan u tome. Ali moram to učiniti – i obećavam da te neću gnjaviti.«

»I u tome si sjajan.«

»To je u redu. Slušaj, ne mogu se maknuti od toga dok ne saznam što joj se dogodilo. Ako nađemo nešto, neću se otići suočiti s Kronerom, niti ću išta dirati, ali moram to učiniti.«

Još jedna beskonačna tišina. A zatim: »U redu, i ja krećem. Ali ako nas De la Cruz makne sa slučaja, *nećemo* se svađati s njim, jasno?«

»Kristalno.« Veck zahvali Bogu i nastavi: »Je li rekao još nešto? Kroner, je'l?«

Začulo se šuštanje, kao da je prebacila mobitel u drugu ruku. »Rekao je da te poznaje.«

»*Molim?*«

»Kroner je rekao da te poznaje.«

»To je jebena laž. Nikad ga u životu nisam upoznao.« Nije ništa rekla i on opsuje. »Reilly, kunem se, ne poznajem tog tipa.«

»Vjerujem ti.«

»Ne zvučiš tako.« Zbog nekog razloga, njezino mišljenje bilo je ključno. »Ići ću na detektor laži.«

Njen uzdah zvučao je iscrpljeno. »Možda se Kroner igrao sa mnom. Teško je znati.«

»Što je točno rekao?«

»Nešto tipa *svaki svog poznaje*.«

Veck se smrzne. »Ja nisam Kroner.«

»Znam. Hajde, idem do auta i krećem. Kamenolom je na drugom kraju grada, a ako nam De la Cruz dopusti, možemo tamo doći prvi. Vidimo se za pola sata.«

Nakon što je poklopio, forenzičar podigne pogled s mikroskopa. »Našao si ono što tražiš?«

»Mislim da jesam. Možeš li mi javiti ako nađete nešto na toj naušnici? Imam osjećaj da je pripadala mojoj nestaloj djevojci.«

»Nema problema.«

»Gdje je kamenolom?«

»Kreni trideset kilometara južno sjevernom obilaznicom. Ne znam gdje se točno silazi s nje, ali izlaz je označen. Ne možeš ga mimoići jer postoje znakovi koje će te odvesti tamo.«

»Hvala, stari.«

»Dobro je to mjesto za skrivanje, ako znaš na što mislim.«

»Znam. Nažalost.«

Pet minuta kasnije, Veck je na svom motoru jurio prema obilaznici. Nije bilo razloga prijevremeno zvati De la Cruza. Trenutak istine slijedi tek kad se nađu licem u lice.

Izlaz s autoceste ukazao se petnaest minuta kasnije, a na njemu je pisalo: *Kamenolom Thomas Greenfield*. Signalizaciju je bilo lako pratiti, te je nekoliko kilometara dalje sišao na usku pošljunčenu cestu uz čiji je rub raslo gusto drveće. U ljeto je ono bez sumnje činilo romantičan svod; ali trenutačno je izgledalo kao da koščate ruke grebu jedna po drugoj.

Smanjio je brzinu kad je zakrenuo za oštar desni zavoj koji se postepeno počeo penjati sve više i više. Šibao je hladan vjetar, a oblaci su bili vrlo nisko te se činilo da guše zemlju. Pomislio je da se izgubio kad je konačno izbio na vrh.

Kamenolom? Prije jebeni Grand Canyon.

Već su se skupili članovi policije i vatrogasne službe Caldwellla: bila su tu dva vozila za potragu i spašavanje, zatim nekoliko policijskih patrolnih vozila te jedan neoznačeni automobil koji je vjerojatno bio De la Cruzov. I pseća jedinica.

Veck se parkirao malo dalje, a dok je prilazio okupljenim ženama, muškarcima i psima, držao se kao da je njegova prisutnost potpuno normalna.

De la Cruz je istupio iz središta i prišao mu. Vječito mračan izraz lica detektiva nije se ni najmanje promijenio. Njegov dolazak ga nije trebao iznenaditi, ah to svakako nije bila dobra vijest.

»Čudo da se srećemo ovdje«, promrmlja De la Cruz. Svejedno mu je pružio ruku.

»Kamenolom je golem.« Dlanovi su im se spojili s pljeskom. »Kladim se da vam treba pomoć.«

Kamenolom je bio širok oko kilometar i pol, te sedamsto metara dubok – ali njegova formacija bila je većinom prirodnog porijekla te nije nastala kopanjem. Tri četvrtine njegovih stijenki bile su okomite provalije, a samo je na južnoj strani bio gadan spust prošaran stijenama, niskim raslinjem i gomilom tamnih jama koje su vjerojatno bile spilje.

»Onda, hoćeš mi dopustiti da radim?« Veck je zahtijevao.

»Gdje ti je partnerica?«

»Na putu ovamo.«

De la Cruz pogleda iza sebe prema skupini kolega. »Ovdje je mala ekipa da ne privučemo pažnju. Ako mediji saznaju, ovo će se pretvoriti u izlet s publikom.«

»Znači, imam dozvolu za rad?«

De la Cruz ga pogleda ravno u oči. »Ne diraj ništa živo i ne miči se odavde dok Reilly ne stigne.«

»Pošteno.«

»A kad si već ovdje, dođi i pridruži nam se u planiranju.«

Jimovo staro boravište niti je bilo naročito staro, niti je bilo njegovo.

Prvi put kad je došao u Caldwell, iznajmio je garažu i garsonijeru iznad nje od nekog starog tipa u baderskoj livreji, a kad se prije tjedan dana *iselio*, zaključio je kako će to biti zadnji put da je ovdje: njegov bivši šef, Seronja Matijaš, dahtao mu je za vratom, a trebao je krenuti u Boston gdje ga je čekala još jedna bitka s Devinom.

Ali što je na kraju išlo po planu? Matijaš više nije u igri, Jim se vratio u Caldwell, a njemu i Adrianu je trebalo sigurno sklonište.

Pa zdravo, kućo stara. Jedino se mogao moliti da vlasnik nije ušao unutra i našao novac za stanarinu i ključ.

Zaustavivši Ford *F-10* na dugom prilazu koji je vodio do kuće, provjerio je prati li ga Adrian još uvijek na onom *Harleyju* – da, bio je iza njega. Zajedno su prošli pored vlasnikove napuštene, ali savršeno očuvane kuće i nastavili dalje stazom, presjekavši preko livade od dobrih dvadeset jutara. Garaža je bila duboko na posjedu i vjerojatno je bila korištena za skladištenje kosilica i opreme za obradu zemlje, a iznad nje je živio nadstojnik. Kad ju je iznajmio, dobio je dojam da je već neko vrijeme prazna.

Zastavši pred velikim dvokrilnim vratima, izašao je iz auta, zgrabio jednu od ručki na kliznim vratima i svom težinom se oslonio na nju, pitajući se što će pronaći u garaži.

Ploča se s tutnjem otvorila u stranu, otkrivši savršeno čisti betonski pod i strop od golih greda dovoljno visok da pod njega stane prikolica za konje.

Jim je ponovno sjeo za volan, pustivši motor da ga polagano uvede unutra. Adrian je odmah iza njega parkirao *Harleyja*, a zatim povukao vrata da se zatvore za njima. Nakon što je nestalo sivog dnevnog svjetla, Jim je ugasio motor i otvorio vrata.

Čist i svjež miris cvijeća ispunio je zrak do te mjere da je gotovo povratio, iako je to bilo bez *sumnje* prekrasno udisati.

Nakon što su se on i Adrian smjestili uz stražnji dio kamioneta, ni jedan ni drugi nisu prozborili ni riječ. Platno koje su prije sat vremena kupili u željezariji bilo je zatvoreno sa šest sajli s kukicama, koje su sada jednu po jednu otkopčali. Odgurnuvši debeli plavi pokrov, pažljivo su otkrili tijelo omotano u plahtu.

Napustili su banku malo nakon što je Jim raznio sve prozore, a sa sobom su uzeli i Eddieja – ispostavilo se da to uopće nije teško; barem ne u fizičkom smislu. Tijelo

Eddieja je nakon smrti bilo lagano poput pera, kao da je sva težina nestala iz njegovih kostiju i mesa, a ono što je ostalo bila je samo ljuštura.

Jim nije imao pojma kojim putem krenuti, ali tada se pojavio Pas i odveo ih u napuštenu trokatnicu.

Ostavivši Adriana i Psa da čuvaju onoga koji je pao, Jim se vratio u svoj hotel, gdje je pokupio njihove stvari i utovario ih u kamionet. Pri povratku se parkirao u podzemnoj garaži nekoliko ulica dalje, pojavivši se s gomilom planova kako će otići na neko sigurnije mjesto te pokupiti ostala vozila i motore što su ostali ispred *Marriotta*.

Ali na kraju je samo sjeo i pustio Adriana na miru; tip je izgledao kao da će se raspasti.

Unatoč tome, na kraju su morali otići, a on je odlučio da je dolazak ovdje njihov najbolji plan u kratkoročnom smislu. Adrian ga je pratio bez komentara, ali to vjerojatno nije dobar znak – očito je još uvijek bio u šoku, što sigurno neće potrajati. Ali tek ih je čekalo, u najmanju ruku, epsko sranje. Jim je otkočio vrata prtljažnika i pustio ih da padnu. »Želiš li to?«

Adrian je skočio, nijemo se spustivši do Eddieja. Podignuvši zamotano tijelo, krenuo je do kamioneta i prišao bočnim vratima. »Možeš nam ovo otvoriti?«

»Da, naravno.«

Prateći ponovno Psa, Jim im je prišao i otvorio vrata, a zatim su se sva trojica uspela vanjskim stubištem. Na odmorištu je u sekundi otključao bravu i povukao se prema drugoj strani te propustio Adriana.

Samački krevet bio je u stanju u kojem ga je Jim ostavio, sa zapletenim plahtama nakon zadnje neprospavane noći ovdje. I da, novac i ključ su bih na mjestu na kojem ih je ostavio, na šanku male kuhinjice. Kauč je još uvijek bio ispod dvokrilnog prozora prekrivenog tankim zastorima. U zraku je bio blagi miris sijena, ali to neće zadugo ostati tako.

Ne dok je s njima Eddie.

Bacivši pogled prema Adrianu, Jim je znao da nema razloga ne ostati ovdje. Matijaš je provodio vječnost u Devininom zdencu duša, pa nije predstavljao nikakvu prijetnju, a ostali operativci su bili zaposleni borbom za vodstvo koje je tip ostavio za sobom. Uostalom, Jimov jedini problem bio je njegov bivši šef.

A baš je njega u zadnjoj rundi iznevjerio.

»Tu iza nalazi se ostava«, rekao je Jim uputivši se prema kuhinji.

Pored hladnjaka nalazila su se niska vrata koja su vodila u uzak prostor obložen knaufom ispod stropnih greda. Ispružio je ruku unutra, upalio golu žarulju i pomaknuo se u stranu.

Nakon što se Adrian sagnuo i ušao sa svojim teretom, Jim je otvorio ladicu ispod kuhinjskog elementa i izvukao dugačak nož.

Bez oklijevanja ga je prislonio uz dlan i potegnulo njime preko kože.

»Jebote« siknuo je.

Adrian je izašao iz ostave. »Što radiš?«

Krenuo je prema mjestu na kojem je bio Eddie dok su za njim na podu ostajale žarko crvene kapi krvi. Istini na volju, nije bio sto posto siguran što se događa, ali nagon ga je vodio i gonio naprijed te on položi svoj krvavi dlan na unutarnju stranu niskih vrata, ali i na samo tijelo.

Prije nego je povukao svoj krvavi dlan, zavjetovao se: »Ja ne ostavljam pale vojnike. Bit ćeš s nama — dok *nam* se ne vratiš. Možeš se okladiti u to.«

Zatvorivši vrata, pogledao je Adriana koji se oslonio na šank i obgrlio ga rukama. Anđeo je zurio u linoleum kao da promatra čajne listiće, kartu, zrcalo — zapravo, kao da bulji u prazno.

Tko bi to, dovraga, znao.

»Moram znati na čemu si«, rekao je Jim. »Želiš s njim ostati ovdje ili ćeš nastaviti s borbom?«

On podigne svoj prazan pogled s poda. »Nije se trebalo ovako završiti. On bi se bolje nosio s ovime.«

»To nije dobar način razmišljanja. Ja te neću tjerati da išta poduzmeš. Ako želiš samo tugovati, ja neću imati ništa protiv. Ali moram znati što namjeravaš učiniti.«

Sranje, vjerojatno je bilo prerano pitati ga što bi za ručak, a kamoli ako je u stanju boriti se. Ali nisu imali luksuz baviti se psihoanalitičkim otkrivanjem osjećaja. Bili su u ratu.

Kad je Adrian promumljao kako sve to *nije u redu* Jim je shvatio da mu mora privući pažnju.

»Slušaj me«, rekao je polagano i jasno: »Devina je ovo učinila s namjerom. Oduzela ti ga je jer zna da te njegov gubitak oslabljuje. Strategija jedan na jedan vodi u izolaciju. Mene želi razdvojiti od vas dvojice, a tebe od svijeta. Na tebi je hoće li joj to uspjeti ili ne.«

Adrian usmjeri pogled na vrata koja je Jim zatvorio. »Kako se nešto tako značajno može dogoditi tako brzo?«

Jim se vratio u svoju vlastitu prošlost, u kuhinju koju je dobro poznao, na mjesto krvave scene koju nikada nije zaboravio: njegova majka umire u lokvi vlastite krvi nakon što mu je rekla da trči što brže može.

Iskusio je udarac s kakvim se nosio Adrian, tu užasnu spoznaju da su stupovi koji drže tvoj svijet načinjeni od papira umjesto od kamena.

»Takve se stvari događaju.«

Uslijedio je trenutak tišine, a zatim se začulo tiho tapkanje po podu. Pas, koji im se uglavnom sklanjao s puta, krenuo je polagano prema Adrianu, a kad je stigao do njega, sjeo je na njegovu vojničku čizmu i položio glavu na anđelovu nogu.

»Nisam ljut«, konačno je rekao Adrian. »Ništa ne osjećam.«

To će se promijeniti, pomislio je Jim. Pitanje je samo kada.

»Ostani ovdje s njim«, rekao je Jim. »Idem na teren jer ne želim da je DelVecchio sam.«

»Da.« Adrian se sagne i podigne Psa. »To je u redu.«

Anđeo je otišao do drugog kraja prostorije, sjeo na kauč i stavio životinju u krilo, ne skidajući pogleda s ostave.

»Nazovi me«, rekao je Jim, »i istog trena dolazim k tebi.«

»Dobro.«

Bože, Ad je bio poput neživog objekta koji je disao. Jimova zadnja pomisao bila je da se Devina igra vatrom. Adrian će se probuditi iz svoje letargije, a njegova osveta bit će strašna.

Nakon što je zatvorio vrata, Jim je zastao da zapali cigaretu te pogleda u nebo. Oblaci su se valjali preko garaže i on se uhvati kako u njima traži neku viziju ili znak.

Ništa mu se nije ukazalo.

Popušio je svoju cigaretu, a kad je namjeravao krenuti, u garsonijeri se upalio radio.

Začuo je prigodnu *a capella* pjesmu *Blaže of Glory*, izvođač je bio *Bon Jovi*.

Jim se uzdigne u zrak prateći neki signal što ga je usmjerio prema DelVecchiju. Bio je na pola puta do svoje mete kad je shvatio jednu stvar.

On ne posjeduje radio.

POGLAVLJE 28

»Daj da ti pomognem.«

Reilly je oslonila težinu o dvije stijene veličine fotelje, sagnula se i ispružila ruku.

Veck samo na tren podigne pogled prema njoj. »Hvala.«

Njihovi dlanovi su se spojili i Reilly se nagne unatrag povukavši ga svom snagom. Čak i uz oslonac, bio je poput auta koji treba povući iz jarka, a imala je osjećaj da se ne bi ni pomaknuo da nije skočio.

Nakon što joj se pridružio na platou, počeli su razgledavati uokolo. Već su satima pretraživali dugu padinu kamenoloma, ručnim svjetilkama osvjetljavajući plitke jame i izbočine stijena. Spasioci su pregledavali strme padine, a ostali policajci su bili s lijeve strane ili uz rub sa psima. Minute su prolazile sporo i mučno, a sama veličina prostora koji je trebalo detaljno provjeriti bila je iznenađujuća.

Tražili su tijelo mlade djevojke i stoga je cijela priča bila baš jeziva.

»Tamo je još jedna spilja«, rekla je i skočila sa stijene, dočekavši se u čučnju na blatnom tlu.

S ruba kamenoloma, teren je izgledao problematično. Izbliza se obeshrabrujućom činila i vrsta krajolika koji je bilo moguće savladati tek u čizmama za planinarenje. Srećom, u svom prtljažniku je imala dodatnu jaknu i pribor za skupljanje dokaza. Također je dobro što je sinoćnja kiša prestala jer bi inače ovo bilo iznimno naporno. Kako god bilo, vrhovi stijena su se već osušili, pa su barem imali čvrsti oslonac; lokve i blato su ih dovoljno usporavali.

»Jesi li kad bila ovdje?« upitao ju je Veck nakon što je skočio do nje. Kao i obično, nije imao dovoljno odjeće na sebi.

Pomislila je da bi mogla upotrijebiti i neki drugi izraz u ovoj situaciji. Možda *nije bio odjeven dovoljno toplo*, a i njegova obuća bila je namijenjena uredu, ne šetnji u prirodi. Činilo se da on ne mari za to: iako su mu cipele bez sumnje uništene, a njegova je crna vjetrovka imala jednak učinak kao i list papira na tom hladnom povjetarcu, hrabro je kročio dalje kao da mu je savršeno udobno.

Ali ipak su se oznojili.

Čekaj, koje je bilo pitanje?

»Kao i većina, oduvijek znam za ovaj kamenolom.« Bacila je pogled prema rubu. »Ali prvi put sam ovdje. Čovječe, kao da je nešto samo iščupalo divovski komad zemlje.«

»Nešto veliko.«

»Kažu da su ga stvorili glečeri.«

»Ili to ili je Bog igrao golf, a rupa na koju je ciljao je Pennsilvanija.«

Malko se nasmiješila. »Ja bih se osobno okladila na prehistorijske ledenjake. Zapravo je ovo mjesto tek imenom *kamenolom* – nikada nije imalo tu funkciju, samo tako izgleda.«

Savladali su još jednu stijenu, ponovno skočili i nastavili dalje prema tamnom otvoru spilje koju je primijetila. Kretali su se prema onoj što je bila veća od ostalih u koje su zašli, a izbliza se ulaz činio dovoljno visokim da se kroz njega prođe bez saginjanja – iako nije bilo šanse da će Veckova ramena proći ako ne stane bočno.

Posvijetlivši svojom svjetiljkom, otkrila je jedino stjenovite zidove, zemljano tlo i užasan smrad. Sve spilje su imale isti miris vlage i plijesni, kao da to mjesto ima samo jednu vrstu zadaha.

»Ništa«, rekla je. »Ali ne vidim joj kraja.«

»Pusti mene prvog.«

Sad je bio izvrstan trenutak da bude prava moderna žena i kaže: *Vraga, ja ću*. Ali samo Bog zna čega ima unutra, a ona nije bila obožavateljica šišmiša, medvjeda, zmija ili pauka. Jedino se u prirodi ponašala ženskasto.

Pomaknula se u stranu i Veck se okrenuo kako bi uspio proći kroz uzak otvor. Činjenica da su mu čak i prsa jedva prolazila, podsjetila ju je koliko je upoznata s njegovim tijelom.

Odmaknuvši pogled, pokušala je očajnički naći neku drugu metu.

»Ništa«, rekao je Veck nakon što je izašao te crvenim sprejem načinio X na stijeni.

»Čekaj, imaš nešto u kosi.« Uspela se na prste i istresla mu paučinu. »Tako, sad je mnogo bolje.«

Namjeravala se okrenuti kad ju je zgrabio za ruku.

Kad je iznenađeno skočila i pogledala uokolo, rekao je: »Ne brini, nitko nas ne vidi.«

Valjda je to bila istina: bili su između dvije masivne stijene. Ali to nije bitno, jer im privatnost ne treba. Trebaju im reflektori i pozornica, megafoni zalijepljeni na ustima.

»Slušaj, znam da ovo nije primjereno«, promrmljao je glasom zbog kojeg joj je srce počelo lupati još jače. »Ali ono sranje koje je rekao Kroner – da me poznaje?«

Reilly je uzdahnula s olakšanjem. Hvala Bogu da ovo nema veze s njima. »Da?«

Veck je oslobodio stisak i ushodao se ukруг. Zatim je izvadio cigaretu, zapalio je i otpuhnuo dim. »Mislim da me to na jednoj razini plaši najviše na svijetu.«

Osjetivši se kao budala jer se usrala, oslonila se na stijenu zagrijanu suncem. »Što te muči?«

Veck podigne pogled prema nebu, a sjena njegove jake brade padne mu na prsa tvoreći tako tamni luk iscrtan preko torza. »Svaki svog poznaje...«

»Ti stvarno misliš da si ga pokušao ubiti«, rekla je nježno.

»Slušaj, ovo će zvučati ludo, ali čini mi se da je moj otac uvijek uz mene.« Položio je ruku na prsnu kost prekrivenu tamnom sjenom. »To je ta stvar, koja je dio mene, ali koja nije ja. Uvijek sam se bojao te opsjednutosti.« Prekinuo se uz psovku. »Oh, Kriste, pričam sranja.«

»To *nisu* sranja.« Pogledao ju je i ona mu uzvрати pogled. »A sa mnom možeš uvijek pričati bez osuđivanja i bez publike. Naravno, ako nisi prekršio zakon.«

Usne mu se tržnu s gorčinom. »Nisam učinio ništa zbog čega bi me trebalo uhititi. Iako u šumi s Kronerom stvarno u to nisam bio siguran.«

»Pa, ako se bojiš da si poput oca, stojiš pred izmasakriranim tijelom i ne možeš se ničega sjetiti – naravno da ćeš se zabrinuti.«

»Ne želim biti poput njega. Nikada.«

»Ti nisi takav.«

»Ne poznaješ me.«

Ugledavši njegov ozbiljan izraz lica, hladnoća joj je prostrujala kralježnicom, unatoč tome što su joj stopala bila suha i topla, a nisu pomogle ni rukavice na rukama ili jakna koju je nosila. Bio je tako uvjeren da ga ne poznaje, da se zapitala zašto ih ta činjenica nije sinoć zaustavila na vrijeme. Ali seks i seksualna privlačnost stvarali su dojam da si nekome blizak, a to je jedino imalo veze s trljanjem dvaju tijela.

Koliko ona *uistinu zna* o njemu? Ne mnogo više od onoga što mu je pisalo u prijavi za posao.

Ah u jedno je sigurna: on stvarno nije ozlijedio onog čovjeka.

»Trebao bi razgovarati s nekim profesionalcem«, rekla je. Jer kad si imao takvog oca, morale su postojati psihološke posljedice. »Da ti makne taj teret.«

»Ah u tome i jest problem. To je u meni.«

Zbog tonaliteta njegovog glasa, ona hladnoća se vratila deset puta jače. Ah mora da je već luda. »Kažem ti, moraš to nekome ispričati.«

Nastavio je promatrati plavo nebo i bijele oblake u prolazu.

Nakon nekog vremena je rekao: »Lakše mi je što si sinoć otišla onako brzo.«

Pa, to je bio šamar nakon kojeg će doći k sebi. »Drago mi je što sam ti učinila uslugu«, rekla je oštro.

»Jer bih se mogao zaljubiti u tebe.«

Kad je širom zinula i trepnula poput ribe, on je otresao cigaretu i izdahnuo dim koji se uzdignuo u prohladan proljetni zrak. »Znam da to ne pomaže. Kao ni trenutak u kojem sam to rekao, ali to je istina.«

Poprilično točno je sve rekao. Unatoč tome, nije si mogla pomoći da ne nastavi. »Ali sinoć... rekao si da me nikada ne bi odveo u svoj krevet.«

Odmahnuo je glavom i zgađeno podignuo usnicu. »Naravno da ne bih. U njemu sam bio sa ženama do kojih mi nije stalo. Do tebe mi je stalo.« On opsuje niskim i dubokim glasom. »Ti nisi kao druge.«

Reilly je duboko udahnula. A zatim ponovila to isto. Znala je da je sad dobro vrijeme da ih oboje spusti na zemlju s odgovorom tipa: »Stvarno sam polaskana, ali...«

Umjesto toga, samo je nastavila zuriti u njega dok je on okretao cigaretu i promatrao sitni narančasti vrh. Pratila je grube, lijepe crte njegovog lica i pokušala se othrvati nagonu da mu priđe, a onda je odustala: ispred špilje, dok je vjetar fijukao među stijenama, sa *suncem* na obrazima, u tom džepiću privatnosti, njihove valne duljine su se

počele vraćati na svoje mjesto. Nakon ovoga je shvatila pravi razlog zašto je onako odjurila iz njegove kuće.

Jebeš to što su radili zajedno: osjećala je isto što i on, a to ju je uplašilo.

»Ali sve je povezano s ovim sranjem, s mojim ocem.«

»Oprosti, što?« začula se kako govori.

»To s tobom... to je povezano i s njim.« Bljesnuo je očima prema njoj. »Bio je zaljubljen u moju majku. Unatoč tome ju je izrezao na živo, a onda na podu pored nje napravio srce od njezinih iznutrica. Znam to jer sam ja našao njezino tijelo.«

Reilly je dahnula, ruka joj je poletjela prema grlu i ona se instinktivno povuče za jedan korak, samo kako bi shvatila da je zarobljena stijenom iza sebe.

»Da...«, rekao je. »Evo, to je povijest moje obitelji.«

Ovo je pravi način zavođenja žena, pomisli Veck nakon što je Reilly problijedjela te se pokušala odmaknuti od njega.

Snažno je povukao cigaretu, a zatim otpuhnuo. »Nisam trebao to spomenuti.«

Reilly je odmahнула glavom da razbistri misli. »Ne... ne, drago mi je što si to učinio. Samo sam malo...«

»Da, šokirana. A to je tek jedan razlog zbog kojega ne pričam o tim sranjima.«

Odgurnula je pramen kose s očiju. »Ali mislim ono što sam rekla. Sa mnom možeš razgovarati. *Želim* da razgovaraš sa mnom.«

Nije bio siguran da će misliti to i nakon što dovrši priču. Ali zbog nekog razloga, uhvatio se kako nastavlja.

»Moja majka je bila njegova trinaesta žrtva.« Čovječe, bio je zavidan onim tipovima čija se *mračna prošlost* odnosila na lokanje, uništavanje javne imovine ili možda pišanje u nečiji spremnik za benzin. »U srednjoj sam jedne ljetne praznike provodio s prijateljima u Cape Codu, u iznajmljenoj kući. Bila je zadnja noć koju smo mogli provesti tamo, a ja sam posljednji išao doma, pa sam ostao sam. Doveo ju je u dnevnu sobu i učinio to. Nakon toga se valjda uspeo na gornji kat da vidi što je sa mnom – kad sam se probudio, na do vratku mojih vrata bila su dva krvava otiska ruku. To je bila jedina naznaka da se dogodilo neko zlo. Zatvorio joj je usta ljepljivom trakom pa ništa nisam čuo.«

»Oh... moj Bože...«

Ponovno je duboko uvukao dim, a zatim ga otpuhnuo te istovremeno nastavio. »I znaš, nakon što sam ugledao što je na do vratku, čak sam i onda najprije pogledao svoje ruke. Kada na njima nije bilo ničega, otrčao sam u kupaonicu, provjerio ručnike, svoju odjeću – ironično, napravio sam isto što i u slučaju Kronera. A tada sam shvatio... sranje, postoji žrtva. Nazvao sam Hitnu, i bio sam na liniji s njima kad sam se spustio dolje.«

»Našao si je.«

»Da.« Protrljao je oči ispred kojih se ukazala slika crvene krvi na jeftinom plavom sagu i srca napravljenog od ljudskih organa. »Da, jesam, i *znao* sam da je to učinio on.«

Nije mogao dalje, s njom ili sa samim sobom. Nakon što je toliko dugo blokirao to sjećanje, ponadao se da je ono polagano izbljedjelo na zdrav način. Ali to se nije dogodilo. Scena na koju je nabasao i dalje je bila iscrtana neonom, kao da su ostaci panike i užasa koje je osjetio izmijenili i izobličili tu mentalnu sliku koja je i dalje bila jednako oštra.

»Čitala sam o tvom ocu, učila o njemu na faksu«, tiho je rekla Reilly.

»On je popularna tema.«

»Ali nije bilo tih detalja.«

»Meni je bilo sedamnaest i legalno sam bio maloljetnik, a moja majka nije imala moje prezime, pa nisi mogla znati išta o tome. Smiješno, tada je prvi put policija razgovarala s mojim ocem u vezi žrtve. Nije potrebno spomenuti da su mu povjerovali kad je rekao da je u šoku – a sam Bog zna da je bio dobar u hinjenju emocija. A otisci na dovratku? Naravno da je nosio rukavice, pa od toga nije bilo ništa.«

»Bože, stvarno mi je žao.«

Veck se utišao, ali ne zadugo. »Nisam ga mnogo viđao. A kad bi došao, moja majka bi nestala zajedno s njim. Nije ga se nikada mogla zasititi – on je bio njezina droga, jedina stvar do koje joj je bilo stalo, jedina stvar o kojoj je razmišljala. Kad se sjetim toga, poprilično sam jebeno siguran da je on razlog njezinog očaja, i prije me to ljutilo – dok nisam shvatio što je on i uvidio da nije imala šanse. A što je s njegovim tumačenjem situacije? Mislim da su ga ta sranja zabavljala, ali očito mu je nakon nekog vremena igra dosadila.«

Nakon toga je samo utihnulo, kao trkač koji ne može otrčati do kraja.

»Uglavnom, to je razlog zbog kojega nismo otišli na večeru kod mojih.«

Loš pokušaj šale. Ni jedno ni drugo se nisu nasmijali.

Nakon što je popušio cigaretu, ugasio ju je na peti cipele – konačno shvativši da one neće preživjeti ovaj blatnjavi potop. S druge pak strane, Reilly se uspjela opskrbiti parom cipela za planinarenje.

Uvijek je bila spremna; to je bilo uobičajeno za nju.

Kad je podignuo pogled, bila je ravno ispred njega. Obrazi su joj bili ružičasti od vjetra i napora, a oči su joj blistale onom vrstom topline koja nije dopirala samo od vrućeg, već i od otvorenog srca. Odbjegli pramenovi kose iz repa činili su crvenkastu aureolu oko njezine glave, a parfem, šampon ili što god to već bilo, uzrok je sjećanja na uobičajeno ljeto, nikako na posljednje dane djetinjstva.

Zatim mu je prišla, obgrlila ga rukama i držala.

Trebala mu je minuta da reagira, jer je to bila zadnja stvar koju je očekivao. Ali onda joj je uzvratio zagrljaj.

Sam Bog zna koliko su dugo stajali tako.

»Nemam naviku izlaženja«, rekao je promuklo.

»Misliš, s kolegicama s posla?« Povukla se i podigla pogled prema njemu.

»S bilo kime.« Zagladio joj je kosu dlanovima. »A ti si daleko predobra za mene.«
Usljedila je kratka pauza, a onda se ona osmjehnula. »Znači, preferiraš kauč, ha?«

»Da, pomalo jesam Casanova.«

»Što ću ja s tobom«, promrmljala je kao da govori samoj sebi.

»Skroz iskreno? Nemam pojma. Da sam ti prijatelj, savjetovao bih ti ne samo da se okreneš od mene, već da potrčiš u suprotnom smjeru.«

»Oni nisu ti, znaš«, rekla je. »Tvoji roditelji ne definiraju tebe kao osobu.«

»Nisam siguran u to. Ona je bila rob psihopatu. On je bio demon s lijepim licem. I tu je došlo dijete u kolicima. Istini na volju, moj život se do sada svodio na izbjegavanje prošlosti, bacanje sadašnjosti u vjetar i odbijanje razmišljanja o budućnosti – jer me užasava mogućnost da s ocem ne dijelim samo njegovo prezime.«

Reilly je odmahнула glavom. »Slušaj, ja sam se prije bojala da će se žena koja me rodila vratiti po mene i uzeti me. Strašno dugo sam bila uvjereni da ništa što je moj otac legalno poduzeo neće biti dovoljno ako me ona poželi natrag. Zbog toga noćima nisam mogla spavati – i još uvijek imam noćne more u kojima se to događa. Zapravo – kad već želiš pričati o luđacima – još uvijek na noćnom stoliću držim kopije papira o posvajanju. Što time želim reći? Strah nema moć da ono čega se bojiš pretvori u stvarnost.«

Usljedila je još jedna duga tišina.

On je bio taj koji ju je prekinuo. »Zaboravi ono što sam rekao prije. Mislim da se *zaljubljujem* u tebe. Upravo ovdje i upravo sada.«

POGLAVLJE 29

Dok je stajao udaljen od Reilly i Vecka, Jim se ukipio poput kamena, očajnički se trudeći ne čuti svaku izgovorenu riječ. A kad su se približili jedno drugome, okrenuo je glavu.

Nevidljivost je imala svojih prednosti, ali voajerizam mu se nikada nije sviđao.

A ovo *emo* odugovlačenje ga također nije usrećilo. Tražili su njegovu Sissy i to romantično sranje moglo je pričekati dok ju ne nađu ili shvate da je lokacija lažna.

Zakoračivši s kamena na kojem se smjestio, skočio je u lokvu te poprskao kožnate hlače i čizme mutnom vodom, ali nije podignuo ni zvuka zahvaljujući malom energetsom polju što ga je okruživalo. Čovječe, ovaj kamenolom je poput nečega iz starih epizoda *Star Treka*, ali bez crvenih majica i teleportacije.

Odjednom je osjetio toplinu s jedne strane lica i on podigne glavu ulijevo. Zraka sunčeve svjetlosti se spustila na njega, obasjavši mu sljepoočnicu i čeljust.

Koji je to vrag, pomislio je shvativši da sjaj dopire iz krivog smjera.

Mršteći se, povukao se unazad i okrenuo, prateći pravac žute zrake koja je vodila u spilju iza njega.

Nešto je uistinu zasjalo duboko u njenoj utrobi.

»Oh, sranje«, šapne Jim nakon što ga je zapljusnuo predosjećaj hladan poput ledene kiše.

Pripremvši se, prišao je nazubljenom otvoru. Nije morao stati u stranu; svjetlost je prolazila kroz njega kao da uopće nije tamo.

Jama je bila relativno velika, visoka gotovo dva metra, široka metar, ali na početku se zavijala u stranu, pa je bilo pitanje – što je bacalo taj odsjaj?

Svjetlo ga je pratilo i nakon što je ušao, podsjetivši ga na Psa i utjehu njegovog tihog društva. Nije stigao razmišljati kako je svjetlost zašla za kut, niti se zapitati kuda ga usmjerava.

»Oh... Bože...« Kad je ugledao što je svjetlost otkrila usred tame, morao se pridržati za kameni zid da ostane na nogama: u dnu spilje se nalazilo tijelo zamotano u grubu tkaninu.

Ležalo je na tlu poput odbačenog smeća.

Zraka svjetlosti skupila se iznad jednog kraja zamotuljka i on ugleda kosu – nije bila čista, ali to je sigurno bila plavuša.

Jim zatvori oči i sruši se uz grubi bočni zid spilje. Osjećaj da ga je toliko toga vodilo do ovog trenutka bio je poput roga koji mu je vječito trubio iza glave i zaglušivao ga – ma sve je ukazivalo na ovakvu situaciju.

Ne postoje slučajnosti, začuo je Nigela kako govori.

Na rame mu se odjednom spustio dlan i on se okrenuo istovremeno izvukavši bodež.

Odmah je spustio oružje. »Isuse, Adriane – želiš da te probodem?«

Na ovakav dan, to je bilo loše pitanje.

A drugi anđeo nije odgovorio. Samo je spustio pogled prema svjetlu koje je lebdjelo iznad Sissyine glave, poput zlatne rajske krune koja je obilježila njezine ostatke. Niskim glasom je rekao: »Želio sam ti pomoći s tvojim mrtvima. Ti si meni pomogao s mojim.«

Jim je idućih nekoliko otkucaja srca zurio u tipa. »Hvala, stari.«

Adrian je kimnuo, kao da su izrekli i razmijenili neku vrstu zakletve, a zbog postignutog sporazuma, Jim se morao zapitati jednu stvar. Ako se sve događa s razlogom, zar je Sissy umrla da se između njih dogodi ovaj trenutak? Je li ovo bio razlog gubitka Eddieja? Jer u trenutku kad je Adrianov mrtav pogled susreo njegov, bili su jednaki, dvojica usijanih glava povezanih tragedijama koje su bile nepovezane, ali potpuno iste.

Umjesto da otide do svoje male, Jim pruži ruku svom partneru. A nakon što ju je drugi anđeo prihvatio, privukao je anđela k sebi i snažno ga zagrlio. Preko njegovog ramena gledao je Sissy.

Važuci interese ovog rata naspram boli onih koji su izgubili ovu djevojku i stanja uma u kojem je trenutačno Adrian, bilo je teško razlučiti jesu li ta dva gubitka vrijedna ovog neočekivanog saveza: što se tiče Jima, omjer je u najboljem slučaju bio 50:50, a samo je za dlaku na strani bitke s Devinom.

Ali ponekad je upravo to činilo svu razliku. Obitelj je izgubila kćer. Najbolji prijatelj se na kraju večeri nije vratio kući.

Činilo se da život nije vrijedno živjeti, ali svejedno nastavljaš dalje.

Nakon što su se razdvojili, Adrian je stavio prst na Sissyinu ogrlicu. »Ona je *tvoja*.«

Jim kimne. »I vrijeme je da ju izvučemo odavde.«

Sranje, pomislila je Reilly. Učinilo joj se da je Veck namjerava poljubiti. A ona se osjećala kao da bi mu to mogla dopustiti. Evo, tu je i ta priča vezana uz *ljubav*.

Ukipivši se, nije bila sigurna što mu odgovoriti. I ona se zaljubljujivala u njega, ali se jedva nosila s tim konceptom u svojoj glavi. Osjećala bi se razotkrivenom kad bi to izgovorila naglas.

Naravno, bilo je moguće i drugačije odgovoriti.

Ona se nagnula prema njegovim usnama, a i on se spustio krenuvši prema njezinima.

Netko se pojavio na stijeni koja se nadvila nad njima. Netko tako krupan i visok da je zaklanjao sunce. Kad se brzo odmaknula od svog partnera, prva pomisao joj je bila: *Oh, Bože, samo da nije netko iz Stožera.*

Na žalost, njezina želja se ostvarila: to je bio agent FBI-a.

Veck je reagirao tako brzo tek kad su joj dlanovi bili na njegovim leđima pa je shvatila da se nalazi iza ljudskog štita. Bio je to potez džentlmena, ali njoj nije trebala

zaštita. Zaguravši ruku u svoj kaput, napipala je držak pištolja – upravo to je i on učinio – te iskoračila naprijed s pištoljem uperenim gore.

Ali, čovjek koji je zurio prema njima nije izgledao agresivno, već potpuno slomljeno i uništeno.

»Sissy Barten je tamo.« Pokazao je iza sebe. »Na dnu one spilje.«

On nam neće učiniti ništa nažao, pomislila je s uvjerenjem koje je dopiralo iz srca.

Usmjerila je cijev svog devet milimetarskog pištolja prema tlu i namrštila se. Oko njegovog tijela isijavalo je blago svjetlo, koje se moglo objasniti time što je stajao pred suncem – ali to ovdje nije bio slučaj. Bilo je već prekasno da se to može dogoditi na mjestu na kojem je on stajao.

»Jeste li dobro?« začula se kako govori tom čovjeku.

On usmjeri svoj izmučeni pogled prema njoj. »Ne. Nisam.«

Progovorio je Veck, oštro i zapovjednički. »Kako znate gdje je tijelo?«

»Upravo sam ga vidio.«

»Zvao sam FBI i oni uopće nisu čuli za vas.«

»Trenutačna administracija nije.« Ton glasa bio mu je kao da se dosađuje. »Hoćete li joj pomoći ili ćete nastaviti gubiti vrijeme?«

»Lažno predstavljanje za federalnog agenta je kazneno djelo.«

»Pa onda izvadi lisice i uhapsi me, samo krenite ovuda.«

Nakon što je tip skočio s kamena i nestao, Veck baci pogled preko ramena. »Ti ostani ovdje.«

»Vraga ću ostati.«

Očito mu je nešto u njezinom izrazu lica reklo da bi daljnja rasprava bila gubljenje vremena, pa je opsovao u jednom dahu i nastavio dalje. Zajedno su se uzverali uz stijenu grabeći ispred sebe. Kad su stigli na vrh, Jima Herona nisu ondje pronašli – tamo je bio tek otvor u još jednu veliku špilju.

»Zovi pojačanje«, rekao je Veck, skočio i izvadio svjetiljku. »Ući ću unutra, a ti me pokrivaj izvana.«

»Primljeno na znanje.« Zgrabila je svoj radio, ali zatim je viknula za njim, »Čekaj! Moraš paziti na otiske stopala. Priđi s rubova, OK?«

On se okrene prema njoj. »Dobra ideja.«

»I budi oprezan.«

»Obećavam.«

Krenuvši naprijed sa svjetiljkom i pištoljem, zakoračio je u špilju, a njegova široka ramena jedva su prošla kroz otvor. Očito je zašao za ugao, jer je svjetlo ugaslo, a zatim potpuno zamrlo.

Nakon što je pozvala kolege i dobila potvrdu da stižu, pažljivo se spustila do blatnjavog tla što je podsjećalo na otirač ispred ulaza u špilju. Znajući kako će ostalima trebati neko vrijeme da dođu, molila se da je dobro procijenila onog golemog plavog

tipa koji očito nije imao problema s lažnim predstavljanjem – a koji je izgledao slomljeno kad se radilo o Sissy Barten.

Ako se na njezinoj straži išta dogodi Vecku, neće oprostiti samoj sebi.

»Koji vrag?« promrmljala je.

Reilly se namrštila i spustila u čučanj. Na sredini vlažnog komada tla, tamo gdje je Veck prizemljio, nalazili su se njegovi otisci stopala duboki kao dva kratera. Put uz rub kojim je išao bio je jasan i dubok, a otisci glatkih cipela koji su dominirali tlom svjedočili su o prolasku čovjeka od devedeset kilograma.

Uspravivši se, Reilly je oslonila stopalo na greben i osvrnula se kako bi vidjela iz kojeg smjera su ona i Veck došli. Na vrhu stijene su bila dva para mokrih otisaka, njezini i Veckovi. To je bilo sve.

Promotrivši cijelu dužinu padine, odmahнула je glavom. Nema šanse da se Jim Heron, ili tko god on već bio, spustio a da nije namočio stopala. I nije moguće da je stajao tamo bez da je ostavio mokre otiske, kao ona i Veck.

Koji se vrag događa?

Iza nje se na ulazu u spilju pojavio Veck. »Bio je u pravu, to je Sissy Barten.«

Spustivši se, Reilly teško proguta. »Ima li unutra još čega?«

»Koliko ja vidim, nema. Jesi li zvala pojačanje?«

»Da. Jesi li siguran?«

»Nisam ništa dirao, ali vidi se plava kosa, a tijelo se nalazi tamo gdje je Kroner rekao.« Veck se namršti. »Što je?«

»Ima li otisaka na tlu spilje?«

»Čekaj da provjerim.« Nestao je, a uskoro se opet vratio. »Ne baš. Ali teško ih je očuvati na takvom tlu. Relativno je suho i plitko.«

»Kao da je iskrsnuo s neba.«

»Tko? Heron?«

»Veck, nema dokaza da je uopće bio ovdje. Gdje su njegovi blatni otisci? Na tlu? Na stijeni?«

»Čekaj, zar ih nisi pronašla?«

»Nema ih.«

On se namršti i pogleda uokolo. »Kurvin sin.«

»Slažem se.«

U daljini je začula dolazak ostalih policajaca pa je skupila ruke oko usta i viknula: »Ovdje! Ovdje smo!«

Možda će netko drugi shvatiti o čemu se radi. Ona nije imala pojma, a to je očito vrijedilo i za Vecka.

POGLAVLJE 30

Dok su posljednji traci sunca zamirali na nebu, ostaci Sissy Barten pažljivo su položeni u vreću i izvučeni iz špilje.

Veck je bio jedan od četvorice koji je držao ručke, nosio njezinu težinu i izveo je na svježi zrak. Dok je popodne prolazilo, bio je u blizini ali nije gurao nos u istragu, sudjelujući tako što je fotografirao svojim mobitelom, razgovarao s mrtvozornikom nakon što je ovaj stigao i pomagao s nekritičnim stvarima kako god i gdje god je mogao.

Reilly je činila isto.

A jedino što je još trebalo napraviti jest popeti se s tijelom uz padinu.

»Idemo ovuda«, rekao je ostalima. »To nam je najbolja šansa.«

Njih četvorica krenula su na sjever najprohodnijim putem – što je bio relativan pojam.

Na njihov dolazak čekalo je mnogo ljudi.

Naravno da su stigle novinarske ekipe koje su se parkirale uz rub. Sam Bog zna tko im je javio, vjerojatno nitko od službenika na terenu. Ipak, ovo je javni prostor i cijeli grad je znao da je Kroner uhvaćen i da se oporavlja u Sv. Franji; poznate su i novosti o žrtvi u hotelu i ostalim ubijenim djevojkama. A kad je dvanaestak policajaca lunjalo po zabačenom području s mnogo mračnih mjesta, teško se moglo zaključiti da netko usred ovog kamenjara slavi rođendan. Osim toga, u cijelu priču je sada bila uključena i mrtvačka vreća.

A sam Bog zna da u ovim vremenima svaki idiot ima mobitel.

Upravo zbog toga je, isti čas nakon što je potvrđen identitet prema fotografijama i rodnim oznakama, De la Cruz doslovno jurnuo prema svom autu. Iako CPD novinarima ne bi otkrio ime prije nego što je obitelj obaviještena, do stožera treba doći puno e-pošte, poruka i telefonskih poziva – a nemoguće je znati tko je možda rekao ženi, koja je to rekla svojoj sestri, koja je to rekla nekome s televizijske postaje.

Ponekad je život u informacijsko doba bio usran.

A nitko nije želio da Bartenovi saznaju što se dogodilo njihovoj kćeri na večernjim vijestima... ili, ne daj Bože, preko *Facebooka*.

Dok su Veck i ostala trojica teškom mukom gurali i podizali, Reilly ih je cijelo vrijeme pratila sa svojom ručnom svjetiljkom i usmjeravala svjetlost, otkrivajući im put dok se spuštala tama – uskoro je bilo mračno kao u rogu.

Trebalo im je gotovo sat vremena da se popnu na vrh, nakon čega su pažljivo položili ostatke u stražnji dio vozila za potragu i spašavanje.

Veck i Reilly promatrali su Sissy Barten kako se na sigurnom vraća u grad.

Ostali policajci su se počeli razilaziti. Motori su krenuli kad je Reilly tiho rekla: »Mislim da nije...«

»Kroner ju nije ubio«, složio se Veck.

»Način ne odgovara.«

»Uopće.«

Oni nisu bili jedini koji su primijetili razliku između Sissy Barten i ostalih žrtava: tijelo je bilo zavezano naopako i iz njega je iscijeđena krv, a na trbuhu je bio urezan nekakav simbol. Nadalje, iako je bila gola i na njoj nije bilo osobnih predmeta, s nje nije skinut komad kože, niti je bila seksualno zlostavljana – što je bila još jedna Kronerova perverzija.

»Stvarno ne znam kako objasniti naušnicu«, promrmljao je.

»Niti kako je Kroner znao gdje je ako ju nije ubio.«

Veck baci pogled na svoju partnericu. »Želiš li da nešto pojedemo?«

Spojila je ruke iznad glave i istegnula se. »Da, molim. Gladna sam kao vuk. I ukočena.«

Dohvatio je mobitel i napisao joj poruku: *Kod tebe? Izgleda kao da žudiš za kupkom. Dostava i obećavam da ću biti džentlmen.*

Začuo se diskretan *bing* nakon kojeg je kratko proćaskala, a zatim jednostavno izvadila mobitel i spustila pogled na njega.

»Savršen plan.«

Njegov nagon bio je da je poljubi snažno i brzo. Ali ga je sasjekao u korijenu jer nisu bili sami, već okruženi ljudima s jebenog posla.

Isto tako se želio voziti s njom, ali zahvaljujući njegovom prokletom motoru, morat će se vraćati u tandemu. Sranje, kad se sjeti da mu se baš taj motor sviđao.

Ali, ipak ga je zbog njega sinoć vozila kući.

»Vidimo se za dvadeset minuta«, rekao joj je.

»Jesi siguran da ne želiš još jednu jaknu?«

»Bit ću OK.«

Dok se udaljavao po još uvijek mokrom i blatnjavom du, sjetio se Jima Herona i nedostatka otisaka. Proveo je poprilično vremena tražeći dokaze da je netko osim njega i Reilly prolazio tim područjem, ali nije našao ništa. Ali bio je siguran kako nije moguće da se osoba spusti kilometar niz padinu preko mokrog i neravnog terena, a da ne ostavi iza sebe traga. A teško da je Veck umislio njegov dolazak.

Thomase DelVecchio, spusti pogled na svoja stopala. I javi mi se kad te bude strah. Ja ti jedini mogu pomoći.

Svejedno, Herone.

Othrvavši se porivu da urla na sjene, on zajaši sjedalo i upali motor, čekajući na Reilly dok je pored otvorenog prdjažnika skidala svoje blatom uništene, prljave cipele. Barem mu je to izmamilo smiješak. Dao bi se okladiti da je u prtljažniku bila ili plastična vrećica ili gumeni otirač tako da prljave cipele ne stavlja na tapacirung. A čim se parkira u svojoj garaži, izvadit će te gadarije i odmah ih oprati kako bi bile spremne za sljedeći put.

On spusti pogled na svoja stopala. Njegove cipele bile su uništene, ali njihovo je stanje zahtijevalo vreću za smeće, a ne četku i crijevo za vodu.

Bilo je teško u toj usporedbi ne naići i na druge paralele.

Reilly je krenula prva, a on je cijelim putem do grada bio odmah iza nje, iako je vožnja na motoru tijekom ovakve noći podsjećala na onaj prosinac. Vjetrovka ničemu nije služila. Činilo mu se da na sebi ima jedino potkošulju.

Ali nije se previše zamario temperaturom zraka. U umu je bio u noći nakon noćne more s Kronerom, te se prisjetio one mračne prisutnosti koja se ispod tuša omotala oko njega, koja mu je govorila i koja ga je milovala, prisjetio se svog najvećeg straha.

To sigurno nije bilo s ovog svijeta.

A zatim je začuo Reillyin glas: *Kao da je iskrsnuo s neba.*

Kriste, gubio je razum. To je to. Nije valjda vjerovao da Jim Heron zapravo ne postoji – ili je to istina?

Nakon što su se deset minuta kasnije spustili sa sjeverne obilaznice i probijali se prema Reillyinom kvartu, bilo je olakšanje ponovno vidjeti sve ono lijepo i normalno u vidu kuća u kojima su bila upaljena svjetla i TV-i; auti su sporo prolazili uz dućane na uglovima.

To su stvari koje je bilo moguće jednostavno i konkretno objasniti. Tko bi pomislio da će ikada žudjeti za njima?

Kad su stigli k Reilly, zaustavio se iza nje i sišao s motora dok je ona polagano ulazila u garažu te ugasila motor; crvena stražnja svjetla njezinog auta su zasvijetlila.

»Trebao bi nositi kacigu«, rekla je nakon što je izašla, otišla do prtljažnika i izvadila svoje blatne cipele.

I naravno da je upalila svjetlo, odnijela ih do crijeva za polijevanje vrta u kutu garaže i oprala blato.

Kad ga je ponovno pogledala, malko se zacrvenila. »Zašto se smiješ?«

»Imao sam osjećaj da ćeš to učiniti.«

Nasmijala se, a zatim se ponovno bacila na čišćenje. »Tako sam predvidljiva.«

Promatrajući je tako sagnutu, pomislio je da bi odgovaralo reći i *vrlo seksi*. Čovječe, ta žena je od običnog kućanskog posla učinila nešto uistinu vrijedno gledanja.

»Savršena si«, promrmljao je.

»Vjeruj mi, to nisam nikada.« Zatvorila je dotok vode, otresla cipele, obrisala ih antilop krpom i pospremila natrag u prtljažnik. Zajedno su ušli u njezinu kuhinju s pijetlovima nakon čega se upalilo još svjetala. Prva stvar koja mu je upala u oči? Stol.

Dignuo mu se istog časa, kao i sjećanje na događaje od prije dvije noći kad su učinili nešto više od poljupca.

Ali ni jedno ni drugo nije potrajalo.

Kroz dovratka je primijetio da je razmjestila namještaj: naslonjač je bio daleko u kutu, a pored njega nalazio se stolić. Zaključio je kako s te pozicije može vidjeti i ulazna i stražnja vrata, čak i ako su joj leđa okrenuta zidu.

»Hoćeš da ponovno pokušamo naručiti *pizzu*?« pitala je stojeći pored telefona.

Okrenuvši glavu, rekao je grubo: »Zašto mi nisi rekla?«

»Što?«

»Da i tebe promatraju.«

Jim nije čekao da otprati Sissyine posmrtno ostatke iz kamenoloma u grad. Umjesto toga, odvojio se od Vecka ostavivši Adriana s njime, i krenuo prema njezinoj obiteljskoj kući zajedno s oniskim, nervoznim detektivom koji je na španjolskom mrmljao samome sebi nešto u bradu.

Dosta često je govorio *Madre de Dios* i toliko puta se prekrižio da se činilo kako ima tik. Ali propustio je primijetiti da u svom neoznačenom vozilu ima još jednog putnika: Jim se vozio s njim na suvozačkom mjestu cijelim putem do Caldwell. Naravno da je mogao stići tamo i letom, ali ovako je dobio malo vremena da se sabere.

Osim toga, poduka iz španjolskog je bila korisna.

Dvadeset minuta nakon što su napustili mjesto zločina, detektiv se zaustavio ispred kuće Bartenovih, ugasio motor i izašao iz auta. Popravio je hlače s tmurnim izrazom lica, ali što drugo učiniti kada donosiš takvu vijest? Definitivno nije bio trenutak za osmijeh.

Koračajući prilazom, Jim se držao muškarca, ne želeći ni na tren ući u kuću Sissyine majke iako ona neće znati da je on tamo.

Pred vratima je tip podignuo ruku i položio je na prsa ispod kravate, na mjesto gdje je zacijelo bio križ; ponovno je počeo pričati na španjolskom kao da se moli.

Odjednom je detektiv usmjerio pogled prema njemu. A iako ga nije vidio, Jim uzvratil pogled njegovim umornim, tamnim očima. »Možeš to. Dobar si čovjek i možeš to. Nisi sam.«

De la Cruz ponovno pogleda vrata i kimne kao da ga je čuo. A tada je pozvonio.

Gospođa Barten je gotovo odmah otvorila kao da ga očekuje. »Detektive De la Cruz.«

»Gospođo, mogu li ući?«

»Da. Molim lijepo.«

Prije nego što je ušao u kuću, detektiv je otresao blatnjave cipele na otiraču, a dok ga je žena promatrala, ruka joj se našla na vratu. »Pronađena je.«

»Da, gospođo. Želite li da je netko s vama dok razgovaramo?«

»Moj muž je na putovanju, ali dolazi kući. Javila sam mu odmah nakon vašeg poziva.«

»Gospođo, riješimo tu unutra.«

Stresla se, kao da je zaboravila da stoji na otvorenom ulazu. »Naravno.«

Jim je ušao zajedno s njim i bih su ponovno tamo, u dnevnoj sobi, a gospođa Barten je kao i neki dan sjela u isti naslonjač s cvjetnim uzorkom. De la Cruz se smjestio na kauč, a Jim je koračao amo-tamo, ne mogavši sjesti od ljutnje koju je osjećao prema Devini.

»Recite mi«, počela je gospođa Barten promuklo.

Detektiv se nagnuo naprijed gledajući je ravno u njezino napeto, blijedo lice. »Našli smo je u kamenolomu.«

Kapci Sissyine majke su se spustili i ostalo tako. Zatim ju je polagano napuštao dah, dok na kraju u njezinim plućima više nije bilo ničega.

Upravo ju je napustila nada, pomislio je Jim. Vjerojatno nije ni znala da je još uvijek ima, ali to je upravo istisnula iz prsiju.

»Je li... Je li patila...«

De la Cruz odgovori sporo i oprezno. »Nismo sigurno postoji li veza ovog slučaja i nedavnih ubojstava.«

Oči gospođe Barten su se otvorile, a tijelo se ukočilo. »Molim... Tko onda? Zašto?«

»Još uvijek nemam odgovore na ta pitanja. Ali, gospođo, imate moju riječ – neću stati dok ne saznam i uhvatim gada.«

Jim to vise nije mogao podnositi. Prišao je Sissyinoj majci i položio nevidljivu ruku na njezino rame. Bože, mogao je osjetiti ženinu bol kao da je njegova vlastita, a želeći joj olakšati dio tereta, povukao je emociju u sebe i zadržao je dok mu koljena nisu zaklecala, a u glavi mu se zavrtjelo.

Odjednom se žena uspravila i podignula bradu kao da je ojačala. Rekla je niskim, snažnim glasom: »Kako je umrla?«

»Gospođo, za odgovor na to pitanje treba nam mrtvozornik. Ona dolazi s njim, a on će ostati budan cijelu noć da se pobrine za nju. U dobrim je rukama, a nakon što odem odavde, odmah idem do nje. Gospođo, neću je ostaviti. Dok god ne prođe ovaj dio. To vam obećavam.«

»Hvala vam.« Gospođa Barten duboko udahne. »Kako ću saznati za nove događaje?«

De la Cruz izvadi posjetnicu i nešto napiše na nju. »Ovo je broj mog mobitela. Nazovite me kad god, bio noć ili dan. Moj mobitel je uvijek upaljen i uvijek ga imam kod sebe. A čim mrtvozornik završi, vi ćete biti prva osoba koju ću nazvati.«

Gospođa Barten je kimnula, a zatim svrnula pogled na neki beskonačan prostor između sebe i detektiva.

Kojeg dijela Sissyinog života se prisjećala? Jim se to upitao; možda rođenja, rođendana, Božića ili Uskrsa? Možda Noći vještica ili Dana nezavisnosti, a možda to nije bio neki značajan blagdan, već neki usputni trenutak nježnosti između njih dvije? Ili je to bila situacija koja je svjedočila nježnosti, suosjećanju ili duhovitosti te djevojke?

Poželio je vidjeti isto što i ona, čak i ako to nije bilo nešto dobro. Čak i ako je to bilo ništa.

Ali nije joj se želio nametati. Od njezine kćeri ukradeno je previše toga.

Vibracija koju je osjetio na prsima nije bila od srca koje je podivljalo. Bio je to mobitel na vibri.

Izvadio ga je i pročitao poruku od Adriana: *Pokušavam te dobiti – dođi odmah.*

Jim nije želio otići, ali u sekundi je bio izvan kuće. Jureći prema istoku, fokusirao se na Adriana i uletio ravno u središte borbe u stražnjem dvorištu kuće Veckove partnerice.

Koji *kurac*?

Ispalo je da su iz noći isplazile Devinine sluge, te su kružile oko Adriana poput lešinara oko svježe strvine. Ali barem njegovo tijelo nije bilo mrtvo – niti će biti, sudeći prema tome da je njegovo smrtonosno biće bilo pripremljeno na borbu.

Jim se isti tren prebacio u agresivno stanje uma, ne čekajući na zvono da oglasi rundu. Samo je uskočio u bitku, bacio se na najbližeg slugu i srušio ga. Gad je zavrištao, a taj visoki zvuk bio je ono što je stvar pokrenulo – u sljedećoj sekundi situacija je eskalirala.

Držeći kurvinog sina, Jim skupi dlan u šaku, odalamivši stvorenje u glavu, nakon čega je iskoristio pola sekunde paralize da podigne pogled i prizove vizualnu i zvučnu barijeru nad ovim cirkusom. Ovo je bilo naselje, ne napušteni prostor. Tučnjava se događala tek nekoliko metara od tri kuće, a svaki dom ima telefon s kojeg je bilo moguće zvati policiju.

Uniforme CPD-a im sada stvarno *nisu* trebale.

Izvadivši kristalni bodež, ubio je slugu ispod sebe, a zatim nastavio udarati po svemu ispred sebe, režući i napadajući, uvijek s ostrim dijelom oružja koje mu je Eddie dao i poučio ga korištenju.

S nasiljem su iz njega izašli bol i bijes, sve dok nije osjetio da mu je lice zapljusnula kisela krv neprijatelja. Nije mario što mu je to sranje izgrizalo kožnu jaknu ili što mu se širilo po koži. Zapravo nije uopće osjećao tlo pod nogama dok je prelazio s demona na demona; istovremeno je bio u potpunosti tu, ali bestjelesan.

U bijesu mu nisu mogli ništa: to su bili dječaci poslani da obave muški posao, a dobili su upravo ono što su tražili.

Nakon što je Jim probio još jedan crni prsni koš, a kiselina poprskala njegovu čeljust i vrat, bacio je tijelo i pripremio se za napad.

Odjednom je zadobio udarac u leđa od kojeg su mu zacvokotali svi zubi, ugledao je zvijezde i začuo ptičice kako mu cvrkuću oko glave. Ali budući da je bio istrenirani vojnik, Jim se prepustio padu na tlo, a zatim se u zadnji čas otkotrljao na rame kako bi izbjegao daljnje ozljede.

Kad se zaustavio u okretu i podigao pogled, sluga koji ga je napao bio je spreman za drugu rundu.

Pa ovaj bi malo vrtlario, on pomisli.

Gad je pronašao lopatu i namjeravao to koristiti kao teniski reket, zamahnuvši plosnatim metalnim krajem. Učinilo mu se da iz trodimenzionalne sjene dopire nejasan smijeh.

Očito je glupi kreten mislio da je glavni, a Jimu će biti zadovoljstvo Devininog slugu podučiti životnoj lekciji spremanja pizdarija. Ostao je ležati praveći se da je ozlijeđen, pustivši da mu tip priđe, a to se i dogodilo. Kao da ga je povlačio koncima za te masne ruke i noge, sluga je poput robota s ukočenim udovima prilazio sve bliže, balansirajući teškim alatom u rukama.

Kad se našao unutar dometa, Jim je podignuo torzo, uhvatio dršku s obje ruke i snažno povukao. Sluga se trznuo prema naprijed i izgubio ravnotežu, a gravitacija ga je povukla ravno na Jima.

Srećom, nije krvario.

Jimova čizma našla se na zdjeličnoj kosti stvorenja kako bi zaustavila njegov pad, nakon čega je uslijedilo kotrljanje i odbacivanje tereta — a sve to bez ispuštanja lopate.

Dok je sluga uživao u letu zrakom, Jim skoči na noge te ostane s njim kako bi mu pružio dobrodošlicu u novom položaju na du: zamahnuvši lopatom, zabio je opasniji kraj u gadova tamna prsa.

Vrisak je bio zadovoljavajući. Bilo je zabavno zastati i promatrati ga kako se u *slow motionu* okreće u krug: Jim je očito tolikom snagom zadao udarac da je oruđe zabio u do — otprilike metar duboko, sudeći prema tome koliko je drveni držak bio vidljiv. Sluga je poput kukca bio pribijen na leđa.

Stvorenje je podignulo pogled i zauralalo.

»Da? Pa samo ajde.« Jim mu je dao sekundu da ustane. »Ne? Draže ti je glumiti otirač? Tako ti i treba, pizdunu.«

Jim ga je snažno odalamio u glavu, odvalivši labavu lubanju poput nogometne lopte, nakon čega je ostavio mrtvog gada; na drugom kraju travnjaka, prema Adrianovim leđima je jurio sluga s još jednom lopatom.

»Što je ovo — jebena noć u Bauhausu?« Jim promrmlja te ponovno izvuče bodež. »Iza tebe!«

Adrian se spustio na travu upravo u trenutku kad ga je vrtlar iz pakla napao. Dobar tajming — sluga je zakačio jednog od svojih prijana ravno u trbuh. Problem? Sva ta krv će poprskati Ada.

Jim ga je baš namjeravao zaštititi živim štitom, ali tada je Adrian riješio problem vojničkim čizmama gazeći lubanju sluge i maknuvši se iz dometa.

Na nogama su bila još dvojica slugu i dečki su se podijelili; Jim je uzeo onog s lopatom, a Adrian je skočio na noge i kružio oko drugog s kristalnim bodežom u ruci.

Ne čekajući na udarac, Jim se bacio naprijed i zgrabio dršku lopate, povukao je vertikalno, a zatim je izbacio tako da je drveni dio oruđa >poljubio< slugu u čelo. Trenutak zbunjenosti koji je Jim iskoristio bio je dovoljan da izbode stvorenje.

Okrenuo se da na vrijeme ugleda Ada kako rješava drugog pizduna, prvo mu izrezavši rupu u crijevima, a zatim i u glavi.

Nakon toga više nije bilo ničega *osim* dubokog disanja, crne kože koja se pušila i odbačenog vrtlarskog pribora.

Jim pogleda uokolo, pitajući se odakle sve te stvari na travnjaku. Oho, pa jedan od Reillvinih susjeda ima spremište koje je bilo provaljeno. Šteta što je kosilica još uvijek tamo – to bi bilo zabavno, a izraz *friziranje* dobio bi novo značenje.

»Jesi li OK?« pitao je Ada.

Ad pljune na travnjak. »Da.«

Obojica su krvarila iz porezotina, ali što se tiče Jima, barem se osjećao malo bolje. Od borbe se ispuhao i bio je više svoj. Bio je mirniji i sposobniji koncentrirati se.

Dobar tajming, pomislio je nakon što je prišao i kleknuo pored gada pribijenog za tlo.

»Jesi li ikad nekog od njih obrađivao za informacije?« rekao je procjenjujući stvorenje. Polagano se kretalo, još uvijek živo. Što god to jebeno značilo.

»Jesam, ali nemaju ništa za reći. Ne mogu govoriti.«

»Valjda ih zato i voli.«

Ad je prišao i obrisao lice donjim dijelom svoje majice. Sjajna crvena mrlja koja mu je bila na licu izgledala je poput nečega što bi pacijent psihijatrije mogao interpretirati.

Jima je podsjećala na ulaz u špilju. Usku, tamnu špilju u kojoj je bilo sakriveno nevino tijelo.

Ma, kao daje njegova interpretacija bila iznenađenje.

Nakon što se začulo stenjanje, Jim pomisli: *Proklet bio taj demon*. Bila je pametna. Ako tvoji posilni ne mogu govoriti jer su bili nijemi glupi ili neosjetljivi na bol, koristiš dobru strategiju.

»To je bilo zabavno gledati.«

Na zvuk Devininog glasa, Jim i Ad razmijene poglede. U neizrečenom suglasju, pravili su se kao da njezina prisutnost nije ništa neočekivano. Ustali su i okrenuli se prema njoj, a Jim se postavio ispred drugog anđela.

Nije namjeravao još jednom izgubiti od te kuje i sigurno ne večeras.

»Jime, skrivaš mi se?«

Oči demona su gotovo posegnule za njim i zgrabile ga: pogled joj je bio tako intenzivan da je bio gotovo opipljiv, ali bilo je tu i nečeg smiješnog.

Još uvijek nije znao da ga ona ne može pronaći.

»Devina, zar ti radar ne radi?« Znači, zato je Ad napadnut. Željela je izvući Jima na otvoreno.

Demon je oprezno zakoračio preko trave. Nosila je tako visoko pete da se morao zapitati kako podnosi vrtoglavicu, a njezina suknja bila je veličine salvete u neonskoj boji.

Pomalo je neozbiljno reći, ali bila je zgodna tako dugo dok ne saznaš što je ona.

A Jim to nikada neće zaboraviti.

Posegnuvši iza sebe, položio je ruku na Adovu podlakticu. Drugi anđeo bio je čvrst i nepomičan poput betonskog bloka – a takav treba i ostati: njegovo stanje uma, kao ni Jimovo, nije bilo za otvoreni sukob s neprijateljem. Ali ona to ne mora znati.

»Devina, imaš nešto na umu?«

Prišla je svom nemrtvom vojniku koji je bio poput ražnjića i zastala. Zureći u stvorenje, ispružila je ruku i jednostavno, kao da podiže novine, prizvala obličje u dlan, a ono se poput tekućine upije u nju. Nakon što je završila, lopata je bila na istom mjestu, zabijena u tlo do drške.

»Kako je Eddie?« Nasmiješila se. »Mirišljivo?«

Jim je poželio opsovati. Naravno da je morala započeti s time.

To je bila jedina stvar koja je garantirala da Adrian poludi.

Jebeo sranje – kad pomisli da ova noć ne može biti gora.

POGLAVLJE 31

Kad je Reilly susrela prodoran pogled svog partnera, zaključila je da će njih dvoje propustiti još jednu priliku za *pizzu*: na drugoj strani kuhinje Veck je izgledao razjebano, a iako joj je išla na živce ta neandertalska spika, shvaćala je njegovu brigu.

»Zašto mi nisi rekla«, Veck je ponovio. »Ili, sranje, ako ne meni, onda nekom drugom?«

»Tko kaže da me prate?«

»Zašto bi inače ovako preuredila sobu.«

Eto, zato nije trebalo izlaziti s detektivima!

Naslonila se na šank prekrživši ruke na prsima. »Zapravo, ništa nisam vidjela.« Slegnula je ramenima. »Da sam imala nešto za izvijestiti, rekla bih ti. Cijelu sam noć provela u toj stolici pitajući se jesam li paranoična. Ništa se nije dogodilo.«

»Trebala si me nazvati.« Na to je visoko podignula obrvu i on opsuje kao da se prisjetio kako su tada stvari završile. »OK... ali, dovraga, ne želim da samo satima čekaš prije nego ti netko provali u kuću.«

»Bila sam sigurna, kao i sada. *A garantiram ti, da je netko ušao u kuću, riješila bih to.*«

Mrmljajući nešto o *Dirty Harryju*, Veck je prišao bliže i sjeo na kuhinjski stol. Uхватivši se za laktove, protrljao je glavu. »Sranje je izvan kontrole.«

Koji dio? Činjenica da ih netko prati? Kronerov slučaj? Tijelo koje su našli?

Seks? Ljubav?

Ima toga na biranje.

Nakon što je sjela na stolac nasuprot njemu, sjetila se svojih roditelja kako sjede za stolom u svojoj lijepoj kući. Mogla se kladiti da njih dvoje nikada nisu trebali ovako zuriti jedno u drugo.

Iza kuće se začuo vrisak, a ona i Veck su bili na nogama prije nego je prodorna vriska zamrla.

Izvukli su pištolje, te se leđima prislonili s obje strane kliznih vrata koja su vodila u dvorište. Reilly je ugasila stropno svjetlo i kuhinja potone u tamu, a zatim je uključila sigurnosna svjetla.

Očima je pretraživala žarko osvijetljeno dvorište.

U malom dijelu njezinog dvorišta nije bilo ničega, a jedino na što je imala kakav-takav pogled bio je na labirint ostalih kuća u predgrađu. Koliko je vidjela, vani nije bilo ničega.

Ali njezini instinkti govorili su drugačije. To ju je podsjetilo na otiske stopala koje >Jim Heron< nije ostavio za sobom.

»Čini mi se da gubim razum«, promrmljala je.

»Smiješno, mene brine mogućnost da ga ne gubimo.«

Ništa se nije dogodilo, a oni su čekali već jako dugo. Na kraju su se oboje odvojili od vrata i spremili oružja.

»Trebamo hranu i tuširanje«, promrmljala je. »I psihičku evaluaciju.«

Kad nije bilo odgovora, bacila je pogled na svog partnera. Veck je koračao uokolo i činilo se da će početi levitirati iznad poda.

Ne treba ni spominjati da njega nije bilo moguće umiriti. Stoga je zastala ispred njega, prisilivši ga da se zaustavi ili da je pregazi. Ipak je stao.

»Hrana. Tuširanje«, zapovjedila je. »Tim redom. Za sada ćemo preskočiti evaluaciju.«

Nasmiješio se i dotaknuo joj lice. »Časnice, zar me pozivate na spoj?«

»Čini se da je tako, detektive.«

»Zašto onda ne bismo počeli s tuširanjem«, rekao je dubokim glasom koji ju je natjerao da ponovno razmisli o vrijednosti čistoće.

Detaljne, sapunaste, polagane čistoće.

Morala je pročistiti grlo. »Zato jer mi se čini da ćemo biti gore neko vrijeme.«

»Misliš da je tako.« Prišao joj je bliže i stavio ruke na njezine bokove. »Misliš da smo toliko nečisti.«

»Prije bih rekla da smo prljavi«, rekla je, usredotočivši se na njegove usne. »Daleko smo od nečistih, i već smo zašli u teritorij prljavih.«

Spustio je ruku na donji dio njezinih leđa i lagano zastenjao. Drugu ruku je spustio i zgrabio je tako da se njegova krupna erekcija zabijala u prednji dio njezinih bokova.

Dok je kružio zdjelicom, dražio ju je onime za čime je žudjela.

Kao odgovor, Reilly se uspela na prste, nagnula se prema njemu i rukama obgrlila njegov vrat. »Veck...«

»Da«, zarezao je.

Nagnuvši glavu u stranu, postavila je usne na centimetar od njegovih. Svojim najseksi glasom punim uzdaha, protisnula je: »Kakvu *pizzu* želiš...«

Zarezao je i ukočio se. »Zajebavaš.«

»Ja ću ti biti za desert.«

Ispostavilo se da ne valja izazivati muškarca kao što je Veck. Nabio ju je uza zid, uzeo je za obje ruke i ispružio ih uz smiješne uzorke pijetlova na tapetama. Nakon što se pritisnuo o nju, tako da ga je osjećala na cijelom tijelu, trljao se po njoj sve dok nije počela dahtati.

»Bolje da odmah naručiš«, rekao je ližući joj vrat. »Jer te neko vrijeme neću pustiti do telefona.«

Ispružio joj je ruku i postavio je u blizinu telefona. Ali nije zastao s erotičnim trljanjem i lizanjem. Umjesto toga, ugurao je nogu između njezinih, zbog čega je trenje postalo gore... ili bolje, ovisno o gledištu.

Bože, nije bila sigurna je li sposobna koristiti se telefonom ili se sjetiti broja *pizzerije* koju je zvala najmanje jednom tjedno.

Nekako je uspjela zgrabiti telefon i u naletu inspiracije stisnuti ponovno biranje – taj je isti broj nazvala prije dvije noći. A dok je zvonilo? Veck se zabavljao ljubeći je po vratu do ključne kosti, zbog čega joj je postalo teško pričati.

Nekako je uspjela istisnuti svoje ime i adresu, a zatim naručiti veliku *pizzu* s kobasicama i čajnom. Nakon toga je uslijedilo: »Ne... samo jednu... ne... bez deserta...«

Uhvatila se kako se izvija prema njemu i zabija prste u gustu kosu na njegovom zatiljku.

»Ne... Bože, *ne* – « OK, bas je zvučala kao zvijezda pornića, pogotovo jer se radilo o odbijanju litre Coca-Cok u pola cijene. U očajanju je izustila: »Samo *pizza*.« *Za Boga miloga, želim samo jebenu pizzu!* poželjela je vrisnuti »Ah, hvala vam.«

Jedva jedvice je poklopila slušalicu, a zatim je sve bilo u stilu brzih i žestokih.

»Koliko vremena imamo?« Veck joj je zarežao u grlo.

»Dvadeset minuta...« Privukla se njegovom tijelu, držeći ga kao i on nju – za bokove. »Idemo u kupaonicu.«

Zgrabio ju je za stražnju stranu bedara i podignuo s poda. Uhvatila je njegova ramena i obujmila ga nogama, držeći se za njega dok je on jurio prema kupaonici u hodniku.

Nakon što su ušli, mala natrpana prostorija smanjila se na veličinu kutije za šibice – barem je umivaonik bio oslonac na koji ju može postaviti.

Nakon što je nogom zalupila vrata, uhvatila se prednjeg dijela njegovih hlača u istom trenutku kad je on napao gumbe njezine majice.

Previše ruku za premalo prostora.

»Pusti mene«, rekla je, riješivši oba problema u nekoliko sekundi time što je majicu skinula preko glave, a zatim brzinom svjetlosti otkopčala hlače.

Posegnuo je za svojim novčanikom i zatim se namrštio. »Ovaj je zadnji.«

Zastala je usred otkopčavanja grudnjaka. »Ja ovdje nemam ništa.«

A ovo je trebalo samo biti na brzinu prije glavnih događanja u njezinom krevetu s potpunom golotinjom.

Dovraga – nikada nije vidjela prednost u promiskuitetnom ponašanju, ali da je uistinu namjeravala iskoristiti sve one stvari koje je nakupovala u *Vktorias Secretu*, imala bi i kondome. A što se njega tiče? Bilo je gospodski što nije popunio zalihu s pretpostavkom da će mu trebati zbog nje ili koga drugoga. Ali, za Boga miloga.

»Sranje«, rekla je.

Veck je teško disao, prsa su mu se nadimala, a tijelo mu je bilo i više nego spremno za ono što su započeli: njegova oslobođena erekcija stršala mu je iz hlača, napinjući se o njegove gaćice.

Sa psovkom je vratio novčanik u džep. A zatim je učinio isto i sa svojom erekcijom, pospremivši je i ponovno zakopčavši hlače, iako je to bila borba s obzirom na veličinu te njegove prokletinje.

»O, ne«, rekla je promuklo. »Ja – «

Vratio se njezinim usnama, prekinuvši ju dok je jezikom osvajao njezina usta. Nježno je pritiskao, nagnuo se nad nju i naslonio je uza zid, tako da je ispruženim tijelom napola bila u kutu.

A zatim ju je počeo dirati.

Spustio joj je grudnjak i uhvatio se bradavica, zakrenuvši ih dok nije dahnula uz njegove usne. »Veck...«

»Psst. Pusti me da ti to ovako radim.«

Još se više sagnuo da dosegne ono što je otkrio, sišući bradavice dok su mu ruke klizile njezinim bedrima i gladile ju.

Ludjela je od njegovih lijenih kretnji kojima ju je vlažio, a da se pritom nije približavao toj središnjoj točki koja je žudjela za njim. U međuvremenu je usnama činio čuda njezinim bradavicama dražeći je, ližući i sišući. Pogled na njegovu taninu glavu nad njezinom golom kožom ju je užasno palio.

Provukla je ruku kroz njegovu tamnu kosu, nogama se trljajući o njegove bokove. »Veck, molim te... «

»Kaži mi što želiš«, rekao je u njezinu dojku.

»Diraj me.«

Nagnuo je glavu na jednu stranu i podigao pogled prema njoj. »Zar to ne radim?«

Kako bi to dokazao, jezikom je ocrtao topao, mokri krug oko njezine bradavice. Jecajući, pokušala se još više izvinuti, ali nije bilo mjesta.

»Reilly, gdje me želiš?« zahtijevao je odgovor. Nakon što je posegnula za njegovom dlanom da mu da jebeni putokaz, on povuče ruke. »Ne. Moraš to izgovoriti.«

»Veck...«

»Zgodno ime.« Postavio je usne do njezinog uha. »A što je još bolje, zvučiš kao da ćeš svršiti dok ga izgovaraš. Sigurno ne želiš da se sam diram.«

»To bi riješilo neke stvari«, zajecala je zamislivši ga kako u velikoj šaci drži svoj ud.

»*Sorry*, ali i ti si u igri. Reilly, gdje?«

Zajebi ovo. I dvoje se mogu igrati. Nježno ga je odgurnula i on se poslušno odmaknuo, bez sumnje očekujući čuti poprilično zabavne stvari. Umjesto toga, skrenula je pogled na njega, a zatim spustila svoju ruku među noge.

»Zamišljam tebe«, rekla je, dražeći se. Zatim je ugrizla usnu i počela kružiti bokovima – ali nije glumila, uistinu je to osjećala. »Zamišljam kako me diraš... *osjećam te...* kako me diraš.«

Činilo se da su Vecku oslabila koljena. Ili to, ili mu je omela centar za gravitaciju – kako god bilo, oslonio se na zid, prisiljen pridržari se rukom.

Dirajući se preko traperica, promatrala je njegove oči, a činjenica da joj predstava neće dugo biti solo, bila je zadovoljavajuća. Njegov divlji pogled bio je prikovan za ono što je radila, a tijelo mu se treslo kao da će svake sekunde prasnuti i nastaviti ono što je ona započela.

»Želiš mi pomoći?« rekla je otegnuto.

Bio je na njoj u trenu, položivši ruku na isto mjesto na kojem je bila njezina, ali onda mu se maknula s puta jer ga je više uzbuđivalo da je dira on.

Brzim i vještima prstima joj je otkopčao hlače te ih spustio niz njezina bedra, a ona mu je pomogla tako što je stopalo oslonila o zahodsku dasku i podignula guzu. Rub hlača joj je bio oko koljena i on je imao pristup njezinim gaćicama.

»Oh, Bože!« viknula je kad ju je napipao.

Bilo je nečega iznimno slatkog u kombinaciji njegovog dodira i njezine vlažnosti. A to je bilo prije nego što je skliznuo ispod barijere i došao u dodir s njezinim središtem.

Zarivši ruke u njegova ramena, povukla ga je do svojih usana, dok je on bio posvećen njezinom središtu, dražeći je sve jače i jače.

Reillyin vrhunac bio je snažan i sila orgazma joj je stisnula noge oko njegove darovite ruke, a tijelo se grčilo u ritmičkim naletima. Ali nije stao s onime što je radio – doveo ju je na sam vrhunac vala užitka sve dok nije bila opuštena, zadihana i ushićena.

Kad se Veck odmaknuo i spustio pogled na nju, definitivno je izgledao zadovoljno, iako sam nije doživio vrhunac.

»Što kažeš na ovo kao predjelo?« šapnuo je, a njegov spuštenu pogled sugerirao je da i sam zna koliko je dobar.

Kad se dovoljno oporavila da se pomakne, ispružila je ruke i uhvatila erekciju kroz njegove zakopčane hlače. »Bit će mi zadovoljstvo vratiti dug.«

POGLAVLJE 32

Suočen s Devinom u dvorištu časnice Unutarnje kontrole, Adrian po prvi put u svom neprirodnom besmrtnom životu nije reagirao na metu.

Kako je Eddie? Mirišljavo?

Dok je preko Jimovog ramena zurio u to lažno glamuzno zlo sranje, riječi koje je demon izgovarao nabijale su mu u lubanji kao da je tamo stavila svoga slugu koji je čekićem razvaljivao njegov mozak.

Stari Adrian bi pregazio Jima ili što god bi mu bilo na putu, uhvatio je rukama za vrat i stiskao dok joj se glava ne odvoji od kralježnice.

Ali ona je upravo to i očekivala. To je bio razlog zbog kojega je riječima izazivala.

A on se držao pod kontrolom dok mu nije sinulo da je baš zbog njegove usijane glave njegov najbolji prijatelj ubijen. Jim je bio u pravu: destabilizacija je bila najbolja šansa, a demon je učinio baš to jer je bio siguran da će time pomoći u ratu.

Strugao je kutnjacima, to ga je ubijalo i stezalo u jajima, ali se nije maknuo s mjesta.

Nije joj mogao odgovoriti jer ga je napustila vjera u to da može otvoriti usta.

»Eddie je na sigurnom«, reče Jim. »I brinemo se za njega.«

»Neobično je što ste zaposleni kao pogrebnici« Devina se široko nasmijala kao da je istinski sretna. »Ali, Adriane, zar ti ne nedostaje? Nema veze, osjećam te. Znaš, ako ti ikada zatreba rame za plakanje, uvijek možeš računati na mene.«

Baš kad joj je namjeravao reći da si nagura to svoje lažno suosjećanje toliko duboko u šupak dok se ne zadavi, Jim pojača stisak na Adovoj ruci i gotovo mu prekine cirkulaciju.

Spasitelj je bio u pravu: da je reagirao onako kako Devina želi; smrt Eddieja bila bi beznačajna. Od te Činjenice gori je tek njegov gubitak.

S time na umu, položio je ruku preko Jimove. U tom trenutku nisu se pomaknuli s mjesta.

Devina je bila zbunjena, ali to nije potrajalo. »Adriane, zar si zanijemio od tuge?«

Prošla je vječnost.

A negdje u tim beskonačnim otkucajima srca između njezinog izazivanja i njegovog nereagiranja, počeo je razmišljati hladne glave – emocije su prestale ići u ekstreme, kao da su izgorjele poput zvijezde koja se urušila sama u sebe; tada je osjetio preokret sile što ga je izvukla iz Devininog dosega.

Bilo bi bolje da ga je samo pustila neka se kuha u svojoj ljutnji. Ali kako ga je gurnula u hladnu jasnoću, po prvi put je mogao odgovoriti isključivo koristeći um, a ne srce.

Pustio je Jima i odmaknuo se od spasitelja. Nakon što ih je razdvojio, Jimova glava poleti prema njemu, ali Adrian je tek stajao u blizini i suočio se s neprijateljem.

»Devina, želiš nešto?« rekao je Adrian mračnim glasom. »Ili je ovo bio samo posjet.«

Vrijeme za još jednu rundu tišine tijekom koje je Devina nervozno petljala po svojoj dugoj kosi, kratkoj suknji i zlatnim narukvicama.

Što se tiče Ada, on nije osjećao zadovoljstvo u uništavanju njezine zabave. U njegovim prsima bila je samo smrtonosna tišina, moć koja se širila i kojoj se, unatoč svojem silovitom ratničkom nagonu, nikada nije uspio približiti.

Kao da je doslovno ponovno rođen, a bit će proklet ako se vrati na ono što je bio prije.

Jim pogleda drugog anđela pomislivši: »OK, tko si ti, i što si učinio s Adrianom Vogelom?«

Muškarac pored njega nije bio ni blizu onom tipu kojeg je upoznao i s kojim je radio u zadnje dvije runde rata. Ovo je bio robot koji je izgledao kao Ad: potpuno identičan model drugačije programiran od originala.

Na njegovom licu, u njegovom tijelu i auri nije bilo emocija ili ičega drugoga.

A nešto je Jimu govorilo da je ta promjena stalna, kao da mu je matična ploča zamijenjena nakon što je eksplodirala. Ta promjena može biti ili dobra ili loša. Nije bilo njegovog zapaljivog temperamenta i njegove strasti. Nije bilo vatre. Umjesto toga, pojavila se ledena proračunatost koja ga je na određen način činila nedodirljivim.

Iako je to bio dvosjekli mač, imaju vremena brinuti se o posljedicama kasnije.

Jim se ponovno okrene prema Devini. »Dakle, o čemu se radi? Društveni posjet ili posao?«

Devina je zamahnula kosom i smeđi valovi poskoče odišući zdravljem, kao da je u reklami za šampon. »Jako sam zaposlena.«

»Pa zašto onda tratiš vrijeme ovdje?« Jim izvadi kutiju *Marlboro* i istrese cigaretu. »Kad si već tako marljiva.«

»Oh, nemaš pojma na čemu sve radim.« Njezin opaki osmijeh bio je nešto što su horori željeli isfurati, ali nisu bili ni blizu. »Bavim se promjenama u igri, a radujem se i završetku ove runde.«

»Zato jer ti se sviđa okus gubitka?« Izvadio je upaljač i zapalio cigaretu. »Ljubavi, imaš apetit za čudne stvari.«

»Imam apetit za tebe.« Kliznula je rukom po tijelu. »I uskoro ću ga zadovoljiti.«

»Sumnjam.«

»Zar si zaboravio naš dogovor?«

»Oh, sjećam ga se.«

»I nisam lagao.«

»Mora da si strašno ponosan.«

Kad Jim nije ništa odgovorio, ponovno se počela igrati kosom. Glumila je slatkicu, stajala pred njima i nije se micala. Dovraga, možda je mislila da joj se dive, baš kao da je tipična plavuša, iako zapravo nije imala kose.

Jebote, pa ponašala se kao ljubomorna cura. Durila se jer ga nije mogla pronaći. To sjebano sranje je razlog njezinog dolaska.

Ovo je spoj iz pakla.

Nije znao zbog čega ga nije mogla pronaći, ali očito je ponekad bilo sreće.

Odjednom je usmjerila pogled prema kući. Na stražnjem kuhinjskom prozoru pojavili su se Veck i Reilly. Oboje su izgledali razbarušeno i bilo je jasno da se nešto upravo dogodilo između njih dvoje: oboje su blistali od sreće i zadovoljstva, a Jim je bio siguran da bi u mraku svijetlili.

»Baš ih *mrzim*«, rekla je Devina, prekriživši ruke na prsima. *Siguran sam da je tako – ipak je to dvoje zaljubljenih pomislio je.*

Ljubomora ju je ubijala, lice joj se zatezalo, a oči blistale od mržnje. Bilo je smiješno što je to željela imati s njime.

»Pa, trebaš nešto?« upitao je niskim, dubokim glasom.

Ona naglo okrene glavu. »A ti?«

Kako bi je natjerao da odgovori, nije smio biti ljubazan. A vidi vruga, to stvarno nije teško.

»Ne od tebe.« Jim udahne dim i otpuhne, namjestivši izraz dosade na licu. »Nikada od tebe.«

Njezino bijesno lice ga je usrećilo sve dok nije zarežala: »Zbog one jebene Sissy.«

Jao, baš krivi potez, pomislio je.

»Ma, koja Sissy?«

»Ne igraj se sa mnom.«

»Ne igram se. Barem ne sada.« Spustio je pogled. »Znat ćeš kad ću se igrati s tobom.«

Njemu je gotovo pozlilo od tih riječi, a ona je bila zbunjena: odjednom se zacrvenila kao da se prisjeća zajedničkih trenutaka, a zatim se polagano i široko nasmiješila.

»Obećavaš?« rekla je niskim glasom.

»Obećavam.«

Nakon toga je učinila malu piruetu.

Super. Kao da mu sve ovo nije bilo dovoljno mučno.

»A opet, možda lažem«, otegnuo je. »Čini se da trebaš pričekati i vidjeti.«

»Čini se.« Odmjerila ga je od glave do pete. »Jedva čekam.«

Iskreno, stresao se od tog sranja, ali to je blokiralo dio nje. Isto tako nije uzimao zdravo za gotovo svoju potpunu kontrolu nad demonom. Čak i ako je zalučena njime, i dalje je smrtonosna, a on ne može znati koliko dugo će trajati njegovo oružje.

Ali, koliko god dugo i kakva god bila cijena, pokušat će njegovati taj odnos.

»Pa, Jime, mislim kako je vrijeme da se ova runda dovede kraju.« Devina napravi još jednu piruetu. »Moram se vratiti na posao, ali *vidimo se*.«

»Ako je Veck ovdje, zašto moraš biti negdje drugdje?«

»Kao što rekoh, jako sam marljiva, što ćeš uostalom i sam otkriti.« Poslala mu je poljubac. »Doviđenja za sada. I Adriane, javi se ako ti treba rame za plakanje.«

S tim riječima je u obliku magle nestala u noći.

Sranje. Ako nije ostala ovdje s Veckom, morao je pretpostaviti da se bitka vodi negdje drugdje.

»Jebote«, promrmljao je, poželjevši udariti nešto.

»Ne«, rekao je Adrian. »Ostajemo ovdje. Ostajemo s Veckom.«

Jim ga pogleda. Kad će se javiti stari Adrian, onaj koji bi pizdio da odu i prate je? Novi Adrian je ipak hladan kurvin sin, potpuno sabran, i njegov ledeni bezizražajni pogled usmjeren je prema Jimu.

»Neće nas slomiti«, objavi Ad. »Ostat ćemo usredotočeni i nećemo se maknuti odavde.«

To je to, pomisli Jim s poštovanjem.

U tom trenutku noć je proparao zvuk auta koji se zaustavio ispred kuće. Jurnuvši s Adrianom prema ulici, Jim isuče svoj bodež, ali tada ugleda svijedeći znak *pizzerije* na krovu vozila.

O, čovječe. *Pizza* i seks. Možda je Devina u pravu.

Teško je ne biti ljubomoran.

Dostavljač je izašao iz auta i krenuo prilazom. Veck je otvorio vrata, platio gotovinom i ponovno nestao unutra. Auto se odvezao.

U trenucima koji su uslijedili, Jim je žudio za time da pođe za Devinom; osjećao je njezinu prisutnost negdje u gradu, a možda je upravo to i željela?

Njoj nije bilo moguće vjerovati.

Novi Adrian je bio u pravu: ostat će ovdje i neće se maknuti.

»Hvala ti, stari«, rekao je Jim ne skidajući pogleda sa zatvorenih i zaključanih ulaznih vrata kuće.

»Nema problema«, bio je kratak odgovor.

POGLAVLJE 33

Veck nije razmišljao o okusu *pizze*. Što se njega tiče, mogla je biti prelivena gumom i komadima gipsa.

Nije mogao prestati razmišljati o Reilly na elementu u kupaonici kako raširenih nogu dira svoje središte.

Sjedeći do nje za kuhinjskim stolom, bio je poprilično siguran da je ona razmišljala o nečemu sličnom, jer je brzo i efikasno tamanila hranu. Nije bila neuredna kao on.

Kad su smazali sve osim zadnje kriške, on se zavalio u stolcu i pogledao prema stropu.

»I, gdje ti je kada?« upitao je nonšalantno.

To joj je izmamilo osmijeh zbog kojega ju je želio cijelu izljubiti. »Pokazat ću ti. Hoćeš zadnju krišku?«

»Ne.« Dovraga, da se nije javljao njezin prazan želudac, usporio bi samo toliko da otpravi dostavljača. Ali želio je biti siguran da se najela. »Ti?«

»Puna sam.«

A ja sam spreman ispuniti te, pomislio je. Uspravio se i pružio joj ruku. »Odvedi me.« Ona je upravo to učinila i po stepenicama ga odvela u sobu koja nimalo nije nalikovala na njegov prazan dom. Njezin privatni proctor imao je lijepe zastore koji su zakrivali tri prozora, krevet s puno jastučića i prekrivač koji je bio tako debeo da je mogao poslužiti kao trampolin.

Bilo je to savršeno mjesto za vođenje ljubavi.

»Kupaonica je tamo«, šapnula je pokazavši na drugi kraj sobe.

Otputio se tamo, zakoračio u tamu i opipao zid u potrazi za prekidačem. Nakon što je upalio svjetlo, gotovo je pao na koljena i pomolio se.

Samostojeća kada bila je duboka kao jezero i široka kao krevet, a slavina je imala dovoljan pritisak za vatrogasni šmrk.

Počela je teći topla voda i njezina razina se počela dizati, a tada se okrenuo da još nešto zatraži.

»Jebote...«, dahnuo je.

Reilly nije imala odjeće i gola je stajala u dovratku.

Dobar način kako muškarcu spržiti mozak: vidio je jedino prekrasnu kožu, savršene grudi i oble bokova s kojima se žudio spojiti.

Dok je pokušavao sročiti odgovor koji nije uključivao psovke ili još gore, slinjenje, iz kose je izvukla traku i zamahnuta onom veličanstvenom crvenom kosom, od čega su se blago zanjihale njezine grudi.

»Dođi ovdje«, rekao je promuklim glasom.

Prišla mu je podignute glave i pogleda spuštenog na dignuti kurac koji ga je baš tjerao da uđe u nju.

Prišavši mu, Reilly se podigne na prste i gricne ga za usnu resicu. »Je li voda dovoljno topla?«

»Kad uđeš unutra« – zgrabio ju je za zdjelicu i stisnuo – »uzavret će.«

Sagnuo se i poljubio ju spojivši njihove usne. Bio je odjeven još koju minutu i pol.

Iako se nije osjećao kao džentlmen, bio je odlučan u namjeri da tako postupi. Uzeo ju je u naručje i s pažnjom je odnio u kadu, postavivši je tako da je okrenuta prema njemu. Para koja se uzdizala među njima preuzela je miris njezinog tijela, što je značilo da je često koristila ovu vrstu kupke.

Bilo je tu još ljubljenja i diranja kroz struju tople vode. Ali čim je našla njegovu erekciju, poskočio je usput izlivši nekoliko stotina galona vode na pod.

»Oh, sranje, *sorry* – «

Podignula se i pogurnula ga uz zakrivljen rub kade. »Nije me briga za to.«

Kad ga je uhvatila za erekciju i počela ga obrađivati, protisnuo je kroz stisnute zube: »Ako nastaviš s ovime, neću izdržati.«

»Ne želim da se suzdržavaš.«

Pa, dobro, a već mu je prizor njezinih prpošnih grudiju i erotičnog pogleda u očima bio dovoljan da svrši. Kad se tome doda i trenje? Time je davno prešao svoju granicu.

Njegovi bokovi uhvatili su ritam kojim je parirao njezinima te on pusti glavu da mu padne na zakrivljeni rub kade, a to mu je pružalo sjajan pogled. Razina vode ponovno je rasla nakon prolijevanja, a sitni nastali valovi udarali su o njezine krute ružičaste bradavice i zatim nestajali, pa se ponovno vratili i opet se povukli ostavljajući je tako vlažnom kao da ju lizao.

To je bilo ono što ga je na kraju bacilo preko ruba. Stegnuo je čeljust i ispustio glasan jecaj dok se njegova erekcija trzala i opirala o njezin dlan, a njegovo se tijelo snažno naprezalo.

Odgovorila mu je prekrasnim osmijehom kakvog je trebalo spremi u mentalni džepić da ga zauvijek nosi sa sobom.

A zbog nekog razloga jedino je mogao razmišljati o tome kako ona sjedi u onom stolcu na donjem katu, bez sumnje naoružana, čekajući da netko ude i otme je – ta misao ubila mu je raspoloženje.

Večeras su zajedno bili sigurni, ali to neće potrajati. Prije ili kasnije, on će morati otići kući i ona će ponovno biti sama. Kriste, netko ih prati? Vrijeme je za preuzimanje kontrole nad situacijom i zaštitu ove nevjerojatne žene i njezinog osmijeha od kojeg mu je pucalo srce.

Sljedeći put kad se onaj Heron pojavi, uhitit će ga makar to ubilo obojicu.

»Jesi li u redu?« upitala ga je, očito osjetivši promjenu u njemu. »Oh, da, sve je u redu.«

Povukao je glavu s ruba kade, ispružio nogu te stopalom zatvorio slavinu. Zatim ju je povukao na sebe, ne želeći propustiti priliku da uživa u njoj.

»To mi se jako svidjelo«, rekao joj je o usne. »Ali imam osjećaj da će s tobom biti još bolje.«

Ostali su u vodi ljubeći se i dirajući toliko dugo da se kupka ohladila. Njemu nije trebalo vrijeme za oporavak jer bio je spreman odmah nakon orgazma koji mu je pružila.

Toliko ju je želio.

»Odvedeš me u svoj krevet?« rekao je.

Kad je kimnula, ustala je i pažljivo zakoračila iz visoke kade na pločice, a on joj je pružio ruku da se osloni na nju.

»Pazi«, upozorio ju je. »Vjerojatno je mokro.«

»Jest.« Ona pogleda dolje. »Donijet ću ručnike.«

»A ja ću platiti ako sam ti uništio strop.«

Ponovno ga je pogledala, elegantno zakrenuvši torzo. »Vrijedilo je.«

»A ti si tako lijepa«, nježno je rekao promatrajući svjetlo koje je ocrtavalo njezine obline.

Okrenula se rumenih obraza prema naslaganim ručnicima na elementu, počevši ih bacati na pod ispred kade.

Iako je bio više nego zadovoljan samo promatrajući predstavu, ustao je iz vode i izašao iz kade. Ogledalo iznad umivaonika činilo ga je nervoznim, ali se natjerao da ga pogleda. Samo njegov odraz. Bez sjena. Ništa se nije micalo osim njegovih rebara dok je disao.

S olakšanjem joj je prišao s leđa. Približivši se njezinom toplom, mokrom tijelu, sagnuo se i poljubio je u rame.

»Nisam navikla na ovo.« Potapšala je zadnji ručnik na onoj hrpi, kao da nije strpljiva sa sobom. »Ja jednostavno ne znam što da radim.«

»Sa mnom si znala sve.« Kliznuo je kažiprstom po njezinoj kralježnici. »Bolje od bilo koga.«

Nasmijala se kratko i nervozno. »Nekako sumnjam u to.«

»Nemoj sumnjati, ti jesi posebna.«

Položio je ruke na njezin vrat i milovao je po leđima sve do bokova. Zatim je usnama pratio put kojim je prošao, ljubeći i grickajući njezin torzo, nakon čega se spustio još niže.

Spustivši se na koljena, Veck klizne usnama preko njezinih bedara, postepeno prilazeći onom spoju koji mu je cijelo vrijeme bio na pameti. Na njegov nježni poticaj, nagnula se preko elementa, otkrivši onaj mesnati prorez koji ga je izluđivao.

Naglim potezom se zabio u nju, a zatim je usisao u usta.

Bila je slatka, vruća i vlažna na njegovom jeziku. I ona je uživala, pa je izbacila ruke kako bi se uprla o mramor, a njezino disanje se ubrzalo u isprekidane dahtaje.

Rukama joj je još raširio noge, uzevši si više manevarskog prostora, nakon čega ju je uhvatio za prednju stranu bedara da mu bude skroz blizu.

Brze poteze jezikom popratilo je sisanje i novo probijanje jezikom.

Nije se žurio, jer bilo je toliko toga za istražiti, i držao ju je na rubu dok sam više nije mogao izdržati uzbuđenje. Podignuvši ruku, jagodicom palca je pritisnuo vrh njezine putenosti, istovremeno duboko zarivši jezik u nju. Brzi kružni pokreti na pravom mjestu doveli su je do ruba, a on je uživao u tome kako se opirala i stiskala ga iznutra.

Povukao se kad je bila gotova. Noge su joj drhtale, a on je bacio požudni pogled na njezine viseće grudi i bradavice koje se trljaju o mramor od njezinog disanja.

Veck čvrsto stisne oči da si uzme minutu predaha.

Sljedeći put kad svrši, bit će tamo gdje je upravo bio njegov jezik.

Ma bio je to najbolji orgazam u njezinom životu.

Dok se borilo da ostane na nogama, Reillyino tijelo je još uvijek bilo u punoj brzini – nije imalo kamo, a njezini bedreni mišići su se trzali. Bila je raspamećena i nije joj bilo skroz jasno gdje se nalazi.

Kad je okrenula glavu, naletjela je na pastu i četkice za zube.

Kupaonica. Pa, čini se da dvije prostorije u kući više neće gledati istim očima. Zapravo, tri prostorije, uključujući donji WC i kuhinju.

Kad se svijet podignuo i okrenuo, shvatila je da ju Veck uzima u naručje. Dobar je to plan jer nije bila sigurna može li hodati – uostalom, bio je to sjajan način sušenja.

U spavaćoj sobi ju je položio na krevet i prekrio je polovinom pokrivača. »Dolazim odmah.«

Ali nije bila dugo sama, jer se brzo spustio dolje, a zatim je, čini se, prtljao po kuhinji i hitro se vratio natrag. Nakon što je ušao, ugasio je stropno svjetlo, i ona prvo pomisli da je to zbog njezine čednosti – iako joj to nije trebalo s obzirom na ono što je upravo činio na jednom elementu – ali tada je shvatila da je nešto spustio na noćni ormarić.

Bila su to dva pištolja – njezin i njegov, a uzeo ih je sa stola za kojim su se razoružali prije večere.

Kako romantično.

Smrznuo ju je taj podsjetnik na prijašnju večer, ali on se pobrinuo za to i prekrio je svojim vrućim, čvrstim tijelom.

»Ne razmišljaj o tome«, šapnuo je. »Ne sada. Imat ćeš dovoljno vremena za to kad završimo.«

Dotaknula je njegovo lice i poželjela da su negdje na odmoru, negdje daleko, daleko od posla kojim su se bavili i razloga koji ih je spojio.

»U pravu si«, rekla je. »I ne želim više čekati ni časa.«

On je kimnuo i izvadio onaj zadnji aluminijski paketić koji je čuvao u novčaniku. Kad je završio s pripremanjima, ponovno je legao na nju, a ona je još više raširila noge i osjetila promjenu u njemu, kao i u sebi: sve je usporilo.

Nakon što je nježno kliznuo u nju, pružila mu je dobrodošlicu ne samo svojim tijelom, već i ljubeći ga cijelom dušom.

Zajedno su se kretali bez riječi, bez oklijevanja, bez ustručavanja, dobivajući na zamahu i na snazi. Dosegli su vrhunac istovremeno, držeći se jedno drugoga, ona noktima za njegova leđa, a on je zavukao ruke ispod nje, stišćući je uza sebe.

Savršeno sjedinjenje. A kasnije, nakon što se izvukao, ležali su u mraku što su bliže mogli jedno drugome, i njihova topla tijela su tvorila veliko jedinstvo na sredini kreveta.

»Hoćeš mi dopustiti da večeras ostanem ovdje?« upitao je.

»Da. Molim te, učini to.«

»Odmah ću se vratiti. Ti se zavuci pod pokrivače.«

Dobra ideja. Čim se maknuo, navrla je hladnoća i sva se osula žmarcima.

Nakon nekoliko minuta vratio se iz kupaonice i ponovo joj se pridružio.

»Jesam li ti zauzeo mjesto?«

»Oh, ne. Spavam s ove strane.«

»Dobro.«

Okrenula se prema njemu dok su im glave bile na jastucima, a tijela se grijala ispod teškog pokrivača.

Vrškom prsta dotaknuo joj je obraz, bradu i usne. »Hvala ti...«, šapnuo je.

Bože, nije mogla uhvatiti dah. »Za što?«

Uslijedila je pauza. »Za *pizzu*. Bila je baš onako kako je volim.«

Reilly se nasmije. »Pametnjakoviću.«

»Dođi. Moram te zagrliti.«

I ona se tako osjećala. A kad između njih više nije bilo prostora, činilo joj se kao da je stigla kući.

S glavom na njegovim prsima, na srcu koje je tuklo, s njegovim rukama oko sebe i svojom nogom preko njegove, nije se osjećala samo ugodno; osjećala se sigurno.

Zatvorila je oči dok joj je polagano gladio kosu. »Ovo je doista savršeno.«

Mogla je čuti radost u njegovom glasu. »I želim da je tako. Želim učiniti sve što mogu da ti bude savršeno.«

Dok je Reilly tonula u san, zadnja pomisao joj je bila da jedva čeka sve ponoviti. I ne samo seks, već ovaj prekrasan, dragocjen mir koji je bio bolji čak i od vođenja ljubavi.

Iako ni to nije bilo baš loše.

POGLAVLJE 34

Kad je sljedeće jutro Veck ušetao u Stožer, najhitniji prioritet bio mu je da se ne ceri kao najgori pizdun, što je bilo teško izvedivo.

Kasnio je sat vremena jer su se on i Reilly uhvatili radnji koje bi se, da je imao još kondoma, mogle kvalificirati kao *predigra*. Kako god bilo, s obzirom da u blizini nije bilo nikakvog lateksa, ono što se dogodilo bilo je sto puta bolje od najboljeg seksa s bilo kim do sada.

Prije posla je stao u dućanu i opskrbio se.

Dok je prolazio predvorjem, pozdravljao je ljude držeći se profesionalno, iako se njegov unutarnji šesnaestogodišnjak držao kao da je u jednoj večeri osvojio Super Bowl, Svjetski kup i Stanley Cup.

Stigavši na vrh stuba, usrdno se molio da ga Britnae neće zaskočiti s jutarnjom kavom. Ta cura je bila nitko i ništa u usporedbi s njegovom Reilly, a bilo je vrijeme da je odvikne od toga da mu se upucava. Ali nije se trebao brinuti. Jedan od tipova s prijema iz noćne smjene bio je za njezinim stolom. Veck ga nije dobro poznao, ali tip je izgledao nekako drugačije. Kao da je uspio osvijestiti svog unutarnjeg Hughja Jackmana, iako je po izgledu imao više zajedničkog s Homerom Simpsonom. A Britnae? Pa, uživala je.

Što je dokaz da je bitno ono unutra — tko bi rekao da će cura poput nje to shvatiti?

U Umorstvima je sjeo za svoje računalo i upalio ga. A onda je, obuzet romantikom koja mu je bila nepoznata jednako kao i neporeciva, otišao u svoju e-poštu i našao Reilly među svojim kontaktima, spreman da joj nešto pošalje.

Jo, bilo je puno praznog prostora za ispunjavanje.

Na kraju je natipkao samo nekoliko riječi. A onda je mejl poslao brzo, prije nego mu netko pogleda preko ramena.

Nakon toga je samo nastavio sjediti i zuriti u zaslon, pitajući se je li učinio pravu stvar. Odjednom je shvatio da gleda u svoj *inbox* u kojem je već bilo mrtvozornikovo izvješće o Sissy Barten.

Očito je tip cijelu noć radio na autopsiji.

Veck je pročitao cjeloviti dokument, a zatim pogledao svaku od dvadesetak fotografija tijela. Na njima nije bilo ničega što već sam nije vidio u kamenolomu, ali kad je došao do zadnje fotke ritualnih simbola na njezinom torzu, zavalio se u fotelju i zamišljeno prošao kažiprstom po mišu.

Ako je Kroner nije ubio, tko jest?

»Pošta.«

Veck podigne pogled prema administratoru i njegovim kolicima punim kuverta i kutija. »Hvala, stari.«

Tri komada, od toga dvije poslovne i jedna poštanska koja je imala marku iz Connecticuta. Povratna adresa? Federalni zatvor koji je izbjegavao zadnjih deset godina.

Dok je zurio u kuvertu, osjećao se kao da ga je netko strpao u vakumiranu vrećicu s polomljenim staklom.

Prvi nagon mu je bio da je baci, ali bio je jači onaj što ga je vukao na otvaranje – zbog čega je još više mrzio nadmoć koju je njegov otac imao nad njime.

Javi mi se kad te bude strah.

Neće se zamarati pitanjem zašto je začuo glas Jima Herona dok je otvarao kuvertu. Unutra je bio komad papira na kojem su bila ispisana tri retka lijepim, elegantnim rukopisom koji je bio iluzija bogatstva koju je održavao njegov otac, unatoč svom pravom porijeklu sa Srednjeg zapada.

Dragi Thomase: nadam se da si dobro. Volio bih da me što prije dođeš posjetiti. Zatvor mi je dopustio zadnjeg posjetitelja i ja sam odabrao tebe. Sine, postoje stvari koje treba izreći. Nazovi broj na dnfi. Voli te tvoj otac.

»Jesi li OK?«

Veck podigne pogled. Pored njega je stajala Reilly, još uvijek odjevena u kaput, s torbom preko ramena i glatkom, svježe opranom kosom.

Da nije bilo večeri prije, samo bi je otpilio i nastavio dalje. Umjesto toga, pružio joj je pismo.

Dok ga je čitala, spuznula je na stolac i on ju je promatrao kad su joj oči klizile lijevo-desno po tekstu. Zatim se vratila na početak i ponovno ga pročitala.

»Što ćeš učiniti?« pitala ga je kad je konačno podignula pogled.

»Posjeta bi bila psihičko samoubojstvo.« Veck protrlja oči da izbriše otisak onih riječi. »Jebeno psihičko samoubojstvo.«

»Pa onda nemoj ići«, rekla je. »Što god ti ima reći, nema potrebe da ti to čuješ, a samo će ti ostati u glavi do kraja života.«

»Da.«

Nevolja je bila u tome što njegov otac nije bio jedini koji je imao nešto za reći. Naravno, bilo bi super kad bi mogao biti veći karakter i samo se maknuti, ali osjećao je potrebu pogledati ga u oči zadnji put – tek toliko da vidi imaju li nekih sličnosti. Na kraju krajeva, svih ovih godina osjećao se da ljudi, pokrivaio je zrcala, provjeravao sjene, noćima nije mogao spavati pitajući se je li to paranoja ili istina.

Ovo mu je zadnja šansa da razjasni situaciju.

»Veck?« rekla je.

»Oprosti.«

»Hoćeš li otići tamo?«

»Ne znam.« I to je bila istina, a ona je u pravu. »Da ne zaboravim, stiglo je izvješće o Sissy Barten. Moraš ga pogledati.«

»OK.« Spustila je torbu i skinula kaput. »Nešto neobično?«

»U njezinom slučaju je sve neobično.« Veck je pogleda. »I želim razgovarati s Kronerom.«

Pogledala ga je ravno u oči. »Nećeš moći dobiti dopuštenje.«

»Nisam ga ni mislio tražiti.«

Reilly opsuje u sebi. Ovako nije planirala jutarnji susret. Nakon što je Veck otišao, ona se otuširala, obrijala što god je trebalo, a zatim se bacila na kopaње po vrećicama svoje *Victorias Secret* kolekcije.

Crveno-crni komplet gaćica i grudnjaka podsjećao ju je na svaki poljubac i dodir što su podijelili pa je uskoro bila dobro raspoložena i željela je da se to nastavi. Plan je bio ovakav: doći ovdje, praviti se profesionalna, a zatim mu nekako diskretno naznačiti što ima ispod odjeće.

Umjesto toga, naletjela je na poslovni problem.

Odmahnula je glavom zureći u svog partnera. »Nećeš *ništa* riješiti ako brže-bolje odeš tamo. A ako si već odlučio, mene stavljaš u groznu poziciju.«

»Ono što je bitno jest Sissy Barten, a ne birokracija. Uostalom, oslobođen sam bilo kakvih implikacija na onu večer u motelu – sjećaš li se toga? Ti si to učinila.« Nagnuo se naprijed u stolcu. »Kroner ju nije ubio i oboje to znamo. Serijski ubojice ne mijenjaju svoj stil – ponekad su šlampavi ili uhvaćeni na djelu. Ali tip koji od svojih žrtava uzima trofeje, neće odjednom početi urezivati simbole u kožu ili cijediti krv. Moram saznati odakle tom čovjeku ono o kamenolomu i zašto je dovraga njezina naušnica bila među stvarima iz njegovog kombija. Ovdje se događa nešto što mi ne vidimo.«

Morala se složiti s njime, ali njegova je metoda bila problem. »Netko drugi mu može postaviti ta pitanja.«

»Ti?«

»Da.«

U tišini koja je uslijedila, pomislila je: »Pa, barem smo imali večer i rano jutro da se slažemo.« Šteta što nije potrajalo. On će se svađati s njom, ona će popizditi i onda će sve što su podijelili prije i poslije *pizze* otići kvragu.

»OK«, rekao je. Reilly se trznula i on zategne usne. »Ne moraš biti tako iznenađena. Ovog puta sa sobom uzmi Bailsa ili De la Cruza. Kad pomislim da si sama s njime, podilaze me žmarci, iako je tip u bolničkom krevetu.«

Bože, željela ga je uhvatiti za glavu i poljubiti ga; ipak je razumije.

Umjesto toga se nasmiješila i izvadila mobitel. »Odmah ću se javiti De la Cruzu.«

U trenutku kad je dobila detektiva na mobitel, provjeravala je; svoju e-poštu – a onda više nije mogla pratiti razgovor koji je vodila. Veck joj je poslao nešto u *inbox* i kliknula je na to upravo u trenutku kad je dobila novosti o Kronerovom stanju.

Bile su to samo dvije riječi: *Volim te*.

Naglo je okrenula glavu, a Veck je izgledao iznimno zaposleno nečime na računalu.

»Halo?« rekao je De la Cruz.

»Oprosti. Molim?«

»Otiđite ti i Bails.«

»U redu.« Njezin pogled ostao je na Veckovom licu dok je on zurio u zaslon ispred sebe. »Spremna sam krenuti kad i on.«

Izrečene su još neke stvari kojih se nije sjetila. A kad je prekinula poziv, nije znala što da kaže.

U rečenici *Volim te* nije bilo onoga *mislim* dijela. Ispod tih riječi nije bila neka glupa fotka mačke i psa s računalno generiranim srcima u očima. Nije bilo moguće pogrešno interpretirati tu izjavu.

»Tek toliko, da situacija bude jasnija«, rekao je Veck ispod daha.

Nije bila svjesna svoje odluke da klikne na *odgovori* ili toga da je položila ruke na tipkovnicu.

»Što se ovdje događa?«

Reilly brzim klikom raščisti zaslon. Okrenula se na svom stolcu i podignula pogled prema Bailsu. Sranje, bio je baš iza nje i izgledao je napeto.

»De la Cruz te nazvao?« odmah je upitala.

Tip je bacio pogled prema Veckovom zatiljku – tamo nije bilo odgovora. Ponovno je usmjerio pogled prema njoj. »Ah... da, jest. Maloprije.«

Vrijeme za temu iz *Izazova!* i pogađanje toga je li uspio pročitati poruku.

»I kad ćeš biti spreman da zajedno odemo do bolnice?« potaknula ga je.

»Ma, upravo mi na ispitivanje dolazi osumnjičenik. Nakon toga?«

»U redu. Ovdje sam.«

Osvrnula se prema njemu i bez opravdanja se suočila s njegovim podmuklim pogledom. Nije ga poznavala, ali je bilo jasno da nije zadovoljan. Još jedan razlog zašto ne treba hodati s kolegama s posla. Posesivni najbolji frendovi bili su dovoljno grozni kad ih je trebala trpjeti tijekom povremenih partija pokera ili većih sportskih događanja. Ali viđati ih svaki dan?

Čim završi Veckova uvjetna, ona će se vratiti u Unutarnju.

Ta pomisao ju je umirila, tako je bolje za sve.

Oh, *sranje*. Morat će obznaniti njihovu vezu. A kad to učini, neće ga smjeti nadgledati – što je bilo u potpunosti opravdano.

Pa, čini se kako neće morati čekati mjesec dana da se vrati na svoj odjel.

»Ej, DelVecchio. Javi se na telefon«, netko je viknuo.

Smiješno, nije čula da zvonit. Kao ni Veck ni Bails.

Dok je Veck razgovarao na telefon, osjećala je kako se Bails mota naokolo i poželjela ga je otjerati poput muhe. Srećom je ista žena koja je viknula Vecku da se javi na telefon, došla javiti detektivu da je njegov osumnjičenik dolje na prijemu.

»Čim završim, stižem tamo«, rekao je Bails. Nakon što je kimnula, pljesnuo je Vecka po ramenu i otišao.

Veck je poklopio slušalicu. »To je bio De la Cruz. Želi da dođem u centar gdje se kasno sinoć dogodila pucnjava. Treba mu još jedan par ruku – mislim kako pazi da mi slučajno ne padne na pamet otići s tobom u bolnicu.«

To ima smisla. »Ali nećemo krenuti još neko vrijeme.«

»Ovo će biti dug dan. Moramo pokriti cijeli kompleks stanova.«

Veck ustane, odjene kaput i potapša raznorazne džepove, bez sumnje provjeravajući ima li sa sobom značku, pištolj, novčanik, ključeve i cigarete.

»Trebao bi prestati pušiti«, izvalila je.

Kad se zamrznuo, pomislila je: *Dovraga, zvučim kao cura*. One dvije riječi koje joj je poslao ne daju joj to pravo. Možda su korak prema tome? Jesu. Ali to nije odredite.

Nevolja je bila u tome što joj je toliko stalo do njega da joj nije bilo ugodno promatrati kako se ubija.

Veck je izvadio otvorenu kutiju *Marlboro* i zatim je zgnječio.

»U pravu si.« Bacio ju je u koš za smeće ispod svog stola. »Isprižavam se ako ću sljedećih nekoliko dana biti loše volje.«

Reilly nije mogla zaustaviti osmijeh na svom licu. A šaptom koji je samo on mogao čuti, rekla je: »Smislit ću neki način kako da te zabavim.«

Kad je spustila jednu nogu s druge, a zatim ih ponovno prekrizila, gorjele su mu oči te ona shvati da je otkrila svoj *Secret* – moglo bi se i tako reći.

»Držim te za riječ.« Namignuo joj je kao zločesti dečko koji zna što treba s njezinim tijelom. »Drži se Bailsa – i nazovi me kad završite, OK?«

»Dogovoreno.«

Okrenula se prema stolu za kojim je sjedila, ali ga ja u kutku oka pratila kako odlazi.

Blagi Bože, taj čovjek s leđa izgleda sjajno.

POGLAVLJE 35

U neku ruku je super što opet radi svoj posao, pomislio je Veck nekoliko sati kasnije.

OK, *nije* super što je neki jadnik dobio metak u lice, a susjedi nisu željeli pisnuti o tome što su možda vidjeli, niti je super što su on i De la Cruz vjerojatno uzaludno orosili đonove svojih cipela. Ali ovo je normalno, uobičajeno sranje. Ovo nema veze s njegovim ocem ni s bizarnim nepostojanjem otisaka i praćenjem usred noći.

Dotični muškarac ubijen je dok je sjedio u svom parkiranom *SUV-u* u ovom kompleksu od dvanaest zgrada poznatom po svojim živahnim i ilegalnim prodajnim aktivnostima. Toga jutra su ga pronašli smetlari, a iako na tijelu i u vozilu nije bilo novca ili droge, u muškarčevom kaputu pronađen je komad zgužvanog papira s popisom imena i količinama novca, a u vozilu ostaci *cracka* u nekoliko vrećica te ukupno pet pištolja.

A očito nije stigao ni do jednog.

Osim ako oni koji su mu bili bliže nisu ukradeni s ostalim vrijednostima.

Do podneva, on i De la Cruz već su neko vrijeme obilazili zgrade i kucali na vrata, pokušavajući navesti na razgovor ljude koji su živjeli u strahu od odmazde i koji su već ionako bite sumnjičavi prema policiji.

Dok je išao od vrata do vrata, prisjećao se žrtve kako sjedi za volanom, a jedino što ga drži uspravno je pojas zavezan preko prsiju; njegovo je lice nekoć sigurno bilo poznato njegovoj majci, obitelji i prijateljima, ali je sada bilo uništeno do te mjere da ga je trebalo identificirati pomoću zubi.

Dok je razmišljao o Kroneru u onoj šumi, Veck se prisjetio i svod poriva za ubijanjem. Pomisao da će ubiti zlikovca činila je tu ideju opravdanom – barem jednom dijelu njega – ali je li to uopće važno?

Dovraga, osoba koja je ubila ovu žrtvu u *SUV-u* sigurno je imala svoje razloge, koliko god oni bili izopačeni prema nekoj objektivnoj moralnoj ljestvici. Ali, ubojstvo je ubojstvo, neovisno o tome tko je žrtva.

Šteta što njegova tamna strana nije marila za to: njemu se baš jebe je li Kroner svetac ili grešnik – bitno je jedino ubijanje. Objekt njegovog bijesa? Važan je utoliko što je predstavljao metu.

Bez sumnje je i njegov otac tako razmišljao o drugim ljudima.

A to je baš sretna pomisao.

Kako je sunce počelo zapadati, a sjene se izduživati, toplina popodneva počela je jenjavati pa je kompleks izgledao još zapuštenije. On i De la Cruz su se razdvojili usredotočivši se na zgrade u blizini mjesta gdje je pronađeno tijelo, ali budući da su bile šesterokatnice, mogli su se samo nadati da će završiti s ovim dijelom do pet popodne.

Okrenuvši se od još jednih neotvorenih vrata, Veck se po golom betonskom stubištu spustio u predvorje. Ulazna vrata su trebala biti zaključana, ali s obzirom na to koliko su puta obijana nogom, bilo je čudo da su se uopće mogla zatvoriti.

Protrljao je lice i poželio cigaretu, a zatim se uputio prema istoku i posljednoj zgradi za koju je bio odgovoran. Stigao je na ulaz kad mu je zazvonio mobitel. Bila je to poruka od Reilly u kojoj kaže da upravo kreće s Bailsom u bolnicu.

Pa, barem mu to pruža još vremena da završi što je trebao.

A nakon toga slijedi mali izlet do Connecticuta, nagovarao ga je unutarnji glas. Ideš u posjet ocu.

Uistinu se okrenuo da vidi tko mu to govori. Ali iza njegovih leđa nije bilo ničega osim zraka i slabe sunčeve svjedosti.

Bio je uvjeren da će to ipak uskoro učiniti.

Sa psovkom se okrenuo natrag prema ulazu, a u okretu mu je pogled pao na pločnik prepun pukotina.

Od onoga što je ugledao ohladila mu se krv u žilama.

Ponovno se osvrnuo preko ramena. Sunce, jedini izvor svjetlosti, zalazilo je iza njegovih leđa. A nije postojala velika reflektirajuća površina od koje se svjetlo odbijalo, nije bilo auta obloženog kromom ili reflektora.

Ponovno je spustio pogled na stopala. Njegovo tijelo bacalo je dvije sjene. Dvije odvojene i zasebne sjene, od kojih je jedna bila usmjerena prema sjeveru, a druga prema jugu.

To je bio jasan dokaz onoga što je uvijek osjećao — da postoje dvije polovice njega koje se razilaze i koje su ga vodile u suprotnim smjerovima.

Thomase DelVecchio, spusti pogled na svoja stopala... i javi mi se kad te bude strah.

Kad je u umu začuo glas Jima Herona, pomislio je na Reilly. Bio je tako siguran da je može zaštititi od progonitelja, tako siguran da je on sve što joj treba. Ali to razmetanje se nije moglo mjeriti s ovim sranjem na du. On sam nije shvaćao što je to; kako da se dovraga bori protiv toga i za nju?

A Reilly jest u opasnosti. Zašto bi inače provela noć sjedeći u stolcu s pištoljem u ruci.

Jedino ti ja mogu pomoći.

Sam Bog zna da im je Heron mogao učiniti nešto nažao, da je to želio. Umjesto toga, tip im je u kamenolomu tek pokazao u kojem smjeru treba ići, a zatim nestao.

Kad je konačno donio odluku, Veck se gotovo bacio na svoj mobitel. Spremio je Heronov broj zbog prijave, a dok ga je birao, molio se da će mu se čovjek koji ne ostavlja tragove javiti i reći mu što je to ispod njegovih stopala.

Naglo se okrenuo na glasan zvuk zvonjave mobitela.

Jim Heron je stajao na udaljenosti manjoj od metra, kao da je tamo cijelo vrijeme — što i jest točno.

Veck suzi oči, pažljivo ga promotrivši. Gad je u toj svojoj kožnoj jakni i maskirnim hlačama izgledao dosta čvrsto. A nakon što je izdahnuo dim svoje cigarete, smrad je doplovio do Vecka, draškajući ga u nosu.

Ali on nije bio stvaran, ili možda ipak... Dok mu je srce nabijalo u prsima, Veck je prekinuo poziv naj svom mobitelu i zvuk koji je dopirao iz Jimovog džepa zamre. »Imamo malo vremena«, rekao je.

A to je Vecka podsjetilo na njegovog oca i njegovu poruku u pošti. Bio je to pješčani sat koji se cijedio kako su se bližili njegovom smaknuću.

Koje uistinu više nije bilo daleko.

To je to, pomislio je. Njegovo cjelokupno postojanje vodilo je do ovoga, što god to jebeno bilo.

Nakon što je Veck susreo muškarčev pogled, imao je osjećaj da je cijelo vrijeme film njegovog života bio izvan fokusa, a on nije shvaćao da je slika mutna. Očito se kameraman konačno probudio te namjestio opremu i svijet je izgledap potpuno jebeno drugačije.

Pogotovo kad uzme u obzir da je zalazeće sunce bilo iza Jima Herona, a ispod njegovih stopala nije bilo ničega. Nikakve sjene.

»Koji si ti kurac?« upitao je Veck.

»Ja sam taj koji će ti spasiti dupe, eto tko sam.« Tip je povukao dim svoje cigarete i polagano ga ispustio. »Jesi spreman konačno razgovarati sa mnom?«

Veck je zurio u obje sjene svojega tijela. »Da, jesam.«

Dok se s Bailsom vozila prema kompleksu Bolnice Sv. Franje, Reilly je sjedila za volanom svog neoznačenog vozila. Detektiv je tiho sjedio na suvozačkom sjedalu do nje, dok ih je ona vodila kroz groznu gužvu u kojoj je zapela na crvenom pa je odlučila krenuti prečicom u suprotnom smjeru.

»Ako ova gužva potraje, počet ću vjerovati da nam nije suđeno razgovarati s Kronerom«, promrmljala je.

Bails je nije ni pogledao. »Da.«

Još tišine. Već mu je željela reći da samo izbaci to iz sebe: ovakva vrsta napetosti im stvarno nije trebala pred tim ubojicom.

Ali, Bails je progovorio prije nje. »Oprosti što me pričam. Samo ne znam što bih trebao učiniti.«

»A što te muči?«

Kad je bilo sigurno maknuti pogled s ceste, na brzinu ga je pogledala. Tip je bubnjao prstima po vratima i zurio u vjetrobran kao da traži odgovore u staklu.

»Znam da si vidio poruku«, rekla je nakon nekoliko trenutaka.

»To nije jedini problem.« Ona mu dobaci još jedan pogled i on slegne ramenima. »Znaš da smo Veck i ja bliski, jel'da?«

»Pa?«

»Onda znaš da sam ga uvijek podržavao sto posto. Frendovi smo do groba.«

Kad se udario rukom preko srca, rekla je: »OK.«

»I da, vidio sam poruku koju ti je poslao. Nisam to namjeravao, ali bila je na tvom zaslonu kad sam došao do tebe.« Pogledao ju je. »Nisam prisluškiavao. Jednostavno sam je vidio.«

Dovraga.

To je bilo sve što je mogla reći. *Dovraga.*

»I sada...« On umiri prste i odmahne glavom. »Ne znam što učiniti.«

»Bez uvrede, ali zašto bi se to tebe ticalo. Ne želim biti kučka, ali...«

»Znam neke stvari o njemu koje ti ne znaš, i mislim da je učinio nešto ilegalno. Sad si ti s njim i ne znam kome da se obratim iz Unutarnje. Je li to dovoljno?«

Uzdahnula je kao da je dobila nogom u trbuh, poželjevši zaustaviti auto. Dobro je što su konačno stigli do bolnice pa je mogla parkirati na otvorenom parkiralištu ispred hitnog prijema.

Ugasila je motor i okrenula se prema njemu. »O čemu pričaš?«

Bails položi dlan na kontrolnu ploču te ga povuče lijevo i desno. Zatim je obrisao tanak sloj prašine sa svog bedra. »Slušaj, policajac sam jer želim zaštititi ljude, jer vjerujem u sustav. Mislim da civilizirano društvo ne može funkcionirati bez policije, sudova i zatvora. Postoje ljudi koje jednostavno ne smiju biti među drugim ljudima. Točka.«

»Tek toliko da znaš, nisi rekao ni riječ o Vecku.«

»Je li ti spomenuo da ima dosje?«

Dok joj se hladnoća spuštala niz kralježnicu, natjerala se da ostane staložena. »Nije.«

»Nisam ni mislio.«

Ovaj tip baš sere, pomislila je. »Slušaj, žao mi je što moram sumnjati u tvoje izvore, ali u njegovom kadrovskom dosjeu ne piše ništa – a o tome ne možeš lagati. Sve što u kadrovskoj moraju učiniti bilo je ukucati njegovo ime, a to su i napravili.«

»Ne kad se radi o maloljetničkim sranjima.« Reilly žmirne.

»Molim?«

»Ima podeblji maloljetnički dosje.«

»Kako ti to znaš?«

»Vidio sam ga svojim očima.« Bails je pustio da mu glava padne na naslon. »Upoznao sam Vecka na Policijskoj akademiji. Bio je vuk samotnjak koji je sve radio kako treba – ja sam bio razredni klaun. Jednostavno smo se... našli. Nakon školovanja, ostali smo u kontaktu unatoč tome što smo na Manhattanu bili raspoređeni u različitim postajama, a ja sam se kasnije preselio ovamo. Otkad ga poznajem, imao je čvrst karakter. Uvijek je bio pod kontrolom. Bio je krut, ali pravedan. Zapravo, on je jedan od najboljih policajaca koje sam ikada upoznao, i pozvao sam ga u Caldie jer sam želio raditi s njim.« Bails opsuje. »Otkad ga poznajem, nikad nisam pomislio da nije sposoban obavljati ovaj posao zbog tih sranja s njegovim ocem – sve do sada. Počelo je nakon što

je opalio *onog paparazza*. Pa onda ono s Kronerom u šumi. Kao da gubi razum – ali stvarno nisam želio ništa govoriti.«

»Čekaj, stani.« Reilly pročisti grlo, zaključivši da bi mala doza protokola mogla umiriti glavobolju koju je osjećala između očiju. »U interesu pravednosti, trebao bi isti čas stupiti u kontakt s mojom šeficom u slučaju da imaš nešto reći o detektivu DelVecchiju. I u pravu si, meni ne bi smio govoriti ove stvari. Ja ne bih trebala biti u ovoj poziciji iz poštovanja prema njemu. Zapravo, čim završimo s intervjuom, odmah ću s njom dogovoriti sastanak kako bih obznanila našu vezu.«

Bails je protrljao oči i kimnuo. »Učinit ću to, ali mislio sam da trebaš znati o čemu se radi. Jer, da ti se nešto dogodi, nikad si ne bih oprostio.«

Na to se Reilly smrzнула. »Zašto bi bio zabrinut za moju sigurnost?«

Provukao je rukom kroz kosu. »Pomagao sam mu s useljenjem kad je došao ovdje. Imao je gomilu kutija koje je trebalo odnijeti na tavan. Jednoj je otpalo dno. Posvuda su se rasuli jebeni papiri i ja sam ih počeo skupljati – i to je bilo to. Njegov maloljetnički dosje iz sredine devedesetih.«

»Što je pisalo u njemu?« uspjela je protisnuti kroz stisnuto grlo.

»Imao je svaku moguću naznaku za psihotično, asocijalno ponašanje.« Bails se namrštió. »Znaš o čemu pričam, pa ti neću nabrajati koja je sve sranja radio.«

Mučenje životinja? Opsesija vatrom? Mokrenje u kreveti

»Sve to«, rekao je Bails kao da joj čita misli.

»Ali nakon što je odrastao, nije učinio ništa«, nastavila je kako bi pojasnila situaciju, iako je to bilo više pitanje, nego izjava.

»Koliko znamo. I, vidiš, upravo me to brine. Psihopati se znaju pretvarati da su normalni. Izvana se uklapaju – jer se trude. Što ako ne može više održavati ovaj relativni mir? Što ako je ovo kraj perioda pretvaranja nakon kojeg će se konačno ukazati njegovo pravo ja? Ne možeš tvrditi da je s njim sve u redu – dovraga, da je sve kako treba, ne bi mu bila partnerica.« Borba na Bailsovom licu bila je jasna. »Ili još gore, što ako ne znamo čime se on uistinu bavi? Kažem ti, sinoć nisam mogao spavati – pokušavao sam pomiriti ono što vjerujem da jest... s onim što bi on mogaofe/. Ako me shvaćaš.«

Reilly začuje Veckov glas u svojoj glavi: *Želim učiniti sve sto mogu da ti bude savršeno.*

Istina, znao je izgovoriti i *činiti* prave stvari.

Zbog nje se riješio cigareta; pa, barem ispred nje ne puši.

Zaljubila se u njega u četiri dana.

Sretna okolnost ili namjera?

Ali kakvu korist je on imao od toga? On je bio taj koji je zagovarao suspenziju... osim ako i to nije bila varka? Definitivno se pobrinula za rješavanje njegovog slučaja kao i za njegovu reputaciju – što je imalo veći kredibilitet nego da je on to učinio.

Bailsov glas dopro je do nje. »Ne možeš mu vjerovati. Tek sad to shvaćam.«

»Zato jer ti nije rekao što mu se događalo kad je bio mlađi?« začula je svoje riječi »Uostalom, čuvanje zapečaćenog dosjea nije ilegalno.«

»Mislim da podmeće dokaze jer želi okriviti Kronera. Pritom mislim na naušnicu Sissy Barten.«Nije se trudila sakriti svoje zaprepaštenje. »*Molim?* Što je napravio?«

»Otišao je u njezinu sobu onog dana kad ste bili kod Bartenovih. Rekao mi je da si ti tada bila na donjem katu. A jučer ujutro je bio u sobi s dokazima — forenzičar Joey mi je rekao da je Veck navratio — i tada je mogao to podmetnuti.«

»Ali rekao je da je naušnicu našao u sobi među dokazima.«

Bails ponovno protrlja oči. »Provjerio sam preliminarni popis predmeta iz kombija koji je napisan čim smo zaplijenili vozilo. U njemu se ne spominje nikakva naušnica u obliku golubice. Prije nego što sam jutros vidio vas dvoje, pregledavao sam upravo to.«

Znači, zato je izgledao tako potreseno.Odmahnula je glavom. »Ali koja mu korist od toga?«

Oh, Bože, što ako ju je on ubio? Što ako je Kroner vidio nešto usred svojih opačina u kamenolomu?

»Pročitala si izvještaj autopsije Sissyinog tijela, jel'da?« reče Bails.

»Naravno.« Proučavala ga je cijelog jutra — a zaključak do kojeg je došla nakon što su otkrili tijelo, sad je bio nepobitan: žrtvine rane se ni na koji način nisu poklapale s onima iz Kronerovih ubojstava — a nije tipično da se takva vrsta promjene dogodi. Obično se ni metoda ni fiksacija ne mijenjaju.

»Dakle, znaš da je Kroner nije izmasakrirao. Kad se sve zbroji, možda je to učinio Veck.«

Blagi Bože, nije mogla disati. Kao da joj je netko stiskao grlo. »Ali... zašto?«

Bojala se da je to bilo glupo pitanje. »Koliko znaš o Veckovom ocu?« rekao je detektiv. »O njegovim ubojstvima?«

»Jedino ono što smo učili na faksu.«

Bails se ponovno usredotočio na prednje staklo. »Jesi li znala da je prva žrtva njegovog oca iskrvarila kroz vrat i zglobove nakon što je obješena za noge. Na njoj su bili urezani simboli preko trbuha, kao i na Bartenovoj.«

Reilly posegne za kvakom i odgurne vrata. Nije to učinila samo zbog svježeg zraka. Učinila je to zato jer joj se uistinu povraćalo.

»Oprosti«, rekao je Bails mirnijim glasom.

»I meni je žao«, protisnula je iako je to bilo najblaže rečeno.

Dok je zurila u pločnik, znala je da je izigrana — Veck se, naravno, potrudio to učiniti. Ona ga je štitila u Stožeru, ona je bila ta koja ga je trebala pažljivo proučiti i odlučiti hoće li ili neće ostati na poslu: on je želio nastaviti raditi, a ona je bila u poziciji da to omogući.»Hvala Bogu što mi pomažeš«, istisnula je. Šteta što nije mogla pogledati Bailsa — jednostavno je bila toliko užasnuta činjenicom da je tako prevarena.

»Hvala Bogu što si mi to rekao.«

POGLAVLJE 36

»Možda bi bilo najbolje da počneš pričati.«

Veck je probadao očima Herona dok je to izgovarao niskim glasom. Zamaknuli su za ugao zgrade i sada su bili u sjeni pored grmlja.

Jimov pogled bio je jednako usredotočen, a glas dubok kao crkvena zvona. »Pa i sam već sve znaš. Zašto tražiš poznate odgovore?« Muškarac je stavio kažiprst na Veckova prsa, ravno na srce. »Oni su u tebi.«

Veck mu je najradije htio odgovoriti na to sa: *Kako god, šupčino*. Ali nije mogao.

»Moj otac me želi vidjeti«, to je bila njegova jedina reakcija.

Heron je kimnuo i izvadio cigarete. Kad mu je Heron ponudio kutiju, Veck se jedva suzdržao da ne prihvati: »Ne, prestao sam.«

»Pametno.« Heron zapali. »Stvari su ovakve. Naći ćeš se na raskrižju, morat ćeš donijeti odluku hoćeš li poduzeti nešto ili ne, morat ćeš izabrati između dviju suprotnosti. Sve ono što jesi, ono što si bio i sve ono što ćeš biti mjerit će se tom odlukom. A posljedice? One neće utjecati samo na tebe, već i na sve drugo. Ovo nije samo pitanje života i smrti – ovdje se radi o vječnosti, tvojoj i tuđoj. Ne podcjenjuj važnost ovoga.«

Dok je on govorio, Veck je mogao osjetiti kako se njegove dvije strane počinju odvajati – jedna od njih bila je zgađena.

Veck se namršti i trepne nekoliko puta. Odvrti pogled, a zatim ga opet promotri. Sam Bog mu je svjedok da je oko Heronove glave i ramena isijavalo svjetlo.

A ta bizarna iluzija potvrdila je stvarnu prisutnost ove noćne more. Poput činjenice da je tip bio iza njega onaj tren kad ga je poželio vidjeti, poput nedostatka tragova u kamenolomu ili poput svjedosnih efekata u kući Bartenovih.

Veck položi ruku na prsni koš, snažno protrljavši tamnu sjenu u svojim prsima. »Ništa od ovoga nisam želio.«

»Poznajem taj osjećaj«, promrmljao je Heron. »U tvom slučaju, rođen si za to.«

»Reci mi što sam.«

»Znaš to i sam.«

»Izgovori.«

Heron je polagano izdahnuo i dim se vinuo u zlatnu svjetlost. »Ti si zlo, utjelovljenje zla – barem na pola. A u skoroj budućnosti, možda čak večeras ili sutra, od tebe će se tražiti da se odlučiš za jednu ili drugu stranu.« Tip je okrenuo ruku u kojoj je držao cigaretu prema sebi. »Ja sam ovdje kako bih te nagovorio da mudro odlučiš.«

»A ako ne odlučim mudro...«

»Ti gubiš.«

»Upravo u tom trenutku?«

Muškarac polagano kimne suzivši oči. »Vidio sam kako ćeš završiti nakon toga – neće biti lijepo.«

»Što si ti?«

Heronov izraz lica se nije promijenio, kao ni njegovo držanje. Čak nije prestao pušiti. U jednom trenutku bio je čovjek, a u drugom...

»Isuse... Kriste...« dahnuo je Veck.

»Ni blizu.« Ugasio je cigaretu o potplat svoje vojničke čizme. »Ali to sam što sam.«

Dakle, anđeo: u svjetlosti dana koja je gasnula, iznad njegovih ramena su se pojavila dva golema krila o koje se lomila svjetlost, čineći ga istovremeno uzvišenim i nadzemaljskim.

»Poslan sam kako bih ti pomogao.« Muškarac i anđeo... sranje, tko god već bio. Ponovno se usredotočio na Vecka. »Stoga želim biti s tobom kad ćeš ići u posjet svom ocu.«

»Sigurno si cijelo vrijeme sa mnom.«

»Aha.« Tip pročisti grlo. »Ali nisam bio prisutan kad ste se... znaš.«

Veck podigne obrve. »Ah, da. Dobro...«

Evo, sad je vrijeme da obojica usmjere poglede negdje drugdje.

Veck se prisjeti one noći s Kronerom. »Što ako sam već prošao raskrižje?«

»S Kronerom? To nije legalno.«

»Pa da, umorstvo to nije.«

»Ne mislim da je tako. Ja nisam jedini koji te treba, a u ovom slučaju je druga strana varala.«

»Druga strana?«

»Kao što rekoh, nisam jedini u ovoj igri. A vjeruj mi, neprijatelj je prava kuja – siguran sam da ćeš je ubrzo upoznati, ako već nisi.«

Ah, sjajno, još dobrih vijesti, pomislio je Veck.

A zatim je izvalio: »Ubio bih ga. Kronera.« Dovraga, bio je dobar osjećaj konačno to izgovoriti.

»Misliš, *dio* tebe bi to učinio. Da razjasnimo stvari – ti ga nisi ozlijedio, ti si nazvao Hitnu, a on bi ti iskrvario pod nogama da nisi to poduzeo.«

»Pa što ga je onda napalo?«

»Misliš da je čudno što razgovaraš s anđelom? Ne želiš ni znati što sve postoji.« Jim je odmahnuo rukom. »Ali nas dvojica se ne trebamo brinuti oko toga. Idemo odmah zajedno u posjet tvome ocu.«

Veck se prisjeti osjećaja da ga je sustigla sudbina, da mu je život krenuo prema svom vrhuncu. To više nije bilo samo hipotetsko pitanje.

»Je li to raskrižje?«

»Možda jest, a možda nije.«

Odjednom je Jim spustio kapke i oborio glavu. Dok je tako zurio kroz te opake proreze, izgledao je ubojito – i bilo mu je drago da ima nekoga takvoga da mu čuva leđa: imao je osjećaj da će mu trebati još jedan dobar borac u borbi protiv njegove mračne strane.

A upravo se o tome radi. O borbi do smrti.

»Saznat ćemo«, zakleo se anđeo, »kad stignemo tamo.«

Sve se događa s razlogom, pomislila je Reilly kad se pola sata kasnije s Bailsom udaljavala od Kronerove sobe.

Kronerovo stanje se pogoršalo, i činilo se kao su njegove ozljede more iz kojega je uspio izroniti, samo kako bi ponovno potonuo: nije bio u stanju usredotočiti se, njegovi polovični odgovori nisu imali smisla, pa su ona i Bails vrlo brzo odustali.

»Što mu znači ono s patnjom?« Bails kaže tiho dok joj je pridržavao vrata dizala.

Počeli su se spuštati i Reilly odmahne glavom. »Ne znam.«

Govorio je isto što i prije. *Mora znati da je patila... Mora znati da je patila...*

Nije imala pojma o čemu se tu radi – nije vidjela vezu između Kronera i Vecka. Dovraga, u ovom trenutku joj se činilo da ne može vjerovati svojem instinktu ni kad je u pitanju njezino vlastito ime. Spekulirati o ovoj katastrofi? Bolje ne počinjati.

Nakon što su zakoračili u predvorje i krenuli prema okretnim vratima i parkiralištu, Bails je pogledao na sat. »Jesi li za piće? Imam malo više od sat vremena prije podnošenja izjave, a trebat će mi jedno prije toga.«

Da, jer kad jedan detektiv ima takve informacije o drugome, ne čeka se dugo. Nazvao je Stožer odmah nakon njihovog razgovora, a narednik je dogovorio sastanak viših činova, unatoč tome što će se održati nakon radnog vremena.

Nije čudno što je Bails želio pivo.

»Hvala«, promrmljala je, »ali kao što rekoh, upravo imam sastanak s nadzornicom.«

Čini se da su u istoj situaciji.

Ona i Bails su zajedno zašli u redove automobila, ušli u njezino neoznačeno vozilo i zavezali se. Na putu do Stožera oboje su bili tihi. Nisu imali pričati o mnogočemu, a Bails je izgledao baš kako se i ona osjećala – prevareno i mučno.

Rastali su se uz zagrljaj, te ga je promatrala dok je odlazio prema svom autu. Veck ih je postavio u isti položaj, a to znači da je netko tko joj je do sada bio stranac, zapravo neka vrsta prijatelja.

Kad joj je zazvonio mobitel u torbi, znala je o kome se radi prije nego što ga je uopće izvadila.

Veck.

Znači, zato su izumili automatsku sekretaricu, pomislila je.

Ali onda bi je on došao tražiti, a to je zadnja stvar koju želi. Susret licem u lice potrebno je izbjeći pod svaku cijenu.

Pritisnula je *pošalji*. »Halo.«

U pozadini se čulo zujanje kao da se nalazi u autu. »Reilly... što je?«

Hladno, kao da ga promatra iza skrivenog zrcala, pomislila je da sada zna njegov način zavođenja: emocija koju je projicirao u svom dubokom glasu bila je savršena kombinacija brige i zaštite.

»Sve je u redu. Upravo sam bila kod Kronera – od njega nismo dobili ništa novo.« Ali s Bailsom je bila drugačija priča.

»Zvučiš čudno.«

Što znači da je njezina eventualna želja da postane psihopat upravo pala u vodu – baš šteta.

Zapravo je bilo olakšanje shvatiti da nije u stanju ništa sakriti. Nije željela biti poput Vecka. Nikada.

»Reilly... reci mi.«

»Danas sam puno razmišljala o svom poslu«, rekla je. »Smjer u kojem smo odveli naš odnos nije primjeren. Ugrozila sam svoju službu, svoju poziciju i sebe. Upravo idem do svoje nadzornice da predam tvoj slučaj. Vjerojatno ću biti suočena s nekim posljedicama, ali to ću prihvatiti...«

»Čekaj, što? Zašto si – «

»... i mislim da se ne smijemo više viđati.«

Usljedila je pauza, a zatim je rekao: »Pa, to je sve.«

Sada je zvučao hladno, a to je i htjela – izvući pravog, istinskog njega, iako je to bilo pomalo glupo.

»Tako je najbolje«, zaključila je.

Uznemirila se kad više ništa nije rekao, jer se zapitala što je sve u stanju učiniti. Bez sumnje ju je preksinoć baš on pratio, ali sad je bilo svejedno jer je ovaj razgovor završen, a čim otkrije vezu svojim nadređenima i kad Bails obavi svoju dužnost, Veck će imati toliko problema da će biti zaposlen tražeći branitelja da bi joj se osvećivao. Barem se nadala da će biti tako.

Ili dovraga, još bolje, slijedi mu pritvor.»Moram ići«, rekla je.

Nastala je još jedna pauza nakon koje mu je glas bio hladan kao led. »Neću te više smetati.«

»Cijenim to. Doviđenja.«

Nije čekala na njegov odgovor. Nije bila zainteresirana da je uvuče u dugačak, naporan razgovor u kojem će ponovno pokušati manipulirati njome, ili još gore, u kojem bi se razotkrio i otvoreno joj prijetio. Ruka joj se tako tresla da je tek nakon drugog pokušaja uspjela ugurati mobitel u torbu.

Uhvativši se za auto, podignula je pogled prema odvratnoj stražnjoj strani zgrade Stožera, zaključivši da nema snage ući unutra i suočiti se sa svojom šeficom.

Ali učinila je ono što je morala; tako je bila odgojena.

POGLAVLJE 37

Prekinuvši poziv, Veck je zurio u zaslon mobitela, ne vjerujući da se ovaj razgovor s Reilly upravo dogodio.

»Što?«

On pogleda anđela. Tip, anđeo – koga uostalom briga – bio je za volanom kamioneta u kojem su se vozili zajedno s njegovim frendom, krilatim likom koji je sjedio na stražnjem sjedalu vozačke kabine, zauzimajući polovinu prostora. Kriste, je li ovo stvarnost?

Njih trojica bili su na putu prema zatvoru u Somersu, država Connecticut.

»Ništa«, reče Veck glatko.

»Sereš«, začulo se sa stražnje strane.

Prva stvar koju je taj čovjek rekao. A to je, uz to što je disao, bila jedina naznaka da je uopće živ.

Jim je svrnuo pogled na njega. »Slučajnosti ne postoje. Sve je važno kad smo ovako blizu kraju.«

»To je bila...« Njegova bivša cura? Časnica Unutarnje kontrole?

»Reilly.«

»I što kaže?«

»Ne želi me više nikad vidjeti.«

Izgovorio je to mirnim, dubokim glasom – barem mu je kita s jajima još uvijek na mjestu. No, u sredini njegovih prsa nalazila se velika crna rupa agonije koja bi, da je u animiranom filmu, izgledala kao rupa od topovske kugle.

»Zašto? Je li rekla razlog?«

»Mogu ti uzeti cigaretu?« Kad mu je Jim pružio kutiju, Veck je izvadio dvije cigarete, pomislivši kako je možda upravo ovo pravi trenutak da odustane od prestanka pušenja.

»I koji je razlog?«

»Moram pušiti ili ću razbiti svoj prozor.«

»Marlboro je dobra odluka«, začulo se sa stražnje strane. »Vozimo se više od stotke, a vani je jebeno hladno.«

Veck je prihvatio ponuđeni upaljač, pripalio cigaretu i otvorio prozor. Udahnuvši dim, pomislio je kakva je šteta što u tim gadarijama ima toliko kancerogenih tvari, jer jebote, osjećao se bolje od njih.

Ali to neće potrajati.

Za razliku od boli iza njegovih rebara. Imao je osjećaj da će to trajati jako dugo, kao beskrajni srčani udar.

Ali, čovječe, trebao je pretpostaviti da će se ovo dogoditi. Žena je radila u Unutarnjoj zato jer je voljela da se stvari obavljaju dobro i kako pristoji. Ševiti se s njim? To sigurno nije bilo na tom popisu stvari. Zaljubiti se u njega? Nemoj me zajebavati.

»Razlog?« viknuo je Jim.

»Sukob interesa.«

»Ali zašto sada? Pa trebala je od početka znati što je na stvari.«

»Ne znam. Niti me briga.«

Dobra je vijest bila ta što ga nisu mogli otpustiti zato jer je shvatila da je ona usrala stvar. Oboje su odrasli ljudi koji su pristali na to, i da, ne izgleda dobro, ali ona će ispravno postupiti i to je to.

Bez sumnje će biti pozvan da odgovori na neka pitanja kadrovske prirode, a on će poput glavnog krivca i reći će da je to sve bila njegova ideja. Što i jest istina: on je bio taj koji je započeo i on je bio debil koji se razbacivao izrazima kao što je, primjerice, *volim te*.

Koja je on budala, jebena budala...

Ostatak putovanja nije rečeno ništa novo, a to mu je i odgovaralo. U mislima su mu se vrtjeli prizori njega i Reilly, pa zbog toga nije. vjerovao svom glasu – ali ne zato što se bojavao da će ga izdati od tuge. U ovom trenutku bio je u stanju nekome odgristi glavu.

Jim se zaustavio u gradiću udaljenom kilometar i pol od zatvora pa oni zamijene mjesta.

Nakon što je zauzeo mjesto za volanom, Veck pokrene auto preuzevši svoju ulogu policajca. »Znači, nitko vas neće vidjeti?«

Ali nije da im nije vjerovao kako mogu biti nevidljivi. Heron ga je pratio već danima, a samo je djelićem svog instinkta uspio to osjetiti.

»Tako je.«

»Onoliko dugo – « Veck je bacio pogled na odjednom ispražnjeno mjesto do sebe i umuknuo. Nakon brze provjere u retrovizoru uvjerio se da je stražnje mjesto ispunjeno jedino zrakom; golemog tipa nije bilo.

»Je li vama pizdunima ikada palo na pamet opljačkati banku?« rekao je suho.

»Ne treba nam lova«, začulo se iz etera pored njega.

»Ne treba nam ta zajebancija«, potvrdio je glas odostraga.

Veck je protrljao lice, zaključivši da je najbolje da se pravi lud dok razgovara sa zrakom. Ali istina je da se cijelog svojeg života bori i suočava s alternativnom stvarnosti. Pomisao da je to ipak stvarnost, a ne odraz poremećaja, bila je luđačka – svejedno, zbog nje se osjećao normalnije.

Naravno, pretpostavlja da nije sudionik *Genijalnog uma*.

Uostalom, u obitelji je imao povijest nasilja, ne shizofrenije, pa valjda nije skroz poludio – ipak je to veliko olakšanje.

Prije nego što su napustili Caldwell, Veck je nazvao zatvor – ne na broj koji mu je dao njegov otac, već opću liniju – i predstavio se. Vrijeme predviđeno za posjete nije

bilo ni blizu, ali dopušteno mu je zbog njegovog zanimanja – kao i zbog činjenice da će mu otac za oko četrdeset i osam sati biti u grobu. Tu je bez sumnje postojao i faktor znatiželje, oko kojeg Veck nije imao nikakvih iluzija; njegov zadnji posjet ocu će uskoro biti emitiran na internetu, televiziji ili radiju.

Valjda će se pojaviti na netu prije nego se on vrati u državu New York.

A viš ti vraga.

Dok se kretao prema prilazu ispred zidina zatvora, s obje strane mu se nalazila mala vojska fanova njegovog oca.

Bilo ih je najmanje stotinu, iako je bilo osam navečer, mračno kao u rogu i prohladno. Bili su opskrbljeni svijećama, ručnim svjetilkama i plakatima kojima su protestirali protiv smaknuća – u trenutku kad su ugledali vozilo, vikali su i urlali te pojurili prema samom rubu asfalta, a njihova galama se probijala u kamion iako nisu bili jako blizu.

Očito su imali iskustva prilikom provođenja građanskog neposluha, unatoč svojoj odjeći u stilu *Sex Pistolsa* i mahnitanju, nitko nije blokirao ni dirao njegovo vozilo, i on je usporio kako bi ih promotrio.

To je bila greška jer se jedan muškarac nagnuo prema Veckovom prozoru, očito ga prepoznavši: dok je tip vikao i pokazivao na njega, podignulo se užasno oduševljenje zbog kojeg je Veck poželio spustiti prozor i razbiti tog pizduna.

Ali čemu trošiti udarce na njega. Jebeni kreten je na čelu imao urezan anarhistički simbol, pa ti pokušaj takvoga dovesti k pameti.

»To je on! To je on!«

Svjetina se zgusnula i nagrnula prema kamionu.

»Što je ovim ljudima«, Veck je promrmljao vozeći dalje, spremam od njih učiniti ukrase za branik.

»Ona to radi«, reče Jim iznenada.

»Tko je ona?«

»Predstavlja silu koju ćemo pokušati izbaciti iz tebe.«

Nije bilo vremena nastavljati s time. Prebacio se u traku za službenike zakona i stao pred vratnicama. Podignuo je pogled prema stražaru, spustio prozor i pokazao mu svoju značku i dokumente. »DeVecchio, Thomas Ml.«

U pozadini je svjetina zazivala i njegovo ime uz očevo.

Stražar je spustio pogled na njegovu osobnu, a zatim na Veckovo lice. U njegovim očima bilo je određene doze nepovjerenja, ali bez sumnje je cijeli tjedan morao odbacivati luđake.

Unatoč tome, tip je pritisnuo upravljač, i željeznešipke su se povukle. »Čim uđete, odmah se zaustavite. Detektive, morat ću pregledati vaše vozilo.«

»Nema problema.« A bila je dobra ideja što to nisu učinili vani. Sam Bog zna koliko će se ona svjetina moći suzdržati.

Veck se držao protokola i polagano ušao unutar kompleksa, zaustavivši se istog časa kad je stražnji branik prošao granice prve barijere. Izašao je iz kamioneta s Heronovom kutijom *Marlboro* i zapalio cigaretu dok su se vratnice zatvarale, a njemu je prišao časnik s ručnom svjetiljkom.

Dok je pušio, znao je da su anđeli u blizini. Osjećao je njihovu prisutnost i bilo mu je drago da mu čuvaju leđa – pogotovo dok je kroz rešetke zurio u svjetinu luđaka. Sudeći prema energiji koju su ti luđaci imali, bilo mu je drago što je nešto između njih.

»Detektive, možete nastaviti dalje«, rekao je časnik malo blažim tonom. »Idite odmah na lijevo i parkirajte pored vrata zbog sigurnosnih razloga. Tamo vas čeka stražar.«

»Hvala, stari.«

»Unutra nema pušenja. Ne žurite, još uvijek imate dosta vremena.«

»Dobar savjet.«

U kamionu je čekao pred drugim vratnicama i nakon toga su konačno bili unutar zatvora.

Ove ustanove zatvorenog tipa nisu uopće bile poput onih u filmovima. Nije bilo starih, ruševnih zidina s vodorigama koje zure u tebe. Nisu se pričale povijesne anegdote kako je Al Capone ovdje služio kaznu. Nije bilo organiziranih obilazaka.

U pitanju je bila suvremena metoda čuvanja ljudi poput njegovog oca izvan društva. Po noći su ovdje bili upaljeni reflektori, postojale su videokamere i kompjuterizirani nadzor. Još uvijek su tu bili i stražari s pištoljima, kao i dovoljno bodljikave žice da se njome okruži cijeli Caldwell, ali sve se obavljalo karticama, računalima i automatskim vratima ćelija.

Bio je u nekolicini ovakvih zatvora, ali nikad ovdje: čim je njegov otac osuđen, u studentski dom u kojem je boravio na zadnjoj godini akademije stiglo je pismo. Nije trebao otvoriti tu prokletu kuvertu, ali nije mislio da će njegov otac uspjeti nekoga nagovoriti da iznese pismo iz zatvora. Kad se sjeti toga? Bio je jebeno naivan, ali barem zna kojim putem neće krenuti.

Da, Veck je imao jako dobar razlog zbog kojega nije radio u Connecticutu, pa se odlučio za policijsku službu umjesto za Federalni istražni biro. Ništa izvan države, nema šanse.

I evo ga ovdje.

Kao što je i rečeno, čim je izašao iz kamioneta, širom su se otvorila ojačana vrata iza kojih ga je dočekaao stražar koji ga je uveo u blještavo čistu i dobro osvijetljenu unutrašnjost zatvora. Inače bi mu kao policijskom službeniku bilo dopušteno da zadrži značku, mobitel i pištolj pod pretpostavkom da ne ulazi u prostore s ćelijama, ali ovdje nije bio službeno pa je morao sve ostaviti.

Dok je predavao mobitel, primijetio je da mu je stiglo nekoliko poruka na sekretarici. Očito su na putu do ovdje prošli kroz neka područja u kojima nije bilo signala, jer nije čuo zvonjavu, ali sada nije bilo vrijeme za to. Što god bilo, pričekat će

kad izađe. Uostalom, pretpostavljao je o čemu se radi. Bez sumnje će mu dodijeliti drugog časnika iz Unutarnje i opet će biti veselja. Vjerojatno ga je nazvao Bails koji je to često činio ako mu Veck ne bi odgovorio na poruku.

Nakon što se upisao i predao svoje stvari stražaru, zatvorski časnik ga je bez riječi odveo kroz nekoliko hodnika. A o čemu bi trebali pričati?

Došao si pozdraviti oca? To je cool...

Aha, godinama ga nisam vidio, i eto sad, još zadnji put...

Dobru zabavu.

Hvala, stari.

Aha. Baš žudi za time.

Nakon devedesetak metara u zatvorskom labirintu, pred Veckom se ukazala prostorija za posjete veličine omanjeg *buffeta* s velikim stolom i stolicama. Bila je osvijedjena poput izloga draguljarnice, s velikim neonskim pločama ubušenim u strop, sa smeđim podom koji je dobro prikrivao prljavštinu, ali je unatoč tome bio uglačan i čist. Nije bilo prozora ili biljaka, a jedino što je bilo na zidu jest slika koja je valjda predstavljala zgradu senata u Connecticutu.

Ali red četiriju automata je dodavao malo boje.

»Upravo ga dovode«, rekao je stražar. »Detektive, stavili smo vas u otvorenu prostoriju za posjete i učinili vam uslugu, ali moram vas zamoliti da vam ruke budu cijelo vrijeme na stolu nakon što sjednete.«

»Nema problema. Je li bitno gdje ću sjesti?«

»Nije. Sretno.«

Tip se povukao i stao do vrata kroz koja su ušli, prekrižio ruke i usredotočio se na prazan zid nasuprot sebe kao da je imao dovoljno iskustva u ovom položaju.

Veck je sjeo za stol ispred stražara i prekrižio ruke na glatkoj površini.

Zatvorio je oči osjetivši prisutnost dvojice anđela. Stajali su s njegove lijeve i desne strane, jednako mirno i pažljivo kao i stražar.

Na drugom kraju prostorije bešumno su se otvorila vrata, a zatim se začulo zveckanje.

Na vratima se pojavio njegov otac sa smiješkom na naočitom licu i okovima na zglobovima i gležnjevima. Bio je elegantan iako je bio odjeven u vrećasti narančasti kombinezon, začašljane tamne prosljede kose i naglašenog kraljevskog držanja.

Ali Vecka je bolio kurac za dojam koji je ostavljao; zurio je u pod. Njegov otac bacao je sjenu, jednu jedinu sjenu koja se razlijevala ispod njegovih nogu poput crne tinte. Činjenica da je bila tamnija od svih ostalih na linoleumu, bila je posljedica logičkog stanja stvari.

»Zdravo, sine.«

Glas mu je bio dubok i ozbiljan kao i Veckov, a kad je podignuo pogled prema očevim očima, učinilo mu se da gleda u zrcalo – vidio je sebe za dvadeset, trideset godina.

»Ništa od pozdrava?« DelVecchio Stariji prišao je sitnim ukočenim koracima, a stražar ga je uveo prateći ga poput još jedne sjene.

»Tu sam, zar ne?«

»Znaš, šteta je što imamo pratnju.« Njegov otac sjedne nasuprot njega i položi ruke na stol na isti način kao i Veck. »Ali tiše ćemo pričati.« Crte njegovog lica namjestile su se u izraz topline – kojem Veck ni sekunde nije vjerovao. »Dirnut sam jer si ovdje.«

»Nemoj biti.«

»Ali, sine, jesam.« Veck je poželio zakolutati očima na njegovo tužno odmahivanje glavom. »Bože, pogledaj se – mnogo si stariji i umorniji. Je li naporno na poslu? Čujem da si u policijskoj službi.«

»Da.«

»U Caldwellu.«

»Aha.«

Njegov otac se nagne naprijed. »Dopušteno mi je čitati novine i čini se da gore imate malog vražićka. A ti si taj što ga je ulovio u šumi.« Nestalo je hinjenog dobronamjernog oca. Umjesto toga? U izrazu njegova lica bilo je intenziteta zbog kojeg je Veck poželio ustati i otići. »Zar ne, sine?«

Ako su oči prozori duše, tada je Veck zurio u ponor, a kako je gledanje preko visokog ruba uzrokovalo vrtoglavicu, tako je i on sada osjećao silu koja ga vuče.

»Sine, heroj si i uistinu se ponosim tobom.«

Riječi su se iskrivile u njegovim ušima, njegova osjetila su se smutila, pa mu se učinilo kao da ih je istovremeno čuo i osjetio na koži.

Ali, trebao si ga ubiti kad si imao priliku.

Veck se namrštio shvativši da je njegov otac progovorio ne pomaknuvši usnice.

Veck prekine vezu odmahnuvši glavom. »To je sranje.«

»Zato jer sam te pohvalio. Ali ja to mislim. Bog mi je svjedok.«

»Bog s time nema veze.«

»A jel?« Njegov otac je brzo zavukao ruku u kombinezon i izvukao križ, prije nego su stražari mogli uopće reagirati. »Uvjeravam te da ima. Ja sam religiozan čovjek.«

»Zato jer ti tako više odgovara.«

»Nemam nikome ništa dokazivati.« Sada su mu oči sjajile. »Dopuštam svojim djelima da govore umjesto mene – nego, jesi li u posljednje vrijeme bio na majčinom grobu?«

»Da se nisi usudio dirati u to.«

Njegov otac se malko nasmije, a zatim podigne ruke pokazujući čelične okove. »Naravno da ne mogu to učiniti. Ne smijem van – ovo je zatvor, a ne Sheraton. A iako

sam optužen nevin, iako su mi nevinom sudili i iako su me nevinog osudili na smrt, drže me ovdje kao i sve ostale.«

»Nisi ovdje zato jer si nevin.«

»Ti uistinu misliš da sam ubio sve one žene?«

»Budimo precizni – ja mislim da si *zaklao* sve one žene. A to nisu jedine tvoje žrtve.«

Ponovno ono tužno odmahivanje glavom. »Sine, ne znam zbog čega imaš te ideje. Na primjer...« Njegov otac je usmjerio pogled prema stropu, kao da je suočen s teškom matematičkom jednadžbom. »Jesi li čitao o smrti Suzie Bussman?«

»Nisam tvoj fan pa nisam pratio čime se baviš.«

»Ona nije bila prva za koju su me optužili, nego prva za koju su mislili da sam je ubio. Našli su je u jarku za odvod. Vrat i zglobovi su joj bili prerezani, a na trbuhu su joj bili urezani simboli.«

Nakon što je zašutio, njegov otac je spustio bradu i zagledao se u Vecka.

Sissy Barten je pronađena u špilji s prerezanim vratom i zglobovima te ritualnim simbolima urezanim na trbuhu.

»E sada, sine, serijski ubojice imaju određene navike od kojih ne odstupaju. To je kao sa stilom odjeće koju nosiš, mjestom na kojem živiš ili odabirom profesije. To je način na koji ti je najugodnije izraziti se, to je ono savršeno *mjesto* na reketu, perfektno pripremljen komad goveđeg filea i soba uređena samo prema tvom ukusu. To je dom, sine – mjesto kojemu pripadaš.«

»Želiš reći da sve one žene nemaju veze s tobom – unatoč dokazima s mjesta zločina – zato jer se ona prva ne poklapa s tvojim načinom?«

»Ali, ja nisam ubio nikoga.«

»Pa kako onda znaš za savršenu točku.«

»Marljivo čitam i volim patologiju.«

»Kladim se da je tako.«

Njegov otac se nagnuo bliže i spustio glas do šapta. »Znam kako se osjećaš, znam da si nervozan i očajan jer si izgubljen. Ali otkrio sam put i sve je bilo bolje; tako će hiti i tebi. Možeš se spasiti, a to ćeš i učiniti. Samo pogledaj u sebe i prati ono za što obojica znamo da postoji.«

»Pa da nakon što odrastem budem serijski ubojica kao i moj otac. Puno jebeno hvala, ali ne.«

Njegov otac se povuče i podigne dlanove prema stropu. »Oh ne, to nikako. Ja govorim o vjeri, naravno.«

Da, baš o tome.

Veck baci pogled na sigurnosne kamere u kutovima prostorije. Njegov otac je mudro izbjegao bilo kakve implikacije, ali ono što je želio reći bilo je očito kao da je istaknuto neonskim svjetlima.

»Sine, pronađi svojeg Boga.« Njegove oči su ponovno zasjale. »Prihvati ono što jesi. Tvoj nagon će te odvesti tamo gdje moraš ići. Vjeruj mi, jer i ja sam spašen.«

Dok je govorio, njegov glas se u Veckovim ušima stopio u tamnu simfoniju, kao da je u pozadini bila glazba iz filmskog epskog spektakla.

Veck se nagne naprijed, približivši mu se toliko da je mogao vidjeti svaku tamnu mrljicu u modrim šarenicama svog oca. Šapćući, rekao je s osmijehom: »Poprilično sam siguran da ideš u pakao.«

»A ti sine, ideš skupa sa mnom. Ne možeš se boriti protiv onoga što jesi, a naći ćeš se u poziciji koja ne dopušta pobjedu.« Njegov otac je nagnuo glavu, kao što bi to učinio s pištoljem da ga je nekome prislonio uz čelo. »Ti i ja smo isti.«

»Jesi li siguran u to? Ja ću izaći odavde, a ti u srijedu imaš spoj s injekcijom. To baš i nije isto.«

Neko vrijeme su obojica zurila jedan u drugoga, ali njegov otac je bio prvi koji je odustao.

»Oh, sine, vidjet ćeš da ću do kraja tjedna još uvijek biti živ i zdrav.« U tonu njegovog glasa bilo je zadovoljštine. »Čitat ćeš o tome u novinama.«

»Kako to, dovraga, misliš izvesti?«

»Pa, moglo bi se reći da imam prijatelje na *dubokim* mjestima.«

»U to ti vjerujem.«

Šarmantan, blago arogantan osmijeh se vratio, a njegov glas je ponovno postao ljubazan. »Koliko god ovo bilo gorko... drago mi je što te vidim.«

»I meni. Manje si impresivan uživo nego u mojim sjećanjima.«

Tik lijevog oka rekao mu je da je pogodio metu. »Hoćeš li učiniti nešto za mene?«

»Vjerojatno neću.«

»Otiđi na majčin grob i odnesi joj crvenu ružu. *Ubojito* sam volio, uistinu jesam.«

Veckove ruke skupile su se u šake.

»Znaš što?« Veck se nasmiješi. »Ugasit ću čik na tvom grobu. Što kažeš na to, *oče*?«

DelVecchio Stariji se povukao unazad s hladnim izrazom lica. Posjet očito nije išao onako kako je očekivao.

»Usput, ovo nema veze samo s tobom«, nastavio je njegov otac.

Dok se Veck mrštio, on se fokusirao na prazan prostor iza Veckovog ramena. »Želi da znaš da je patila. Užasno.«

Isuse... rekao je isto što i Kroner.

Veck se zaustavi prije nego je podigao pogled i okrenuo se prema Jimu, ali anđelov odgovor bio je jasan: uzdignuo se hladan zrak, vinuo se iznad Veckove glave i prešao preko stola od čega su se naježile ruke njegova oca.

Njegov otac se nasmiješi prema mjestu na kojem je Jim stajao. »Zar uistinu vjerujete da ćete pobijediti? Jer ne možete je izvući iz njega – egzorizam neće funkcionirati zato jer je on rođen s time – to nije u njemu, to je *dio* njega.«

Otac ponovno pogleda Vecka. »Zar si mislio da neću znati da imaš sa sobom prijatelje? Baš si jako budalast dečko.«

Veck ustane. »Gotovi smo.«

Da, definitivno je bilo vrijeme za pokret: sudeći po arktičkoj hladnoći, anđeo Jim Heron bio je spreman uništiti njegovog tatu. To bi sigurno bilo zabavno, ali što je s posljedicama? Spremi pod *ne-ovdje-ne-sada*.

»Bez zagrljaja«, otegnuo je njegov otac.

Veck se nije zamario odgovorom. Nije namjeravao trošiti vrijeme i riječi na tog kurvinog sina. Zapravo, uopće nije bio siguran u svrhu svojega dolaska – da se nadjebava s ocem? Ovdje nije vidio nikakvo raskrižje – znači li to da je svrha možda bila ona poruka upućena Heronu?

Nakon što se Veck okrenuo i prišao stražaru, tip je brzo otvorio vrata kao da ni sam ne želi provesti ovdje ni trenutka.

»Thomase«, zazvao ga je otac. »Sine, vidimo se u zrcalu. Svakog dana.«

Vrata koja su se zatvarala prekinula su njegove riječi. »Jeste li u redu?« upitao je stražar.

»Jesam. Hvala.«

Prateći muškarca, Veck je krenuo u smjeru iz kojeg su došli. »Kad je predviđeno smaknuće?«

»Odmah u srijedu ujutro. Ako se javite upravitelju, mislim da možete dogovoriti mjesto u gledalištu.«

»Dobro je to znati.«

Dok je koračao dalje, Veck je osjećao očevu prisutnost, kao da je baterija koja je pokretala zlo svjetlo u njemu uključena u punjač i sada je snažnija nego što je bila prijašnjih godina.

U sredini njegovih prsa razbuktao se i širio onaj tamni bijes.

»Detektive, jeste li sigurno u redu?«

Veck nije bio siguran koji dio njega je odgovorio kad je rekao: »Nikad bolje.«

POGLAVLJE 38

»Učinila si pravu stvar.«

Reilly pogleda preko ruba svoje pregrade. Njezina nadzornica je u kaputu s aktovkom u jednoj i ključevima u drugoj ruci bila nagnuta preko pregrade.

»I trebala bi otići kući.«

Reilly se malko osmjehne. »U zaostatku sam.«

»Bez uvrede, ali to je sranje – ipak, neću te zaustaviti.«

»Hvala.« Reilly ispruži ruke iznad glave. »Moram ovo dovršiti zbog vlastitog mentalnog zdravlja.«

Na zaslonu njezinog računala bio je preliminarni popis predmeta iz zaplijenjenog Kronerovog kombija. U tražilicu je upisala riječ *naušnica* i sada je pregledavala opise i službene fotke.

Još ih je imala petnaest, nakon čega mora proći kroz završni popis dovršen tog popodneva.

Ovo je trebala obaviti sama.

Njezina nadzornica kimne. »Ne brini, razumijem. I tek toliko da znaš, DelVecchio mi nije odgovorio na pozive – upravo sam razgovarala s narednikom. Ni njemu se nije javio.«

»Kad ćete izdati nalog za njegovo uhićenje?«

»Sutra u podne, ako se sam do tada ne preda i ne dođe na ispitivanje.«

Optužba će biti krivotvorenje dokaza. Ona je također, kao i njezina nadzornica i narednik, pregledala sigurnosni video od jučerašnjeg dana iz sobe s dokazima – svatko je od njih vidio Vecka kako ulazi, pregledava upisane predmete, a zatim prekopava po predmetima koje je tek trebalo upisati. Tada je imao priliku za nedjelo, a lijevom rukom je nekoliko puta posezao u svoj džep.

To nije bio nepobitni dokaz, ali uz Bailsovu izjavu i neusklađenosti u popisu, bilo je dovoljno za uhićenje. Uostalom, on se ne javlja na pozive i velike su šanse da su bili u pravu.

»Budi iskrena«, rekla joj je šefica. »Jesi li u strahu za vlastitu sigurnost?«

»Ne.« Možda.

»Želiš patrolu ispred svoje kuće?«

»Zapravo ću večeras biti kod roditelja. Ostat ću s njima.«

»Dobra ideja. A na patrolu možeš računati.« Žena položi ruku na Reillyino rame. »Nemoj sebe kriviti za ovo.«

»Kako da to ne učinim?«

»Ne možeš kontrolirati druge ljude.«

Ali za Boga miloga, može odabrati hoće li s njima spavati ili ne. Promijenivši temu, rekla je: »Jeste li završili intervju s Bailsom?«

»Da, njegova izjava je u dosjeu. Ako želiš, možeš je pročitati – ispričao nam je isto što i tebi. Otišao je maloprije.«

»Učinit ću to. I prije nego što mi išta kažeš, uvjeravam te da ću otići doma prije ponoći.«

Već je gotovo izašla, kad joj Reilly vikne: »Kad ćete o ovome pričati s Bartenovima?«

»Nećemo dok ne sredimo sve što treba. Ti jadni ljudi prošli su kroz sito i rešeto, a sumnja da je policajac ubio njihovu kćer učiniti će sve još težim. Pogotovo kad je sa slučajem povezano ime DelVecchio.«

I pogotovo kad se uzme u obzir da je Veck bio u njihovoj kući.

U tom trenutku je u glavi ponovno začula njegove riječi. *Odveo sam tog čovjeka u njihovu kuću.*

Bože, bio je takav lažljivac.

»Ako poželiš razgovarati, nazovi me«, tiho joj reče šefica.

»Hoću. I još jednom, hvala.«

Nakon što je ostala sama, sjetila se Jima Herona, agenta FBI-a koji im je pokazao špilju sa Sissynim ostacima.

Veck je tu scenu odigrao fantastično. Najprije je bio strašno iznenađen, kasnije užasno profesionalan.

A što se tiče nedostatka blatnjavih tragova na stijeni? Heron je možda satima čekao da ga Veck odvede u pravom smjeru i potplati njegovih cipela u međuvremenu su se osušili, nakon čega je otrčao na drugu stranu. A oni su bih toliko usredotočeni na pronalazak tijela da nitko nije krenuo za njim i to je bila strašna pogreška.

Jasno je da su Heron i Veck radili zajedno.

Reilly opsuje, ponovno se usredotočivši na zaslon svog računala. Nije joj trebalo mnogo da prođe kroz zadnji preliminarni popis naušnica, i prema očekivanjima, u njemu nije bilo naušnice u obliku golubice, baš kao što je Bails rekao.

Nakon što se prebacila na završnu verziju s preciznim fotografijama snimljenim pomoću mikroskopa, zapisi su bili toliko sažeti da nije prošlo mnogo vremena do pronalaska naušnice. Neusklađenost nije primijećena; ali uskoro će i to biti ispravljeno.

»Koji kaos«, promrmljala je nakon što se vratila u Sissyin dosje da ponovno pregleda fotografije s autopsije.

Bože, bilo je fizički bolno gledati ih.

Nakon toliko godina rada u policiji, nagledala se poprilično gadnih stvari, ali Sissyin slučaj ju je potresao.

Možda zato jer je, zahvaljujući vlastitim kriminalno lošim odlukama, bila dio njega.

Nemirna, ali još uvijek nespremna otići, odlučila je još malo vremena potrošiti na internetu. Nakon što je u *Google* upisala Thomas DelVecchio Stariji, tražilica je u sedamnaest sekundi izbacila više od milijuna poveznica. Dok je prelazila mišem po

rezultatima, te povremeno otvorila koju stranicu ili blog, osjećala je sve jače razočaranje prema ljudima.

Iako joj za taj problem ne treba pomoć.

Tu je bilo toliko obožavanja iz pogrešnih razloga, i morala se zapitati koji bi od tih ljudi smatrali zabavnim da je njihova kći ili majka bila njegova žrtva. Ili da su sami pali pod DelVecchijove kandže ili nož.

Filtrirajući podatke za pretragu žrtava, našla je dosta poveznica o njegovoj prvoj žrtvi, uključujući i fotografije s autopsije. A usporedba Sissy Barten i Suzie Bussman rekla joj je ono što je već znala: način i oznake bili su isti.

Koje odavanje počasti svom ocu. Bože, čak su i njihova imena bila jezivo slična.

Zavalila se u naslonjač dok su joj oči letjele s jedne na drugu stranu zaslona, shvativši da se uistinu nada kako će naći dovoljno dokaza da zatvore Vecka. Sve što su do sada imali bila je podmetnuta naušnica, Kronerova izjava u vezi kamenoloma i činjenica da je Veck bio u kući Bartenovih. Svi su prilazili tom slučaju kao da je Kroner krivac. Nitko nije uzeo u obzir Vecka – ali to se promijenilo. Njegov stol, računalo i ormarić već su pretraženi i zaplijenjeni. Njegova kuća je bila pod nadzorom. A čim se pojavi, ići će ravno na ispitivanje.

Ali, možda je pobjegao.

Reilly poskoči i okrene se u stolcu.

Srce joj je nabijalo u ušima glasnije nego zujanje računala i zvuk prolaska vrućeg zraka kroz ventilaciju... a začula je i škripanje iza sebe.

Podignuvši pogled prema stropu, pogledala je sigurnosne kamere u kutu s druge strane prostorije. Crveno svjetlo s donje strane polagano je treperilo i odjednom započelo bljeskati.

»Tko je tamo?«

Naravno da nema odgovora; pa nikoga nije bilo u prostoriji. Jel'da?

Neko vrijeme je slušala vlastito disanje, na kraju pomislivši: »OK, ovo je sranje.« Neće dopustiti da ju itko maltretira na vlastitom odjelu.

Iskočila je iz stolca, odmarširala pored redova praznih pregrada i provjerila sobe za sastanke i urede. Na povratku je otišla do glavnih vrata, odgurnula ih i pregledala hodnik u oba smjera.

Brzo se okrenula, više-manje očekujući da će iza nje biti netko.

Ništa.

Jedva čujno je opsovala, vratila se za svoj stol i sjela.

Zazvonio joj je mobitel te ona poskoči uhvativši se za vrat. »Daj prekini.«

Bilo je teško razlučiti je li to govorila svom *Blackberryju* ili nadbubrežnoj žlijezdi.

Zgrabila ga je i prihvatila poziv, zarezavši: »Reilly.«

»Kako si?«

Na zvuk De la Cruzovog glasa, duboko je udahнула. »Bila sam i bolje.«

»Nazvao me narednik.«

»Koji kaos.« Očito joj je to nova tematska pjesmica.

»Aha.«

Usljedia je dugačka pauza, ispunjena istom vrstom tišine koja je pratila njezinu i Bailsovu vožnju pri povratku iz bolnice. *Koji vrag se događa* bilo je neizgovoreno pitanje.

»Jesu ti rekli drugi dio priče?« upitala je.

»Da ste ti i Veck... ah...«

Licem je napravila grimasu. »To je s moje strane bilo iznimno nepromišljeno. Mislila sam da ga poznajem i bila sigurna da je tako.«

»U tome i jest fora, zar ne?« Rekao je to s onom vrstom iscrpljenosti koja dolazi iz osobnog iskustva. »Na kraju krajeva, jedino možeš poznavati samog sebe.«

»Apsolutno si u pravu i drago mi je da si se javio. Kad se ovo pročuje, a hoće...«

»U najboljem slučaju, što se njega tiče, svi će misliti da je šupak.«

Još jedna od riječi kojom će se razbacivati jest *ubojica*.

»Preživjet ćeš ovo«, rekao je De la Cruz. »Samo sam ti želio reći da me možeš nazvati ako išta trebaš.«

»Stvarno si ljubazan.«

»Partneri su zajebana stvar. Imao sam i ja nekoliko sličnih.«

Kladim se da nisi spavao s jednim od njih, pomislila je. »Detektive, hvala.«

Nakon što je Reilly prekinula poziv, zabluljila se u prazno. Bože, je li Veckova priča da je pronašao svoju ubijenu majku uopće istinita? Ili je to bio samo još jedan pokušaj manipulacije njezinim osjećajima?

Pa, svakako postoji način da to sazna...

Nije joj trebalo dugo da pronađe neki amaterski blog koji se bavio tim dijelom povijesti DelVecchijove obitelji. Pročitala je da je Veck pronašao tijelo, da je ispitan i oslobođen zbog nedovoljno fizičkih dokaza: otisci njegovih prstiju bili su posvuda u kući, ali ne i na žrtvi; nije bilo krvi ispod noktiju ili na odjeći, kao ni u njegovoj kupaonici ili oko njegovog kreveta.

Tijelo Sissy Barten pratila je ista priča – bez dokaza koji su ga optuživali za ubojstvo.

Ali, Veck je bio detektiv koji točno zna što treba učiniti da iza sebe ne ostavi dokaze. Zbog toga se zapitala što se uistinu dogodilo s njegovom majkom i postala je zabrinuta.

Bože, a što ako se izvukao? Razlika između otpuštanja iz službe zbog podmetanja dokaza i osude za ubojstvo bila je golema. Možda će biti nezaposlen, ali će biti slobodan. A ako će poput svog oca njegovati sposobnost izbjegavanja zakona, možda će proći godine prije nego mu uspiju prišiti nešto.

Osjetila je gađenje ali je poželjela još, pa je otišla na *Facebook* i utipkala Thomas Del...

Nije trebala upisati više da dobije rezultate. Polagano prelazeći od stranice do stranice, zurila je u grupe podrške o kojima je Veck pričao.

O tome nije lagao.

Najveća grupa imala je dvadeset tisuća članova i ona otiđe na zid na kojem su se vertikalno protezale fotografije i komentari. Sve u znaku smaknuća i obožavanja.

Naslonila se u stolac i zurila u zaslon.

Prije nego što je ugasila računalo i odjenula kaput prošlo je dosta vremena.

»Tko je ta *ona*?« upitao je Veck za volanom Heronovog kamioneta. »*Ona* koju je spomenuo moj otac?«

Jim ga nije pogledao dok je sjedio pored njega. Do Caldwellla su imali barem jedan sat putovanja, pa je bilo vremena za ćaskanje – ali nije mu se dalo pričati o ičemu, a kamoli o Sissy i Devini.

Želi da znaš da je patila.

Taj demon je takva kuja.

Veck ružno opsuje. »Dovraga, bolje da netko od vas dvojice počne pričati. A ako mi ne želite ispričati o kojoj se ženi radi, onda mi barem objasnite o kakvom je to egzorcizmu pričao.«

Jim otrese cigaretu kroz poluotvoreni prozor, odlučivši da će se radije pozabaviti ovim drugim. »Ti nam nisi prvi. Prijašnju dušu spasili smo istjerivanjem Devine.«

»Devina?«

»Vrag u Pradi, stari.«

»Je li ona ta koja je patila?«

»Da bar«, promrmlja Adrian sa stražnjeg sjedala.

Jim se s time apsolutno slagao. »Ovako to funkcionira. Devina je demon – a ako ti treba neko objašnjenje, sjeti se samo bapskih priča i to će biti dovoljno. Ona uđe u osobu i polagano je obuzima, utječe na njezine odluke i odabire. Na kraju dolazi do raskrižja i tu treba izabrati. Ovisno o putu kojim kreneš, osobi koju pratiš i učinjenim djelima, određeno je gdje ćeš završiti. A podrum je čađavo i vruće mjesto, ako razumiješ što ti želim reći.«

»Pakao.«

»Tako je.«

To je Jima podsjetilo na Veckovog oca. Čovječe, taj je bio čisto zlo. Što ako mu je to u kostima?

»Hoću li i ja završiti tamo?« reče Veck tiho, kao da priča sam sa sobom.

»Nećeš, ako se nas pita.«

Ali kako su to mislili postići? Veck se doimao mračnijim nakon što je napustio onu prostoriju za posjete. Bio je bijesan i udaljen od svega.

Dovraga, zašto je Eddie morao umrijeti, pomisli Jim. Trebali su njegovu pomoć.

Devina je takva kuja.

»Je li Reilly u opasnosti?« Veck iznenada upita.

»Što je manje toga između vas, to bolje.«

Muškarac ponovno opsuje, a zatim promrmlja: »To je sređeno.«

»Tako je uistinu sigurnije. Bila bi samo kolateralna žrtva, a Devina ih voli.«

Uz rub autoceste se nalazio zeleni znak s bijelim natpisom: *Caldwell, 88 km.*

Koliko još ima cigareta?

»Pa tko je onda *ona koja je patila?*«

Jupi. Ovo pitanje će mu baš podići raspoloženje. »Netko do koga mi je stalo.«

»Sissy Barten.« Veck ga pogleda. »Jelda? Kroner je baš to rekao kad je pričao s Reilly. A i ti si rekao da je osobno.« »Jesam, tako je.«

»Što znače oni simboli na trbuhu djevojke?«

»Devina nije upoznata s ADT-om. Ona koristi djevice.« Jim se protegne u sjedalu, jer mu je želja za ubijanjem grčila mišiće. »Ono što si vidio kod Sissy je način na koji to radi.«

»Jebeno sranje. Znači da je prva žrtva mog oca...«

»Možda ga je Devina natjerala da to učini umjesto nje kao dokaz povjerenja, a moguće je i da je on njoj samo htio pomoći. Tko zna.«

»Koliko dugo to već traje? Između vas i...« Pauza koja je uslijedila dala je naslutiti da se muškarac još uvijek navikavao na riječ *demon*.

»Tek dva tjedna. I prije mene je bilo drugih, ali nakon mene ih više neće biti ukoliko te ne odvratim od puta kojim ona želi da kreneš.«

Jim baci pogled na ruke detektiva. Tako je snažno stiskao volan da je bilo čudo što se prokleta stvar nije slomila.

OK, ta vrsta pizdarije im nije bila od pomoći: to je bila slabost koju je Devina mogla iskoristiti, jer ako ga pritisne na pravi način, doći će do eksplozije. A Veck je bio krupan i moćan tip koji je bio uvježban i sposoban ubiti golim rukama.

Dovraga, Jim nije podnosio ovo čekanje. »Tek toliko da znaš, večeras ćemo prespavati kod tebe.«

»Da, mislio sam da će bili tako. Imam samo jedan krevet, ali poslužiti će i kauč.«

»Najviše me zanima postoji li neki dućan koji radi cijelu noć.« Otvorio je kutiju *Marlboro*. »Slab sam.«

»Blizu moje kuće je benzinska.«

»Cool.«

Veck posegne u džep i izvadi mobitel »Bas bi ga mogao konačno upaliti.«

Kipeći od frustracije, Jim pogleda kroz prozor prema tami uz rub autoceste, pitajući samoga sebe kad će se dovraga situacija vratiti na staro.

»Koji vrag«, promrmlja Veck. »Jebeni mobitel je eksplodirao.« Jim je polagano okrenuo glavu i pomislio: *Dosta je čekanja; počelo je...*

POGLAVLJE 39

U Raju se Nigel zabavljao igrajući šah sa samim sobom.

Istini za volju, bilo mu je malo dosadno, iako je njegov protivnik bio iznimno elegantno odjeven i poprilično lukav: imao je iste pokrete kao i on, tako da element iznenađenja, unatoč briljantnoj strategiji, nije predstavljao neki izazov.

»Šah-mat«, rekao je u tišini svojih privatnih odaja.

Kad nije bilo psovanja, optužbi i pobune zbog nepoštene igre te zahtjeva za revanšom, ponovno se sjetio zašto je igranje s Colinom pružalo toliko zadovoljstva.

Ustao je i odmaknuo se od stola, ostavivši zadnje dvije figure, bijelu kraljicu i crnog kralja na njihovim položajima.

Poriv da napusti svoj šator i tumara travnjakom prema dvorcu, u smjeru rijeke i mjesta na kojem je Colin spavao, bio je toliko moćan da je iz psihičkog prelazio u fizičko stanje.

Ali već se jednom upustio u tu glupost i izbjegao poniženje. Neće to učiniti ponovno.

Obuzet boli u svojim prsima, obišao je krevet i ušao u kupelj, a zatim se vratio. Istini na volju, nije bio baš priseban od onog užasnog objeda za kojim je Colinova iskrenost uputila direktan pogodak Nigelovom arogantnom i sitničavom egu.

Bilo je neobično kako se nečije mišljenje mijenja. Vrijeme je poput lijene struje teklo u golemom i polaganom toku, a njegova prvotna i ishitrena, defenzivna reakcija istopila se u mnogo mirniji zaključak te je bio pripravan ispričati se, ukoliko isprika s druge strane bude ponuđena.

Što je bio dokaz da se čuda događaju.

Nažalost, uopće nije znao kakav odgovor može očekivati, a poznavajući sebe i drugog arkanđela, shvaćao je da još jedna runda svađe neće koristiti ni jednom ni drugom.

Ali, Colin bi mogao biti onaj koji će podignuti bijelu zastavu.

Zapravo, iako to nikome ne bi priznao, Nigel je vrijeme posljednjih obroka provodio baš ovdje, u nadi da će mu drugi arkanđeo pristupiti. A ni to neće potrajati. Takva pasivnost nije bila u njegovoj prirodi, a strpljenje nije vrlina koja mu je bila bliska.

»Nigel?« začuo se glas s druge strane pokrova.

Nigel je zaškripio i zadržao psovku za sebe, usput provjerivši kravatu. Zadnje što mu treba jest posjetitelj koji nije Colin. Ali, kažnjavanje dobronamjernika nije bilo naročito pristojno.

»Byrone, stari moj«, promrmljao je krenuvši prema ulazu, »kako si?«

Čim je povukao saten i ugledao arkanđelovo lice, zastao je kao ukopan. »Ispričaj mi.«

»Je li Colin ovdje?«

»Nije.«

»Ne možemo ga naći.« Byron počne šepRTLjavo dirati mjedene gumbе svog sakoa. »Kad se nije pojavio na večerašnjem obroku, zaključili smo da uči te ga odlučili pustiti u miru. Ali prije nego sam se povukao na spavanje, odnio sam mu hranu. Nije bio u svom šatoru, niti na obali rijeke ili u dvorcu... a nije ni ovdje.«

Nigel odmahne glavom istovremeno pojačavši svoja osjetila – ali anđelu nije bilo ni traga. Zaista, da nije bio toliko obuzet sobom, uvidio bi ono što je upravo sada shvatio: Colin nije ovdje.

Na trenutak je skoro pokleknuo pred panikom, ali Nigel zauzda tu emociju. A pogledavši na stvar logički, znao je da postoji samo jedno mjesto gdje je mogao otići.

Kako to nije predvidio?

»Ne brini«, reče Nigel teškim glasom. »Ja ću otići i pronaći ga.«

»Trebali ti pomoć?«

»Ne.« Jer on ne želi biti odgovoran za kaznu koja će sustići arkanděla. Osobne razmirice su jedna stvar, dok je nepoštivanje čina bilo nešto skroz drugačije. A ovo drugo se neće tolerirati.

Voljom je učinio da se njegova halja i šlapice s monogramima pretvore u sivo odijelo plavkaste nijanse, blještavu bijelu košulju, kravatu sa škotskim uzorkom i par lakiranih cipela.

»Kreni jer Bertie i Tarquin traže utjehu«, reče drugom arkandjelu. »Bez sumnje se brinu. I znaj da ću se brzo vratiti.«

»Ali kamo ideš?«

»Tamo gdje je on.«

Uz te riječi Nigel je otišao, prošavši kroz barijeru na zemlju ispod njih. A svoje tjelesno obličje preuzeo je u ratarskom području ispred skromne garaže iznad koje je bila garsonijera.

On se sjeti Edwarda koji je tamo počivao.

Bilo je to neprimjereno prosto počivalište za takvu izuzetnu dušu.

S mračnom usredotočenosti, Nigel se uspeo uskim vanjskim stepenicama i prošao kroz vrata kao da su magla.

Nije bilo razloga da ih otvara; najavio je svoj dolazak dovoljno jasno.

Nije se činilo da je Colin iznenađen ugledavši ga. Arkandjelo je sjedio na otrcanom kauču ispod velikog prozora prekrivenih nogu, a jednom rukom je klizio po jastucima.

Nigel u svoje pamćenje spremi svaku crtu anđelovog grubog, ali lijepog lica. A zatim se sjetio modrice i natečene usne koje je sam zadao. »Zar si mislio da tvoje odsustvo neće biti primijećeno?«

»Činim li se iznenađen tvojim dolaskom?«

»Pravilan način kako se ove stvari obavljaju jest tražiti dopuštenje prije odlaska.«

»Možda to rade Bertie i Byron, ali ja ne.«

»Ne bih ti zabranio.«

»Kako sam to mogao znati?«

Nigel se namršti, a bijes zamijeni iscrpljenost. Kako su ljudi trpjeli ovakav emocionalan napor? I zašto je to uopće dopustio svom srcu?

Ovo nije dobro. Još važnije, ovo se ne smije nastaviti.

Smireno se ponovno obratio arkandělu. »Celine, čini se da smo i sami stigli do raskrižja. Koliko god sam spreman priznati određene loše odluke, bojim se da to tebi neće biti dovoljno, kao što voda nije dovoljna kad je potrebna krv. Nadalje, vjerujem da si u naglom pristanku na zauzimanje logičnog stajališta propustio vidjeti istinu o sebi. Strasti vladaju tobom daleko više nego si ti toga svjestan i odvode te u smjeru koji dovodi u opasnost naš opći interes.«

Colinov pogled odluta.

»Moram ti, nadalje, reći da bi bilo najbolje da zaboravimo na događaje između nas i usredotočimo se na prikladniji odnos. Možda ćemo s vremenom ponovno uspjeti raditi u harmoniji. Ali do tog vremena, očekujem od tebe da se ponašaš dolično ili ću ti oduzeti bilo kakav utjecaj u pogledu tog postupka.«

Kada nije bilo odgovora, Nigel je odšetao do kuhinje i stao pred niska vrata. Iza slabašne pregrade ležao je Edward koji nije disao, ali se nije ni raspadao, zbog čega je anđelovo tijelo bilo poput urne koja je mirisala po nepostojećem cvijeću.

Mudro je što je Colin ovdje, pomislio je. Dok su Jim i Adrian bili usred žučnog okršaja s Devinom, ova ljuštura nije sigurna – a ako ju netko ošteti ili oskvrne, neće biti moguće vratiti Edwardovu dušu.

Čak i ako ostane netaknut, nije mogao znati hoće li se vratiti. Stvari te prirode bile su jedino u nadležnosti Stvoritelja. Nadalje, bio bi to događaj bez presedana. Unatoč tome, Colin je morao još nešto učiniti.

»Trebao sam ti reći kuda idem«, reče arkanděo kratko. »Tu si u pravu.«

Nigel se okrene. Anđeo je još uvijek bio zavaljen na kauču, ali mu je pogled bio usmjeren ravno prema njegovom.

»Je li to isprika?« reče Nigel.

»Shvati to kako želiš.«

Nigel odmahne glavom pomislivši za sebe: *Stari prijatelju, to nije dovoljno. Bojim se da jednostavno nije dovoljno.*

Povukao je rukav svoje košulje i rekao još jednom: »Namjeravam pobijediti u ovom važnom natjecanju koristeći svaki naum – a da spada unutar pravila igre. Ne mogu se pomiriti s idejom da dvije greške čine nešto opravdanim. Jednostavno neću to prihvatiti.«

»Nemoj se zavaravati«, promrmljao je Colin podignuvši dlan i opruživši prste. »Kako kažeš – očuvaj čiste ruke.«

»I vidi kako je to ispalo. Edward je mrtav.«

»Ti nisi kriv za to.«

»Jesam.« Nigel odmahne glavom. »Upravo to ne razumiješ. Sve ovo jest moja odgovornost. Ti možeš imati svoje mišljenje, svoje neslaganje i bijes, ali na kraju breme poraza, ukoliko do njega dođe, neće pasti na tvoja ramena, već će završiti na meni. I dok ti prezireš moju kontrolu, promatraš stvari iz privilegirane pozicije komentara bez posljedice.«

Rekavši to, Nigel je krenuo prema vratima. »Drago mi je što si ovdje, jer znam da ćeš dobro čuvati ono što je dragocjeno.«

»Nigele.«

Bacio je pogled preko ramena. »Coline.« Uslijedio je trenutak tišine.

Kad se činilo da ništa više neće napraviti, Nigel pogleda prema kuhinji, razmišljajući o prirodi gubitka: ponekad ga odabereš – i možeš ga zaboraviti. Ponekad je nametnut, a ponekad je trajan.

»Vidimo se uskoro«, reče Nigel prije nego je sve to prekinuo svojim odlaskom.

POGLAVLJE 40

Sljedećeg jutra Reilly je punog želuca napustila kuću svojih roditelja: svježi narančin sok, dva domaća peciva, šalica kave te jedna i pol trakica slanine ukradena s tanjura njezinog oca.

Nakon što je parkirala svoj auto na parkiralištu iza Stožera, sve fino što je pojela njezinom je želucu prisjelo: Veckov motor bio je naslonjen na zgradu.

Očito se predao i sad je na ispitivanju.

Podignuvši pogled prema ružnoj stražnjoj strani svog radnog mjesta, došla je u napast da okrene svoje neoznačeno vozilo i ode u nepoznatom smjeru.

Ali nikad nije pobjegla i nikad to neće učiniti.

Nakon što je izašla, zaškiljila je na blještavoj sunčevoj svjetlosti i poželjela da je Bog malo priguši: umjesto da joj podigne raspoloženje, to veselo proljetno vrijeme samo ga je pogoršalo.

»Divan dan, zar ne?« netko je viknuo.

Bacivši pogled preko ramena, rekla je: »Dobro jutro, Bails.«

Detektiv je prilazio, zaobilazeći aute, kamionete i *SUV-e*, a dok ga je promatrala, morala je zažmiriti jer ju je odjednom zaslijepilo svjedo.

Možda je ipak u pitanju bila migrena.

»Jesi u redu?« upitao je.

»Ni blizu. Ti?«

Kad joj je prišao, skinuo je sunčane naočale. »Isto tako.« Kimnuo je prema motoru. »Znači, ovdje je.«

Reilly protrlja oči. »Da, jest.«

»Gdje su ti sunčane?« rekao je i potapšao svoje *avijatorice*. »Dolazi ljetovanje, a s njime i mrene.«

Kad ih je ponovno stavio na nos, nagnula je glavu i pogledala ga. Oko njega je sjalo tako jako svjetlo kao da je od kroma.

OK, gubila je razum. Još malo pa će na posao dolaziti odjevena u meso.

»Zanima me hoćeš li promatrati ispitivanje?«

Stresla se i promrmljala: »Bože, ne. Oprosti, danas nisam svoja.«

Rukom joj je obgrlio ramena kao što bi to učinio prijatelj i ništa više od toga. »Aha, kužim te. Hajde da uđemo i pravimo se da radimo.«

»To je dobar plan.«

Ušli su zajedno, krenuli prema predvorju i uspjeli se stepenicama. Na odmorištu drugog kata osoblje iz administracije nije bilo za svojim stolovima, već zbijeno u kutu prostorije. Čim je jedan od njih ugledao Reilly, svi su pogledali u njenom smjeru.

Spustivši glavu, promrmljala je pozdrav i pojurila prema svom odjelu. U Unutarnjoj kontroli, još više ljudi je buljilo u nju, ali barem su joj kolege prilazile, poželjele dobro

jutro i komentirale situaciju: to je bilo neugodno, ali bilo je bolje od šaptanja – uostalom, ti ljudi su je podržavali.

Ali većini se kad-tad dogodi da ih situacija uhvati nespremljene. To je bila profesionalna deformacija života.

Kad su ogovaranja počela jenjavati, sjela je za svoj stol, upalila svoje računalo i tako izdržala gotovo minutu i pol.

Izašla je iz svojeg odjela kroz hodnik te ušla u Umrstva.

A kao da je suđeno, prva osoba na koju je naletjela bio je De la Cruz.

»Pitao sam se hoćeš li se pojaviti«, reče i priđe joj pruživši ruku. Dok su se rukovali, pročistila je grlo.

»Kako ide?«

»Tek su počeli. Želiš pogledati?«

»Da«, rekla je promuklo.

»Dođi sa mnom.« Dok ju je vodio uz stolove, podignuo je šalicu. »Upravo sam skuhao kavu, hoćeš?«

»Dovoljno sam nervozna – ali, hvala.«

Prostorije za ispitivanje nalazile su se u uskom hodniku u koji se ulazilo kroz zasebna vrata, ali u stražnjem dijelu odjela nalazila se još jedna prostorija, pa joj De la Cruz pridržao vrata.

»Unutra je monitor.«

U maloj prostoriji za sastanke bio je stari sag, ali i novi okrugli stol na kojem je bio zaslon što je prikazivao crno-bijeli prijenos iz sobe veličine tri na četiri i pol metra. Kamera je bila postavljena prema Vecku koji je bio u kutu, a kad ga je ugledala, osjetila je fizički šok. Čovječe, bio je golem, pogotovo kad je izgledao tako ledeno agresivno: ruke je držao prekržene na prsima, a sužene oči je prikovao na detektiva koji ga je ispitivao.

Kao da je tip meta za pikado.

Osjetivši nesigurnost u nogama, Reilly izvuče stolac i sjedne.

»Čekaj da uključim zvuk«, reče De la Cruz nakon što je sjeo i posegnuo rukom.

»...nisam podmetnuo naušnicu u dokaze«, začuo se Veck. »Imate video – pogledajte prokletu snimku. Nisam podmetnuo jebenu – «

»Ali si bio kod dokaza iz Kronerovog slučaja – «

»Kao i svi ostali detektivi ovdje.«

»A časnica Reilly je napomenula da si se nadao naći poveznicu sa slučajem Barten.«

Veck nije pokazao nikakvu reakciju na njezino ime. »Da, nadao sam se. Ali kakve to veze ima s podmetanjem?«

Drugi detektiv – ako se dobro sjeća, njegovo ime bilo je Browne – nagnuo se nad svojim notesom. »Ruka ti je bila u džepu.«

»Jesi li ikada čuo za sitniš? Novčiće, siću, kovanice?«

»Bio si u sobi kod Sissy Barten.«

»Kao i ostali. Ja *nisam jedini* predstavnik ovog odjela koji je bio u toj kući.«

»Veck, slušaj me i objasni mi što se dogodilo.«

Veck se također nagnuo s posvemašnjim bijesom na licu. »Bio sam u Sissyinoj kući da razgovaram s njezinom majkom. Otišao sam na gornji kat, ali ništa nisam uzeo kao dokaze koje bih podmetnuo. Već ste dokazali da nisam ozlijedio Kronera. Zašto bih želio podmetnuti tipu za ubojstvo koje nisam počinio?«

»Nije sigurno jesu li dokazi u Kronerovom slučaju točni.«

Veck se ponovno nasloni na stolac. »Ti me zajebavaš.«

»Možda si lažirao napad kako bih ga ja okrivio za ubojstvo Bartenove.«

»Znači, misliš da okolo putujem s istreniranim pumama ili nekim takvim sranjem? Uostalom, Kroner je rekao da se tijelo nalazi u kamenolomu, ne ja.«

»Upravo suprotno. Kroner je spomenuo kamenolom. *Ti* si pronašao tijelo.«

»Ne, nisam. Našao ga je...«

»Tko?«

Na to je posegnuo u džep svoje trenirke i izvukao kutiju *Marlboro*.

Aha, znači lagao je i da prestaje pušiti.

Drugi detektiv odmahne glavom. »Ovdje nema pušenja.«

Veck promrmlja nešto ispod daha i vrati cigarete u džep. »Gle, hoćeš moju izjavu? Jednostavna je. Nisam kriv za ubojstvo, za naušnicu ili išta drugo. Netko mi pokušava smjestiti.«

»Veck, možeš li to dokazati?«

Bože, gotovo je mogla osjetiti nalet hladnog zraka kad je rekao: »Pitanje je, možete li *vi* to dokazati.«

»On je ubojica«, reče Reilly promuklo. »Oh, Bože, on je nju ubio.«

Zna kako sustav funkcionira, zna kako se izvući s ubojstvom – na kraju krajeva, ipak je detektiv koji poznaje granice zakona i dokaze.

De la Cruz je pogleda. »Neću ti lagati. Ovo nikako ne izgleda dobro.«

Sjetila se kamenoloma, Jima Herona i Vecka kad je pronašao tijelo; bila je to savršeno odigrana scena.

A Kroner? Možda je Veck otišao u onu šumu s namjerom da ga ubije, ali ga je u tome prekinula neka drvlja životinja.

Sreća, na kraju krajeva, nije bila jedino na strani pravednika.

Da je Kroner umro pored onog motela kao što je planirano, da je naušnica uspješno podmetnuta i da Bails nije vidio njegov maloljetnički dosje, Veck bi se izvukao s ubojstvom – baš poput svog oca.

A zatim bi ubio ponovno.

Psihopati poput njega to su tako radili.

Reilly je nesvjesno stavila ruku na vrat te pomislila da se gotovo zaljubila u ubojicu, kao i Veckova majka.

»Najvažnije je«, začula se kako govori, »da optužbe budu potvrđene. Ne možemo pustiti nekoga kao što je on – ili će nam se opet ponoviti slučaj njegovog oca.«

»Trebaju nam jači dokazi. Trenutačno je samo osoba od interesa.«

»Moramo ući u njegovu kuću.«

»Upravo sastavljamo nalog.«

Ponovno se usredotočila na zaslon. »Želim biti tamo.«

Sjedeći s *druge strane* stola za ispitivanje, Veck je bio na rubu upotrebe sile.

Netko ili nešto mu je svojski podmetalo da preuzme krivicu. Između stanja u kojem je pronađeno Sissyino tijelo, sranja s naušnicom i veze sa svojim ocem, definitivno je bio na raskrižju.

Ali nije imao izbora.

Kao da je autopilot njegovog života podesio kurs ravno prema stijeni, a on nije bio u stanju promijeniti smjer. A što je još gore? Kolega koji je sjedio nasuprot njemu, detektiv Sam Browne, koristio je sve standardne tehnike ispitivanja. Dovraga, Veck je sam mogao napisati taj dijalog, kao što je znao i sve trikove; način na koji je ispitivač mogao stvari učiniti nejasnima, ili sugerirati istinu iako postoje rupe u priči. Stoga, nije bilo tehnike kojom bi saznao koliko su imali konkretnih dokaza protiv njega.

U ovome trenutku samo je jedna stvar išla u njegovu korist: uistinu je nevin, a zakon je više volio nevine ljude.

»Ne morate se zamarati nalogom«, rekao je Veck, izvukao ključeve od svoje kuće i stavio ih na stol. »Pretražite mi kuću. Pregledajte moje stvari. Nećete naći jednu jedinu poveznicu sa Sissy Barten ili s Kronerom.«

Uz pretpostavku da mu nije podmetnuta još jedna naušnica u obliku golubice.

Sranje.

Browne posegne preko stola i uzme ključeve. »Želiš li branitelja?«

»Ne treba mi, sve ovo ionako je bezveze.« Drugi detektiv palcem protrlja obrvu. »Zvučiš poprilično sigurno.«

»I jesam siguran.«

»Pa kako ona objašnjavaš situaciju da naušnica nije popisana nakon što je kombi zaplijenjen i pretražen, nego da se pojavila nakon što si ti bio u sobi s dokazima?«

»Kao što sam rekao, koliko ljudi je bilo tamo u zadnjih nekoliko dana? Jeste li pregledali digitalne zapise sigurnosnih kamera?«

»Pregledat ćemo ih. Tek započinjemo s istragom.«

»Pa, bolje da se malo požurite. Jer, Browne, ne vidim ovdje ništa konkretno.«

»Za sada.«

»Ma, tako će biti zauvijek.«

»Pristaješ li na ispitivanje poligrafom?«

Veck je zastao. Ako ga pitaju je li one večeri mislio ozlijediti Kronera? Kako da odgovori na to?

»Da. Naravno.«

Browne okrene stranicu svog bloka iako je prvi list ispunio crtarijama krugova. »OK, dobro. Cijenim što si nam dao pristanak za pretragu kuće.«

Kao da ima izbora? Ionako bi dobili pristanak od suca. Ono što ga je užasno zanimalo bilo je tko ga je do vraga uopće uvukao u ovo.

Reilly, pomisli. O tome se radilo u sinočnjem razgovoru – već ga je tada prijavila ili je to namjeravala učiniti.

Ali zašto je do vraga mislila da je on uzeo naušnicu? Bila je s njim u kamenolomu kad im je Jim pokazao gdje je Sissy. Oboje su bili iznenađeni.

Možda je vjerovala da ništa od toga nije istina. A ako je tako, što ju je navelo na to?

Zajebi to... *tko ju je naveo na takav postupak?*

»Je li u redu da te sada ispitamo pomoću detektora laži?«

Između redaka kao da je pisalo: *dok pretražujemo tvoju kuću.*

Zapitao se namjerava li Reilly ići s njima. Sigurno da je tako, jer on bi to učinio na njezinom mjestu.

Veck je podignuo pogled prema kameri što ga je snimala, znajući da je ona s druge strane.

»Donesite stroj«, rekao je objektivu.

Browne se podigne na noge. »Treat će nam neko vrijeme da se pripremimo. Ti ostani ovdje.«

»Što drugo mogu učiniti?«

»Kava?«

»Ne, hvala.«

Nakon što je Browne otišao, Veck je nastavio zuriti u malo crno oko na kameri u kutu.

Polagano je oblikovao riječi ustima: *Podmetnuto mi je.*

Bilo mu je jasno da mu ona neće povjerovati, ali nije bio jedan od onih koji će se predati bez borbe. A nakon te tihe salve, ponovno se usredotočio na vrata. Nije mu trebala kristalna kugla da bude svjestan kako se iz ovoga neće izvući samo s ukorom i lijepom pratiteljicom iz Unutarnje. Njegova karijera u službi zakona bila je gotova čak i ako ga oslobode optužbe, a sudeći po tome kako mu je pažljivo podmetnuto, više ništa nije sigurno.

Dok je pokušao prihvatiti stvarnu situaciju, onaj mračni i opaki bijes još mu je jače stisnuo prsni koš. Pritisak je bio nepodnošljiv.

»Pa, Jime, što misliš?«, rekao je tiho.

Anđeo je cijelo vrijeme stajao u kutu, odmah iza Brownea – toliko blizu da je nakon što je sjeo, detektiv pogledao iza ramena kao da je osjetio njegovu prisutnost.

Jimov glas zazvučao mu je u glavi. *Ovo je samo početak. Pitanje je kuda nas vodi. A na testu ćeš morati lagati. Ako im kažeš da si bio tamo da ubiješ Kronera, sjebat ćeš se – neće te pustiti odavde, a to će mi otežati posao.*

U tišini koja je uslijedila, ljutnja se ponovno rasplamsala u središtu Veckovih prsa, te on u užasnom trenutku lucidnosti shvati da je sposoban ubiti nekoga, pa bilo to upravo sada i ovdje. Mogla je poslužiti stolica na kojoj je sjedio ili pozlaćena plavkasta CPD kemijska koju je Browne zabunom ostavio. Mogao je to učiniti golim rukama.

Ali to ne bi bilo ubojstvo u stilu *poludjeti, sići s uma i ne sjećati se ničega*, a pretpostavio je da se to dogodilo s Kronerom. Ovo bi bilo temeljito isplanirano ubojstvo u kojem bi imao pod kontrolom i sebe i svoju žrtvu.

To ubojstvo bi izbrisalo ovaj beskoristan bijes i zbog njega bi se osjećao kao bog.

Nije čudno što mu je otac bio ovisan o tome.

A za time su žudjeli i slabići poput Kronera. Najveća moć bila je oduzeti nečiji život, gledati nekoga kako preklinje, u rukama držati budućnost druge osobe, njihove obitelji i zajednice, a zatim sve to uništiti.

Strah je bio gospodar, a bol oružje.

U trenutačnom stanju, dok mu je anđeo čuvao leđa, Veck je bio na korak od toga da krene očevim stopama.

Da, to je to – pravo mjesto i pravo vrijeme.

POGLAVLJE 41

Dok se vozila prema Veckovoj kući zajedno s još šest drugih časnika, Reilly je bila spremna prepustiti sav posao svojim kolegama.

Bila je u ulozi promatrača, a tako će i ostati: oči širom otvorene, ali ruke u džepovima. Iskreno, ima sreće da uopće može ići s njima.

Do trenutka kad je stigla, na Veckovom prilazu bila je već gomila parkiranih vozila, zbog čega je scena bila poput konvencije murjaka, a nakon što je izašla iz svog neoznačenog vozila, uhvatila je par susjeda kako vire iza roleta. Njegova reputacija u ovom susjedstvu više nije bila njezina briga.

Sada je bilo važnije zaštititi te ljude.

Kad su njegovim ključevima otvorili ulazna vrata, razgovor njezinih kolega za nju je izbljedio kao pozadinska glazba, a nakon što je ušla s ostalima, sve je postalo nebitno.

Prvo je bacila pogled na kauč. Na drugom kraju je bio jastuk, kao da je Veck proveo noć ovdje, ali nije bilo deke iako su noći još uvijek bile hladne. Na podu je bila pepeljara puna opušaka, dvije zgnječene kutije *Marlboro* i crveni upaljač. Upravo na tome mjestu je njegov novčanik završio prije tri noći.

Reilly brzo odagna taj prizor i zaputi se u kuhinju, a njezine noge kao da su se kretale same od sebe.

Psujući u sebi, znala je da se treba vratiti u ulogu detektiva. Da vidimo – gdje bi mogle biti kutije korištene prilikom useljavanja?

»Je li ovo podrum?« netko je upitao nakon što je otvorio vrata kupaonice u hodniku.

Gotovo je uputila tipa u pravom smjeru, ali se suzdržala. Zadnje što joj je treba jest demonstracija poznavanja njegove kuće.

»Ovdje je«, netko je odgovorio nakon što je otvorio druga vrata i upalio svjetlo.

Reilly se otputila prema tom časniku i pratila ga. Kad je zakoračila na betonski pod, udahnula je ustajali zrak, a zbog naleta svježine se čvršće umotala u jaknu.

»Mislio sam da je gore prazno«, promrmljao je časnik i začula se jeka.

Tu si u pravu, složila se. Osim peći i bojlera, činilo se da u podrumu nema ničega.

Unatoč tome, oboje su krenuli različitim putevima, nakon čega je stala sa strane kad je drugi časnik izvadio ručnu svjetiljku kako bi provjerio prostor iza bojlera.

»Ništa?« upitala je.

»Nada.«

Nakon što se vratila u prizemlje, ostala je u kuhinji i dobila priliku promotriti stražnje strane kuhinjskih elemenata koje Veck nije iskoristio, dno svake ladice koju nije napunio i prazne šipke u ormarima na koje ništa nije objesio. Časnici su fotografirali tek prazan namještaj, a s gornjeg kata se čulo kako ljudi koračaju po golim podovima.

Bože, je li ona uopće bila s tim čovjekom? zapitala se.

Ne, pomislila je. Bila je sa slikom koju je želio da ona vidi.

Stresavši se, uspela se stepenicama i zavirila u spavaću sobu. Krevet je bio neuredan, a na noćnom stoliću je bila još jedna kutija *Maribora* i pepeljara. U kutu su bile dvije sportske torbe, pa im je prišla otvorivši nogom onu koja nije bila sasvim zatvorena. Kožnate hlače. Maskirne hlače. Nešto poput crne majice *grupe AC/DC* te crne čarape.

Stvari koje bi uzeo za prespavati negdje, ali nikada nije vidjela da Veck nosi išta od tih stvari – uostalom, kao da to nešto znači?

Mršteći se, prošla je pored ostalih časnika i zavirila u kupaonicu. Na umivaoniku su bile dvije četkice za zube i tuba zubne paste. Treća četkica stajala je uspravno u čaši.

Tko je, dovraga, bio ovdje?

I zašto je zrcalo prekriveno ručnikom?

Iza nje se upalila žarulja i odsjaj svjetlosti uhvatio se na staklu prozora – baš tu je ugledala njega one prve večeri.

Smrknuto se okrenula i vratila u hodnik. Bile su tu još dvije spavaće sobe u kojima nije bilo ničega i još jedna prazna kupaonica.

»Jeste li bili na tavanu?« viknula je ostalim časnicima. Kad su odmahнули glavama, ispružila je ruku u rukavici i povukla stepenice na rasklapanje.

Stala je sa strane, pustivši svog kolegu da ude prvi sa svjetiljkom. Bože, s toliko praznog prostora, čovjek bi pomislio da se nitko ne bi zamarao vuci stvari na treći kat, ali Bails je rekao da je prosuo kutije na stepenicama – a nisu imali gdje drugdje to provjeriti.

»Ništa«, začuo se muški glas odozgo.

Reilly se uspela stepenicama što podsjećaju na ljestve, penjući se rukama i nogama. Ma tavanu je drugi časnik upalio голу žarulju i ona se lijevo-desno ljuljala na svojoj žici, povlačeći sjene s greda.

Pogledala je uokolo, a zatim kleknula i povukla prstom po drvenim daskama kojima je bila pokrivena izolacija. Sve je bilo puno prašine.

Namrštila se i usredotočila na pod oko ulaza. Njezini koraci, kao i oni drugog časnika, tvorili su vidljive tragove u debelom, nedirnutom prašnjavom sloju.

Koji vrag? pomislila je.

Ne samo da tu nije bilo ničega; ovdje se ništa nije *nalazilo* puno prije nego se Veck uopće ovdje doselio.

»Pardon«, promrmljala je, a zatim kliznula po rasklopnim stepenicama.

Ušla je u prvu gostinsku sobu na koju je naišla. Unutra je bio jedino sag s otiscima stopala – nigdje nije bilo udubina od odloženih kutija. A na dnu ormara? Slična situacija: gladak tepih bez ikakvih udubljenja, kao kad se nakon čišćenja vlakna tepiha oporavljaju od struganja usisavača.

Uspela se na prste i pogledala na policu. Nije bilo tragova pomicanja stvari.

U drugoj sobi je bilo isto tako.

U prizemlju je ušla u kuhinju, prošla kroz predsoblje i krenula prema garaži. Tamo nije bilo kosilice, alata ili sjemenki za ptice. Jedino dva prazna koša za smeće.

»Kad je odvoz smeća?« upitala je, ne očekujući odgovor. Ali to je dobro pitanje, i bez sumnje će netko uskoro naći odgovor na njega.

Vrativši se u kuhinju, zastala je pred praznim ormarićima i ladicama. Bilo je jasno da im je dao pristanak za pretragu kuće jer je dobro znao da neće ništa pronaći – a na putu ovamo ona je toga bila svjesna.

Ali imala je osjećaj da ovdje ničega nije ni bilo. Kad je bila u kući, nigdje nije vidjela kutije, a još važnije, nije bilo nikakvih dokaza da je išta uopće doneseno. Da, imao je dobrih dvanaest sati da se riješi stvari, ali nije bilo moguće lažirati prašinu i netaknute sagove. Možda je Veck bacio dokumente. Ali zašto je onda Bails spominjao kutije? I zašto bi lagao? Njih dvojica bili su poznati kao dobri prijatelji, a on je bio istinski pogođen.

Bože, sve je bilo puno crnih rupa. Sa psovkom je pogledala na sat, izvadila mobitel i nazvala De la Cruza. Detektiv je ostao u postaji, a nakon što je dobila automatsku sekretaricu, nije ostavila poruku. Znat će zašto ga je zvala.

Napustila je kuću, ušla u svoj auto i sjela za volan. Na kraju je usmjerila pogled prema tome mjestu. Na blještavom sunčevom svjetlu, sjene su bile gotovo crne.

Zazvonio joj je mobitel i ona se javi ne provjerivši tko je. »Reilly.«

»Imam rezultate poligrafe.« De la Cruz je zvučao umorno, a ona se pak tako osjećala. »Upravo su stigli – pretpostavio sam da si zato zvala.«

»Tako je. Možeš mi reći?«

»Prošao je – sve bez greške.«

»Molim?«

»Čula si me.«

»Kako je to moguće?« upita i shvati da postavlja glupa pitanja. Taj uvjerljiv, sjajan lažljivac bio je u stanju prevariti stroj. To je bilo rijetko, ali ne i nemoguće.

Glasno je nastavila i protrljala nos.

»Čekaj, znači, pitali su ga o posjetu Bartenovima, o naušnici, o sobi s dokazima...«

»O svemu tome.«

»Sve je zanijekao, a poligraf kaže da je to istina.«

»Da. Osim jednog pitanja.«

Znači da je bio fantastičan lažljivac. »Čekaj, pao je na jednom pitanju?«

»Ne, nije ništa zanijekao. Ispitivač ga je pitao je li imao namjeru ubiti Kronera one noći pored motela. I on je rekao da jest, to mu je bila namjera.«

Reilly odmahne glavom. »To nema smisla. Zašto bi priznao jedino to?«

Ako je lagao prilikom odgovaranja na ostala pitanja, zašto i tada nije pokušao spasiti svoju guzicu?

»Ne znam«, promrmljao je De la Cruz. »Nemam odgovor na to...«

POGLAVLJE 42

»Zar nisu mogli zatvoriti proklete ormariće?«

Dok je stajao u Veckovoj kuhinji, Adrian je zurio u prazne ormariće i ladice, promatrajući pizduna kako ih zatvara uz tresak.

U jednu ruku, bilo mu je teško nervirati se oko bilo čega – a u to nisu bili uključene tek tuđe ladice, ormarići i ormari, već rat općenito. Jedina stvar koja mu je mogla privući pažnju bio je Devinin dolazak, ali čini se da se demon povukao, što nikada nije bilo dobro.

Pored njega, Jim je također puštao Vecka da dovede kuću u red. Nakon što je detektiv otišao na gornji kat, spasitelj ga je pogledao.

»Bolje da Devina konačno povuče svoj potez ili će mu glava eksplodirati.«

Ad progundā u znak slaganja. »Ali mi tu ne možemo mnogo toga učiniti.«

On i Jim bili su s njim prilikom ispitivanja, testa poligrafom i završnog razgovora. Iako je Ad bio uvjeren da nikad neće izaći iz policijske postaje, Veck je na kraju pušten. Murja je protiv njega jer su takve bile okolnosti, a nakon što su dobili rezultate poligrafa, nisu imali dovoljno za pritvor na četrdeset i osam sati, a kamoli za uhićenje.

U jednu ruku to je bila dobra vijest – bolje da ti policajci ne budu u blizini kad će se obračunati s Devinom.

Ali detektiv je gurnut do svojih granica i Adrian je znao kako je to.

Ad više nije mogao stajati na mjestu pa je prišao hladnjaku i otvorio ga. Bio je gotovo prazan – što i nije neko iznenađenje – ali čak i da je bila hrpa kineske hrane, nije imao volje uzeti zalogaj.

U ovom trenutku je čak i disao jedino iz navike.

Zapravo, jednom je čuo da postoje faze tugovanja. Je li on sad bio u depresiji? Definitivno više nije bio onako ljut kao što je bio kad je Eddie... ma, to je već prošlost. U ovom trenutku imao je osjećaj da mu pluća steže kavez boli, a da za sobom vuče teretni brod.

Odmahnuvši glavom, svjesno je potisnuo ta sranja iz svog uma. Trenutačno mu nisu trebale tmurne misli o životu.

Šteta što ta odluka nije potrajala.

Bacivši pogled prema Jimu, rekao je: »Misliš li da je OK ostaviti ga samoga?«

»Vecku treba malo mira.«

»Nisam te pitao za njega.«

»Misliš, Eddie?« Jim prekriži ruke i opsuje. Nakon trenutka, reče: »Zapravo, mislim da će biti u redu. Devina ne bi trebala imati želju zabavati se s njime jer dok god je on s nama, otvorena je rana koja neće zarasti. Ako uzme tijelo ili ga kompromitira? To je onda gotova stvar.«

Ad priđe prozoru i pogleda van. Bilo je pet sati i svjetlo je tek nestajalo s neba. Čovječe, odjednom je postao nervozan. »Zna gdje ga držimo.«

»Ali označio sam vrata. Ako bilo tko uđe unutra« – tip se udari šakom o prsa – »ja ću to znati.«

Ushodavši se, Ad se osjećao kao da ima mrave pod kožom. Na kraju je promrmljao: »Gle, otići ću tamo samo da provjerim. Odmah ću se vratiti.«

Jim stane ispred njega. »Eddie je dobro. A ja te trebam ovdje jer sranja samo što nisu počela.«

»Deset minuta.«

»Ona želi upravo to. Budi razuman.«

Adrian se nije želio natezati s njime. Zahvaljujući Veckovom agresivnom držanju već je bilo dovoljno napeto – ipak, Ad je imao dovoljno pameti da shvati kako je i sam nestabilan te stoga u stanju podivljati istog trena.

Ali nije se mogao otarasiti nagle potrebe da se vrati do garaže.

»Gle, odmah ću se vratiti. Obećavam.« Njegov pogled susretne spasiteljev. »Kunem se na dušu Eddieja.«

»Dovraga«, promrmlja Jim.

»Slažem se.«

Ne čekajući na još jednu rundu svađe, Ad je nestao iz kuće. A čim je na travnjaku ispred garaže preuzeo svoje obličje, znao je da je u pravu što je došao ovdje: u stanu je uz Eddieja bila još jedna prisutnost.

Isti čas je preuzeo borilački stav te izvukao svoj kristalni bodež.

»Koji vrag?« promrmljao je spustivši oružje.

U tom trenutku su se otvorila vrata na vrhu stepenica i na odmorište je zakoračio Colin. »Ipak sam ja anđeo, hvala ti.«

Arkandeo nije bio u pičkastom bijelom izdanju, već u odjeći za borbu: široke hlače i uska majica. I bio je sam, barem koliko je Ad mogao osjetiti.

»Što radiš ovdje?« upitao je Ad iako je znao da za to postoji samo jedno objašnjenje.

»Gledam TV.«

Adrian priđe dnu stepenica. »Jim nema kablsku.«

»Onda možeš zamisliti moje nezadovoljstvo.«

»Nigel ti je dopustio da ga čuvaš?«

»Zna da sam ovdje, tako je.«

Vjetar je odjednom promijenio smjer s istoka donoseći sa sobom loše vijesti: na nevidljivim strujama do njih je dojahalo tiho jecanje.

»Ta jebena kuja.« Adrian prikuje Colina pogledom. »Ti ostani uz Eddieja.«

»Hvala na zapovijedi«, reče Colin suho. »Ali zato sam i došao.«

»Aha. *Sorry*.«

Nije bilo vremena za lizanje dupeta: kako je vjetar jačao, a jecanje se pretvaralo u vrisak, Ad nije prokleo samo Devinu i njezine gospodare, već je poželio i samoga sebe udariti nogom u glavu. Jim je rekao da će se upravo ovo dogoditi: njih dvojica će biti razdvojena, a on će biti zabavljen gomilom gadova bez kostiju i duše. Tada će Jima bez sumnje dočekati pravo raskrižje.

Odigrao je upravo onako kako je demon želio.

A sada će morati nastaviti igru jer neće otići: Colin je moćan, ali postojale su granice – a Eddie je već jednom bio izgubljen.

To se neće dogoditi ponovno.

Adrian brzo jurne u garažu. U kamionetu je bila sportska torba puna kožnate opreme za jahanje, i on brzo izvuče rukavice sa zakovicama koje su mu sezale sve do podlaktica, a zatim i crni baloner koji je Eddie koristio za duge vožnje motorom.

Na izlazu je prošao pored vila, pa se vratio i zgrabio ih. Sam Bog zna da je imao potrebu izbosti nešto – a upravo je svjedočio tome koliko je oruđe za vrtlarenje zabavno.

Kad je izašao van, Colina nije bilo nigdje na vidiku, što je bilo dobro tempirano jer je baš to i želio: svuda oko njega iz sjena su navirale sluge, formirajući se u ubojice bez očiju.

Adrian uvuče zrak u pluća dok ga nisu zaboljela, a zatim ispusti bojni poklič koji je zatresao drveće oko garaže, savinuvši neke grane do pucanja.

A zatim je započeo.

Čvrsto stegnuvši izlizanu drvenu dršku, jurnuo je naprijed i pogodio najbližeg slugu ravno u želudac, a zatim uspravio oruđe prema nebu te ga potpuno ugurao u njegov prsni koš. Vile su zapele o rebra, te ga on prebaci preko leđa i odbaci poput bale sijena. Zatim je trebalo provući opasni dio oruđa ispod ruke kako bi pizduna koji mu je bio na repu pogodio u bedra.

Adrian se okrenuo, izvukao oruđe, podignuo ga iznad glave i spustio zakrivljene šiljke na osakaćenog gada. Šiljci su proboli lice, kakvo god ono bilo, i odozgo rastrgali prsni koš, time pretvorivši Devininog borca u blatnu lokvu.

Bilo je tako jebeno zadovoljavajuće čuti taj vrisak.

Adrian je ponovno izvukao oružje i napravio raskorak, postavivši se tako da je napadačima koji su zaokupili njegovu pažnju dao upravo ono što su željeli: držeći glavu naprijed, obojicu ih je pratio kutovima očiju.

Usredotočio se i na trećega koji je dolazio odzada. Bili su tako jebeno očiti.

Svinuvši koljena, skočio je, okrenuo se u zraku i spustio se iza onoga na kojega se usredotočio probovši mu leđa i zakrenuvši oruđe. Nakon udarca tijelo sluge se počelo grčiti, a kisela krv je počela šikljati uokolo tolikom jačinom da je morao izvući oruđe i maknuti se. Krenuo je s bočne strane stvorenja, spustio se u čučanj i otkotrljao na tlo.

Uspravio se na noge, spreman za sukob s onom dvojicom.

Umjesto toga, pred njim se nalazila čitava vojska.

Sluge su se pojavile iz svih sjena u dvorištu i sada su ga okruživale toliko brojne da se njihovo mnoštvo protezalo sve do Šume uz rub dvorišta.

Bilo ih je sigurno trideset, četrdeset ili čak pedeset.

Iako je bio suočen s nadmoćnom silom, osjetio je nalet mirnoće, kao da krvari. Eddie će biti u redu; Colin će se pobrinuti za to. Ad će arkandělu osigurati dovoljno vremena da njih dvojica pobjegnu odavde.

A što se njega ticalo? Iz ovoga se neće izvući u jednom komadu i prihvatio je činjenicu da će umrijeti na ovaj način.

To je bio pravi način za umiranje: braneći svoj teritorij tako da zajedno sa sobom u grob povučesh što više neprijatelja.

Ovo je bilo časno.

Pripremajući se ući u koštac s neprijateljem, Adrian je poželio po zadnji put da je njegov prijatelj još uvijek s njim. Ali, barem neće biti dugo razdvojeni.

U centru grada u Stožeru, Reilly je već sat i pol bila na korak od toga da ustane i krene kući.

Nije imala što raditi još uvijek nije preuzela novi slučaj; ostale poslove je riješila, a sasvim sigurno više nije radila na Veckovom slučaju. Svejedno je sjedila za svojim stolom kao da joj je netko superljepilom zalijepio guzicu za stolac, iako su njezine kolege otišle prije nekog vremena.

Nažalost, nije samo zurila u prazno. Ponovno je poput neke luđakinje bila na *Facebook* stranici Veckovog oca.

Pretražila je poveznice i prolistala neke od tih stranica, ali na njima nije pronašla ono što ju je zanimalo. Pa, neće joj pomoći ništa što počinje s *www* – odgovori na pitanja zašto ju je Veck zaveo, zašto je ona pala na to i zašto je on poput svog oca, nisu bili na netu.

Pretražila je snimke. Bože, bile su uistinu odurne, većinom snimljene na okupljanjima fanova.

Namrštila se i nagnula prema zaslonu. Jedna od najnovijih bila je snimljena prije nekoliko dana ispred zatvora u kojem je boravio stariji DelVecchio. Na žarkom suncu jasno su se vidjeli plakati sa smiješnim sloganima.

Neki su se čak i rimovali – naprimjer, *Smaknuće je oslobađajuće*. Strašno originalno.

Ponovno je pregledala snimku, zatim još nekoliko puta, sve dok nije zapamtila pokrete i *zoomove* kamere u dvominutnoj snimci, kao i dio kad se upalila bljeskalica.

Čekaj.

To nije bljeskalica.

Prevrtjela je snimku i pustila je ponovno. U zadnjem redu sa strane stajao je muškarac čije sunčane naočale imaju reflektirajuća stakla.

Nije bilo načina da približi snimku, pa ju je ponovno pustila.

»Oh, Bože...«

Pustila ju je ponovno.

»Oh, moj Bože.«

To je... Bails?

Da, on je bio među poremećenim fanovima. Kad se kamera pomaknula, razgovarao je s nekim tipom pored sebe — a onda je uočio da ga se snima pa se okrenuo.

Vratila se na zid grupe. Pretraživanje članova bilo je besmisleno: ne samo da nije mogla provjeriti podatke, nego nije znala koje ime treba tražiti. Zapravo, kad je upisala *John Bails* u *Facebook* tražilicu, dobila je nekog tipa od šezdeset godina iz Arizone, zatim klinca od sedamnaest godina iz New Mexica i još troje ljudi koji se nisu poklapali.

U naletu paranoje je zastala i pogledala preko ramena. Iza nje nije bilo nikoga, kao ni u cijelom odjelu.

Nazad k snimci.

Dok ju je uvijek iznova pregledavala, nije bila sto posto sigurna koga je kamera uistinu snimila. Na kraju krajeva, na svijetu je postojalo milijun sunčanih naočala s reflektirajućim staklima. Ali ta kosa, građa tijela... to je bilo to.

Odjednom se sjetila onih kutija o kojima je pričao i činjenice da je Veck prošao poligraf. Da, bilo je moguće prevariti stroj, a sudeći prema tome koliko je Veck mogao biti hladan, bio je savršeni kandidat za takvu vrstu prevare. Ali zašto je onda priznao namjeru da ozlijedi Kronera? To nije imalo smisla.

Osim ako, naravno, nije rekao istinu.

Reilly je prošla sve dostupne snimke i još dvaput naišla na muškarca koji je nalikovao na Bailsa. Uvijek je nosio sunčane, čak i navečer, iako nisu bile u pitanju samo te reflektirajuće.

Zavalila se u naslon stolice i zamahnuta nogom, lagano se zavrtjevši u krug.

Je li bilo moguće da je Bails bio u nekom odnosu s Veckovim ocem?

Ali, ako Bails i jest bio jedan iz legije fanova tog luđaka, nije ga nužno trebao poznavati. Zašto bi onda podmetnuo Vecku?

Nakon što se kruženje *stolice* usporilo, uhvatila se kako ponovno razmišlja promatrajući stranicu.

Ako oca smaknu, kako nastaviti s obožavanjem osobe? Jednostavno — netko će stvoriti iluziju nastavka obiteljske tradicije. Možda čak i zatvoriti Vecka ili ga navesti na ubojstvo.

Sjetila se poligrafa, promišljajući o činjenici da je Veck mogao imati ubojiti nagon. Ako se nekoga dovoljno gurne, ako ga se stavi pod dovoljnu količinu stresa, bilo je moguće da osoba pukne i ponaša se na krajnje neobičan način. Hej, pa zbog toga su u policijskim postajama i postojali odjeli za ubojstva.

A što se tiče onoga u šumi? Veck je možda i otišao tamo namjeravajući ubiti Kronera, ali sudeći po reakciji prema onom *paparazzu* kojeg je udario, bilo je moguće

shvatiti to kao osvetu za ono što je taj čovjek učinio – da je ostvario svoj naum to bi i dalje bilo ilegalno, nemoralno i neoprostivo, ali drugačije nego da je odabrao nevinu ženu i oskrvnuo je. Odnosno, dvadeset i pet žena.

Uostalom, Veck nije ozlijedio Kronera, već je upravo on pozvao Hitnu.

Sjetila se kako se Veck odnosio prema njoj, sjetila se njegovih dodira, priča i ponašanja.

Zatim se prisjetila Bailsa pored njezinog auta, kako je bio sav jadan i prevaren od svog *najboljeg prijatelja*.

Psihopati su bili iznimno uvjerljivi. To je bila srž razloga zbog kojega su bili u stanju počiniti takvu štetu.

Pitanje je bilo: koji je od te dvojice muškaraca bio lažljivac?

Dok je sve više razmišljala o Bailsovom velikom otkriću u njezinom autu ispred bolnice, morala se zapitati jednu stvar – kako je znao da se zapisi o naušnici ne podudaraju? U preliminarnom izvještaju nalazile su se stotine dokaza. A kao detektiv koji je radio na slučaju, pregledao je taj popis jednom, možda dvaput. Bilo je teško vjerovati da se sjeća svakog zapisa.

Što ga je potaknulo da uspoređi izvještaje upravo zbog tog predmeta? To što je Veck prepoznao da nešto pripada Sissy Barten?

Ili je Bails bio taj koji je nešto podmetnuo?

Postojao je samo jedan način za to saznanje; nažalost, nije bio legalan.

Reilly je ustala i odmarširala do kraja odjela, zavirivši u sobe za sastanke; zatim je krenula prema izlazu i provjerila recepciju, nakon čega se vratila i zavirila u ured šefice, iako je znala da je otišla.

Za svojim stolom je uzela mobitel i odabrala broj jedine osobe koja joj je mogla pomoći.

Nakon što je njezin poziv prihvaćen, tiho je rekla: »Trebam pomoć, ali je na granici.«

De la Cruzov glas bio je miran. »O kakvoj se granici radi?«

»Jedinoj koja je bitna.«

POGLAVLJE 43

Adrian Vogel je jebeni luđak. I zureći kroz prozor garsonijere iznad garaže, arkandeo Colin promatrao je ratno polje ispod sebe. Do sada je tih pola hektara ispunio jedan blatnjav prilaz i niska trava. Nakon što su te sluge pokazale svoja masna lica, Adrian je suočen s legijom Devinine kopiladi.

Ovo je bila katastrofa: iako Colin nije mnogo poštovao te stanovnike demonskog legla, oni su bili opasni, pogotovo u ovolikom mnoštvu. A taj tupavi kurvin sin postavio se protiv svih njih bez ikakve opreme, koristeći tek jedno poljoprivredno oruđe.

Colin na tren zaklopi oči i opsuje. Anđeo se neće izvući iz ovoga. Bio je fantastičan borac – dobar gotovo kao i spasitelj koji je bio najbolji. Ali uzevši u obzir silno mnoštvo s kojim se trebao suočiti? To je bila navala.

Nije bilo govora da ostavi Eddieja i siđe se boriti. Za početak, Devina želi da *tijelo* bude neobranjeno, a Jim je s onim krvavim otiskom ostavio jedino čaroliju poziva. Ako netko ovdje provali? Spasitelj će to znati – a odvući Jima od posla s dotičnom dušom nikome nije bilo od pomoći.

Nadalje, ako se Colin uhvati oružja i spusti se na tlo, morat će izaći na kraj s Nigelom jer se umiješao – a u ovom trenutku je između njih dvojice bilo poželjno čim manje sukoba.

Ali, nije bilo moguće samo stajati i promatrati ovaj masakr.

Colin je ustao i prišao vratima te otvorio bijednu, bespotrebnu barijeru. Istog trena u nosu je osjetio miris kisele krvi, a povici i jecaji gorjeli su u njegovim ušima.

Adrian je bio izvanredan, uspješno je baratao onim vilama, čak i dok je val neprijatelja napredovao i kružio oko njega. Zabadajući ispred sebe, zatim lijevo pa desno, toliko je uspješno ubijao sluge da se trebalo zapitati ima li smisla uopće se uplitati.

Ali je sluga, uz podršku svog prijatelja, napao nisko dok se Adrian borio u razini prsa.

Gad se namjerio na anđelova stopala, pokušavši ga izbaciti iz ravnoteže i srušiti ga – nakon čega bi oni preuzeli kontrolu i on bi bio gotov.

Colin se povuče u kuću, ogledavši se oko sebe. Evo, baš je to trebao – jedno zrcalo.

Brzinskim pregledom prostora pronađeno je ono iznad umivaonika u kupaonici. Nažalost, bilo je ugrađeno u element na zidu, te ga nije mogao skinuti s postolja. Ali, potrudit će se da funkcionira.

Usredotočio se na svoj kažiprst, u njegov vrh skupljajući hladnoću, postupno pojačavajući i čuvajući tu energiju.

Nakon što je dotaknuo reflektirajuću površinu, staklo se razbilo i pukotine su se raspršile s mjesta gdje je dotaknuo površinu, ali su se zadržale unutar svog okvira. Bacivši pogled uokolo, pored zahoda je pronašao časopis naziva *Autoklub* i uzeo ga prislonivši stranice uz površinu koju je razbio. Pomoću snage uma, povukao je krhotine

van, odvojivši ih od njihove pozadine, te ih privremeno učvrstio o površinu koja ih je pridržavala.

Nakon što je maknuo listove papira, krhotine su ostale stajati kao da su zalijepljene, dok je ostatak pao u bijeli umivaonik tvoreći blistavu struju.

Poput munje je protrčao kroz stan i ponovno izašao na odmorište vanjskog stepeništa.

Adrian je bio gotovo potpuno okružen. Ali ono što je učinio bilo je izvanredno. Koristeći jedino vile, onemogućio je toliko neprijatelja da su njihova crna, drhtava tijela pokrivala cijeli travnjak i prilaz. Para se uzdizala s dijelova njegovog kožnatog kaputa koji su bili poprskani korozivnom krvlju, stvarajući oko njega maglicu dok je probadao tijela i okretao se.

Držeći časopis na dlanu, Colin zapovjedi krhotinama stakla da se uzdignu i polete, usmjerivši ih prema Adrianu. Kad su stigle do svog odredišta, zajedno su se okrenule tako da je njihova reflektirajuća strana bila okrenuta prema njemu, nakon čega su ga okružile, preuzele njegov lik i umnožile ga.

Jedan Adrian pretvorio se u dvojicu. Dvojica su postala četvorica. Četvorica su postala šesnaestorica. Šesnaestorica su postala beskonačna vojska za borbu protiv brojem ograničenog neprijatelja.

Svaki je nosio kožnati baloner i držao vile. Svaki je bio vješti ubojica.

Oni su bili umnoženi Adrian, svaki savršena kopija koja se borila i koja je razmišljala isto kao i on. Ogledavši se oko sebe, na trenutak je izgubio ritam kad je shvatio da je dobio posve neočekivanu pomoć.

Ali, on nije bio jedan od onih koji će u jeku borbe gubiti vrijeme, pa je nastavio napadati, nakon čega su i ostali zauzeli borbene položaje, a zatim se spremni uhvatili u koštac sa slugama.

»Sada je pošteno«, Colin promrmlja nakon što se ponovno zatvorio u garažu, vrativši se na svoj položaj kod prozora.

Ispod njega vodila se žestoka bitka prsa o prsa, pravi rat pješaka s ravnopravnim borcima. Dok su sluge grabile elastičnim udovima za anđelovim rukama i nogama, očnjaci su im sijevali na tamnim i bezličnim licima. Ostali Adriani su se bacili u borbu s jednakom sigurnošću, boreći se ubojito preciznim udarcima uz brutalnu eleganciju pokreta, što je od skromnog oruđa činilo vrijedno oružje. Kako je vrijeme prolazilo, brigada anđela proširila je svoj teritorij, onemogućivši prilaz s leđa, te potom počela pobjeđivati svoje neprijatelje bočno ih zatvarajući u trokut; time su ispod svojih nogu ostavljali mnoga deformirana tijela.

Pružalo je iznimno zadovoljstvo to promatrati, a još veće biti dio toga, pomislio je Colin zavidno.

Naravno da je u raju ovaj rat bio od iznimnog značaja, ali nedostajala je doza teatralnosti. Ovdje... pa, ovdje se sve to događa.

Ovdje je želio biti.

Odjednom se sjetio Nigela, zapitavši se je li arkandeo bio u pravu. Colin se smatrao logičnim bićem spremnim uzdignuti se visoko iznad primitivnih osjećaja – i to je bio važan dio definicije njega samoga.

Ali, u svojoj srži imao je mnoštvo vatre.

I to ga je tjeralo da se bori, a ne da bude svjedok.

Ah, poželio je biti u Adrianovim vojničkim čizmama...

POGLAVLJE 44

Dok je Reilly sjedila za svojim stolom i zurila u mobitel, nije vjerovala da će De la Cruz uspjeti.

Da, on je bio jedina osoba koja je mogla izvući zapečaćeni maloljetnica dosje star petnaest godina što je bez sumnje zakopan u nekom podrumu predgrađa New Yorka. Ali, to je bila teška zadaća, čak i za čudotvorca poput njega.

Za početak, otvoriti zapečaćeni dosje znači izgubiti posao. Nadalje, većina starih dosjea je bačena nakon određenog broja godina, a kompjuterizirani dosjei nisu bili česti u devedesetima, pogotovo u manjim sredinama. I na kraju, tip već godinama nije radio na Manhattanu. Pitanje je hoće li još uvijek na jugu pronaći kontakte?

Unatoč tome, bilo je olakšanje sve ispričati detektivu, čak i ono o Bailsu: nije joj se sviđalo da se jedina osjeća ludom. A činilo se kako on ne smatra da su njezine sumnje potpuno neosnovane.

Bacivši pogled prema satu na drugom kraju ureda, znala je da će joj se javiti već noćas, pa je vjerojatno bilo vrijeme da krene kući prije nego se pretvori u pepeo na svom stolcu.

Ustala se i snažno protegnula – što nije imalo toliko veze s time da opusti mišiće, već je pronašla izgovor da opet pogleda iza sebe.

Čovječe, kad samome sebi moraš pronalaziti izgovore, bilo je jasno da te gadno hvata paranoja.

Nakon što je ugasila računalo, uzela je kaput, navukla ga i zgrabila torbu. Prije nego što je izašla iz Unutarnje kontrole, provjerila je ima li u koricama pištolj; za svaki slučaj, izvadila je i mobitel.

Nakon što je zakoračila u hodnik, pogledala je u oba smjera, a zatim osluhнула. U daljini, iza Umorstava, čuo se usisavač, a u predvorju je netko aparatom za čišćenje laštio pod.

Bacila je pogled iza sebe. Nije bilo nikoga.

Dok se brzo spuštala glavnim stubištem, podsjetila je samu sebe da su mnoga svjetla bila upaljena iako je radno vrijeme prošlo, a u zgradi je bilo dvadesetak, tridesetak ljudi iz noćne smjene.

Kad joj se oglasio mobitel, gotovo ga je ispustila iz ruke. A zatim joj se to ponovno dogodilo kad je zamijetila poziv De la Cruza. Javila se i šapnula: »Nemoj mi reći da si pronašao maloljetnički dosje?«

»To si tražila da učinim.«

Noge su joj se usporile. »Hvala Bogu.«

»Zapravo, zahvali mužu sestrične mog šurjaka.«

»Pričaj.«

»Izostanci, o tome se radi.«

Zastala je na vrhu stepenica i upitala niskim glasom: »Što misliš time reći?«

»U arhivu okruga Garrison postoji samo jedan zapis iz '96. Odnosi se na Thomasa DelVecchija ML i prijavljen je zbog čestog markiranja.«

»Ne piše ništa više? Nema psihičkih analiza? A drugi prekršaji...«

»Ništa. Kopije dosjea digitalizirane su 2005. – sačuvani su dosjei stari deset godina, tako da smo baš unutar tog vremena. DelVecchiju je bilo četrnaest kad je priveden – a da je imao prijašnjih izleta u kazneni sustav, bilo bi tamo zapisano.«

»Nakon toga nema ničega?«

»Ničega.«

Uslijedila je duga tišina, ali se osjetila primoranom nastaviti razgovor: »Nema šanse da je nešto izostavljeno?«

»Ako je zbog nekog razloga radio probleme u nekoj drugoj državi, to je moguće. Ali u evidenciji nekretnina piše da je njegova majka dvadeset godina bila vlasnica kuće u istom gradu, a znam da je Veckova biografija provjerena – u njoj piše da je 2000. maturirao u Srednjoj školi Okruga Garrison. Znači da je logično pretpostaviti da je ostao u tom području.«

Reilly je položila ruku na glavu dok joj se um okretao. »Podmeće mu se.«

»Čini se da je tako.«

»Dovraga.«

Sada se pokrenula, a dok je jurila po stepenicama, pete su joj glasno odjekivale po mramoru.

»Još jedna stvar«, rekao je De la Cruz. »Dok sam čekao na poziv, otišao sam na onu Facebook stranicu koju si mi poslala.«

»I vidio si Bailsa?«

»Da, i ja mislim da je to on. Gdje si?«

»Upravo izlazim iz postaje. Idem do Vecka.«

Prolazeći pored čistačice, pažljivo je kročila preko mokrog mramora, a zatim je jurila kroz stražnji hodnik.

»Postoji samo jedan problem«, rekao je De la Cruz. »Nikako ne možemo iskoristiti maloljetnički dosje. Ne bismo uopće smjeli imati te informacije.«

Gurnula je kvaku stražnjeg izlaza i izletjela u noć. »Bailsova fotka je na Facebooku – snimila sam to u slučaju da skinu snimku i našla sam njegov *alias*. Mislim da imamo dovoljno za nalog kojim ćemo natjerati Facebook da nam ustupi detalje profila i internet operatera. Na taj ga način možemo povezati s ovom istragom.«

»Ali to što ćemo dokazati da je fan DelVecchija Starijeg nije dovoljno.«

»To je početak.«

»Slažem se, ali mora postojati još nešto. I prije nego pitaš, da, nazvat ću narednika – naravno, ako je to u redu?«

»Ja ću biti zaposlena s Veckom. Možda će on imati neku ideju.«

»Primljeno na znanje.«

»Ne razumijem kako si uspio.«

»Službeno, nisam.«

»Pa, mnogo ti dugujem. Spasio si mi život.«

Završila je poziv i izvadila ključeve svog neoznačenog vozila.

»Zapravo, ja se baš ne bih tako izrazio.«

Reilly nije imala prilike okrenuti se. Ruka ju je zgrabila za zatiljak i zabila joj lice o čvrste konture automobila, udarivši njezino čelo oštrim rubom vrata.

U trenutku kad je njezin pogled postajao mutan, a koljena su joj klecala, začula je jedino Bailsov glas: »Stvarno si trebala pogledati iza sebe.«

Adrian je ubio zadnjeg slugu zamahnuvši vilama odozdo prema gore, te one prođu kroz masna tamna prsa poput noža kroz maslac. Barem je mislio da je to učinio on.

Nakon što je udarac srušio tijelo na vlažno do, pogledao je oko sebe u vojsku sebi jednakih, koji su se u istom trenutku okrenuli prema njemu.

Okrenuo je vile i zabio ih o tlo - to su odmah učinili svi Adriani.

Da je Eddie ovdje, pomislio je, tip bi pišao u gaće. Bilo je previše šansi za dobiti po pički.

Sranje, Eddie, ma zašto on nije bio taj s devet života?

U tom trenutku se lice svakog Adriana zategnuto, usnice koje je tako dobro poznavao su se stisnule, a probušene obrve se namrštile i sad je doslovno bio okružen svojom tugom.

Zvuk polaganog pljeska privukao im je pažnju te svi odjednom okrenu glave i podignu poglede. Colin je izašao iz garsonijere i sada je stajao na odmorištu vrha stepenica.

»Bravo, dečko, čestitam.«

»Imao sam pomoć.«

Čini se da ni jedan drugi Adrian osim onog pravog nije progovorio i to je bilo neobično olakšanje.

Za Boga miloga, zbog ovog sranja mogao bi razviti neki poremećaj.

»Pridružio bih ti se«, reče Colin dok je lebdio uz stepenice, nakon čega je odšetao preko crnog tla iz kojeg se izdizala para. »Ali i sam si primijetio, ovdje se nalazim zbog brige za naše najdraže koji su preminuli.«

»Eddie je OK?«

»Jest.«

Ad odmahne glavom. »Hvala Bogu da si ovdje.«

»Uistinu je tako.«

Dok je koračao preko ostataka slugu, arkanđelove čizme bile su čiste unatoč tome što je tlo bilo zaprljano.

Svaki je Adrian time bio impresioniran. A tada je ovaj shvatio da je iz njih isparavalo: s ramena i leđa Adrianovih suboraca uzdizao se dim dok je korozivna krv izjedala baloner i probijala se prema koži – stoga prvi Adrian strgne sa sebe kaput.

Niti sekundu kasnije začulo se lepetanje, kao da je uplašeno jato gusaka poletjelo prema nebu. Ostali Adriani također su s gađenjem bacili kapute na do, baš kao što je to učinio i on.

Colin stane pred njih. »Želiš li zadržati svoje nove prijatelje?«

Adrian pogleda oko sebe. »Sjajna su pomoć. Baš me zanima peru li prozore? Ako možeš, objasni mi kako si ovo izveo.«

Colin ispruži ruku. Na jednu vrstu njegove zapovijedi, površina tamne ljige koja je pokrivala prilaz i travnjak počela je vibrirati, a zatim su se iznad nje uzdignuli nekakvi sitni komadići.

Adrian shvati da su to bile krhotine izvađene iz raspadnutih tijela slugu. Bile su staklene, ali kao da nisu dio zrcala.

»Pa, čini se zajebano«, promrmljao je Ad.

»Stari, pozdravi svoju ekipu.«

Pogledao je oko sebe i shvatio da želi zahvaliti svojim kopijama.

Potpuno usklađeni, ostali Adriani položili su desne dlanove na srca i ozbiljno spustili svoje tamne glave.

A zatim su nestali, zajedno sa svojim kaputima.

»Ako mi budu trebali, mogu li ih dobiti ponovno?« upitao je Adrian. »Mogli bi pomoći namjestiti tepih ili pomaknuti klavir?«

»Znaš gdje sam.«

»Znam.« Pružio je ruku i odmah je povukao, shvativši u kojem stanju su mu rukavice. »Moram još nešto saznati.«

»Što?«

»Zašto si to učinio?«

»Izgubio bi.«

»Hoćeš li reći Nigelu?«

»Vjerojatno. Vodim se mišlju da je bolje ispričati se, nego tražiti dopuštenje.«

»Složio bih se s tobom.«

Usljedila je tišina. »Hvala«, reče Adrian ispod glasa.

Arkandeo se elegantno pokloni. »Bilo mi je zadovoljstvo. A sada, mislim da bismo trebali počistiti ovaj nered. U blizini nema mnogo susjeda, ali bilo bi teško ovo objasniti, zar ne?«

Dobra ideja: da je to bio samo okršaj, ne bi se trebali zamarati ljigavim ostacima. Sam Bog zna da su ljudi ostavljali gomilu ulja, a mrlje na tlu bi ionako isparile od sunčevog svjetla. Ali ovo?

»Jedino objašnjenje za ponuditi ljudima«, promrmljao je, »bilo bi da je na travnjaku eksplodirao tanker.«

»A treba li za to neka vrsta dozvole?«

»Vjerojatno da, kao i gomila baruta.« On odmahne glavom. »Dovraga, trebat će nam puno – «

Namjeravao je izgovoriti *sredstva za čišćenje*, počevši razmišljati koliko je varikine u stanju nabaviti. Trebalo bi imati količinu dovoljnu za napuniti vatrogasno vozilo.

Ali to je riješio Colin: pod njegovim kružecim dlanom nestao je svaki trag te velike bitke.

Adrian zazviždi ispod daha. »Trebaš još jedan posao?«

Colin se mračno nasmiješi. »Dragi mladiću, to nije po pravilima.«

»A Bože sačuvaj ako ih prekršimo.«

Adrian skine rukavicu, pa se on i arkandeo uz cinične izraze lica pljesnu rukama i čvrsto rukuju.

»Jim me vjerojatno čeka«, promrmlja Ad bacivši pogled prema garaži.

»A ja trenutčno nemam pametnijeg posla.«

Osjetio je takvo olakšanje što Eddie neće ostati sam da je poželio zagrliti tog pizduna. »Onda se ja vraćam na posao.«

»Kao i ja.«

Nakon što je Adrian kimnuo i uzdignuo se u nebo, bio je spreman za okršaj s Devinom kao nikada prije.

Ispostavilo se da je to dobro, s obzirom na ono što ga je zateklo kod Vecka.

POGLAVLJE 45

Kad je u petnaest do devet Vecku zazvonio mobitel, bio je toliko nervozan da se gotovo nije javio.

Rastreseno je kružio po kući i drhtao poput gole električne žice očekujući da se situacija s Heronom pomakne s mrtve točke.

»Zar se nećeš javiti?« upitao je Jim s drugog kraja kuhinje. Anđeo je bez riječi pušio u stolici u koju je sjeo prije sto godina.

OK, nije baš prošlo sto godina, ali kao da ovaj period vremena u kojem se ništa ne događa traje već *desetljećima*.

Ponovno se začula zvonjava i Veck pogleda prema mobitelu. Bacio ga je na šank, a kako je bio na vibri, sa svojom se drhtavom zvonjavom sve više i više bližio rubu.

Savršeno mu je odgovaralo da se to sranje samo od sebe prevali preko ruba. Ali onda je vidio da na zaslonu piše samo jedna riječ: *Reilly*.

Veck samo što se nije bacio na šank. »Halo! Halo! *Halo!?*«

Nije imao pojma zbog čega bi ga zvala i to je bila njegova posljednja briga. Možda je krivo birala broj ili joj je trebao broj telefona *pizzerije*. Čak i da ga je samo željela zasuti psovkama, pristao bi na to.

»DelVecchio, zvučiš jako frustrirano.«

Namrštio se začuvši muški glas. »Bails?«

»Jesam li ti rekao koliko volim tvoje ime? DelVecchio...« Otegnuo je slogove. »Mmm, već me i taj zvuk uzbuđuje.«

»Koji kurac pričaš?«

»DeeelllVeccecchiooo.«

Odjednom Veck osjeti ubod slijepe srdžbe. »Zašto me zoveš s Reillyinog mobitela?«

Ali to nije bilo teško pretpostaviti. Kriste, ne ponovno, on pomisli. Opet ga je zajebao netko kome je povjerovao i ovoga puta se bojao posljedica.

Bacio je pogled na Herona koji je odložio cigaretu u pepeljaru i ustao – kao da je čekao upravo taj trenutak »Bails, zašto?«

Začuo se jecaj i zvuk struganja, poput onog kad se stopala vuku po zemlji.

»*Sorry*, pomičem tijelo.«

Veck je tako snažno stegnuo mobitel da je jedna tipka zapištala. »Ubit ću te. Ako je ozlijediš – «

Začulo se pljeskanje popraćeno jecajem. »Probudi se kujo. Želim da pričaš s njim.«

»*Reilly*.« Bog im pomogao ako Bailsu ne otkine glavu koju će koristiti prilikom kuglanja. Zatim će mu izrezati organe te odrezati ruke i noge.

Ali, prije toga će pizduna kastrirati.

»*Reilly* – «

»Oprosti mi...« rekao je slabašan glas.

Veck zatvori oči. »Reilly, dolazim po tebe – «

»Nisam ti vjerovala... oprosti...«

Riječi je izgovarala nejasno, kao da su joj natečene usne ili kao da joj je netko izbio zube – Bože sačuvaj da se to dogodi.

»Dolazim po tebe. Ne brini, ja ću – «

Prekinula ga je. »Znam da nisi kriv... Bails je lagao...«

Njezin vrisak bio je tako glasan da je Veck morao odmaknuti mobitel od uha.

»Reilly!« viknuo je i njegov glas odjekne kuhinjom. »Reilly – «

»Sorry«, ubacio se Bails. »Morao sam je upoznati sa svojom curom. Njih dvije će se lijepo zabaviti – barem dok nam se ti ne pridružiš.«

»Reci mi gdje si, pizdune.«

»Oh, hoću, ali prvo bi se netko želio pozdraviti. Ona kaže da mobitel ustupiš Heronu, jer ne želi tebe.«

»Zajebi to.«

Začulo se šuštanje, a zatim se javila žena. »Bok, mali Tommy.« Sranje, taj glas je bio vrlo čudan. Kao da je netko preko telefona držao filter za distorziju zvuka. Ali to nije bio jedini problem. Tako ga je otac zvao kad je bio malen.

»Slušaj Tommy, želim da odneseš mobitel velikom, lijepom muškarcu koji stoji nasuprot tebi u kuhinji Nakon toga, uzmi svoj kaput, lijepo se spremi i naoružaj se pištoljima, noževima ili čime god želiš. Kad se vratiš ovdje gdje si se zadnja dva sata šetao, Heron će ti reći kojim putem dalje.«

»Tko si ti?« zarežao je.

»Ti *točno* znaš tko sam.« Smijeh koji se začuo bio je oštar poput britve. »Kad smo već kod toga – oni ručnici koje uporno vješaš? Možda te sprečavaju da me vidiš, ali to neće ići tako u obrnutom slučaju. Uvijek si mi zapinjao za oko.«

Veck svrgne pogled prema Jimu. Anđeo je polagano odmahnuo glavom, kao da točno zna što je rečeno, iako je mobitel bio gotovo prilijepljen za Veckovo uho.

»Prije nego što pružiš mobitel Jimu«, rekla je žena ili koji to već kurac bio, »moraš znati da ću je ubiti ako netko dođe s tobom. Uzet ću nož koji upravo držim u ruci i započeti s njezinim licem. Jesi li *svjestan* koliko dugo netko može živjeti bez usta? Dugo. A bez ušiju ili zuba? Možda će biti živa, ali će poželjeti da je mrtva, ako razumiješ što time mislim reći. A neću tu stati – nastavit ću s njezinim prstima. Samo do prvog zglavka. Dobra sam u tome da ih držim na rubu života i smrti ako to želim – što misliš, tko je naučio tvog oca svim njegovim trikovima?«

»Ako je takneš – «

»Tko kaže da već nisam to učinila. A sada, budi dobar dečko i predaj mobitel.«

»Lovi«, Veck vikne i baci ga.

Nije pričekao dovoljno dugo da provjeri je li uhvaćen. Jurio je stepenicama preskačući tri odjednom, od čega su mu škripali donovi cipela, pogotovo kad je na drugom katu oštro skrenuo.

Ormar u njegovoj spavaćoj sobi bio je pun oružja – pištolja, streljiva i noževa; uopće nije želio razmišljati o tome kako je ta kučka to znala.

»Jebote!« viknuo je otvorivši vrata. Police su bile prazne.

Naravno. Policija je bila ovdje i uzela sve kao dokaze.

»To ti neće trebati.«

Okrenuo se i stresao. U do vratku njegove sobe stajao je Heronov partner Adrian koji je izgledao očajno: majica mu je bila izgrizena na nekoliko mjesta i širio je taj grozni miris.

Unatoč tome, tip je bio živ i disao je, a s obzirom na trenutačno stanje stvari, te informacije su najvažnije.

»Pištolji su beskorisni«, rekao je Adrian.

»Vraga jesu.«

Veck je izjurio iz sobe i prošao pored muškarca, očiju suznih od tog prodornog smrada.

Na donjem katu je provjerio jedina dva logična mjesta gdje je držao pištolje: u kuhinji ispod sudopera i ispod kauča.

Nije ih bilo.

Postojalo je još samo jedno skrovište.

Dok je iz kuhinje dopirao ljutiti glas Jima Herona, Veck je otišao u hodnik s instalacijama koji je spajao garažu s ostatkom kuće. Perilica i sušilica bile su iza vrata što ih je naglo otvorio, a zatim je čučnuo. Tijekom njegovog useljavanja, sušilica je pala te se donja ploča dovoljno rasklimala da je samo trebalo pritisnuti na pravo mjesto kako bi se odvojila.

I bili su tamo. Dva napunjena devet milimetarska pištolja zatvorena u plastične vrećice kao zaštitu od prašine.

»Hvala ti, Isuse.«

Veck podigne pogled. Nad njim je stajao Jim s mobitelom u ruci. Od ljutnje se anđelu crvenilo uspedo uz vrat sve do obraza, a iz njegovog tijela zračilo je snažno svjetlo kao da je upaljena *lava* lampa.

Veck je skočio na noge, a prizori Reilly bez lica dali su mu jasnu sliku onoga što je *uistinu* bilo potrebno. Istrgnuvši pištolje iz plastičnih vrećica, provjerio je njihovu ispravnost, a zatim se ponovno spustio po još dva naboja.

»Gdje je ona?« upitao je puneći džepove.

»Ako odeš tamo nepripremljen, izabrat ćeš krivi put.«

»Zajebi to, spreman sam.« Zgrabio je pištolje i gurnuo Herona sa svog puta.

Rezervni pojas visio je na vješalici pored stražnjih vrata te on okvači remenje preko svojih ramena. Oba oružja su savršeno kliznula jer ipak je on bio praktičan tip, nakon čega je cijelu stvar prikrio vjetrovkom.

»Gdje je ona?« prasnuo je.

»Moramo prvo razgovarati.«

»*Sorry*, to nije na popisu važnih stvari.«

Zatim je izvukao par pištolja, jednog uperivši u prsa Jima Herona, a drugog u Adriana.

»A sada, recite gdje je moja žena.«

POGLAVLJE 46

Ovo je baš išlo u dobrom smjeru, pomislio je Jim zureći u cijev pištolja.

»Reci mi gdje je«, ispljunuo je Veck, »ili ću pucati u tebe.«

Tip je bio ozbiljan i hladan kao špricer. Nekako je zbog toga više poštovao tog gada. Jedino što nije baš razmišljao unaprijed.

»Ako me ubiješ«, reče Jim mirno, »neću ti moći reći gdje moraš otići. Ako ubiješ njega« – on kimne u Adovom smjeru – »zadavit ću te tvojim vlastitim crijevima.«

Usljedila je kratka pauza nakon koje se pištolj usmjeren u njega pomaknuo milimetar u lijevo.

Pizdun je stisnuo okidač, ispalivši metak u zid pored Jimovog uha.

»Tko je spominjao ubijanje?« Veck blago spusti cijev. »Bol čini čuda onima koji ne pričaju. Uostalom, kladim se da bi se javili ako ih ponovno nazovem.«

Pokušavši ustvrditi gdje će završiti sljedeći metak, Jim se pobojavao da ću mu iduća točka u karijeri biti ona opernog pjevača – uzevši u obzir pretpostavku da mu metci ipak mogu naškoditi. Ali, barem u pitanju nisu bila Adrianova jaja – uzevši u obzir njegov užasni sluh.

»Jime, možda bi trebao još malo razmisliti«, promrmljao je drugi anđeo. »Znamo da tip dobro gađa.«

Jim odmahne glavom. »Veck, ne znaš u što se upuštaš.«

»Jesam li spomenuo da vrijeme prolazi? Sam Bog zna što se događa s njom.«

»Istina, ali to me ne zabrinjava.« Jim pogleda Ada. »Moram otići s njim. Imaš li ideju kako to učiniti?«

Drugi anđeo tiho opsuje. »To je Eddie znao najbolje.«

»Nitko ne ide sa mnom«, viknuo je Veck. »Jer ta će je žena ubiti. I hoćete li prestati trošiti moje vrijeme – «

»Devina joj neće ništa napraviti! Želi da se pojaviš tamo, a jedina šansa za to je ako Reilly ostane živa. Sad mi daj malo vremena da razmislim, kretenu.«

Nakon što je Jim počeo koračati, Veck je krenuo sa *stani ili ću pucati*, ali ga je ovaj ignorirao.

Drugi metak završio je u podu do Jimovih nogu, zaustavivši ga. Pogledom je prostrijelio pizduna koji se igrao Clinta Eastwooda i rekao: »Stari, to su bila dva centimetra od čizme.«

»Sljedeći put će ti završiti u jebenoj nozi.«

»Bolje to nego da dobijem u jaja«, Ad je naglasio.

Jim se okrenuo prema detektivu spreman ispričati mu kakva je Devina, ali tada mu pogled padne na njegovu razgranatu sjenu na pločicama.

Dva tamna obličja izgledala su kao dva stabla u šumi. A bilo je moguće stati iza stabla i sakriti se. Moglo se pritajiti kao da si dio okoline, tako da te nitko, čak ni neprijatelj, ne vidi.

Na kraju krajeva, Devina je donekle sugerirala da ga ne može pronaći – ali je li uistinu bio spreman kladiti se na nešto što zapravo nije razumio?

Tada se prisjetio onog sranja sa značkom. Istina, umalo se podijelilo i njegovo vlastito ja, ali je li bilo drugog rješenja? Jedino da pusti ovog razjebanog naoružanog pizduna da se sam obračuna sa svima.

»Moram ući u tebe«, reče Jim dubokim glasom.

Veck se snažno namršti. »*Sorry*, nisi moj tip.«

»Možemo mu staviti periku i haljinu«, predloži Adrian. A nakon što su ga obojica blijedo pogledala, anđeo slegne ramenima. »Vjerojatno ta sranja proizvode u veličini šatora, jel'da?«

»A već sam pomislio da mi je drago što si ponovno svoj«, promrmljao je prije nego se ponovno usredotočio na Vecka. »Moram ići s tobom – a ona ne smije znati da sam tamo. Stoga se ispričavam.«

Jim je zatvorio oči te instinktivno napustio svoje tjelesno ja, otarasivši se svoje kože i svojih kostiju; postao je izvor svjetlosti koji je pokretao tijelo.

Odvajanje se dogodilo bez greške – to je bilo upravo ono što je učinio u Devininom leglu nakon što je pobjesnio na nju, ali tada nije mogao kontrolirati promjenu.

»Stari, drži se«, rekao je.

Veck ga je očito čuo jer se tip trznuo unatrag, zakolutavši očima na ideju da ga se opsjedne. Ali ovo je bio jedini način zaštite, a on je to očito znao jer nije pobjegao.

Jim je oprezno prišao budući da nije imao pojma što radi. Zadnji put kad je to učinio raznio je Devinu – što u ovom slučaju nije bio sretan završetak za njega ili Vecka.

Ali, eto dobre vijesti. Dok je ulazio u Vecka, ovaj je postao kao sito, jedva pružajući otpor. A unutar ljuske? Jim se počeo boriti za mjesto u misaonom krajoliku koji nije imao veze s molekulama od kojih je čovjek bio izgrađen, ali je imao veze s prostorom između njih. I odjednom mu je bilo jasno zašto je Eddie rekao da egzorcizmom neće ništa postići. Veck je bio pola-pola, kao kuglof: u cijeloj njegovog duši dobro i zlo bilo je slijepljeno zajedno, poput yina i yanga.

Nije bilo moguće ništa odvojiti i izgnati bez da ga se uništi.

Ali njih dvojica su mogli igrati igru preuzimanja: Jim se instinktivno proširio unutar muškarčevog unutarnjeg bića, postavši maglica koja je ovu situaciju pretvarala u spoj trojice.

Čovječe, to zvuči prljavo.

Ali činjenica je da Jim obavlja preuzimanje kao i Devinin DNK – tip se nije sakrio iza svoje dobre strane, već iza one zle. To je bilo bolje skrovište.

Ha. Odavde je mogao gledati kroz Veckove oči.

»Kako mi ide?« Jim je pitao svojim glasom, a kroz njegova usta je mogao govoriti i on.

Nasuprot njemu, Adrian slegne ramenima. »Dosta dobro – ne mogu te osjetiti. Ali moram pitati – hoćete li jednu ili dvije cigarete?«

»Odjebi«, odgovore Jim i Veck istovremeno.

Dok je stajao u sobi s instalacijama, Vecku je bilo pomalo mučno kao da je pojeo odrezak sa sirom star dva dana koji je zalio mlakim pivom te *shakeom* od trešanja za desert: kao da je bio pun raznovrsnog sranja.

A činjenica da može čuti kako iz njegovih usta progovara Jimov glas? Pa, mogao je i bez toga.

»Dakle, kojim putem?« upitao je.

Ma, nije li ovo dalo potpuno novo značenje izrazu *razgovor sa samim sobom*.

»U kamenolom.«

»U *kamenolom*? Za Boga miloga, trebat će nam sto godina – «

»Uzmi cigarete«, reče Jim.

»Zajebi to, krenimo mojim motorom – trebat će nam pola sata – «

»Ajde, stari. Uzmi kutiju *Marlboro*, a ja ću se pobrinuti za prijevoz.«

Psujući sve po spisku, on odjuri u kuhinju, zgrabi cigarete i upaljač te ih ugura u džep s rezervnom municijom.

»I uzmi ovo«, rekao je Adrian, isukavši nož koji kao da je bio načinjen od stakla.

»Bez uvrede, ali držat ću se metaka.«

»Smiješni >ne-čovjek<.« Anđeo zatakne nož za Veckov remen. »Ti se bori čime god želiš, a ovo je za Jima.«

»Reci mi da ovo nije ništa trajnoga?«

»Nije, morat ćeš mi vratiti oružje.«

Ma, baš smiješno. »Pričam s Jimom.«

»Ne, nije tako«, anđeo progovori iz Veckovih usta. »Mogu se osloboditi istom lakoćom kojom sam i ušao.«

»Jesi li siguran?«

»Nisam.«

»Sjajno.« Veck se okrenuo da pogleda Herona u oči, shvativši da to nema smisla bez jebenog zrcala. »Pa kako ćeš nas...«

Nastavak je razgovora doslovno bio u kamenolomu.

A to se nije moglo usporediti s nekim tamo busom, vlakom ili autom: u jednom trenu Veck je bio u kući, a u sljedećem na sredini padine kamenoloma.

Ne obraćaj mi se naglas, rekao mu je Jim u glavi.

Je li shizofreničarima ovako, pitao se Veck.

Ne bih ti znao reći. Samo nemoj to zaboraviti.

»Kao da bih i mogao dok si ti unutra«, promrmljao je Veck ogledavši se uokolo.

Čekaj, prije nego udes. Uslijedila je pauza. Veck, sve je sad na tebi. Ja jedino moram osigurati tvoje preživljavanje do prve šanse – ali sve je na tebi. Neću se miješati ili intervenirati – jasno? U svakom slučaju, moraš sam odlučiti i učiniti pravu stvar.

»Aha. Dobro.«

Samo da te podsjetim – zlo je obično linija manjeg otpora. A tvoja sudbina je samo tvoja i ničija tuđa.

Upravo je u tom trenutku iz špilje udaljene oko stotinjak metara ulijevo zasjalo neko svjetlo.

Dosta jebenog ćaskanja.

Izvukavši oba pištolja, Veck je poput jebenog vjetra preskakao sa stijene na stijenu, manevrirao gore-dolje na putu prema cilju. Dok mu je tijelo ludovalo kako bi što prije stigao do Reilly, oči su mu bile fokusirane na ono svjedo. Dok je rušio prepreke na svojem putu, kroz glavu su mu prolazile užasne vizije, krvave noćne more. Što su mu u prsima potpirivale gnjev koji mu je davao snagu veću od fizičkog zbroja njegovih mišića.

Ulaz u spilju bio je dovoljno visok da se nije morao sagnuti i dovoljno širok da se nije morao provlačiti kroz njega. Hodnik prirodnog postanka u kojem se našao protezao se ispred njega i vodio duboko u zemljinu unutrašnjost.

Lagano je skvrčio noge i potrčao što je brže mogao prema treperavom svjetlu.

Zidovi oko njega bili su mokri i grubi, sa stropa je kapala voda, a do je bilo puno lokvica. U panici, pokušao je kroz zvuk vlastitih koraka spoznati što se nalazi pred njim. Vrisak, teško disanje ili dahtanje?

Ništa.

Bilo je jebeno pretiho.

A onda je zamaknuo za posljednji ugao.

Špilja se otvorila u nisku prostoriju veličine prostranog dnevnog boravka. Prostorija je bila osvijetljena svijećama iza kojih se nalazila jedino tama i stoga teško raspoznatljiva.

U sredini se nalazilo tijelo koje je vezano za ruke visjelo sa stropa.

To nije bila Reilly. Činilo se da je to muškarac s kratkom plavom kosom.

Veck se ogleda oko sebe u potrazi za Bailsom i onom kujom. Ali ovdje je jedino bilo to tijelo okrenuto prema stražnjem zidu.

Pomislio je da vidi bolnički haljetak zakoračivši naprijed s podignutim pištoljima.

»Reilly!« vikne.

Jeka imena probudila je osobu koja je visjela, a kad je trznuo glavom začulo se škripanje u mirnom vlažnom zraku. Osoba se polagano okretala na prstima svojih golih, blatnjavih stopala.

Ugledavši o kome se radi, Veck opsuje: žrtvin identitet bio je jasan unatoč činjenici da je tip nedavno dobio šakom u glavu: čelo mu je bilo otečeno i plavo, ali crte lica su mu bile i više nego poznate.

»Kroner...« promrmljao je Veck, zapitavši se kako je dovraga taj gad završio ovdje. Iako otmice iz bolnica nisu bile lake za izvesti, nisu bile ni nemoguće.

Serijski ubojica pokušava dignuti glavu, polagano mičući usnama. Pokušao je govoriti, ali Vecka je bolio kurac za njegove riječi.

»Reilly!« on vikne, nadajući se da je tama iza svijeća sakrivala još jednu odaju.

Tada netko zakorači iz sjena prema njemu.

Trepnuo je, a kad se prizor nije promijenio, osjetio je prisutnost žene. Ali, što bi netko poput nje radio ovdje?

»Bok, Veck.« Pred njim je bio glas koji je začuo na telefonu. »Dobrodošao na zabavu.«

Pored ove brinete Angelina Jolie je izgledala kao knjižničarka: bila je bujna i neshvatljivo opasna, u cipelama na visoke pete i kratkoj suknji prikladnoj za kafić u centru grada ili za odlazak na elegantnu privatnu zabavu; nije pristajala biti u ovoj smrdljivoj špilji.

»Jesi li došao sam?« upitala ga je napućivši pune i sočne usne.

»Jesam.«

»Dobro.« Kružila je oko njega sa smiješkom. »Isti si kao otac – slušaš upute.«

»Gdje je Reilly?«

»Tvoja predanost toj ženi je« – glas joj je postao napet – »zavidna. Shvaćam koliko si je željan pronaći, pa ću ti reći gdje je.«

»Pa onda reci.«

Ona baci pogled na pištolje. »Ti stvarno misliš da mi možeš nauditi time?« Glas joj je bio nježan kao zvuk zvončića na vjetru – ali je unatoč tome imao prizvuk laži. »A vidi, dali su ti i bodež. Nada je vječna, zar ne? Kad smo već kod toga – Jim ti je rekao da je prije bio ubojica?«

»Boli me kurac što je bio.«

»Da, da, jedino te briga za žensku.« Onaj glas ponovno je postao gorak. »Baš ima sreće. I trebala bi saznati što osjećaš prema njoj, to sigurno.«

Nakon toga žena se lijeno okrenula prema Kroneru i došetala se do njega. Preko ramena je nastavila: »Ajde, reci joj što osjećaš.«

Veck pogleda u tamu. »Reilly volim te! Ovdje sam!«

»Kako romantično«, reče žena ravnodušno.

Dok je žena bila koncentrirana na serijskog ubojicu, Veck je odlučio iskušati svoju sreću: sklonio je jedan pištolj uhvativši držak onog staklenog bodeža. Ništa od ovoga nije imalo smisla i tek sad je Adrianov savjet dobio na vjerodostojnosti.

»Gdje je ona?« on zareži.

»Reći ću ti – ali moraš nešto učiniti za mene.«

»Što?«

Brineta se nasmiješila, udaljivši se korak od Kronera. »Ubij ga.« Veck pogleda ženu kroz sužene oči.

Odgovorila mu je još dubljim osmijehom. »Ionako bi to učinio. Bez žurbe si ga čekao u onoj šumi sve dok se nije pojavio između drveća, pored onog motela. On bi djelovao, ali tebi je ta mogućnost uskraćena.«

Nakon što se okrenuo prema njoj, Veckovo tijelo počelo se tresti, a onaj bijes koji se oslobodio u zatvoru nakupio se u njegovom torzu stežući mu mišiće.

»Ovo je moj poklon tebi, mali Tommy. Ti ga moraš ubiti, a ja ću ti pokazati gdje je tvoja ženska. Ovdje si jer to želiš. To je tvoja sudbina.«

Odjednom je refleksija svjetlosti osvijetlila sjene otkrivši – Bailsa.

Tip je sjedio na tlu špilje oslonjen na mokri zid špilje. Između njegovih široko otvorenih očiju, na čelu mu je bila rupa od metka iz koje je u tankom mlazu tekla krv te kapala s njegovog nosa. Usta su mu bila opuštena; koža mu je bila pepeljaste boje.

»Ne brini za njega«, reče brineta opušteno. »On je bio samo pijun. Ali ti... ti si nagrada. A jedino što trebaš je djelovati. Ubij ga, a ja ću se pobrinuti da vidiš svoju malu.« Odjednom je Veck uočio izvor crne zrake svjetlosti. Nakon što je podignuo ruku, stakleni bodež je uhvatio žućkastu svjetlost svijetla, reflektirajući je prema drugom kraju špilje na njegovog navodnog prijatelja.

»Mali Tommy, vrijeme prolazi. Prođimo ovo kako bismo otišli na drugu stranu. Slijedi svoj instinkt. Učini ono što znaš da je ispravno. Ubij ovo smeće, ovog nemoralnog ubojicu i nađi ono što tražiš. To je tako očit put, a pogodba je baš jednostavna – Reilly ćeš dobiti u zamjenu za ovog ubojitog luđaka. Sve je u tvojim rukama...«

»Je li Reilly živa?« začuo je svoj glas.

»Jest.«

»Hoćeš li nas oboje pustiti žive odavde?«

»Vjerojatno. Ali sve ipak ovisi o tome što ćeš učiniti.« Brinetin glas spustio se do zavodljivog šaputanja. »Vidjet ćeš je čim učiniš ono što je ispravno. Kunem ti se. Sve je u tvojim rukama...«

POGLAVLJE 47

Dok je Reilly visjela sa stropa spilje, još uvijek nije mogla vjerovati da se nalazi pred Veckom: bolnički haljetak, ravna prsa i obješene noge kao da ne pripadaju njoj.

Ali unatoč prodornoj boli u glavi, kroz zbunjenost i paniku uspijevala je pokrenuti udove koje gotovo da i nije osjećala, disala je kroz grlo koje nije poznavala, mogla je napuniti tuđa pluća.

A sve to je potvrđivalo da Veck pred sobom promatra upravo nju.

Znači, on će je ubiti, pomislila je u užasu i nevjerici.

Boreći se za dah, prošaptala je promuklim, nejasnim glasom: »To sam ja... molim te...«

To je tako očit put, a pogodba je baš jednostavna – Reilly ćeš dobiti u zamjenu za ovog ubojitog luđaka. Sve je u tvojim rukama...

Brineta koja je to govorila zapravo nije bila žena. Reilly je znala kakav je ona stvor – dok je Bails telefonski razgovarao s Veckom, pokazala joj je svoju pravu čudovišnost i to je bio razlog da vrisne.

A kasnije je gledala kako je ušla u Bailsov um i natjerala ga da se ubije vlastitim pištoljem.

Velika lažljivica, pomisli ona. Tko bi rekao da je to stvarno bila istina za ovoga vruga.

»Veck...« Reilly pokuša uhvatiti još daha, uvukavši zrak u stisnuti prsni koš. »Veck... ne...«

Nažalost, nije uspjela doprijeti do njega: što je glasnije govorila, to je više zvučala kao Kroner, kao da su zamijenili glasove. Osim toga, gubila je još ono malo snage koju je imala: Bails ju je vukao niz padinu kamenoloma te su joj potkoljenice bile izubijane – bila je svjesna toga da je izgubila mnogo krvi. Također, bila je poprilično sigurna da ima potres mozga, te je oslabila viseći Bog zna koliko dugo na ovoj hladnoći.

Jedna vruća suza slila joj se niz obraz, a zatim i druga, nakon čega je brižnula u plač.

S vremena na vrijeme, kao i većina ljudi, zabavljala se morbidnim mislima o tome kakva je smrt čeka. Teška bolest? Nagla automobilska nesreća? Genetska greška slabog srca? Ili možda napad kriminalca – kad ona upuca njega u istom trenu kad i on nju? Neka veličanstvena smrt?

A što se događalo u ovoj hladnoj vlažnoj špilji? To nije bilo tako.

Dok je zurila u Veckovo hladno i bijesno lice, zamutio joj se pogled, a njezine oči nisu bile u stanju raspoznati njegov lik, što joj je ipak pružilo kakvu-takvu priliku da otkrije kako u njegovom izrazu lica nije bilo ni truna suosjećanja, emocija ili sumnje.

A kad se onaj *sjajni* bodež podignuo, shvatila je da gleda u lice njegova oca.

Sin je naslijedio oca.

Prizori njezinih vlastitih roditelja potaknuli su još više suza. Nije dobila priliku pozdraviti ih. Još jednom im je htjela reći da ih voli, da nisu promijenili samo njen život, već i živote tolikih drugih ljudi...

Nije uspjela reći Vecku da mu vjeruje, da zna kako je nevin – i da ga voli.

Naravno, ironija je u tome što on želi ubiti u namjeri da je spasi.

»Znam da nisi to učinio«, rekla je drhtavim glasom koji se nije dobro čuo. »Dokazi... to je učinio Bails...«

Zašto joj je bilo važno da to kaže s obzirom na malo vremena što je ostalo – nije joj bilo jasno.

Bolje da riješi to odmah: »Volim te...«

A zatim je zatvorila oči, okrenula glavu i pripremila se. Probost će je u srce bodežom – to je bilo najefektnije – a Veck neće gubiti vrijeme ako misli da joj o tome ovisi život.

Zagušio ju je užas i njeno se tijelo počne tresti.

Otvorila je usta i zajecala.

Suze su potekle – kao što će uskoro i njezina krv teći.

Prije nekoliko dana kod onog motela, Veck je bio spreman ubiti ovo smeće od Kronera.

Istina, to nije imalo veze s društvenom dobrobiti – iako je bio spreman praviti se da je tako, a nakon što je ta prilika prošla, laknulo mu je što to ipak nije učinio.

A sada? Imao je izvrsno opravdanje: Reilly će biti njegova. Nije ga bilo briga što je mislila da je podmetnuo dokaze ili što nakon ovoga ne želi imati veze s njim.

Bilo mu je dovoljno što će joj spasiti život.

Brineta je bila u pravu; bila je to jednostavna pogodba.

Veck se usredotočio na svoju žrtvu. Dok je visio sa stropa spilje, Kroner je pomicao usne, a sudeći prema suzama koje su mu se slijevale iz očiju, bez sumnje ga je preklinjao za milost; postao je ubojica koji moli za ono što nije pružio svojim žrtvama.

Kriste, bio je tako jebeno jadan u onom bolničkom haljetku zamrljanom krvi, kao da ga je netko vukao za noge niz padinu, kože bijele poput snijega i lica izobličeno od oteklina.

Veck osjeti potrebu spustiti bodež i mlatiti tipa dok ovaj ne dobije srčani udar. Njegove žrtve su vjerojatno umirale polako, bile su pri svijesti dok je on uzimao dijelove njihovih tijela. Bilo je uzbudljivo iz prve ruke saznati kako je to izgubiti kontrolu, patiti i biti na tuđu milost i nemilost.

Ali radi se o Reillyinom životu.

Veck podigne bodež još više nad ramenom, usmjerivši ga prema Kronerovim prsima. Jedan gadan udarac bit će dovoljan, a sam Bog zna da je Veck bio dovoljno snažan da posao obavi kako treba.

U trenutku kad je oružje bilo u najvišoj točki, sekundu prije nego što će ga svom snagom spustiti, jedna stranica oružja uhvatila je *svjetlo* svijetle i odbila ga prema Kronerovom obrazu.

Namrštivši se, Veck jasno ugleda njegove štakorske crte lica: Kroner je zatvorio oči i okrenuo glavu u stranu, a njegovo se krhko tijelo treslo dok je čekao na smrt.

»Što je?« viknula je brineta. »Učini to – i tvoja je.«

Nije na meni da uzmem taj život, odjednom pomisli Veck s neobjašnjivom jasnoćom.

»Učini to!«

Nije na meni... *da uzmem taj život.*

Njegov otac... Kroner... takvi muškarci... oni misle da imaju pravo na sve živote, sve ljude, sve stvari, i da je jedino bilo pitanje hira koga će odabrati, tko će biti još jedan rez na zidu. Trofejima su pokušali zadržati ovaj trenutak u kojem su imali svu moć, trenutak kontrole, kad su bili bog – jer je poput orgazma ovaj osjećaj bio kratkotrajan, a samo sjećanje nije bila dovoljna zakrpa za istinsko iskustvo.

Stoga su to morali učiniti ponovno i ponovno.

Što se njega tiče? Na određenoj razini ovo je bio savršeni početak, poput opekotine od otrovnog bršljana na ruci koju samo treba počestati da se ona rascvate i preuzme cijelo njegovo tijelo.

Nije na meni da uzmem taj život.

»Jebote, učini to!« zahtijevala je brineta.

Veck usmjeri pogled prema ženi. Njezine crne oči prisiljavale su ga jače od tih riječi, pružajući iskušenje koje je bilo veće od ove spilje, ove sekunde ili ove granice.

»Reilly ili on«, oštro je rekla. »Odmah odaberi.«

Veckova ruka počela se tresti, a njegovi mišići, tvrdi poput kamena i spremni na udarac, nisu mogli više izdržati napetost između odluke i akcije.

»Ne vjerujem ti«, Veck začuje svoje riječi.

»*Molim?*«

Veck polagano spusti oružje uz bok. Grubim, promuklim glasom kaže: »Ne vjerujem ti. I neću to učiniti.« Morao je pročistiti grlo. »Neću ga ubiti.«

Bails je već bio mrtav, a u špilji nije bilo drugih zvukova. A ova žena – ili što god to bilo, laže: Reilly je u jednom trenutku bila živa – definitivno je to bila ona na mobitelu – ali s njima u ovoj vlažnoj paklenoj jazbini nije više bilo nikoga, a sudeći prema tome kako je slabo zvučala, bilo je teško moguće da se oslobodila.

Velike su šanse da je već bila mrtva.

A iako je zbog toga bio lud od tuge i premda je imao potrebu osvetiti se, Kroner, u stanju u kojem je sada, definitivno nije bio kriv za to.

»Ti si odvratno i jadno *govno*«, žena je ispljunula. »Ti jadna, slabička pederska *pizdo*. Tvoj otac nije oklijevao – prije toliko godina kad je bilo njegovo vrijeme, skočio je na priliku koju sam mu pružila.«

Odjednom se Veck prisjetio večere s Reillynim pravim roditeljima, onima koji su je primili k sebi i odgojili, onima koji joj nisu bili krv, ali su bili bolji od onih koji su je donijeli na svijet.

»Ja nisam kao svoj otac«, rekao je promuklo.

Kad je začuo te riječi u ušima, osjetio se jačim: »Ja *nisam* svoj otac.«

Osjetio je nalet toplog vjetra – kao da je brineta pregrijani ventilator.

»Želiš reći da je *ovo*« – pokazala je Kronera – »vrednije od žene koju voliš.«

»Ne, želim reći da ga neću ubiti. Mislim da Reilly nije – « Glas mu je pukao, ali se brzo oporavio. »Mislim da nije živa. I nemam pojma zbog čega želiš da ga ubijem, ali ako će zadnje što učinim u životu biti tebe raspizditi? S time nemam problema. Kujo.«

Urlik koji se uzdigao bio je tako snažan da ga je srušio s nogu te je njegovo tijelo poletjelo smrdljivim zrakom, zabivši se u zid špilje. U kratkom vremenu kad je bio oboren s nogu, mogao je osjetiti kako se ispod njega trese tlo i čuti kako stijene padine vibriraju iznad njega, a sa stropa pada sitno kamenje i zemlja. Instinktivno je zaštitio glavu, koliko god to sada imalo smisla.

Svijeće su se ugasile u jednom mahu.

A zatim se u mrklom mraku odjednom podignuo vjetar, noseći sa sobom užasnu buku od koje su pucali bubnjići. U toj oluji po njemu je počelo padati sve krupnije kamenje, te se on sklupča u kuglu, pomislivši kako se iz ovog sranja neće izvući.

Nije imao jebene šanse.

Iz daljine je začuo pomicanje kamenja, ali je znao da u stvarnosti to vjerojatno nije bilo daleko te da je imalo veze s time što je zemlja prigušivala zvukove: cijela padina kamenoloma kao da je švicarski sir prepun podzemnih jama koje nisu mogle podnijeti ovakvu vrstu udara.

Odjednom se uragan isukao iz špilje odnoseći sa sobom urlikanje.

Kroz tutnjavu padine začuli su se meki, ženski jecaji koji nisu bili Kronerovi.

»Reilly?« on vikne. »*Reilly!*«

On skoči – »*Jebote!*« promrmljao je, udarivši o nešto iznad glave.

Protrljao je lubanju i sagnuo se kako ne bi ponovno udario glavom, nakon čega je zataknuo bodež za remen i opipao džepove u potrazi za ručnom svjetiljkom koju, evo sranja, nije ponio.

Psujući sve po spisku, pokušao se usredotočiti na njezine zvukove. »Pričaj, Reilly! Pomozi mi da te nađem!«

»Ovdje sam...«

»Reilly!« vikao je izbacivši ruke pred sebe te mašući njima uokolo.

Odjednom on doživi svoj osobni mali potres, te mu je tijelo podivljalo nakon što ih je Jim Heron razdvojio i izašao otkrivši se.

Imao je savršeni tajming: odjednom je u špilji bilo dovoljno svjetla nastalog iz anđelovog lika dok je stajao sa strane.

Na trenutak, Veck je jedino mogao zuriti.

Sve je bilo nekako besmisleno.

Na istom mjestu na kojem je sa stropa visio Kroner sada je bila Reilly, ruku istegnutih iznad glave, stopalima jedva dotičući tlo. Lice joj je bilo natečeno, noge krvave, najlonke istrpane, suknja umrljana blatom, a sam Bog zna gdje su joj bile cipele.

»Reilly?« dahnuo je.

Borila se da podigne glavu. Kroz kosu punu sasušenog blata, njezine mutne oči tražile su njegove. »Ja... ovdje sam.«

Pljusak kamenčića pao je sa stropa, potaknuvši Vecka na akciju. Sada nije bio trenutak za pitanja. Trebao ju je izvući odavde prije nego se na njih oboje uruši padina.

Hvala Bogu na Heronovom svjetlu što ih usmjerava.

Veck ga je iskoristio kako bi otrčao do Reilly, ali kad je vidio čime je vezana, znao je da su u nevolji: željezne karike bile su ubušene u kameni strop, a debeli željezni okovi oko njezinih zglobova bili su zavareni u proklete lance.

Sranje, ovo ruje bio prvi put da je ova spilja korištena.

»Jebeno sranje«, promrmljao je pokušavši pronaći neko rješenje.

»Iskoristi bodež«, rekao je Jim.

»To je samo staklo – «

»Iskoristi prokletu stvar.«

Veck izvuče oštricu i položi je uz karike. Nije očekivao mnogo jer oružje bi se moglo lako slomiti.

Pod kristalom, metal se rascijepio i to ne samo na dva dijela, već se raspao u potpunosti: imao je jedva dovoljno vremena da uhvati Reilly prije nego je pala na tlo.

Stisnuvši je uz sebe, osjetio je njezino drhtanje te si on dopusti jedan varljiv trenutak blaženstva znajući da je živa – nakon čega ju je trebalo izbaviti odande.

Uhvatio ju je u svoje naručje, nakon čega ih je Jim sa svojim svjetlom poveo vijugavim hodnikom.

Kad su prišli Bailsu, Veck je morao stati.

»Moramo ga ostaviti«, rekao je Jim.

»U pravu si.« Sam Bog zna tko je uistinu bio njegov prijatelj, ali jedna stvar bila je jasna: koga je uopće bolio kurac za to. Tko god je samo presjekao Reillyin put na cesti, bio mu je na popisu za odstrel. A tek onaj tko joj ugrozi život?

Gad neka bude sretan što već ima metak u glavi.

Iza njih se počeo rušiti strop, a nalet zvuka, kamenja i hladnog zraka bio mu je gotovo za petama, potičući ga da zbriše što prije.

Veck potrči te njegovo tijelo poleti naprijed. Kad se otvor kroz koji su jurili počeo urušavati pod njihovim nogama, bilo je kao da su u *Indiani Jonesu*, samo što je ovo bilo stvarno. Sranje, kad su ulazili, nije im trebalo ovoliko vremena.

Veck je izletio iz tunela na svježem zraku, gotovo se zabivši u stijenu na koju je uspio skočiti.

Nije imao vremena zahvaljivati Bogu, Heronu ili kome drugome. Ako se ona špilja upravo urušila, postojala je velika šansa da će se padina odroniti.

Nakon što je oštro skrenuo ulijevo, nije se zamario vremenom potrebnim da dođu do ruba kamenoloma, niti je gubio trenutke gledajući za sobom na komade kvarca veličine automobila koji su se kotrljali i padali oko njih.

Čak i ako ga to ubije, odnijet će je na vrh proklete padine.

On će je spasiti – neće ga zaustaviti to što su šanse bile protiv njega, ni prepreke s kojima se trebao suočiti, ni uzbrdica od petsto metara, ni pakleni umor koji mu je već stezao bedra i prsa.

Imao je priliku prodati svoju dušu te je odšetao od stola za pregovaranje.

A taj trijumf nije bio ništa u usporedbi s osjećajem koji će uslijediti nakon što osigura da Sophia Reilly doživi sutrašnji izlazak sunca.

POGLAVLJE 48

Reilly je zacijelo izgubila svijest nakon što ju je Veck spustio s lanaca u onoj špilji, a kad se ponovno osvijestila, svuda oko nje bila su crvena svjetla te je bila opružena na nečem relativno mekom.

»Veck...?«

»Gospođo?«

To definitivno nije bio Veckov glas. Mršteći se, natjerala je oči da se razbistre i iznad sebe ugledala pomalo mutnu sliku medicinskog tehničara.

»Gospođo? Kako se zovete?«

Uspio je, ona pomisli – Veck ih je nekako uspio izvući. »Gospođo? Čujete me?«

»Reilly. Sophia... Reilly.«

»Koja je godina?« Nakon što mu je odgovorila, uslijedilo je još pitanja da se ustvrdi koliko je skrenula mozgom.

»Gdje je... Veck?« Zašto je, dovraga, njezin pogled mutan...

Odjednom je u jednom krajičku njezinoga oka eksplodirao snažan bljesak. »Ej!«

»Gospođo, samo vam ponovno testiram zjenice.«

Borila se da podigne ruku, otkrivši da su joj uveli infuziju u venu.

»Želimo vas odvesti do Sv. Francisa«, rekao je muškarac. »Na rubu ste šoka, možda će vam trebati transfuzija i imate potres mozga.«

»Gdje je...«

Okrenula je glavu... i tamo ga ugledala.

Veck je stajao sa strane, na rubu kruga svjetla koje je izlazilo kroz otvorena dvokrilna vrata vozila Hitne pomoći. Podlaktice su mu bile prekrižene preko prsa te je zurio u tlo pod svojim nogama. Izgledao je kao da je bio u ratu, s velikim mrljama znoja na košulji, poprskanih i poderanih hlača te raščupane kose. Nejasno se pitala gdje mu je vjetrovka.

Pored njega se nalazio službenik CRD-a s otvorenim blokom i očito je uzimao njegovu izjavu, a činilo se da se nekoliko članova iz odjela za Potragu i spašavanje spremalo za spust u kamenolom.

Nema sumnje, žele pronaći Bailsa.

Veck je odmahivao glavom, pa kimao i govorio.

Suze su joj zamaglile pogled na njega.

Odnio ju je s onoga mjesta i učinio je pravu stvar, što znači da u srcu nije bio ubojica.

Kao da je osjetio njezine oči na sebi, on podigne glavu i njihovi se pogledi susretnu: u istom trenu bila je ponovno ona noć u šumi kad su se pogledali iznad Kronerovog tijela.

Kad se učinilo da on oklijeva, pokušala je ispružiti ruku. »Veck...«

Učinio je jedan korak unaprijed, a zatim još jedan.

Policajac ga je pustio, a medicinar mu se maknuo s puta i on je bio pored nje u trenu, uzevši joj dlan u stisak koji je zatim opustio.

»Kako ti je?« upitao je promuklim glasom, kao da je puno vikao ili možda ipak dahtao kao marva dok se s njom uspinjao padinom.

»Glava...« pokušala je podići svoju slobodnu ruku, ali je otkrila da je teška dvjesto kilograma. »Ti? Jesi li...«

»Dobro sam.«

Nije tako izgledao – bio je iscrpljen. Zapravo, da se radilo o nekom drugom čovjeku, rekla bi da izgleda poprilično izgubljeno.

»Bails«, rekla je pokušavši progutati. Grlo joj je bilo tako suho da joj se činilo kao da je udisala dim u šumskom požaru. »Ubio se.«

»Ne zamaraj se time.«

»Ne.« Sada je ona bila ta koja je pojačala stisak. »On ti je podmetnuo. Ispričao mi je... maloljetnički, pa *Facebook*...«

»Psst.«

»Bio je pred zatvorom. Zbog tvog oca. Bio je ...«

Cinizam je zasjenio Veckovu iscrpljenost. »Jedan iz legije.«

»Znam da nisi podmetnuo naušnicu. Bails... to je sigurno bio on. Ubio se ispred mene...«

»Ništa od toga nije bitno – «

»Oprosti.« Ponovno su se javile te proklete suze, ali ih nije zaustavila. »Tako mi je žao.«

»Psst, tišina.« Položio je vrh prsta na njezine usne. »Hajde da te maknemo odavde.«

»Već si to napravio.«

»Ali ne dovoljno daleko.«

Dugo su se međusobno gledali.

»Nazvat ću tvoje roditelje.« Zagladio joj je kosu. »Neka te oni posjete u bolnici.«

»A što ćeš ti raditi? «

»Ja ću se pobrinuti da budu tamo.« On se povuče za korak i pogleda medicinara. »Bolje da krenete.«

To nije bila molba, već zapovijed.

»Veck...«, šapnula je.

Njegov pogled izbjegavao je njezin. »Idem obavijestiti tvoje roditelje.«

»Veck.«

Dok su je medicinar i njegov kolega počeli gurati prema vozilu, pokušala se uspraviti. U međuvremenu, Veck se povukao za još jedan korak.

Osjetila je udarac, a nakon što su je ugurali u vozilo oprezno su se pripremili na odlazak.

»Volim te«, viknula je što je glasnije mogla. A što nije bilo baš glasno.

Zadnja stvar koju je ugledala prije nego su se zatvorila vrata bio je izraz boli na Veckovom licu, nakon čega je počeo polagano odmahivati i kimati glavom naprijed-nazad.

Zbogom, shvatila je u naletu hladnoće – nije trebalo to izgovoriti da postane stvarnost.

Veck je udisao slatki miris dizela dok se vozilo Hitne pomoći pokrenulo sa širokog dijela ceste na pošljunčanu stazu koja je vodila iz kamenoloma. Dok se vozilo udaljavalo, motor je glasno zarikao te počeo tiho brujati, nakon čega je buke postupno nestalo.

»Detektive?« začuo je kolegu iz CRD-a iza sebe. »Imam još samo nekoliko pitanja.«

Sretno s time, on pomisli. Nije bio siguran sjeća li se uopće što znači razgovarati.

»Bails je držao časnicu Reilly kad ste stigli – «

»Visjela je«, zaškrgutao je. »Za zglobove.«

»Što se onda dogodilo? Nakon Vašeg dolaska.«

Da, kako to objasniti. »Podmetnuto mi je, želio je da ubijem.«

»Časnicu Reilly?«

»Da?«

»Ali zašto?«

Na to je mogao odgovoriti istinito: »Jer se kao i svi ostali pitao koliko sličim svojem ocu. Duboko sam ga razočarao. «

Najbolje da izostavi ženu. Ona očito nije postojala – barem ne u 3D tehnici ili u policijskim izvještajima.

»Rekli ste da je Bails bio mrtav nakon što ste izašli iz špilje.«

»Bio je mrtav kad sam stigao tamo. Pucanj u glavu.«

»Tko je pucao?«

»Reilly je jedino rekla da se ubio sam.«

Časnik je kimnuo i nešto brzo zapisao.

Čovječe, Veck pomisli, stvarno mu je bilo dosta nalaziti se s ove strane zakona.

»Pa, to je sve za sada.« Policajac je podignuo glavu. »Pretpostavljam da želite otići u bolnici. Trebate li prijevoz?«

Veck odmahne glavom »Samo želim otići kući.«

Ali, sranje, kako će to izvesti s obzirom na to da ga je Jim Heron doveo ovdje? Uostalom, gdje je on?

U tom trenutku se zaustavio neoznačeni automobil iz kojeg je izašao detektiv De la Cruz te mu je vjetar nosio kaput i mrsio kosu.

»OK, detektive«, rekao je policajac. »Pazite na sebe. Bez sumnje će vas još ispitati i kolege iz vašeg odjela.«

»Mislim da je jedan upravo stigao.«

Uniformirani policajac je krenuo prema službenom vozilu, a do njega se došetao De la Cruz odmahujući glavom.

»Moramo se prestati ovako nalaziti.« De la Cruz mu pruži ruku. »Kako si?«

Veck prihvati kratko se rukujući, nakon čega je shvatio da mu je postalo hladno. »Ja sam OK.«

»Da, tako i izgledaš«, tip reče suho. »Trebaš prijevoz do grada?«

»Aha.« Kad smo kod toga kako će objasniti svoj dolazak?

Ah, koga uostalom briga, pomislio je.

»Reilly je na putu prema bolnici«, rekao je.

»Čuo sam. Također sam čuo da si ti njezin spasitelj.«

Kao da je to sad važno, iako se može reći da je i ona spasila njega.

»Usput, ona je bila ta«, nastavio je De la Cruz. »Ona je otkrila da je to Bails. Mislimo da je zbog toga bila njegova meta. Našla ga je na nekoj stranici od tvog oca na *Facebooku* ili kako se to već zove. Nakon toga je nastavila kopati po lažima što ih je izrekao o tvojoj prošlosti – uz malu pomoć određene osobe.«

Prema tamnom sjaju u očima detektiva, nije se trebao mnogo pitati koja je bila njegova uloga.

»Hvala ti«, reče Veck.

On tek slegne ramenima. »Ja naravno, nemam pojma o svemu tome.«

»Naravno.«

»Slušaj, na putu ovamo nazvao sam njezine roditelje. Da znaju da je u Sv. Francisu.«

»Dobro.« To je značilo da ih ne treba on gnjaviti. »Želiš me ispitati?«

Umoran pogled detektiva sretne njegov. »Želim te odvesti u bolnicu. Ako nisi primijetio, tresesh se.«

»Stvarno?«

»Ajmo, u Sv. Franji neki stetoskop čeka samo tvoj dolazak.«

»Reilly me sada ne mora vidjeti. Niti ikada više.«

»Ne misliš da je to možda njezina odluka?«

Ni najmanje. Postojalo je toliko toga što nije bilo moguće objasniti – a u toj golemoj praznini informacija nisu bile vile, vilenjaci i jednorozci, već demoni, zlo i mnoštvo sjena. Ono što je gledao u zrcalima cijelog svog života. Nisi želio da tvoji voljeni uopće čitaju o tome, kamoli da budu u blizini toga.

»Detektive, imate li nešto protiv da uđemo u tvoj auto? Mislim da si u pravu, odjednom se smrzavam.«

»Da. Naravno.«

To je bio dobar plan. Ali kad je Veck pokušao krenuti naprijed, teški mišići njegovih nogu zakočili su se uz kosti, a kiselina koja se nakupila od trčanja do ruba prijetila je ne samo njegovoj sposobnosti hoda, već i pragu tolerancije na bol.

»Bole te noge?« De la Cruz ga pita promatrajući njegovo šepesanje.

»Ma kakvi, nikako.«

De la Cruz se nasmije. »Kao što rekoh, trebaš u bolnicu.«

»Ništa što malo istezanja i nekoliko ibuprofena neće riješiti. Samo me odvezi doma, OK?«

Obojica uđu u neoznačeni auto, a čim je De la Cruz upalio motor, uključio je i grijanje. Iz nekog razloga, to je samo pogoršalo ledenu hladnoću u Veckovom tijelu.

»Jebote«, promrmljao je, zgrabivši se za nadlaktice.

»Nije ni čudo što se ne želiš vraćati motorom.«

»Ha?«

De la Cruz je pokrenuo auto i nastavio cestom do prvog zavoja, gdje je Veckov motor bio pažljivo parkiran sa strane.

»Čekaj«, reče Veck promuklo. »Moram uzeti ključ.«

»Mora da si bio smeten kad si dolazio ovamo.«

»Moglo bi se reći.«

Nakon što je Veck izašao, od oštrog naleta vjetra ona ledena hladnoća uvukla mu se u kosti – što je značilo da je već lagano bio pothlađen – a kako bi zaštitio drugog muškarca, zalupio je vratima.

Naravno, ključ je bio u paljenju.

»Bravo, Herone«, šapnuo je ogledavajući se oko sebe po grmlju.

S lijeve strane je meki sjaj osvjetljavao propupalo drveće.

Veck duboko udahne. »Tu si. Mislio sam da si nestao.«

»Obično to i radim.« Heron iskorači, te se Veck namršti ugledavši malog otrcanog psa koji je bio uz njega. »Ali u tvom slučaju sam napravio iznimku.«

»Blago meni.« Veck ublaži odgovor laganim smiješkom. »Tvoj pas?«

»On je zapravo svačiji.«

Veck kimne iako nije dobio nikakav odgovor. »Pa, mislim da bih ti trebao zahvaliti.«

»Nikako. Kao što rekoh – sve je bilo na tebi, stari moj.«

»Čini se da sam prošao. Cijelo tu priču s križanjem.«

»Jesi. Čista petica.« Anđeo mu pruži kutiju cigareta. »Hoćeš jednu?«

»Hvala ti, Isuse.« Veck izvuče cigaretu i nagne se nad Heronov upaljač. »O, čovječe... ovo je bolje od zimske jakne.«

»Aha, bez uvrede, ali usne su ti plave.«

»To je ruž. Želio sam biti lijep za tebe.«

Heron se naceri »Baš si šupak.«

»Zapravo«, Veck izdahne, »uskoro ću tražiti novi posao – mislim da ću se javiti za onaj Michelin čovjeka. Kažeš da bih trebao još malo posivjeti?«

»Aha. To je to.« Anđeo se uozbiljio. »Sada si slobodan. Možeš ostaviti ovo sranje iza sebe. Ona te više nikada neće smetati.«

Očito, u pitanju nije bila Reilly. »Tko je bila ta brineta?«

»Vrag od žene.«

»To si dobro rekao.«

»Pa, sada bi trebao otići kod svoje Reilly.« Ovo je rečeno tonom tipa: *Što čekaš, kretenu.*

Veck je zurio u upaljeni vrh svoje cigarete. »Mislim da je dovoljno prošla.«

»Slobodan si.«

»I ona je.«

Jim opsuje ispod daha. »Pogledaj dolje.«

»Molim?« Anđeo je pokazao na grubo do ceste. Veck je poslušao – i okrenuo očima kad je vidio da nema ničega. »Što je?«

»Iza tebe, majmune.«

Veck nešto gadno promrmlja, a zatim pogleda na tu stranu. Izdužena i na tlu iza njega bila je – samo jedna sjena. »Kao što rekoh, slobodan si.«

Vecku se činilo da zuri u taj normalan prizor godinama. Zatim se ponovno usredotočio na anđela. »Moj otac... on misli da će smaknuće biti odgođeno. Rekao mi je da će ostati živ.«

»Ne bih se kladio u to.« Jim odmahne glavom. »Možda bi to i bila istina da si odabrao drugačije, ali zahvaljujući tome kako se sve odigralo, mislim da će ti se svidjeti ono što ćeš uskoro pročitati u novinama. To je ono što mi je moj šef cijelo vrijeme govorio – nema slučajnosti.«

»Mislio sam da ti jesi šef.«

»Da bar jesam.«

»Veck? S kime razgovaraš?«

Veck baci pogled prema De la Cruzu koji je virio iz neoznačenog auta. »Ah...« Kad se ponovno okrenuo, Heron i pas su nestali, kao da nikada nisu bili tamo. »Ah... nikoga nema.«

»Gle, nije me briga ako ćeš pušiti u autu. Pogotovo ako ću te tako spasiti od ozeblina.«

Veck ponovno pogleda prema mjestu na kojem je stajao Jim. Muškarac je nestao, a sjaj je izbljedio. Unatoč tome, njegova prisutnost je još uvijek bila ovdje.

Kreni k svojoj ženi, idiote – Jim se javio u njegovoj glavi.

»Veck?« rekao je De la Cruz. »Hajde, možeš pušiti unutra.«

»Ne«, odgovorio je Veck nakon trenutka tišine. Zatim je ugasio opušak o potplat čizme. »Mislim da ću prestati pušiti.«

»Ponovno.«

Veck zgrabi ključ motora i uđe u auto. Nakon što su obojica muškaraca zatvorila vrata, Veck ga tupo pogleda.

»Detektive, vjeruješ li u Boga?«

De la Cruz se prekriži. »Naravno.«

»Značio li to da postoje i demoni?«

»Pakao je stvaran. Ili si zaboravio na onu curu koju smo našli u motelu? Ili što se dogodilo Sissy Barten.«

»Nisam zaboravio.«

De la Cruz kimne i počne voziti. »Ali da, vjerujem. I vjerujem da grešnici provode vječnost u dnevnoj sobi Sotone, dok pravednici odlaze u Raj, a Gospod se brine za nas. Svaki tjedan idem na misu s obitelji, a Svetu knjigu« — on lupne o pretinac, te ga otvori otkrivši malu crvenu Bibliju osvijetljenu tračkom svjetlosti — »uvijek nosim sa sobom. Ako postoji jedna stvar koju sam naučio u životu, stari moj, to je da se Bog brine za nas.«

»Znači, misliš da ljudi mogu biti spašeni.«

»Ne, to znam. A kad vjeruješ — i nije me briga u što — doživiš promjenu. Nema vraćanja, a to ti nitko i ništa ne može oduzeti. Otvoriš svoje srce, vjera uđe u njega i onda znaš da će sve biti u redu.«

Veck kimne i utihne zureći kroz staklo vjetrobrana.

Zajedno su se kotrljali šljunčanom cestom. Izašli na okružnu cestu i krenuli lijevo, prema autocesti.

Nakon što su se našli na sjevernoj obilaznici na putu prema Caldwellu, Veck je rekao: »Zauvijek.«

»Ha?«

»Zauvijek prestajem pušiti.«

De la Cruz ga pogleda. »Znaš... ovaj put ti vjerujem.«

»Odvezi me u bolnicu.«

»Na Hitnu ili na prijam?«

Veck se malko osmjehne. »Idem k partnerici.«

De la Cruz se naceri i pljesne ga po prsima. »Stari, to te pitam. Konačno si došao k sebi.«

POGLAVLJE 49

Daleko gore, u naručju Raja, dok je stajao ispred palače duša i zurio u drugu zastavu koja se lijeno izvijala na prsobranu, Jim pomisli da će na taj zid staviti još dvije takve pizdarije i bit će gotov s tim sranjima kad sve ovo privede kraju.

I njegova majka će zauvijek biti na sigurnom.

Sissy će, ako ne i prije, tada biti slobodna.

»Bio si dobar.«

Nigelov autokratski britanski naglasak nije mu više išao na živce.

»Da, ali nema stajanja.«

»Tu si u pravu.«

Jim kimne, a zatim baci pogled na svog šefa. Tip je bio odjeven u poprilično elegantno odijelo, crno s prugama. Kao gangster je stajao pored stola na kojem su bili postavljeni neki kičasti tanjuri i slična sranja. Ostala dvojica arkanđela i veliki irski vučji hrt su sjedili, očito strpljivo čekajući dopuštenje da nastave s ponuđenim desertom.

»Što se toga tiče«, Jim kaže tiho, »vraćam se dolje. Sljedeća runda će početi uskoro.«

Barem se nadao da hoće.

»Zar nećeš ostati na večernjoj poslastici? Imamo mjesta za tebe.«

»Hvala«, rekao je Jim. »Ali moram vidjeti nekoga.«

»U redu.«

Prije nego je uspio nestati, Nigel ga je povukao u stranu da ih ostali ne čuju. »Nas dvojica još nismo gotovi.«

»Oprosti, stvarno nisam gladan.«

»U vezi s tvojim dogovorom i Devinom — «

»Misliš na to tko je bio duša.«

Arkandeo pročisti grlo. »Da, tako je. Moram te upozoriti — «

Jim pljesne tipa po leđima, ignorirajući kakav je mrki pogled dobio zauzvrat. »Nigel, sve je pod kontrolom. Vjeruj mi.«

Nakon što mu je uputio smiješak, one neobične bezbojne oči njegovog šefa se su suzile. »Ponekad se pitam je li to pametno.«

»Vjerovati mi? Pa, sam si me odabrao.«

»Toga se često prisjećam.« Anđeo uhvati Jima za ruku. »Ali želim ti nešto reći.«

»Bla, bla, bla — «

»Sljedeća duša. Prepoznat ćeš ga kao starog prijatelja i neprijatelja kojeg si nedavno sreo. Put ne može biti očitiji nego što jest.«

Jim zakoluta očima. »Dobre upute, Nigel. Sjajno objašnjenje — kao i obično.«

»Vjeruj mi.«

Nakon što je Jim podignuo obrvu, jedan kut arkandjelovih usana se podigne u osmijeh.

Jim se također nasmijao. »Znaš, čudo je što se nas dvojica ne slažemo bolje.«

»Morao bih se složiti.«

S time ga je Nigel poslao nazad, a put dolje bio je lakši nego prva dva dolaska u visine.

Preuzevši obličje ispred garaže u kojoj je ponovno živio, on podigne pogled. Prozori garsonijere bili su mračni, a bez vanjskog svjetla, noć se protezala kroz dvorište do šume i još dalje, do prostranih polja iza nje. Ali nije sve bilo u mraku. U daljini, na trijemu bijele kuće svijetlile su dvije lampe, bacajući ružičasti sjaj zbog kojega je zgrada bila blago rumena.

Čovječe, bilo je jebeno hladno. A na nebu nije bilo mjeseca. Izgledalo je kao da će sniježiti. »I tako si pobijedio.«

Okrenuo se, dočekavši Devinu sa širokim osmijehom. »Zaboravila si reći ponovno. Došla si me gledati kako likujem?«

»Ne.«

»Šteta, to je super film. Dat ću ti i pauzu u slučaju da želiš uzeti još kokica.«

Kao i uvijek, izgledala je poput milijun dolara uguranih u jednu opravicu koja nije ništa ostavljala mašti: večeras su njezine obline bile omotane u žarko crveno.

»Znaš zbog čega sam ovdje«, rekla je.

»Nemaš drugo mjesto za otići. Strašno tužno.«

»Herone, naš dogovor.« Sada se smiješila. A dok mu je prilazila, njezini bokovi su se kretali kao da slijedi priprema za jahanje. »Ja sam izvršila svoj dio dogovora. Unatoč tome što misliš o meni, rekla sam ti tko je duša – nisam lagala. Znači da ti sada ideš sa mnom.«

Jim joj je dopustio da mu priđe. Dopustio joj je njezin mali trenutak zadovoljstva.

A kad je bila točno ispred njega, dopustio joj je da ga uhvati među noge.

Ali kad je otvorila usta, prekinuo je njezine riječi. »Jesam.«

Nasmijala se, a taj divni zvuk je sugerirao da su se u njezinom umu već jebali. »Vjerujem da se u ljudskoj tradiciji vjenčanja odgovara s *uzimam*. Želiš li to, ljubavi?«

Grubo joj je maknuo ruku. »Devina, lagao sam.« Nagnuo se i približio usne tik do njezina uha. »Izmislio. Lažirao. Konstruirao. Ti znaš baš sve o tome. Pa, kakav je osjećaj biti izigran, kujo?«

Kad se povukao unatrag, zbunjenost na njezinom licu bila je za anale. Da bar ima fotić...

»Trebam ti nacrtati?« pomalo se narugao.

Odjednom se izraz njezinog lica promijeni i potamni do granice nasilja.

»Namjera je nebitna«, rekla je nižim tonom. »Bio si jasan.«

»Oh, mislim da ćeš uvidjeti kako je namjera jedino bitna. Ne možeš uzeti ono što nije tvoje, a ja ti nisam dopustio – ja sam te navukao da *to* misliš.«

»Gade...«, pljunula je.

»Sve je dopušteno u ljubavi i ratu. A nemoj se praviti da nisi sama izmislila pravila.«

Povukla se unatrag i ošamarila ga. »*Ne zaboravi svoje mjesto.*«

Jim joj se nasmijao. »Niti na minutu.« Ali tada se uozbiljio. »Devina, ti i ja moramo razjasniti jednu stvar – ako ćeš ponovno mučiti bilo koga, pobrinut ću se da me više nikada nećeš imati.«

»Već znam da ne držiš do svojih obećanja.«

»Ovo ti se kunem.« Udario se u prsa, a zatim položio kažiprst između njezinih grudi »Od mene... tebi. Ako ikome tamo dolje naudiš, više te nikada neću jebati.«

Na sekundu joj je pala maska, te se ukazao užasan prizor trule kože i kostiju što vire iz mesa.

Jim nagne glavu. »Znaš, tebi kao demonu bijes pristaje.« Uslijedila je duga i napeta tišina, ali činilo se da je uspjela povratiti kontrolu, te je lažna ljepota ponovno sakrila njezino unutarnje zlo.

»Više ti nikada neću vjerovati«, važno je nastavila Devina.

»Nemam problema s time.« Podignuo je ruku i mahnuo joj. »*Ciao, Devina.*«

»Ovo nije gotovo.«

»Predvidljiv pozdrav. Upravo ono što mogu očekivati od tebe.«

Bio je svjestan toga da iskušava sreću, ali tako ozarenog pobjedom, nije ga bilo briga.

Devini je očito bilo dosta igre. Spustila je bradu i pogledala ga ispod svojih pažljivo konstruiranih obrva. »Herone, vidimo se uskoro.«

I samo tako je više nije bilo.

Nakon što je nestala, Jim je istresao cigaretu iz kutije i zapalio je. Izdahnuvši dim, ponovno se nasmijao uživajući u uzbuđenju što mu je prolazilo tijelom. Osjećao se kao da se upravo poseksao – i to dobro.

Okrenuo se prema garaži i krenuo prema stepenicama u namjeri da se javi Adrianu prije nego ode.

Izdahnuvši dim, on se namršti, pitajući se čuje li dobro. Radio koji nije imao je ponovno svirao...

»Calling All Angels« od *Traina* u *a capella* verziji.

Koji vrag?

Brzo se uspinjući stepenicama, stavio je cigaretu između usana i otvorio vrata...

Ispred ulaza u ostavu sjedio je Adrian s glavom u rukama. Mekim glasom, u savršenom tonalitetu, nježno i polagano je pjevao melodiju, baš kao da je rođen da bude pred mikrofonom.

»Mislio sam da ne znaš pjevati«, reče Jim.

Adrian ne podigne glavu, već samo stane s pjesmom i slegne ramenima. »Pjevam samo zato da ga raspizdim. I tebe, naravno.«

Jim izdahne dim. »Imaš lijep glas.«

Smiješno, ali bilo mu je draže pjevati iritantno i falš.

Kad nije bilo odgovora, on reče anđelu: »Hoćeš li biti OK ako ja odem na brzinu obaviti nešto?«

»Aha. Dobro smo. Samo sjedim ovdje s njim.«

Jim kimne iako ga ovaj nije gledao. »Trebaš nešto?«

»Ne. Mi smo OK.«

Zureći u golemog anđela – savijenih krupnih nogu i moćnih ruku položenih na koljena – Jim je bio i više nego spreman za sljedeću rundu: večeras je Adrian izgledao vrlo živahno i angažirano. Ova nepokolebljiva mirnoća podsjeća na Eddieja.

»Ubrzo sam natrag.«

»Ne moraš žuriti.«

Ovo odvajanje nije bilo dobro, ali Jim je morao nešto učiniti. Neke stvari su bile izbor, a druge su bile nužnost ako si imao imalo časti u sebi.

Okrenuo se i izašao istim putem kojim je ušao, za sobom tiho zatvorivši vrata. Prije nego je otišao, položio je dlan na zid garaže i zatvorio oči.

Duboko se koncentriravši, prizvao je sjećanje na Adriana i Eddieja u njihovoj sobi kod smještaja Marriott kako se svađaju i dobacuju si. Zamislio ih je kako to ponovno rade, zamislio je crvene oči Eddieja suočene s Adrianovim dramatisiranjem dok drugi anđeo baca ruke u bijesu.

U viziji koju je stvorio u svom umu, bili su ponovno zajedno.

Bili su cjelina i bili su na sigurnom, živi.

Kad je podignuo kapke, oko čitave zgrade bio je nježan sjaj fosforoscentnog svjetla koje nije bacalo sjene, ali je bilo jače od stadionskih reflektora.

U trenutku kad je Jim povukao ruku, s neba je pala prva snježna pahuljica kao znak da nestane u hladnom zraku.

POGLAVLJE 50

Nakon što su stigli u Sv. Franju, Vecka su držali više od dva sata prije nego su mu dopustili da vidi Reilly.

Ali nakon što ga je De la Cruz odbacio do ulaza u bolnicu pored traume, otvorio je vrata i shvatio da nije u stanju ustati.

Jednostavno se nije mogao pokrenuti.

Stoga, umjesto da je ušao u zgradu prijema kroz okretna vrata i krenuo prema Reillyinoj sobi – čiji je broj imao zahvaljujući pozivu upućenom bolničkim informacijama – i sam je završio u traumi. Naravno, ovdje mu nisu dali nikakve informacije o njoj ili o njezinom stanju.

Prokleta pravo pacijenata na privatnost.

Ah, čovječe, stvarno su se bacili na njega.

Nakon što su ga izboli, ispikali i poslali na rendgen, pokušali su sugerirati da mu je potrebna infuzija zbog tekućine, ali to je glatko odbio, obavijestivši ih da odlazi. Kao kompromis, bedro koje ga je jako boljelo zamotali su elastičnim zavojem kao i gležanj druge noge, rekli da može kući i neka očekuje da će mu sutra biti gore.

Hvala, gospodine doktore.

Ali, štap mu je ipak bio od pomoći. A kad je dizalo stalo, on je zakoračio na sedmi kat bolničke zgrade; pomoću njega je odvuкао svoje polomljeno dupe u hodnik.

Pogledao je u oba smjera. Nije imao pojma kojim putem mora krenuti.

Nasumično je krenuo nalijevo, zaključivši da će u nekom trenutku valjda naletjeti na neko osoblje, kartu ili sobu koju traži.

Šepesajući, bacio je pogled na svoju odjeću. Bila je prljava i poderana, umrljana znojem. Dobar modni izbor, ali nema šanse da će sad odlaziti doma kako bi se presvukao.

A kad je stigao do sestrinske sobe, nije imao namjeru biti odbijen sranjima tipa: *nije vrijeme za posjete, vratite se kasnije*.

Reilly mu je rekla da ga voli.

A on ništa nije rekao.

Da, dobro, nije on bio taj koji je njoj zalupio vrata pred nosom – tehnički, to su bili medicinari. Ali dopustio je da ode – a takvu vrstu greške je trebalo popraviti prvom prilikom.

Čak i ako si koristio štap, a izgledao si kao da te treba politi vodom.

Zakrenuvši za ugao, naišao je na dugačak hodnik u kojem su bile upute na engleskom i španjolskom, a bila je tu i gomila strelica te karton. Šteta što mu ništa nije bilo jasno – a to nije bilo samo zbog iscrpljenosti. Jesu li namjerno sakrivali pacijente?

Na kraju dugačkog hodnika pojavila se golema tamna figura koja je počela koračati prema njemu.

Osoba se približila, a onda je Veck prepoznao kožnate hlače, vojničke čizme i crni kaput.

Odjednom je u njegovoj glavi eksplodirala bol do te mjere da se zapitao je li mu od silnog trčanja uz padinu pukla neka žilica u mozgu.

Ali, kad je pogledao to grubo lice, znao je o kome se radi.

Veck opsuje oslonivši se o zid, dok mu je od nabijanja u glavi nestajala svaka misao.

U međuvremenu je muškarac prilazio sve bliže. Dok nije zastao ravno ispred Vecka.

Kroz bol se pokušavao usredotočiti na ono fantastično lice; Veck je tada znao da ga nikad neće zaboraviti.

»Moram to ispraviti«, izgovorio je čovjek sa stranim naglaskom koji nije bio ni francuski ni mađarski. »Ne brini, prijatelju.«

Bože, način na koji je izgovarao *R* bio je ugodan uhu, neobično gladak i aristokratski.

A tada je Veck shvatio o čemu tip priča: »Kroner...«

Stranac je elegantno kimnuo glavom i nastavio dalje, a zvuk njegovih koraka odjekivao je poput posmrtnog zvona. A tada je, na sredini hodnika, nestao poput duha.

Ili je možda zamaknuo za neki ugao.

Da nađe Kronera... *jebote*.

Protrljavši oči, Veck se prisjetio špilje, shvativši nejasni dio priče: pred njim je obješen bio serijski ubojica, ali samo kao iluzija, kao slika projicirana na njegovu Reilly.

To je bilo jedino objašnjenje. Jer nakon što se prašina slegnula, ona je visjela s onih okova, a sam Bog zna da nije bilo dovoljno vremena za zamjenu.

Osjetivši odjednom slabost u koljenima, svom težinom se oslonio na štap, shvativši što se točno dogodilo. Odnosno, što se moglo dogoditi. Da je probo onoga za koga je vjerovao da je Kroner... ubio bi nju.

U onoj panici i jurnjavi koja je uslijedila, to mu nije ni palo na pamet.

Kriste, njegova odluka spasila ih je oboje. Nikada se ne bi oporavio da je podlegao namještaljki.

A što se riče Kronera...

Zabacivši glavu preko ramena, Veck se ponovno usredotočio na smjer kojim je otišao onaj glasnik smrti. Serijski ubojica je još uvijek bio živ u svojem bolničkom krevetu – a na koliko bi se želio kladiti da je njegova soba u tom smjeru?

Kako god bilo, Veck još uvijek nije imao prava uzeti Kronerov život. Ali to ne znači da će zaustaviti ono što slijedi. Sranje, anđeli, demoni, mali psi s lošom frizurom... svijet je bio pun sranja o kojima je jedino čuo glasine. A što se njega tiče? To je bio glavom i bradom Kosac – a u tom slučaju, Kronerov život je uzet na pravi način.

Za svaki slučaj, Veck je teškim korakom došao do stropne svjetiljke i provjerio kakva mu je sjena – osjećao se kao budala.

Imao je samo jednu.

»Spreman sam završiti ovo«, promrmlja sam za sebe. »Oh, da.«

Na kraju je pronašao pravi odjel, a mora da su se sestre sažalile nad njim jer srećom nije bilo nikakvog govora o vremenu za posjete. Uputile su ga na peta vrata u nizu i rekle da samo vikne ako mu išta zatreba.

Možda su očekivale da će se svakog trena srušiti na pod.

Kad je stigao do Reillyine sobe, nije odmah ušao unutra u slučaju da možda spava. Samo se nagnuo i provirio u prostoriju.

Prema slabom svjetlu koje je dopiralo iz kupaonice, zaključio je da nije bila pri svijesti: iako joj je glava bila okrenuta, njezino disanje bilo je duboko i ravnomjerno, a tijelo sitno i mirno ispod pokrivača. Primala je infuziju, a za nju je bio priključen i stroj koji je pravilno pištao. Vjerojatno je to bilo njezino srce.

Glava joj se naglo okrene na jastuku, a zatim se trznula i rukom dotaknula sljepoočnicu. »Veck...«

Dojurivši do nje, rekao je: »Jesi li dobro?« Pomisli da je postavio baš kretensko pitanje.

»Došao si.« A zatim je očito primijetila zavoj koji je dobio. »Jesi li *ti* OK?

»Ne očekuj od mene da sutra trčim maraton.« Kad je pokušala sjesti, dovukao je stolac pored kreveta. »Ne, ne, nazad legni. Ja ću se sparkati ovdje.«

»Nisam mislila da ćeš doći«, rekla je.

Dok je smišljao odgovor, promrmljala je: »Nisi ni ti, ha.«

On odmahne glavom. »Ja...« Bože, gdje započeti. »Znaš, od prvog trenutka kad sam te upoznao, dovukao sam gomilu sranja u tvoj život. A večeras si gotovo ubijena zbog mene – «

»Nije istina. Nama je podmetnuo Bails... Tko je bila ona žena?«

»Ne znam. Ali reći ću ti ovo: neće se vratiti.« U tome slučaju vjerovao je Jimu. »Nikada.«

»Pobrinuo si se za to.«

»Čini se.«

»Nisam je spomenula kad su me ispitivali.«

»Nisam ni ja.«

Pauza. A onda je pročistio grlo, željan pričati o bilo čemu drugome osim o onome što se dogodilo u špilji. Možda kasnije, nakon što prođe neko vrijeme, mogu raspraviti o tome koji se kurac dogodio, ali ne večeras.

»Jesu li bili tvoji roditelji?«

»Pitali su se gdje si.«

»Znači da im nisi rekla za mene.«

»Oh, rekla sam im sve. Kako ti je podmetnuto i kako si došao po mene.«

»Volim te.«

Zaustavila je dah, a on se zapitao traži li možda ispriku. Ali onda su joj zasuzile oči te je pružila ruke za njegovim licem.

»I ja tebe volim.«

Sagnuvši se kako bi ga mogla lakše dohvatiti, rekao je tiho: »Samo ti želim biti dobar. To je sve što sam želio za nas dvoje.«

»Onda znači« – glas joj je promukao – »da sutra nećeš pobjeći. Niti ikada više.«

»To mi je rekao jedan prijatelj.«

»Jim...« Kad je kimnuo, šapnula je: »Taj čovjek je anđeo.«

»U pravu si.«

Nije joj želio smetati, no nekako je završio na krevetu sklupčan pored nje, što mu je savršeno odgovaralo, ali je zadrhtao dok ju je držao u naručju. Gotovo su izgubili ovo – ne samo zbog događaja u špilji, već i zbog ostalih sranja koja je Bails pokušao *izvesti*.

Veck se nagnuo i oprezno je poljubio, nakon čega je dugo promatrao njezine oči. Nikada prije nije imao čist početak. S njime nije ni rođen. Ali sada? U smečkastom odsjaju njezinih inače savršeno zelenih očiju vidio je novi početak kojemu se nikada nije nadao.

U tom trenutku je shvatio da je nestalo one težine. Tako je dugo živio s tim užasnim teretom da ga više nije bio ni svjestan. Ali sada, bez tog strašnog pritiska u svakom djeliću svog tijela, osjećao se slobodno, svježije i preporođeno.

Jedini problem s tim sindromom novog čovjeka bio je taj što su mu na um padale ludosti koje su tada bile gotovo savršeno razumne.

Gladeći njezinu prekrasnu crvenu kosu, rekao je nježno: »Tvoj tata me nešto pitao one večeri kad sam večerao kod vas.«

Reilly se nasmiješila. »Je'l? Ja se samo sjećam da ti je rekao da zna oživljavanje.«

»Točno prije toga«, šapnuo je. »Misliš li da bih mu mogao jednog dana odgovoriti?«

Dah joj je zadrhtao. A zatim joj lice obasja sreća. »Ako sam dobro shvatila o čemu pričaš, mislim da ga prvo imaš nešto pitati.«

»Jesu li tvoji slobodni sutra navečer?«

Počela se smijati i on joj se pridruži. »Mislim da mogu to srediti.«

»Savršeno.« Uozbiljio se. »Ti si jednostavno – savršena.«

Privinuvši je na prsa, Veck je dopustio da ga obuzme spokojan umor: u njegovom svijetu sve je bilo kako treba. Imao je ženu, svoj život i svoju dušu.

Od toga nije moglo bolje.

Gore u raju, Nigel je dopustio da ga njegove noge odvedu na put oko dvorca. Svrha te šetnje nije bila diviti se najnovijoj Jimovoj pobjedi, provjera osiguranja ili udahnuti malo svježeg zraka.

Iako, da ga je netko upitao zašto šeće, ponudio bi sve navedene laži.

Uistinu, možda su Jim i on bili sličniji nego što je to mislio.

A da je ponudio ta objašnjenja bilo kojoj osobi ili psu, ono što je držao na ispruženom dlanu razotkrilo bi ga kao lažljivca: nosio je tanjur pokriven brokatnim ubrusom, a ispod te fine tkanine bila je tortica s grožđicama, dva keksa i svježa jagoda.

Dok je odmicao sa svojim slatkim teretom, u srcu je nejasno osjećao gađenje izazvano ovim batlerskim poslom. Ipak, trebao mu je opipljiv izgovor za odlazak na mjesto prema kojem se zaputio, ne samo za ostale znatiželjnike već i za onoga kojem je bilo namijenjeno to što se nalazilo na tanjuru.

Ali s time na umu, ovi slatkiši nisu bili jedino što je donosio sa sobom. Imao je vijesti za podijeliti.

Dok je prilazio Colinovom šatoru, osjećao se namagarčeno, ali arkandeo se nije pojavio na zajedničkom okupljanju te nije dobio izvještaj. A sigurno je bio i gladan nakon izbivanja.

Neprestani izgovori, a zapravo je želio vidjeti tog grozomornog čovjeka.

Dovraga s njima obojicom – evo, tek toliko o prekidu.

Ispred ulaza u šator, pročistio je grla »Coline.«

Dok je čekao na odgovor, povukao je brokatni ubrus kako bi bio siguran da su poslastice pokrivenne.

»Coline.«

Oh, dosta s tim pristojnim suzdržavanjem.

Ušao je unutra i zastao. Na skromnom ležaju bila su izložena tri odijela, zajedno s prikladnim kravatama, čarapama i cipelama.

Druga kombinacija u crnoj i blijedo sivoj boji najbolje bi mu pristajala, pomislio je Nigel.

Spustivši tanjur, ispružio je ruku, pogladivši finu tkaninu rukava. Bilo je neobično što ih je arkandeo tako izložio. Colin nije bio izbirljiv u odijevanju.

Okrenuvši se, Nigel je bacio pogled na knjige uvezene u kožu, pa na škrinju i na uljnu lampu koja je bacala nježno svjetlo.

Kuda je anđeo išao s tom odjećom?

A zatim se dosjetio: Colin je bio dolje s Edwardom, a gdje je bio Edward – bio je i Adrian.

Nije bilo poznato da je taj umišljeni anđeo sa svojim fetišom za *piercinge* imao odnose s osobama istog spola i Nigel uistinu nije ulazio u takve detalje života svojih podređenih. Uostalom, Colin je bio neodoljiv. Što je Nigela i dovelo u poziciju u kojoj je sada.

Kakva je budala bio, pomisli Nigel. Baš prava budala.

Izašao je, ali je polagano namjestio preklop šatora za sobom. Zadnje što mu je trebalo bilo je da ga ovaj lovi.

Na zvuk veselog zviždanja naglo je okrenuo glavu. Suzbijenog daha odšuljao se iza šatora. Colin je leđima okrenut prema obali stajao na sredini rijeke, a meka tkanina kojom je prelazio preko ramena za sobom je ostavljala trag sapunice koja je klizila između njegovih lepezastih mišića, spuštajući se sve niže i niže...

Colin okrene glavu, a zatim i cijelo tijelo.

Pogledi im se susretnu i Nigel teško proguta. Vidio je tog muškarca mnogo puta, ali kao da je uvijek iznova bio nepoznat.

»Dobra večer«, rekao je arkandeo, a zatim nastavio sapunati svoja prsa.

Prelazeći tkaninom preko kože nije se okrenuo, već je njome krenuo sve niže i niže.

»Ideš nekamo?« reče Nigel gorko.

»Da.«

»Gdje?«

Arkandeo se u potpunosti okrene prema njemu, a sudeći prema onome za što se pripremalo njegovo tijelo, Nigelu je došlo da opsuje. Odijela i to spremanje. Izbijanje s obroka kao da se priprema za nešto posebno.

Ta erekcija.

Ako u pitanju nije Adrian, je li moguće da se radi o ljudskom udvaraču? Ili možda o duši sa sigurnije strane zidina dvorca?

»Donosim vijesti«, Nigel se natjerao da kaže glatko. »One koje smo, zapravo, doznali za vrijeme deserta.«

»Žao mi je što nisam bio tamo.«

»Uistinu.«

Dok su razgovarali, ispostavilo se da je Nigelov periferni vid bolno oštar: iako je bio usredotočen na Colinovo lice, bio je suviše svjestan pažnje koju je drugi arkandeo poklanjao svojoj muškosti.

Kad pomisli da je higijena vrlina.

Prije mučenje.

»Nigel?«

»Propustio si i pobjedničko podizanje zastave i Jimov dolazak.«

»Ispričavam se zbog toga.« Colin gotovo vikne od zadovoljstva, ali se tada izgleda ponovno usredotočio. »A sada mi ispričaj novost.«

»Stvoritelj je odlučio kome sljedećem zvono zvoniti. To nije duša za koju nam je rečeno na početku.«

Ovo privuče arkandelovu pažnju – zaustavivši onu prokletu krpicu. »Mislio sam da je odlučeno o kojim se dušama radi prije početka igre?«

»I jest. A pretpostavka je, barem moja, da će ih biti samo šest jer je postojala šansa da će jedna strana pobijediti prije kraja igre.«

»A sada?«

»Ah, ta duša je već odobrena. Ali nisam znao da ćemo se još jednom boriti za njega.«

Colinovo iznenađenje ga je zadovoljilo; to je bio dokaz da Nigel još uvijek može iz njega izvući reakciju.

Uz moćni zamah, arkandeo glatko zaroni u vodu te izađe iz rijeke. Nakon što je izašao onako mokar i krut na ključnom dijelu tijela, Nigel mu je uslužno dodao ručnik koji je visio na najbližoj grani – ali ne kako bi arkandela zaštitio od hladnoće.

Nigelu trenutačno nije trebalo da se rastopi na mjestu od dragosti.

Ali, nakon što se osušio, taj gad od Colina je ručnik samo prebacio preko ramena.

»Zar se nisi namjeravao odjenuti?« Nigel upadne.

»Jesam.«

»Sada?« *Molim te.*

»O kojoj se duši radi?«

»O Matijašu.«

Colin se namršti. »Zar Spasitelj povlači Devininu pobjedu?«

»Odluka odozdo kaže da poraz i dalje stoji, ali Jim je dobio još jednu priliku da utječe na njega.«

»Ovo je bez presedana.«

»Igra je bez presedana.«

Dok su zurili jedan u drugoga, Nigel je osjetio fizičku bol u srcu kao znak da je vrijeme za odlazak.

»Kako god bilo, pomislio sam da je to dobro znati«, rekao je brzo. »Zbogom i ugodna ti večer. Očito je da već imaš planove.«

»Da.« Colin spusti pogled. »Uistinu je tako.«

Nigel ukočeno kimne te nimalo elegantno krene nazad prema svom šatoru. Prošavši pored čajnog stolića koji je u međuvremenu raščišćen, bilo mu je drago što su druga dvojica i veliki pas otišli u svoje odaje. Nije želio svjedoke prilikom ovog sramotnog povratka, pa čak ni Targuinove pseće oči.

Otišao je tamo s darovima, da bi na kraju svjedočio pripremama za susret koji očito nije uključivao njega.

Glupan. Budala.

Tu u svojim odajama, Nigel se skinuo, ali nije otišao u kupaonicu – tamo je bilo previše uspomena. Umjesto toga, odjenuo je novi satenski haljetak što ga nije nosio pred Colinom, opružio se na otoman i promatrao luksuzne stvari oko sebe.

Čak i uz šarolike draperije i udobne prekrivače, ovaj prostor mu se činio praznim.

Pored njega je plamen svijeće od pčelinjeg voska lijeno treperio, te on osjeti zavist prema njegovom lakom poslu. Nažalost, svijeća nije bila neko društvo, te je u *tišini* promatrao kako se proždire i kako suze dogorijevanja teku niz njezino tijelo koje se uporno smanjivalo.

Kako depresivno: čak je i nešto romantično poput svjetla svijeće tumačio u pogledu gubitka.

»Ova tortica je fantastična.«

Nigel podigne pogled. Colin je stajao na ulazu u šator, snažnom rukom pridrživajući šatorsko platno i svojim obličjem ispunivši taj prostor.

Bio je odjeven u crno i sivo.

Nigel se ponovno usredotočio na svijeću. »Drago mi je da ti prija.«

»Pažljivo od tebe.« Arkandeo je ušao, dokrajčivši torticu. »Znaš, nisi mi dugo došao u posjet.«

Zapravo je bilo baš suprotno, ali to nije trebalo spominjati. »Jesi li krenuo negdje?« Nigel promrmlja.

»Oh, jesam.« Kad ga je Nigel pogledao, Colin je vrlo muževno kružio oko njega. »Sviđa li ti se ovo?«

»Odjeća?« Nigel odmahne rukom. »Nije na meni da sudim.«

»Odjenuo sam to za tebe.«

Nigel bljesne očima prema njemu. »Baš želiš biti okrutan.«

»Okrutan?« Arkandeo se činio istinski zbunjenim. »Za koga drugog bih odjenuo ovako bespotrebno odijelo?«

Nigel se namršti. »Mislio sam za Adriana ili...«

Colin se istog trena nasmijao. Užasno iritantno. »Misliš da taj anđeo i ja...«

»Prikladan je.«

»Jest, ali on nije taj kojeg želim.«

Nigel teško proguta i odmakne pogled pokušavši sakriti svoju reakciju. »To... to je za mene?«

»Tako je. Pa, što onda kažeš, moja ljubavi.«

Na kraju on ponovno usmjeri pogled prema njemu nakon čega su se dugo, dugo gledali.

Zatim je Nigel sjeo, drhtavom rukom zagladivši svoju kosu: želja za samokontrolom nije pobijedila, ne ovdje, ne ovako intimno. Ne pred Colinom.

S tim arkanđelom nikada, bojao se.

Pruživši ruku prema svojoj ljubavi, Nigel reče promuklo: »Kažem. .. to bih i ja odabrao.«

Arkandeo mu priđe s osmijehom. »Zbog toga«, Colin će nježno, »sam ga i odjenuo.«

POGLAVLJE 51

Daleko dolje, u privlačnom predgrađu Caldwell, Susan Barten sjedila je u svojoj dnevnoj sobi potpuno budna, unatoč tome što su bila četiri sata ujutro. Na gornjem katu su u svojim krevetima spavali njezin muž i preostala kći, a sve oko njih, iznad i ispod bilo je tiho.

Navikla je na ovo nečujno, bolno sjedenje u mraku. Zadnji put je neometano spavala i bila je noć prije nego se *to* dogodilo.

Kao i obično, sjedila je u fotelji pored kauča, pogleda usmjerenog prema ulaznim vratima. Ovo je bilo njezino mjesto, njezina grana za koju se hvatala dok su vjetrovi sudbine udarali po njezinim voljenima, noseći sa sobom komade onoga što je bila, onoga što je bila njezina obitelj i očekivala je kraj svojih dana na zemlji.

Uvijek je bila okrenuta prema vratima kroz koja je Sissy tako često ulazila i izlazila – a to je činila i nakon prvih noći, nakon što je prvotna nada izbljedadla i ostavila za sobom jedino ledeni strah. To je činila i sada, iako je znala da se njezina kći više nikada neće vratiti kući.

Bože, kad se sjeti da je pomislila kako ima sreće što će moći nešto pokopati.

Na tu pomisao u kutovima očiju zapekle su je suze, te se uhvati kako razmišlja o onoj knjizi doktora Seussa koju je dobila od njih za maturu, zajedno s onim naušnicama u obliku grlica i ogrlicom te narukvicom s grlicama.

Ah, koja ćeš sve mjesta posjetiti!

Nitko nije mislio da će to biti preuranjeni grob.

Zašto njezino odredište nije mogao biti medicinski fakultet? Ili Europa? Ili New York?

Ili samo frizerski salon u centru Caldwell, možda veterinarska ordinacija ili osnovna škola u kojoj bi predavala?

Zašto nije dobila ono što je pruženo njezinim vršnjacima?

Zašto je to morao biti supermarket Hannaford, i zašto je baš morala biti ta večer...

Balansirajući na rubu ludila, pred Susan su se poput popisa predstavile stotine mogućnosti koje su čekale njezinu stariju kćer i onda se ponovno zapitala zašto je kocka pala upravo ovako.

Iz usta joj je izletio vrisak prije nego je uopće bila svjesna da ga je ispustila, a slično se dogodilo i s njezinim nogama – koje su se podignute i odvele je iza fotelje prije nego je bila svjesna da se pokrenula.

Kroz vrata je prošao čovjek.

Golemi čovjek plave kose ušao je u njezinu kuću ne otvorivši vrata i sada je stajao u predsoblju.

I zurio u nju.

Čekaj, prepoznala ga je – on je uzeo ogrlicu. To je bio onaj koji je još uvijek izgledao jednako uništeno kao i ona.

»Što radite ovdje?« upitala je meko, na neki neobičan način svjesna toga da razlog ovog neobičnog dolaska nije nauditi njoj ili ostatku njezine obitelji. »Zašto ste došli?«

Muškarac je bez odgovora samo zurio u nju, a njegovo grubo lice bilo je tako tužno da se činilo kao da je na samom rubu, kao i ona.

Osjetivši se nesigurno na nogama, Susan okrene fotelju i gotovo se sruši u nju. Zatim je položila dlanove na koljena i polagano se počela ljuljati naprijed-nazad.

»Već znam da su je našli«, rekla je. »Znam da su našli... moju kćer.«

Muškarac joj je prišao bliže nakon što je počela jecati a kad je pokušala obrisati oči, shvatila je da čuči do njezinih nogu.

»Rekli ste da ćete mi je vratiti«, protisnula je.

Kad je kimnuo, shvatila je da on i dalje namjerava ispuniti to obećanje, ali valjda mu je bilo jasno kako to nije bilo moguće.

»Drago mi je da ste došli«, promrmljala je, razmišljajući naglas.

Bio je tih, a kad je pogledala te njegove neobične oči, izgovorila je ono što ju je tištilo, a nikome to još nije rekla: »Ja sam ubila svoju kćer. Ja sam je poslala po namirnice. Ja sam je poslala tamo... a da nije... sad ne bi...«

Nakon što je zaplakala, nije bilo povratka. A dok je plakala, golemi ratnik bio je tu i dijelio s njom njezinu bol, samoću i kajanje, položivši ruku na njezino rame i umirujući je, a njegova prisutnost djelovala je poput melema na svježe opekline koje su je prekrivale, iako joj je koža bila nedirnuta.

Kad se malo smirila, položio je ruke na njezine.

Na dodir je u nju ušla čarobna toplina koja joj je kroz ruke navrla u prazninu u prsima i ispunila je.

Tada je shvatila da ima krila. Nad ramenima su mu se uzdizala golema delikatna krila koja su bacala svjedo iako je kuća bila u tami.

»Ti si anđeo«, šapnula je udivljeno. »Ti si anđeo...«

Nije pokazao nikakvu reakciju, nego je samo nastavio zuriti u nju, a njegov prekrasan pogled i ljekoviti dodir uzdizali su je, premda je i dalje sjedila.

Na koncu je maknuo svoju ruku s njezine, ali je toplina koju joj je dao ostala unutar njezinog tijela.

»Moraš ići?« rekla je tužno.

Kimnuo je, ali prije nego se uspravio u svojoj punoj visini, raskopčao je košulju. Oko vrata mu je bila ona ogrlica koju mu je poklonila, s malom golubicom mira.

Ona ispruži ruku i dodirne karike koje je ugrijala njegova blistava koža. »Znam da ćeš paziti na nju.«

Kimnuo je, a onda je nestao. Samo tako. Susan se tržne, iskočivši iz fotelje te potrči prema ulaznim vratima. Otključavši ih, širom ih je otvorila i iskočila na hladni beton.

Njemu nije bilo ni traga. Ali bio je prisutan.

Toplina koju joj je dao još uvijek je bila u njoj.

Podignuvši pogled prema nebu, shvatila je da sniježi: s neba su polagano padale sitne bijele pahulje, a njihove vijugave putanje bile su kao promjenjive ljudske sudbine koje su se kretale oko vidljivih i nevidljivih prepreka, nikad iste.

Pustila je glavu da joj padne unazad, osjetivši sitne dodire na čelu i obrazima, poput malih dobroćudnih ruku poslanih da obrisu njezine suze.

Anđeo će se vratiti, pomislila je.

A Sissy, gdje god bila, nije bila sama.

Prošlo je dosta vremena prije nego je Susan ušla u kuću, zatvorila vrata i tiho se vratila u krevet koji je već desetljećima dijelila sa svojim mužem. Uvukla se među plahte i to ga nakratko probudi.

»Jesi li dobro?«

»Imamo anđela«, rekla mu je. »Pazi na nas. I na Sissy.«

»Misliš?«

»Ne«, ona reče i zavuče se u mužev zagrljaj, umorno zaklopivši oči. »Znam.«

Uz te riječi je pala u dubok i spokojan san.

EPILOG

Dva tjedna nakon što je izašla iz bolnice, Reilly je stajala ispred ormarića u svojoj spavaćoj sobi, pitajući se je li s moralne strane pogrešno odjenuti seksi donje rublje – uzevši u obzir da ide na nedjeljnu večeru u roditeljski dom.

Možda da jednostavno odjene crnu čipku. To je bilo seksi, ali ne baš toliko prozirno.

»Što radiš?« reče Veck iza nje uz zagrljaj.

Bio je gol, kao i obično, a bilo mu je jako drago što je vidi – kao i svaki put.

Bacivši pogled preko ramena, ona mu se nasmiješi, držeći u ruci dotični grudnjak. »Crno. Ja sam za crno. Što ti kažeš?«

»Dobar izbor. To je jedan od kompleta koje mi je najdraže skidati s tebe.«

Dok ju je ljubio polagano i snažno, trljao se svojom erekcijom o stražnji dio njezinog kućnog ogrtača, a Reilly mu se predala – ali samo na trenutak.

Odmaknula se i odmahнула glavom.

»Već kasnimo.«

»Ne treba mi dugo«, nježno je nastavio posegnuvši za čvorom s prednje strane. »Obećavam.«

»Ali morat ću objasniti ocu zašto večera kasni zbog nas.«

Veck se naglo povukao za korak i pročistio grlo. Gotovo pogleda iza sebe i provjeri je li taj čovjek s njima u sobi. »Blagi Bože, zašto već nisi odjevena, ženo. Ajmo, hop-cup.«

Nasmijala se kad je krenuo prema kovčegu u kutu te počeo nabacivati odjeću na sebe kao da kuća gori.

Njezin partner je i dalje bio opak, iskren seksi muškarac u kojega se zaljubila: vječito odlučan detektiv. Uvijek na oprezu i uvijek zaštitnički nastrojen spram nje. Upravo ona vrsta tipa koji nikad nije odustajao, rijetko popuštao, a svejedno je nekako uspijevao pružiti joj sve što treba.

Ali ako na ovom planetu postoji jedna osoba koja ga je plašila, to je bio njezin otac.

Veck i Veliki Tom, kako ga je Veck zvao, bili su istog kova, ali Veck nikad nije pretjerao i uvijek je bio jako pristojan. A to što su se tako dobro slagali bio je samo još jedan razlog da voli dvojicu muškaraca svog života.

»Reilly, još uvijek si u kućnom ogrtaču«, viknuo je navlačeći hlače.

»Volim te, znaš?«

Nije ni zastao, a šuštanje odjeće se nastavilo kad je navukao na sebe košulju. »Dušo, to je lijepo. A sada se obuci.«

Reilly se ponovno nasmijala, zgrabila svoj *Victorias Secret* komplet i u kupaonici odradila malo sporiju verziju odijevanja *a la DelVecchio*.

Fantastično je koliko se toga promijenilo, a gotovo sve je ostalo isto. Bailsovo tijelo pronađeno je tri dana kasnije ispod odlomljenih stijena u kamenolomu, te je proglašeno

da je uzrok smrti samoubojstvo, budući da je pištolj još uvijek bio u samrtničkom stisku njegove ruke. Kroner isto nije doživio sljedeći dan: tu istu večer kad se kamenolom urušio, prestao je disati, a bolničko osoblje ga nije uspjelo oživjeti, što i nije bilo čudno s obzirom na težinu njegovih ozljeda.

Što se tiče Sissy Barten, za njezinu smrt neslužbeno je okrivljen Bails: na njezinom tijelu nije pronađen nikakav DNK koji bi ih povezao, ali nakon što su računalni forenzičari ušli u njegova računala, pronašli su doslovno mrežu ludila i planova koji su uključivali Vecka i Veckovog oca. Ispostavilo se da je Bails često u svojim komentarima na internetu spominjao kako je ubio nekoga na način na koji je ubijena Sissy, koristeći iste tehnike i simbole kao odavanje počasti Veckovom ocu.

Ne treba ni reći, Veck je oslobođen svake sumnje – čak štoviše, pregled snimki iz sobe s dokazima otkrio je da je tijekom večeri, u vremenu između dolaska Kronerovih predmeta i Bailsovih lažnih optužbi, sistem krepao. Pretpostavka da je Bails nekako uzrokovao kvar bila je očita.

I to bi bilo to.

Nakon svega Veck nije mnogo govorio o tome – nije komentirao činjenicu da je njegov otac ipak smaknut prema planu, niti se činilo da se u mislima vraća u onaj trenutak u špilji kad ih je njegova pogrešna odluka gotovo oboje stajala života. Ali bilo je dovoljno večeri kada bi ležali jedno pored drugoga i on bi rekao tek riječ ili dvije. Dala mu je vremena, on ga je prihvatio, ali nikada nije imala osjećaj da joj je nešto sakrio ili da će joj nešto sakriti.

Bože, imali su sljedećih pedeset godina za razgovor.

»Jesmo li gotovi?« viknuo je iz spavaće sobe.

»Aha! Dolazim!«

Brzo je počesljala kosu, stavila malo parfema što ga Veck voli, a zatim je istrčala iz kupaonice.

Na sredini sobe, pored zajedničkog kreveta, on je klečao na jednom koljenu s ispruženim dlanom na kojem je bila baršunasta kutijica.

Moglo bi se reći da je zastala kao ukopana.

Reilly je položila ruku na svoje srce koje je tuklo i trepnula kao idiot.

»Dva puta pogađaj što te želim pitati«, rekao je tiho, otvorivši poklopac.

Dugo je samo stajala u šoku. Ali onda je došla k sebi i gotovo dolepršala do njega.

Spustivši pogled, ugledala je malen i savršen dijamant u jednostavnom ležištu.

»Tek toliko da znaš«, Veck reče tiho. »Pitao sam tvog oca prije tjedan dana. Dao mi je svoj blagoslov – i zakleo se da će me nasmrt izmlatiti i zakopati među ruže tvoje majke ako te ikada povrijedim.«

Reilly se također spustila na koljena, a od suza joj se pogled zamutio. »To baš... zvuči poput njega.«

Oboje su se nasmijali.

»Da, dakle...« Veck pročisti grlo. »Sophia Maria Reilly, hoćeš li se udati za mene? Molim te?«

Kimnula je, misleći da će je izdati glas. Zaboravila je na dijamant; bacila mu je ruke oko vrata i zagrlila ga. »Volim te...«

Veck uzvratu zagrljaj, a zatim se povuče. Ruke su mu se lagano tresle kad je izvukao prsten iz baršunastog ležišta i stavio ga na njezin prst. »Savršeno pristaje.«

Neko vrijeme se divila sjaju i blještavilu. Dijamant je bio nevjerovatno bistar i gotovo nestvarno lijep.

»Nije velik«, reče Veck, »ali je bez greške. To mi je bilo važno. Dati ti nešto – savršeno.«

Utisnula je svoje usne o njegove. »Ali već jesi, a to ne možeš kupiti u zlatarnici.«

Veck ju je dugo ljubio i činilo se da je čitava vječnost premalo vremena.

A tada, s usnama još uvijek prislonjenim uz njezine, šapnuo je: »Ako se slažeš da sad uđemo u auto i nagazimo do daske? Koliko god volio vrt tvoje majke, stvarno ne bih želio završiti kao gnojivo, pogotovo ne večeras.«

Smijući se, Reilly se uspela na noge i pomogla svom... jebote, *zaručniku* da ustane. »Znaš što sam upravo shvatila? Oslovljavamo se svojim prezimenima.«

»I ne znamo kuhati.«

»Vidiš«, rekla je dok su jedno pored drugoga jurili prema stepenicama. »Suđeni smo jedno za drugo.«

Na pola puta do dolje, zaustavio ju je i ponovno poljubio u svojem naručju. »Ljubavi, to je sve. *Amen.*«

Još jedan poljubac... i onda su jednostavno zakoračili kroz vrata...

U zajedničku budućnost.